CHRISTINA COURTENAY

Negura Musonului

EDITURA LIDER INTERNATIONAL

Negura Musonului

Așa cum ne-a obisnuit, Christina Courtenay în cărțile anterioare, are și de această dată în Negura Musonului, toate ingredientele (aventură, trădare, ură, dar mai ales dragoste) necesare pentru ca acest roman să fie citit pe nerăsuflate.

Când Zarmina Miller, o văduvă tânără și foarte bogată, poreclită Vaduva de Gheață, îl întâlnește pe Jamie Kinross, nimic nu prevestește ce se va întâmpla cu destinele lor.

Jamie este tentat doar de-o tăvăleală cu Văduva de Gheață. Mai apoi soarta le rezervă amândurora atât de multe încercări și bune si rele, încât „tăvăleala" se transforma în admirație, respect si iubire.

Negura Musonului este o lectură extrem de incitantă, pe care nu o lași din mână până la ultima pagină.

Editura Lider International
OP 5 CP 15 Sector 4, București

Christina Courtenay

Negura musonului

Traducere de Liviu Mateescu

Editura Lider International

Editor: Casandra Enescu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Sorin Sava
Corectură: Duşa Udrea Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a
COURTENAY CHRISTINA
Negura Musonului / Christina Courtenay
Liviu Mateescu (trad) - Bucureşti: Lider, 2017

ISBN 978-973-629-381-8

1. Liviu Mateescu (trad)

Original Title: THE MONSOON MISTS
This edition published by agreement
with Choc Lit Limited & Livia Stoia Agency

LIDER INTERNATIONAL
O.P.5 – C.P. 15, Sector 4, Bucureşti

Lui Fu-Tsi, Fudge şi Shendu
– Sunt atât de norocoasă să vă am alături!

Prolog

Småland, Suedia – sfârşitul lui decembrie, 1754

Era trecut bine de miezul nopţii şi casa era învăluită într-o linişte stranie. Nu se auzea nimic în afară de scârţâitul uşor al podelelor pe care Jamie Kinross călca în timp ce se plimba de colo colo prin salon. Era prea neliniştit pentru a putea dormi, însă acum îşi dorea să-şi fi adus cu el, jos, şi perna cu puf de raţă. Încăperea era atât de friguroasă, încât era sigur că avea să îngheţe dacă s-ar fi aşezat pe vreo piesă tare de mobilier. Nu se putea încălzi altfel decât mişcându-se încontinuu.

Blestemata de Elisabet!

Puteai oare să blestemi pe cineva care era deja mort? Şi cine ar fi putut chiar în momentul acesta să stea la porţile iadului, unde era judecată şi condamnată pentru păcatele ei? Lui Jamie nu-i păsa. Mai bolborosi încă un blestem la adresa femeilor viclene în general şi a soţiei sale moarte în special, chiar dacă ştia că probabil era nedrept. Avusese motivele ei. Măcar dacă şi-ar fi încercat înşelătoriile cu altcineva, şi nu cu el...

Se opri puţin şi aruncă o privire pe fereastra împodobită cu flori de gheaţă atât pe interior, cât şi pe exterior. În grădină troienele de zăpadă erau atât de mari, încât te-ai fi putut afunda în ele până la şold dacă ai fi încercat să le traversezi. Lumina lunii scălda întreaga scenă într-o strălucire stranie, făcând suprafeţele să strălucească de parcă ar fi fost împodobite cu mii de cioburi de diamant. Jamie iubea această privelişte, iubea zăpada, însă în seara asta se simţea de parcă gerul aspru de afară îi pătrunsese până în suflet. Se scutură înfrigurat şi se întoarse de la fereastră.

Nu putea rămâne aici. Trebuia să plece. Chiar trebuia.

Însă avea responsabilităţi.

Ferma Granhult, cu toate acareturile ei, era a lui acum, de mai bine de o lună, de când tatăl lui Elisabet murise. Cum ea fusese singura lui

moştenitoare, Jamie, ca soţ al ei, devenise proprietar. Problema era că el nu şi-o dorea. Nu şi-o dorise niciodată.

Aşa cum n-o dorise nici pe ea.

Oftă, continuând să traverseze camera. Totul era atât de complicat şi el încercase de luni de zile să se împace cu faptul că nu putea să-şi schimbe soarta. Trebuia să-şi accepte destinul şi să-şi vadă de viaţă. Să trăiască alături de ea. Şi chiar îşi propusese să facă lucrul acesta, imediat după naşterea copilului. Numai că acum era prea târziu.

Şi copilul care dormea acum la etaj... nu o putea lăsa pe micuţă acolo. *Gândeşte, omule, gândeşte!*

Chiar înainte de mijirea zorilor, luă o hotărâre şi merse să vorbească cu administratorul fermei, Jonas Nilsson, care locuia într-o căsuţă în cealaltă parte a curţii.

– Vreau ca tu să preiei conducerea treburilor zilnice, măcar pentru moment, te rog, îi spuse Jamie bărbatului. O să fiu plecat o vreme, însă am încredere în tine că o să te ocupi de toate.

Nilsson dădu din cap. În ochii lui căprui şi somnoroşi se ghiceau mila şi înţelegerea.

– Da, am eu grijă de toate, nu vă faceţi griji, domnule.

Şi Jamie ştiu că putea sta liniştit. Nilsson era un om bun, cinstit până la ultima centimă, un om pe care te puteai baza.

Spre deosebire de alţii.

Jamie încercă să-şi alunge gândurile negre şi se întoarse în casa mare. O trezi pe doica Lina şi-i spuse să se apuce de făcut bagajele – pe ale ei şi pe cele ale copilului.

– Pune pe ea cât mai multe haine, te rog. O să caut câteva blănuri de oaie şi mantaua îmblănită a lui Elisabet pentru a o înfăşura cu ele.

Jamie se aşteptase ca Lina să protesteze împotriva ordinelor lui şi să încerce să-l convingă să renunţe. O ceartă cu ea i-ar fi convenit de minune – ar fi putut să dea glas furiei, durerii şi sentimentului de vinovăţie care se acumulaseră în el. Însă ea doar se uită scurt la faţa lui şi începu să facă tot ceea ce i se poruncise.

O jumătate de oră mai târziu caii tropăiau nerăbdători pe gheaţa din faţa uşii principale. Îşi scuturau capetele făcând să sune clopoţeii atârnaţi de căpestre şi fornăiau încet, de parcă şi ei şi-ar fi dorit să plece odată, asemenea stăpânului lor. Jamie pufni nerăbdător urmărind-o pe Lina cum se adăpostea sub pături cu preţiosul ei bagaj. Slavă Domnului că măcar copilul nu plângea! Asta l-ar fi iritat la culme.

– Domnule Kinross, nu puteţi scoate un copil de-o zi în frigul ăsta, sigur că nu! E o nebunie!

Jamie se întoarse şi o văzu pe Karin, servitoarea personală şi confidenta răposatei sale soţii, că ieşise din casă după el, şi acum stătea pe terasă, frângându-şi mâinile.

– E bine învelită şi nu mergem departe, îi spuse el, iar tonul vocii lui îi dădu femeii de înţeles că nu avea să accepte niciun fel de sfaturi sau opinii în respectiva privinţă. N-o făcuse niciodată, n-avea s-o facă niciodată. Abia putea suporta s-o vadă pe femeia aceea, şi dacă ar fi fost un tip mai răzbunător, i-ar fi spus să se ducă dracului. Cu un imens efort de voinţă îşi ţinu gura închisă şi se aşeză pe capra saniei.

– Dar o să ningă! Uitaţi-vă la nori. Karin părea gata să izbucnească în lacrimi, însă Jamie abia dacă observă acest lucru, şi oricum nu-i păsa. De obicei lacrimile lui Karin erau false şi, chiar dacă ar fi fost autentice de data asta, n-ar fi avut nicio importanţă.

– N-o să înceapă să ningă în următoarea jumătate de oră şi n-am nevoie de mai mult. Lina are cărămizi calde sub pleduri şi, dacă ne-ai lăsa să plecăm, totul ar fi minunat. Dă-te la o parte.

Zăpada fusese adunată în grămezi mari pe marginile curţii, însă cerul plumburiu ameninţa să aştearnă din nou un strat gros în viitorul apropiat. Jamie ştia că trebuia să se grăbească şi că poate era o adevărată nebunie să plece la drum cu un nou născut pe o vreme ca asta, însă pur şi simplu nu mai putea sta aici nici măcar o secundă. Şi nu se ducea decât la moşia vecină, la Askeberga, unde era conacul părinţilor săi.

Dădu cailor comanda de plecare, şi sania începu să alunece uşor pe suprafaţa netedă.

– Dar, domnule Kinross...!

Jamie o auzi pe Karin încercând încă o dată să-l oprească, însă o ignoră şi se concentră asupra drumului îngust. Nu se pricepuse niciodată prea bine la rugăciuni, însă acum începu una. „Te rog, Doamne, Dumnezeule, să nu înceapă să ningă, măcar pentru o vreme, ca să nu ne împotmolim în zăpadă pe undeva. *Şi scoate-mă dracului odată de aici!*" Îşi dădu târziu seama că ăsta probabil nu era un limbaj potrivit pentru a te adresa lui Dumnezeu, nici măcar în gând, însă poate El avea să înţeleagă că vorbise din suflet şi poate avea să-l ierte.

Îl înţepau ochii din cauza frigului. Îşi trase mai sus, peste nas, bucata de pânză ce-i acoperea jumătatea de jos a feţei. Se întoarse spre doica înfofolită sub pieile de oaie şi blănurile de lup, împreună cu bocceluţa ei.

– Îţi e suficient de cald? o întrebă el, ridicând un pic vocea pentru a se face auzit peste fâşâitul constant al saniei.

– Da, deocamdată.

Ochii femeii – tot ce putea Jamie să vadă din faţa ei – erau plini de îngrijorare. N-o putea învinovăţi. Probabil îl credea nebun de durere şi-i făcea pe plac din cauza asta. Gândul ăsta aproape-l făcu să zâmbească, atât era de departe de adevăr. Poate că înnebunise, însă nu din cauza morţii lui Elisabet.

Sau măcar nu aşa cum credea Lina. Nu suferea din cauza morţii soţiei sale, îi părea rău că se stinsese cineva atât de tânăr. Era păcat de ea şi nu se putea abţine să nu se întrebe dacă nu cumva fusese şi vina lui. Ar fi trebuit să se împace cu ea înainte de naştere, poate ar fi trebuit să vină la ea cu o ramură de măslin... Oare lucrurile ar fi stat altfel? Oare astfel ea ar fi avut o atitudine pozitivă?

Clătină din cap. Naşterea era o chestiune riscantă, totul era în mâinile Domnului.

Cumva, miraculos, drumurile erau practicabile. Peisajele se succedau cu viteză, transformându-se într-o ceaţă strălucitoare în nuanţe de alb şi argintiu, aşa că după cam o jumătate de oră intrară pe drumul străjuit de frasini care ducea spre Askeberga şi de la care venea numele moşiei. Un conac de mărime mijlocie, zugrăvit într-un galben vesel, cu ferestrele albe, era aproape îngropat în zăpada ce acoperea totul în jur. Fumul ce ieşea vesel pe horn dădea de veste că înăuntru era cald şi că măcar o parte dintre servitori se treziseră deja. Spera că şi mama lui se trezise, ea se trezea destul de devreme de obicei. Jamie flutură hăţurile, mânând sania în viteză spre treptele de la intrare.

În momentul în care sania se opri, sări de pe capră şi se grăbi să bată în uşă cu pumnul înmănuşat. Apoi, sărind câte două trepte deodată, coborî scările şi o ajută pe Lina să se îndrepte spre uşa acum deschisă.

– Conaşule James! Ce...?

– Cheam-o, te rog, pe mama. Acum! O împinse pe doică pe lângă slujnica surprinsă şi trânti uşa în spatele lui. Şi trimite imediat pe cineva să îngrijească de cai.

– Da, domnule.

– Jamie, tu eşti? S-a întâmplat ceva? Oh! Mama lui Jamie, Jessamijn, intrase în hol şi se opri la vederea femeii care ţinea în braţe un ghemotoc înfofolit. Copilul! S-a născut! Se apropie în grabă şi se apleacă să scoată bebeluşul de sub pieile de oaie şi de sub pături, dornică să-i vadă fetişoara. Jamie îşi feri privirea. Ştia cum arată bebeluşul şi nu voia s-o mai vadă o dată. Părul negru, ochii negri, pielea albă ca magnolia... Nu semăna deloc cu el. Răsuflă adânc.

– E fată şi va fi botezată Margot. Mama ei... a murit. Te rog, mamă,

ai tu grijă de ea o vreme? Eu trebuie să plec. Nu pot rămâne aici, nu acum.

Jessamijn se opri din cercetatul atent al copilului şi veni să-şi pună mâinile pe umerii fiului ei. Îl privi drept în ochi.

– Jamie, ascultă-mă. Orice s-ar fi întâmplat, acum ai o responsabilitate. Ferma, copilul, trebuie să ai grijă de ele şi...

– Nu, mamă. Am lăsat ferma în grija lui Nilsson. Ştii că poţi avea încredere în el, e un om de ispravă. Şi Karin va face toate cele de trebuinţă pentru înmormântare, sunt sigur.

– Dar trebuie să fii şi tu acolo. Elisabet a fost soţia ta. Mama lui părea şocată.

– Doar cu numele. Sunt sigur că tot ţinutul ştie despre relaţia noastră. Jamie scrâşni din dinţi. Nu pot să fac pe soţul îndurerat în timp ce toată lumea râde de mine în taină. Nu sunt un actor atât de bun. Când Jessamijn deschise gura să mai spună ceva, el adăugă. Spune-le că am înnebunit, spune-le ce vrei, nu contează. Nu-mi pasă ce cred ei. Scoase un teanc de hârtii dintr-un buzunar interior. Aici sunt actele fermei şi un document semnat în prezenţa martorilor prin care îi dau totul lui Margot. Nu vreau nimic ce a aparţinut lui Elisabet, nimic, înţelegi? Îţi las în grijă copilul, am încredere în tine. Când... dacă voi putea, mă voi întoarce, dar deocamdată vreau să plec cât mai departe posibil de toate astea. Îmi pare rău, dar nu pot să rămân aici. Te rog, spune-mi că înţelegi.

Clipi şi se uită la mama lui, o femeie atât de mică şi totuşi atât de puternică. Între ei existase mereu o legătură specială, era cel mai mic fiu al ei, favoritul ei, deşi nu spusese niciodată cu voce tare acest lucru. Ea fusese singura care îl înţelesese, care nu încercase să-l schimbe sau să-l îmblânzească. Nu încercă nici acum.

Întinse o mână, îl mângâie pe obraz şi dădu din cap.

– Atunci du-te, dacă trebuie, dragul meu, dar ai să te întorci, înţelegi? E o situaţie temporară, o şansă pentru tine să-ţi recapeţi echilibrul. Nu e pentru totdeauna. Mă aştept la mai mult din partea ta.

El dădu din cap, deşi se îndoia că avea să-i poată da ascultare.

Ea-şi deschise braţele, şi el o îmbrăţişă, strângându-i trupul slăbuţ de al lui atât de tare, încât după aceea se întrebă dacă nu cumva o rănise. Îl îmbrăţişă şi ea la rândul ei, apoi se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

– Mergi cu Domnul, Jamie! Ai grijă de tine, de dragul meu.

Era îndeajuns de înţeleaptă să nu zică nimic despre copil şi, când se întoarse în frig, Jamie speră să poată uita de tot mogâldeaţa aceea.

Nu putea suporta nici măcar gândul la ea.

CAPITOLUL 1

Surat, India – mai 1759

Zarmina Miller își înăbuși un oftat și încercă să nu-și dea ochii peste cap. *O luăm iar de la capăt.* Zău așa, chiar nu se putea gândi la nimic mai original?

La drept vorbind tânărul care stătea lângă ea, George Carmichael, venise de curând din Anglia pentru a ocupa postul de scrib sau funcționar stagiar ce se ocupă cu evidența bunurilor în registrele birourilor din Surat ale Companiei Engleze a Indiilor de Est. Aveau să treacă probabil luni întregi până când el se va fi aclimatizat la căldura Indiei și, spre deosebire de ea, el părea în mod vădit deranjat de aceasta. Lunile aprilie și mai erau cele mai călduroase din an, cu temperaturi foarte mari ziua și cu un nivel de umiditate care făcea nopțile insuportabile. Zar putea vedea sudoarea scurgându-se pe fața domnului Carmichael, de pe tâmple și până la eșarfa ce-i înfășura gâtul și obrajii acoperiți de o iritație cauzată de căldură. Bănuia că avea mâncărimi și prin alte părți ale corpului și simți că i se face milă de el.

Și cu toate astea foloseau cu toții aceeași scuză pentru a rămâne singuri cu ea. Aruncă o privire în jur, cercetând sala de mese a așa numitei Factorii[1], unde avea loc această întâlnire, așteptând inevitabila următoare întrebare. N-avea să mai dureze mult.

– Ați vrea să mergeți cu mine în grădina de pe acoperiș? Sunt sigur că acolo e mult mai răcoare.

Zar ar fi putut să-i dea o sută de motive pentru care n-ar fi vrut să meargă nicăieri cu el, însă era mai bine să termine odată cu asta.

– Da, mulțumesc, de ce nu? spuse ea cu o veselie prefăcută. Cu toate astea, pentru a evita să-l ia de braț, o luă repede în direcția scărilor, înainte ca el să proceseze acceptul ei.

Grădina de pe acoperiș nu era, de fapt, o grădină în adevăratul sens al cuvântului. Era doar un spațiu mai larg, delimitat cu balustrade și punctat cu câteva plante în ghivece și câteva băncuțe așezate la intervale discrete. O briză ușoară adia printre plantele verzi, ceea ce făcea din acest loc unul potrivit pentru o plimbare de plăcere seara, însă în această perioadă a anului era încă înăbușitor de cald. Acestea erau momentele în

care Zar binecuvânta faptul că era metisă. Sângele strămoşilor ei indieni care îi curgea prin vene o avantaja atunci când se punea problema rezistenţei la condiţiile meteorologice.

Zar aruncă o privire în spate şi-l văzu pe domnul Carmichael trăgând adânc aer în piept, de parcă ar fi fost uşurat să scape în sfârşit de aerul închis al încăperii de dedesubt. Îşi şterse fruntea cu o batistă mare şi îşi lărgi cu o mişcare furişă eşarfa din jurul gâtului, dezlipindu-şi-o de piele. Apoi se grăbi să o urmeze în timp ce ea se îndrepta spre cea mai apropiată bancă.

– Să..., începu el, însă Zar se oprise deja.

– Ne aşezăm? Da, sigur. Îşi strânse poalele rochiei şi se aşeză, lăsându-le să cadă apoi în jurul ei. Lui nu-i mai rămăsese decât un spaţiu foarte mic, spre capătul băncii. În mod normal ar fi preferat să poarte haine indiene – mult mai potrivite cu clima de aici –, însă trebuia să recunoască faptul că îmbrăcămintea tipic englezească o ajuta să-i ţină la distanţă pe pretendenţi. Cercul mic, cu juponul lui larg şi încărcat, constituia o barieră foarte eficientă. Dacă domnul Carmichael observase modul în care se plasase pe bancă, era prea gentleman pentru a face vreun comentariu, astfel că se chinui să se întoarcă spre ea cât de mult îi permitea rochia ei.

Îşi drese vocea.

– Eu, ăăă...., am înţeles că sunteţi văduvă, doamnă Miller.

– Da, aşa e. Soţul meu s-a prăpădit anul trecut. Zar era sigură că el ştia deja asta şi multe altele, însă îi făcea pe plac de dragul politeţii. Niciunul nu făcuse vreodată vreun comentariu referitor la bogăţia ei. Asta ar fi fost de-a dreptul vulgar.

– Înseamnă că vă simţiţi foarte singură. Îndrăznesc să spun că unei femei trebuie să-i fie destul de greu de una singură.

– Ba deloc, mie-mi place singurătatea.

El păru nedumerit pentru o clipă, apoi se forţă să râdă.

– Oh, înţeleg, glumiţi. Încă un hohot. Foarte amuzant, desigur.

Zar rămase tăcută. Din câte învăţase, cu cât spunea mai puţine, cu atât calvarul se termina mai repede.

– Chestia e...., domnul Carmichael îşi drese vocea din nou. Chestia e, doamnă Miller, că mă întrebam.... adică.... dacă tot am văzut că nu v-aţi ataşat de nimeni dintre cei care locuiesc în Factorie, m-am gândit că.... vreau să spun că....

Lui Zar îi venea să strige. *Pentru numele lui Dumnezeu, omule, zi odată!*

– Mi-aţi face onoarea să-mi deveniţi soţie? reuşi într-un final domnul Carmichael să-şi dea drumul cuvintelor, care până la urmă ieşiră atât de înghesuite, încât, dacă Zar n-ar fi ştiut la ce să se aştepte, n-ar fi înţeles o iotă.

Se uită peste balustradă, spre oraşul oarecum adormit ce-i înconjura, şi clătină din cap.

– Vă mulţumesc pentru amabila dumneavoastră ofertă, însă mă tem că răspunsul meu este nu, domnule Carmichael. Îmi pare nespus de rău.

– Ştiu că e cam din pripă şi că nu ne ştim de prea multă vreme. Sigur, poate că ar fi trebuit să mai aştept puţin, însă m-am gândit că sunteţi într-o situaţie atât de precară şi....

– Domnule Carmichael. Zar se întoarse spre el şi-l ţintui de băncuţă cu una dintre cele mai solemne priviri. Vă rog să mă credeţi că absolut nimic nu m-ar putea face să mă căsătoresc în momentul de faţă. Sunt foarte fericită şi fără un soţ, iar dacă am nevoie de ajutorul unui bărbat, am un fiu vitreg care poate rezolva orice. N-avea niciun rost să-i spună domnului Carmichael că William era ultimul om de pe pământ căruia i-ar fi cerut ajutorul.

– Dar....

Zar îşi înăbuşi încă un oftat. Unii dintre ei erau incredibil de obtuzi.

– Consider această chestiune încheiată şi v-aş fi recunoscătoare dacă n-aţi mai aduce în discuţie subiectul. Niciodată, adăugă ea, pentru a se face bine înţeleasă.

– Înţeleg. Faţa domnului Carmichael se întristă, făcându-l să semene cu un băieţel supărat, lucru care n-o făcu pe Zar să se răzgândească. Nu arăta rău şi era sigură că era un tip decent, însă nu simţea nimic pentru el şi nu se putea imagina căsătorindu-se cu el, aşa că îi susţinu privirea. Într-un final el păru să înţeleagă şi dădu înapoi. Ei, în cazul ăsta cred c-ar trebui să plec, murmură el.

Lui Zar i se făcu milă de el, îi părea rău de mândria lui rănită.

– Am crezut că vreţi să luaţi puţin aer, aici, sus, e mai răcoare. Se ridică şi aşteptă. Nu vreţi să facem măcar o plimbare în jurul grădinii? Râul se vede splendid în lumina lunii.

El ezită pentru un moment, apoi îi oferi braţul, pe care ea îl acceptă, având grijă să nu îi atingă mâneca decât cu două degete, şi foarte uşor.

– Desigur, doamnă Miller, desigur.

Zar răsuflă uşurată. Slavă Domnului! Acum poate avea să fie lăsată în pace, măcar până la următoarea sosire de nou personal.

CAPITOLUL 2

Madras, India – mai 1759

Orașul Negru din Madras, așa cum mai era numit, se afla, de fapt, într-o zonă plasată în partea de nord a fortului englezesc St. George. Străzile sale erau tăiate foarte ordonat. Când Jamie pătrunse în el într-o după-amiază târzie, briza proaspătă a mării făcea temperatura suportabilă și mai dilua mirosurile obișnuite ale unui oraș. Aruncă o privire către apele Golfului Bengal, care se vedea în depărtare spre dreapta, observându-le strălucirea ademenitoare. Deși căldura nu-l mai deranja atât de mult ca pe vremuri – stătea deja de o grămadă de ani prin părțile astea de lume –, gândul la o partidă de scăldat era încă destul de tentant. Hainele indiene pe care le purta îi asigurau un anumit confort termic. Adoptase stilul mahomedan: pantaloni cu croiala largă, o cămașă cu mâneci lungi și strâmte și o haină lungă, toate făcute din cel mai bun bumbac alb; un turban îi proteja capul de razele soarelui și încălțările simple hindu, care arătau ca niște papuci, purtate pe piciorul gol, contribuiau și ele la senzația de confort.

Se îndrepta spre partea de nord a orașului, acolo unde comercianții și meșteșugarii indieni își ridicaseră case noi. În prima parte a acelui an, în ianuarie și februarie, francezii asediaseră Madrasul. Loviturile artileriei dărâmaseră cea mai mare parte din case, mai ales în Orașul Negru, însă acum că asediul fusese respins, peste tot răsăreau construcții noi. Jamie își aminti cu o anumită satisfacțiile veștile pe care le auzise de curând – trupele engleze erau în ofensivă și câștigau teren peste tot.

– Și drum bun, messieurs[2], murmură el. Nu că ar fi avut personal ceva împotriva Franței sau francezilor, însă acțiunile lor războinice îi cam încurcaseră negustoria. S-ar fi bucurat să fie scoși pentru totdeauna de pe subcontinent sau măcar dacă s-ar fi încheiat vreun fel de pace.

Trecu pe lângă casele văruite, unele într-o stare mai bună decât altele, și ajunse la cea pe care o căuta. Zidurile ei nu fuseseră afectate prea mult de recentele bătălii, deși, observă el, păreau proaspăt zugrăvite.

Acoperişul însă părea nou în lumina din ce în ce mai slabă. Jamie se opri în faţa uşii închise şi ascultă încruntat. Se aşteptase să fie deschisă, având în vedere obişnuita activitate de seară, însă dinăuntru nu se auzea niciun sunet. Clădirea părea goală şi lipsită de viaţă.

Bătu în uşă cu putere, bocăniturile păreau focuri de armă.

– Hei! E cineva acolo? Deschideţi!

Nimic. Nici paşi, nici voci, dinăuntru nu se auzea niciun sunet.

Jamie se dădu un pas înapoi, uimit, apoi merse până la uşa vecină. În faţa ei un bătrân şedea aşezat pe pământ, cu picioarele încrucişate. Jamie îl întrebă despre vecinul său, însă bărbatul clătină din cap şi, fără să se uite la el, murmură:

– S-a dus.

– Cum adică s-a dus? Unde s-a dus, mai exact? Şi de ce? A fost arestat? Sau vrei să zici că a plecat din cauza vreunei boli?

– Nu ştiu. Au plecat pur şi simplu. Toţi, toată familia. Bătrânul vorbea fără să se uite la Jamie, ceea ce-l făcu pe acesta să devină suspicios.

– Trebuie să fi avut vreun motiv. Dar realiză că n-avea să afle nimic de la bătrânul acela.

Se întoarse în faţa uşii prietenului său. Akash era un negustor de pietre preţioase şi bijuterii, care, cu patru ani în urmă şi cu destulă reţinere, îl luase pe Jamie ucenic. Se uitase neîncrezător la Jamie când acesta venise neanunţat şi-i ceruse să-l înveţe tot ce ştia despre pietre preţioase, însă Jamie se ţinuse bine.

– Mi s-a spus că ştii ceva engleză şi că eşti cel mai bun şlefuitor de diamante din oraş. Vreau să învăţ. Mă înveţi şi pe mine, te rog? Plătesc bine.

– De ce? Cuvintele acelea şi căutătura neagră îi dădură de înţeles lui Jamie că Akash considera rugămintea lui un moft al unui bogătan plictisit şi răsfăţat, ceea ce într-o anumită măsură era adevărat. Însă Jamie avea şi alte motive pentru care îşi dorea să se afunde în lumea pietrelor preţioase. Voia să-şi uite viaţa de până atunci, voia să uite de cel care fusese, voia să-şi umple mintea cu imagini şi informaţii noi.

Însă lui Akash îi spusese atât:

– Nu pot deveni un negustor de succes decât dacă ştiu totul despre marfa pe care o vând, şi nu văd o cale mai bună de a afla mai multe decât aici, la început, unde pietrele sunt tăiate şi şlefuite. Nu fac niciodată lucrurile pe jumătate şi sunt cât se poate de serios. Vreau să devin cel mai bun negustor străin de pietre preţioase din India.

Bijutierul înţelese că asta nu era totul, şi mai târziu Jamie îşi dădu

seama că Akash auzise şi cuvintele nerostite. Înţelesese disperarea unui om aflat la capătul puterilor, a unui bărbat care avea nevoie să-şi ocupe mintea cu altceva. Însă fusese îndeajuns de înţelept pentru a nu menţiona nimic din toate asta în acel moment.

După acea zi nu-l mai întrebase niciodată pe Jamie despre motivele lui, aşteptând ca străinul să capete încrederea necesară pentru a-i împărtăşi singur secretele. Şi îl învăţase cu generozitate pe Jamie tot ce ştia – despicarea, tăierea, şlefuirea şi preţuirea pietrelor preţioase – până când acesta deveni îndeajuns de pregătit pentru a se apuca de negoţ. Lucraseră împreună, cu unele pauze, mai bine de doi ani, legătura dintre ei devenind din ce în ce mai puternică. Akash n-ar fi plecat aşa, fără să-i lase un mesaj măcar.

Deci unde mama dracului era?

Jamie se holbă la uşa închisă şi o împinse. Nu se clinti. Murmurând o înjurătură, ocoli casa până în spate, unde se afla un zid înalt care mărginea curtea. Din casele dimprejur veneau mirosurile ademenitoare al mâncărurilor şi se auzea murmurul inconstant al vocilor celor care îşi vedeau de viaţa de zi cu zi. Însă din curte nu se auzea nimic. Atelierul de bijuterii era cufundat în tăcere şi nemişcare. Şi totuşi...

Jamie îşi înclină capul într-o parte, ascultând cu atenţie. Era sigur că auzise un oftat, un sunet făcut de cineva pe care altcineva încerca să-l oblige să păstreze liniştea. Poate cineva îl ţinea prizonier pe Akash. Trebuia să verifice. Se dădu puţin în spate, sări pe zid şi reuşi să se ridice până sus, încălecând coama acestuia. Îşi trecu şi cel de-al doilea picior peste gard şi apoi sări în curte, tăcut ca o pisică, cu simţurile în alertă şi atent la orice mişcare. Uşa din spate a clădirii principale era deschisă şi în interior observă mişcarea aproape imperceptibilă a unei umbre.

Gata, te-am prins!

Se descălţă şi traversă curtea, uitându-se în stânga şi în dreapta pentru a se asigura că nu era atacat de undeva. Scoase un pumnal cu lama lungă din teaca de la centură şi îl apucă zdravăn. Apoi aruncă o privire de după tocul uşii şi îngheţă. Prietenul lui era aşezat pe podea, aplecat în faţă, cu capul în mâini.

– Akash? şopti el, pentru că nu prea ştia ce se întâmplă. Înăuntrul casei era întuneric, şi Jamie nu ştia sigur dacă mai era şi altcineva acolo. La auzul vocii lui Jamie, Akash ridică brusc capul, clipind.

– Jamie! Credeam că eşti în Burma sau în Calcutta. Pe toţi zeii, cât de mult mă bucur să te văd!

Cum Akash nu se străduia să vorbească încet, Jamie presupuse că nu

era niciun pericol şi-şi băgă pumnalul în teacă. Însă ceva era în neregulă, totuşi. Se uită în jur, în încăperea goală, şi se încruntă.

– M-am întors mai devreme decât mă aşteptam. Ce s-a întâmplat?

Akash se ridică în picioare şi veni să-l îmbrăţişeze pe Jamie.

– O grămadă s-au întâmplat. Ţi-aş fi trimis vorbă, însă nu ştiam cum să dau de tine.

– De ce? Unde ţi-e familia? Te rog, spune-mi ce se întâmplă. Jamie îşi dădu seama şocat că Akash arăta obosit şi slăbit. Nu mai era aceeaşi persoană calmă, care lucra tot timpul cu zâmbetul pe faţă.

– Au fost luaţi. Akash părea să se străduiască din răsputeri pentru a nu-şi pierde cumpătul. Jamie simţi un fior rece pe şira spinării – începea să înţeleagă.

– Luaţi? Unde?

Akash înghiţi în sec şi îşi închise o clipă ochii.

– O să-ţi spun totul, însă trebuie să-mi promiţi că nu sufli nimănui o vorbă.

– Sigur. Ştii că poţi avea încredere în mine. Jamie n-ar fi făcut nimic pentru a-şi pune prietenul în pericol.

– Atunci vino, vreau să-şi arăt ceva. Akash îl conduse pe Jamie în atelier, în cealaltă parte a curţii, şi închise uşa după ei.

Cât timp stătuse la Akash, Jamie trăise asemenea indienilor, astfel că, fără să se gândească, se aşeză pe jos, pe un covor, cu picioarele încrucişate, lângă prietenul său. Începură să vorbească în hindi[3], pe care Jamie o învăţase în timpul uceniciei. Spre deosebire de majoritatea celor din regiune, Akash şi cei din familia lui nu vorbeau limba tamilă[4] acasă, pentru că veneau din Nord. Jamie era recunoscător pentru asta. Hindusa se dovedise o limbă mult mai bună pentru afaceri, deşi o rupea destul de bine şi pe tamilă, pentru că prindea uşor limbile străine.

– Deci, ce s-a întâmplat? începu el.

Akash se jucă puţin cu cingătoarea, apoi oftă şi-şi începu povestea.

– Aseară am fost să-mi vizitez fratele, pe Sanjiv, care, după cum ştii, stă la doar câteva străzi depărtare. Am stat de vorbă o vreme şi când m-am întors acasă se făcuse întuneric beznă. Când am intrat în casă, am simţit cum cineva mă apucă din spate şi-mi pune o mână peste gură. Mi-a şoptit să nu spun nimic şi să nu mă zbat, că viaţa familiei mele depinde de asta. Aşa că, bineînţeles, am dat din cap. Ce altceva aş fi putut să fac?

– Cine era tipul ăsta. Şi unde ţi-erau soţia şi copiii?

Meera, soţia lui Akash, îl tratase pe Jamie ca pe un membru al familiei tot timpul cât stătuse cu ei, şi el apreciase foarte mult modul

tăcut în care avusese grijă de el. Cât despre cei doi copii, foarte drăguți, cu părul negru și ochii asemenea, Jamie nu putea suporta gândul că vreo persoană le-ar putea face rău. Ajunsese să-i iubească foarte mult, de parcă ar fi fost ai lui. Îi aminteau în fiecare zi de bebelușul pe care-l lăsase acasă, însă faptul că ținea la copiii lui Akash îl făcea să simtă cumva că-și mai spală din păcatele față de Margot.

– Nu știu cine era. Mi-a spus că toți cei din familia mea au fost luați ostatici și vor fi ținuți undeva în siguranță până când eu aveam să fac ceea ce mi se cere. Când am devenit agitat, m-a asigurat că sunt bine cu toții și că n-o să se poarte nimeni urât cu ei, câtă vreme aveam să fiu cooperant. Akash își trecu o mână peste frunte și trase adânc aer în piept. Jamie așteptă să-și reia povestea. Apoi bărbatul mi-a spus că trebuie să găsesc o persoană de încredere, un curier, care să ducă ceva la Surat. Ceva foarte important, dar secret.

– Așa. Jamie se gândi că înțelesese ce se petrecea și presupuse: o piatră prețioasă de mare valoare? Călătoriile erau oricum periculoase, din cauza bandiților și a altor tâlhari care împânzeau drumurile. Trebuia să fii foarte grijuliu atunci când transportai ceva atât de prețios.

Akash clătină din cap.

– Nu e vorba despre ce crezi tu. Cu mișcări repezite, băgă mâna sub bancul de lucru și scoase de acolo un pachețel, pe care i-l întinse lui Jamie. Uită-te la asta.

Jamie desfăcu materialul un pic slinos și scoase un sunet surprins:

– La dracu'! murmură el în engleză. În poala lui era un ornament de turban asemenea celor purtate de cei mai bogați conducători din India, de *nawabi,* sau de prinții locali, *rajahi.* O piatră prețioasă roșie, imensă, montată în aur împreună cu un safir rotunjit, una peste cealaltă. De sub ele ieșeau câteva pene. Safirul era probabil foarte vechi, judecând după forma lui, și avea pe o parte câteva simboluri decorative în relief. Jamie mai văzuse genul ăsta de bijuterie până atunci și știa că era, de fapt, un talisman menit să poarte noroc. Unul extraordinar de scump, dacă nu neprețuit. Studie mai îndeaproape giuvaierul și își ținu respirația, impresionat de frumusețea acestuia.

– Ăsta nu e...? începu el când piatra cea mare prinse o rază de soare în lumina din ce în ce mai slabă și străluci cu o văpaie roșie.

Akash dădu din cap.

– Da, e un diamant roșu. O piatră foarte rară, mai ales dacă vorbim despre una de mărimea asta.

– Eşti sigur? Ar putea fi un rubin mai puţin colorat. Însă Jamie nu-şi aducea aminte de vreo ocazie cu care Akash să se fi înşelat în privinţa unei astfel de pietre. Scoase o lupă din buzunar şi începu să studieze cu atenţie bijuteria, aşa cum fusese învăţat, ridicând-o în lumina din ce în ce mai slabă care intra pe fereastră. Cele mai multe rubine au mici imperfecţiuni înăuntrul lor, lucru care le face să se deosebească de diamante, care sunt cristale eminamente clare. Piatra din mâna lui era fără cusur.

Akash îl privi încruntat, de parcă faptul că îi punea la îndoială competenţa ar fi fost o insultă. Probabil că aşa şi era.

– Pe toate iadurile! Însă nu înţeleg ce legătură are asta cu tine sau cu familia ta.

– Nu pot fi sigur, bineînţeles, însă cred că bijuteria asta a fost furată. Dacă aşa stau lucrurile, nu poate fi vândută aici, cineva ar putea să o recunoască. Şi, dacă ar fi desfăcută şi pietrele vândute separat, tot ar fi prea riscant. Aşa că hoţul sau hoţii doresc să fie transportată la un negustor din Surat, de la care va fi probabil trimisă unui cumpărător bogat din altă ţară. Poate Persia? Cred că acolo ar fi suficient de departe.

– Dar de ce-ţi cer ţie să faci aranjamentele necesare pentru transport? Jamie era nedumerit de ce vreun hoţ ar fi vrut să implice pe cineva ca Akash, care avea o reputaţie de om cinstit.

– Bărbatul care mi-a adus-o a zis c-a auzit că eu am contacte în lumea negustorilor de pietre preţioase şi asta mă face cea mai potrivită persoană pentru afacerea asta. Nimănui nu i se va părea ciudat dacă eu trimit pe cineva cu un transport atât de preţios la Surat. Am mai făcut asta şi înainte. Bărbatul respectiv nu se putea duce el, pentru că stăpânul lui are nevoie de el sau cel puţin aşa susţine el. Eu presupun că pur şi simplu nu voia să fie prins cu o bijuterie furată. Iar dacă el ar fi fost prins, s-ar fi ajuns şi la cel ce-a furat-o. Umerii i se prăbuşiră şi vocea îi deveni mai răguşită din cauza emoţiei. Iar dacă nu-i dau ascultare, Meera şi copiii o să fie ucişi.

Jamie se mai uită o dată la talisman. Era foarte deosebit şi oricine ar fi fost prins cu el ar fi fost considerat un hoţ, indiferent dacă ar fi avut sau nu vreo legătură cu cel care îl furase. Transportul unei asemenea bijuterii de-a curmezişul Indiei ar fi fost o nebunie.

– Ai apucat să-i vezi faţa? L-ai recunoaşte dacă l-ai mai vedea?

– Nu, avea faţa acoperită. I se vedeau doar ochii.

– Păcat. Asta înseamnă că nu ne puteam interesa, să vedem dacă ştie cineva cine este.

– Nu, n-are niciun rost. În afară de asta, o să se întoarcă mâine şi, dacă până atunci nu voi reuşi să găsesc o cale să fac ceea ce mi s-a spus, atunci el o să...

Akash îşi înghiţi nodul din gât, nemaireuşind să termine propoziţia.

Jamie întinse mâna şi îi strânse braţul prietenului său, ca semn de compasiune.

– Nu-ţi face griji. O să-ţi salvăm familia, până la urmă. Trebuie să fie o cale. Poate putem să-i păcălim pe hoţii ăştia şi...

– Nu! Nu pot să le pun celor dragi viaţa în pericol. Nu ştiu cine este adevăratul hoţ sau poate sunt mai mulţi – sunt sigur că persoana care a venit la mine este doar un intermediar –, însă trebuie să fac exact ce mi se cere. Cu siguranţă sunt urmărit. Măcar pentru a se asigura că nu fug eu cu bijuteria.

Jamie strânse pumnul în jurul pietrei preţioase, simţind cum aurul îi muşcă din palmă, rănindu-l.

– Dar, la naiba, asta te face complicele lor! Dacă aruncă toată vina pe tine?

Akash ridică din umeri, cu o expresie tristă.

– Am de ales? Sper doar să nu fie prinşi, aşa n-aş mai putea nici eu să fiu implicat.

– Ar putea da vina pe tine şi dacă scapă cu bijuteria. Nu, trebuie să facem ceva, să egalizăm cumva şansele şi să ne asigurăm că aşa ceva nu se va întâmpla. În lumina asfinţitului, Jamie încercă să găsească un plan. Trebuia să-l ajute. Akash habar n-avea cât de mult făcuse pentru Jamie. Chiar şi numai acceptându-l ca ucenic reuşise să-l scoată din depresia adâncă în care se afundase de la plecarea din Suedia. *Îi datorez atât de mult!*

Jamie trecea mental în revistă opţiunile pe care le aveau.

– Dacă duc eu bijuteria la Surat... gândi el cu voce tare, însă Akash îl întrerupse.

– Ar fi ideal să meargă cineva ca tine, însă nu-ţi pot cere asta.

– Bineînţeles că poţi. Cine altcineva să meargă? Eu călătoresc tot timpul şi pot să ajung foarte uşor acolo pe mare. Ştiu Suratul. Am mai fost acolo, pentru scurtă vreme, prima dată când am ajuns în India. Şi aşa poţi să spui fără să minţi că ţi-ai ţinut cuvântul, partea ta din înţelegere, iar dacă vine cineva să caute bijuteria, nu vei putea fi acuzat de furt.

– Nu pot să te las să-ţi asumi riscul ăsta, prietene. Dacă eşti prins cu talismanul asupra ta? Ai fi un om mort.

– Şi tu nu eşti în aceeaşi situaţie acum?

Akash deschise gura să-i răspundă, apoi o închise la loc. Nu exista decât un singur răspuns la această întrebare.

Jamie se mai gândi un pic.

– Ascultă, ştii cumva a cui e chestia asta? A cărui *rajah?*

– Cred că da. Este unică, şi cei din breasla noastră vorbesc între ei. Rajahul din Nadhur are ceva foarte asemănător.

– O să o vrea înapoi.

– Da, însă nu i-o putem da. Hoţii o să se răzbune pe oricine le strică planurile.

– Ştiu. Nu asta voiam să spun. Rajahul va trimite cu siguranţă oameni pe urmele talismanului, ceea ce face posesia lui cu atât mai periculoasă. N-am avea cum să dovedim că nu l-am furat noi. Aşa că trebuie să fim mai deştepţi decât toţi. Jamie continuă să se uite pe fereastra din ce în ce mai întunecată. Îşi simţea mintea asemenea unui vârtej. Akash dădu să vorbească, însă Jamie îl opri ridicând mâna. După ce-şi puse gândurile în ordine, dădu din cap. Uite ce trebuie să facem. Fratele tău, Sanjiv, cel care locuieşte în apropiere, este aurar, nu-i aşa?

– Da, dar ce legătură are meseria lui cu toată tărăşenia asta?

– O să avem nevoie de serviciile lui, în mare taină, bineînţeles. O să facem o copie a talismanului, ca să-i păcălim pe cei aflaţi pe urmele bijuteriei.

– O ce? Ţi-ai pierdut minţile? Akash îl privi pe Jamie, clipind. Şi de unde să luăm un diamant roşu de dimensiunile astea?

Jamie zâmbi.

– N-o să găsim unul, însă se întâmplă să am un rubin mai palid care are cam aceleaşi dimensiuni sau măcar le va avea după ce-l tăiem. Tocmai ce l-am cumpărat din Burma. Îi dăm un pic de lustru şi-l facem să semene cu originalul. Doar un expert îşi va da seama de diferenţă. Ai un safir pe care să-l putem folosi?

– Păi, da, dar....

– Atunci nu mai avem nevoie decât de ajutorul fratelui tău pentru a face montura de aur şi de câteva pene.

– Nu înţeleg ce vrei să obţii cu toată schema asta nebunească, se plânse Akash. De ce-ai vrea să duci cu tine două bijuterii?

– N-o să am două. Adevăratul talisman o să fie dus la Surat de către altcineva – poate de fratele tău? –, şi eu, în timpul acesta, o să fiu momeala, o să iau la mine falsul şi o să mă asigur că persoanele care ne urmăresc vin după mine. În felul ăsta, dacă sunt prins sau dacă îmi fură cineva bijuteria, n-o să fie un dezastru pentru niciunul dintre noi, pentru

că adevărata bijuterie va fi livrată conform promisiunii. Iar dacă hoţii vor să ne păcălească, eu nu voi putea fi acuzat de furt, pentru că voi putea dovedi că bijuteria aflată asupra mea nu este adevăratul talisman.

Akash clătină din cap.

– Sunt confuz.

– Foarte bine, poate că şi ceilalţi vor fi la fel. Jamie îl bătu pe prietenul său pe umăr. Ascultă, nu-ţi mai face griji, hai să ne apucăm de treabă. Va trebui să ne mişcăm repede, înainte să-şi de-a seama cineva ce-avem de gând. Poţi să-l rogi pe fiul vecinului tău să-i transmită un mesaj fratelui tău? Trebuie să-l chemăm aici.

***

Lucrară toată noaptea, şi în după-amiaza zilei următoare reuşiră să termine.

– Falsul ăsta ar putea păcăli o grămadă de oameni, nu crezi? întrebă Jamie satisfăcut. Însă mai există unele diferenţe subtile, care să mă poată ajuta să dovedesc că este vorba despre un fals, la nevoie.

Akash şi fratele său Sanjiv dădură amândoi din cap. Toţi trei erau în atelier, unde Sanjiv tocmai terminase de lucrat montura de aur şi de fixat penele.

– Diamantul ne-ar putea da de gol, murmură Akash. Am reuşit să copiem perfect inscripţia de pe safir, în afară de un singur simbol, pe care ne-ai spus să nu-l facem.

– Da, însă câţi oameni pot face diferenţa între un diamant roşu şi un rubin? Pe lângă asta, nu trebuie să lăsăm pe nimeni să se apropie îndeajuns de mult pentru a putea verifica atent bijuteria. Mai mult, nimeni în afară de noi trei nu ştie că acum sunt două talismane, aşa că nimeni nu se va gândi să verifice. De ce ar face-o?

Sanjiv întinse mâna după bijuteria adevărată.

– Nu-ţi face griji, frate, o să i-l dau lui Jamie în Surat. Pot să am grijă de mine, şi voi fi atent.

Hotărâseră ca Sanjiv să plece o zi sau două după Jamie, după ce Meera şi copiii se vor fi întors teferi acasă. Urma să plece pe uscat, deghizat în îmblânzitor de şerpi.

– Dintotdeauna mi-au plăcut şerpii, spusese el, şi mă îndoiesc că şi-ar băga cineva mâna de bunăvoie într-un coş cu şerpi, ca să caute bijuterii. O să fie ascunzătoarea perfectă.

Jamie urma să plece pe mare, la bordul unei nave englezeşti cu destinaţia Surat, care avea să urmărească ţărmul Indian.

– Excelent! Akash, tu trebuie să fii atent şi să te asiguri că Sanjiv nu este urmărit. Acum spune-mi, te rog, din nou cum o să dau în Surat de persoana căreia trebuie să-i dau asta?

Akash îi spuse, însă instrucţiunile lui erau complicate.

– Bărbatul acela nu mi-a spus niciun nume. Mi-a spus că trebuie să te duci la toţi negustorii de pietre preţioase şi trebuie să le pui o anumită întrebare. Trebuie să începi discuţia cu ei spunând că în ultimul timp vremea a fost cam nestatornică, apoi să spui exact fraza asta: „Mă întreb dacă musonul va aduce cu el ceaţă anul ăsta”. Bărbatul care te va aştepta va spune „Oh, da, şi ceaţa ascunde totul”. Ţii minte?

Jamie dădu din cap.

– Da, cuvânt cu cuvânt. Apoi se întoarse spre Sanjiv. Ne vedem în Surat. O să-mi închiriez o casă lângă Factoria englezească, poţi să întrebi acolo de mine. Caută-mă noaptea şi o să stăm de vorbă. Trebuie să fim foarte atenţi. Chiar şi atunci s-ar putea să ne pregătească ceva – cine ştie, poate au nevoie de ţapi ispăşitori pe care să-i servească oamenilor Rajahului –, aşa că fii cu băgare de seamă, ochii mari şi urechile ciulite.

– Aşa voi face. Sanjiv dădu din cap, cu o figură hotărâtă, care-l făcu pe Jamie să se simtă mai sigur pe el. N-ar fi vrut să mai implice pe nimeni în aventura asta, însă nu putea proceda altfel, dacă voia ca păcăleala asta să ţină.

– O să încerc să întârzii predarea talismanului până când voi auzi de la tine, Sanjiv, că hoţii le-au dat drumul Meerei şi celor mici şi că toată lumea este în siguranţă.

– Bine.

– Acum tot ce avem de făcut este să aşteptăm să vină omul acela, să-i spunem că eu voi fi curierul, zise Jamie.

– Şi dacă-mi urmăresc casa şi acum şi o să ne întrebe despre Sanjiv? vru să ştie Akash.

Jamie ridică din umeri.

– Îi spui că l-ai chemat pentru a-i cere sfatul, însă că până la urmă eu v-am convins să mă lăsaţi pe mine să plec cu bijuteria.

– N-ar fi trebuit să vă bag pe niciunul dintre voi în tărăşenia asta. Akash îşi muşcă buzele, în mod evident îngrijorat. Ar fi trebuit să mă duc eu.

– Nu poţi. Tu ai familie, oameni care depind de tine. Jamie puse o mână pe umărul lui Akash. Sanjiv şi cu mine nu avem aşa ceva şi oricum, o să fie bine.

– Dacă spui tu...

Jamie dădu din cap, dar nu era atât de sigur pe cât voia să pară. Însă nu avea de ales. Trebuia să meargă.

CAPITOLUL 3

Nadhur, India Centrală – mai 1759

Rajahul din Nadhur străbătea cu paşi egali încăperile bogate ale palatului său, cu mantia brodată cu aur plutind în jurul lui la fiecare pas şi umflându-se asemenea unui evantai de fiecare dată când se întorcea, reluându-şi plimbarea în sens opus. Frumuseţile ce-l înconjurau nu-i atrăgeau deloc privirea. Pereţii şi tavanele împodobite cu picturi de o frumuseţe rară, stâlpii cu ornamente sculptate şi pardoseala din marmură strălucitoare, toate erau ignorate. Ar fi trebuit să fie un om foarte fericit, pentru că tocmai primise permisiunea să se căsătorească cu Indira, singura fiică a unui nabab bogat dintr-o provincie situată în nord-est. O fată a cărei frumuseţe ar fi stârnit invidia cruntă a rivalilor săi, chiar şi dacă n-ar fi adus ca dotă şi o mică avere. Însă astăzi nu era deloc fericit, aşa că nu se mai obosi cu obişnuitele politeţuri ce precedau o discuţie adevărată.

– A dispărut talismanul sacru, Bijal! exclamă el.

Marele Vizir îşi ascunse un zâmbet. Nu se făcea să dea de bănuit că nenorocirea stăpânului său îi provoacă bucurie. Cel puţin nu deocamdată. Fusese chemat de urgenţă, aşa că parcursese în fugă coridoarele palatului. Cum acum, la patruzeci de ani, nu mai era în forma pe care o avusese odată, ajunsese, gâfâind, transpirat în faţa rajahului. Se uită la stăpânul lui cu prefăcută consternare, încercând să-şi controleze respiraţia.

– Chiar aşa, Înălţimea Voastră? Sunteţi sigur?

– Bineînţeles că sunt sigur! Am căutat peste tot, şi oricum ştiu exact unde l-am lăsat după ce l-am folosit ultima oară. Îţi spun, a dispărut.

Bijal se strădui să afişeze cea mai serioasă expresie a sa şi încercă să pară în acelaşi timp şi foarte înţelegător.

– E într-adevăr o nenorocire.

Rajahul continuă să se plimbe de colo colo.

– Nu înţeleg cum a putut să dispară aşa, dintr-odată, se plânse el. Făcu o pauză din plimbat, îndeajuns de lungă pentru a gesticula furios spre Marele Vizir. Se pare că nimeni n-a văzut hoţul intrând în camerele mele, iar gărzile stau la intrare zi şi noapte. Cum? Cum, te întreb?

Bijal ridică din umeri, într-o manieră oarecum defensivă.

– Bineînţeles, o să interoghez pe toată lumea, Alteţă. Foarte curând o să avem un răspuns. Poate unul dintre servitorii dumneavoastră l-a luat să-l cureţe?

– Nimeni nu atinge talismanul fără permisiunea mea, ştii asta! aproape că se răsti rajahul la el.

– L-aţi întrebat şi pe fratele vostru vitreg, Înălţimea Voastră?

– Pe Dev? De ce să-l întreb?

– Păi lui..., ăăă, îi cam plac farsele, nu-i aşa? Sau poate a decis să-l împrumute. Numai trei persoane pot intra când vor ele în iatacurile Domniei Voastre: eu, fratele vostru vitreg şi Ravi, servitorul în care aveţi foarte mare încredere. Sper din toată inima că nu ne suspectaţi pe niciunul dintre noi...? Lăsă fraza în aer, făcând ochii mari şi adoptând o figură nevinovată.

Rajahul clătină din cap.

– Bineînţeles că nu, însă... Dev? Se încruntă şi mai mult. Ca fraţi vitregi nu fuseseră niciodată apropiaţi şi în ultima vreme distanţa dintre ei devenise mult mai mare. Avea şi Bijal partea lui de vină, însă nu era nevoie să se manifeste prea mult. Dev, fiind mai tânăr, era gelos pe puterea, poziţia şi averea fratelui său. Şi, de când fuseseră făcute anunţurile despre viitoarea nuntă, relaţiile se răciseră mai mult decât de obicei. Dev realizase probabil că şansele sale la moştenirea averii fratelui său aveau să devină din ce în ce mai mici odată ce frumoasa Indira avea să înceapă să-i aducă pe lume odrasle.

– Chiar ieri am auzit că în ultima vreme a cheltuit enorm, spuse Bijal, cu urme de fals regret în voce. Clătină din cap. Cei tineri au tendinţa să trăiască clipa, nu-i aşa? Mă întreb însă de unde vin bogăţiile astea?

Dev primea o alocaţie generoasă, însă adesea cheltuia mai mult decât primea. Era o chestiune sensibilă, însă acum îl făcea pe fratele vitreg să pară şi mai vinovat.

– Doar nu sugerezi că...?

Bijal îşi ridică mâinile.

– Nu sugerez nimic, Înălţimea Voastră, doar spun ce-am auzit. Poate că tânărul Dev n-a făcut decât să împrumute talismanul pentru o vreme, până face rost din nou de bani? Poate este ţinut drept gaj?

– Ar fi îngrozitor! N-ar îndrăzni să facă aşa ceva.

– Nu, aşa e, aveţi dreptate. Cu siguranţă e prea mult, chiar şi pentru iubitul dumneavoastră frate. Însă Dev nu era nici pe departe aşa iubit. Bijal îşi mai ascunse un zâmbet. În cazul acesta talismanul trebuie să fi fost furat, şi dacă aşa stau lucrurile, aş îndrăzni să presupun că e deja departe de aici. Orice hoţ l-ar vinde cât mai repede cu putinţă, pentru a nu risca să fie prins cu aşa ceva asupra lui.

Rajahul se îndepărtă câţiva paşi, întorcându-se furios odată ajuns la capătul încăperii.

– Deci tu spui că, şi dacă îl prindem pe făptaş, n-o să găsim bijuteria la el? Nu e bine! Cum să mă căsătoresc fără talisman? Bijuteria aceea aduce noroc familiei mele şi poporului meu. Întreaga ceremonie nupţială fără el este de ne-con-ce-put! Punctă fiecare silabă a ultimului cuvânt cu câte o bătaie furioasă din picior. Este parte din ritualul obişnuit în astfel de ocazii, ştii asta.

Bijal făcu o plecăciune şi-şi feri ochii pentru a nu se vedea privirea triumfătoare. *Ştiu.* Apoi adăugă cu voce tare:

– O să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a afla ce s-a întâmplat. Lăsaţi totul în seama mea. Mai făcu o plecăciune, ieşi din cameră şi-l auzi pe rajah strigând după el:

– Ar fi bine să-ţi dai toată silinţa! Nu mă căsătoresc cu nimeni dacă un pot purta talismanul din Nadhur. Aş fi de râsul lumii. Este simbolul puterii mele, un talisman norocos, a cărui magic benefică ne aduce noroc şi fericire!

Aşa şi era. Şi, după cum Bijal ştia foarte bine, o nuntă regală de la care talismanul lipsea nu putea să însemne decât un mare ghinion. De fapt nu putea fi decât un dezastru imens şi total.

Ceea ce, în opinia lui, ar fi trebuit să se şi întâmple.

CAPITOLUL 4

Surat, India – iunie 1759

Călătoria se desfășurase fără nicio problemă, și Jamie observase mulțumit că era urmărit. Un marinar indian se alăturase echipajului în ultimul moment și, deși Jamie se prefăcuse că nu observă, nu-l scăpase din priviri pe toată durata călătoriei. Marinarul muncea din greu însă reușea cumva să stea mai tot timpul pe lângă Jamie. Jamie ignoră și acest aspect și se prefăcu a fi tipul de om care nu-i observa niciodată pe marinarii obișnuiți, considerându-i parte din peisaj. Spera ca astfel să-l fi păcălit pe spion.

Măcar acum Jamie știa unde să se uite. Bărbatul avea un nas inconfundabil, curbat asemenea unei săbii *tulwar*[5], așa că Jamie era sigur că l-ar fi recunoscut oriunde.

El și Akash încercaseră să facă mult caz de plecarea lui Jamie, asigurându-se că oricine putea să-l vadă și să-l urmărească foarte ușor. Așa cum conveniseră, Sanjiv avea să plece câteva zile mai târziu, iar plecarea lui, sperau ei, n-avea să fie observată de nimeni.

– Nu-ți face griji, o să urmăresc totul de la distanță. O să-l previn pe Sanjiv și dacă văd că se uită cineva după el. Însă cred că toți ochii o să fie ațintiți asupra ta.

– Sper să ai dreptate. Că, dacă nu....

Akash dădu din cap. Amândoi știau care era miza și ce trebuia făcut. De dragul soției și al copiilor, Akash ar fi ucis pe oricine ar fi amenințat să le strice planurile. Sperau însă că astfel de măsuri drastice n-aveau să fie necesare.

– Bărbatul acela ți-a spus că familia ta se va întoarce acasă imediat ce eu pornesc la drum, nu-i așa?

– Da, așa că eu o să-i spun lui Sanjiv că s-au întors, și el o să-ți dea de veste când vă întâlniți.

– Bine, pentru că eu n-am să dau niciun talisman nimănui dacă nu sunt sigur că ai tăi sunt în siguranță acasă.

Oraşul Surat era situat în nord-vestul Indiei, în provincia Gujarat, al cărei ţărm era mai degrabă mlăştinos, brăzdat de pârâiaşe care se vărsau în ocean, pârâiaşe inundate la fiecare maree. Oraşul în sine era situat ceva mai în interior, la zece kilometri în amonte pe râul Tapi. Râul se vărsa în ocean în golful Cambay, al cărui fund nisipos făcea navigaţia destul de dificilă. Nici navigaţia pe râu nu era mai uşoară – în multe locuri se formau bancuri de nisip. Exista chiar o bucată pe care corăbiile nu puteau înainta decât pe un canal îngust şi periculos.

Navele mai mari ancorau la gurile râului Tapi, şi pasagerii îşi continuau călătoria în amonte cu barjele. Jamie mai călătorise astfel atunci când venise pentru prima oară în India pe o navă comercială suedeză. Un tip cu care călătorea îi descrisese locurile pe lângă care treceau. Vegetaţia deasă, constând în cea mai mare parte din tufişuri şi copaci înalţi, lăsa la un moment dat locul unui sat.

– Acela este Domus, îi spusese bărbatul acela, pe malul sudic. Şi după încă o bucată de timp: Şi acolo e portul imperial Mughal, urmat de încă un sat, pe nume Omrah.

Aromele exotice, specifice Indiei rurale, ajunseseră la ei, şi Jamie îşi închisese o clipă ochii, pentru a le savura cum se cuvine. Acum era obişnuit cu ele, abia dacă mai băga de seamă astfel de lucruri. Şi Suedia, cu mirosul ei de pin şi cu aerul tare şi proaspăt, părea din altă viaţă. Căldura şi aromele Indiei erau acum lumea lui.

Trecură de încă un sat, Athwa, de câteva debarcadere private – aparţinând celor mai bogaţi negustori din oraş –, de cel aparţinând francezilor de la *Compagnie des Indes*, apoi ajunseră la zidurile din partea de sud a oraşului.

Surat era înconjurat pe-o parte de albia râului şi plasat pe o câmpie plată. Era protejat de două ziduri plasate în semicerc – unul interior, care înconjura oraşul principal, inclusiv un castel, şi unul exterior, construit în jurul suburbiilor. Jamie îşi aminti că zidul interior era numit *sheherpanah*, adică „Siguranţa oraşului", în timp ce cel exterior se numea *alampanah* sau „Siguranţa lumii", lucru care i se păruse ciudat. Amândouă zidurile erau construite din cărămizi, aveau cel puţin trei metri înălţime şi o grămadă de porţi şi puncte fortificate.

Barja trecu de castel şi de şanţul său de apărare, care era plasat chiar în interiorul părţii celei mai sudice a zidului interior, şi acostă lângă *furza*, unde era clădirea vămii, chiar alături. După ce coborî pe mal, Jamie observă Monetăria Imperială chiar vizavi de *furza*, iar pe stânga era *daria mahal*, unde stătea şeful portului. Aşa cum ştia deja, curtea din faţă a

castelului, numită *maidan*, era plină, ca întotdeauna, de corturi, oameni, animale şi mărfuri de toate felurile. Care trase de boi îşi făceau loc cu greu printre vânzători şi clienţii acestora şi haosul şi zgomotul infernal al întregii scene îi asaltau simţurile. Discuţii purtate pe un ton aprins, muzică, râsete, strigăte. Mirosurile oamenilor, al vitelor şi al mirodeniilor aproape că-l copleşiră, în timp ce căldura şi praful îl învăluiră într-o îmbrăţişare sufocantă. Chiar şi vântul, atunci când bătea, era fierbinte aici, dându-i impresia că venea dintr-un cuptor încălzit.

Jamie abia aştepta să exploreze din nou oraşul, însă mai întâi trebuia să treacă prin controlul vamal, ca toată lumea. Cufărul lui fu cercetat şi tot conţinutul fu întors pe toate părţile, lucru care-l enervă la maximum, însă îşi ţinu cumpătul. Nici când vameşii trecură la controlul corporal, bătându-l peste buzunare şi pipăindu-l pe tot corpul, nu spuse nimic. N-aveau să găsească nimic. Se asigurase de asta. Avea mai multe ascunzători sigure. Toată lumea plătea vamă pe orice se importa sau exporta. În general se practica o taxă cuprinsă între două procente şi jumătate şi cinci procente şi jumătate. Jamie n-avea de gând să plătească astfel de taxe, decât dacă nu avea încotro.

– Aveţi ceva de vânzare? întrebă vameşul.

Jamie clătină din cap şi zâmbi.

– Nu, sunt doar un călător, vreau să vizitez frumoasa dumneavoastră ţară.

Ceea ce nu era deloc adevărat, cel puţin de data aceasta.

După ce ieşi în sfârşit din clădirea vămii, Jamie găsi doi *majuri* – muncitori necalificaţi – care să-l ajute să-şi care bagajele. Ca întotdeauna, astfel de hamali pierdeau vremea pe *maidan*, aşteptând pe cineva să le dea de lucru. Jamie avea destul de puţine bagaje, însă tot erau de cărat vreo două cufere cu haine şi tot felul de obiecte. Învăţase încă de la început că, dacă ducea cu el obiecte indiene şi chinezeşti de tot felul – figurine, pumnale, haine de mătase, ornamente de fildeş şi aramă –, acestea atrăgeau atenţia vameşilor, făcându-i să fie mai puţin vigilenţi când venea vorba despre cufere. Dacă ar le-ar fi cercetat mai îndeaproape, vameşii ar fi găsit mai multe compartimente secrete pline cu tot felul de pietre preţioase. Unele dintre figurine aveau şi ele pietre preţioase înăuntru, la fel şi mânerele pumnalelor. Jamie avea ascunzători peste tot, chiar şi într-o pereche de pantofi europeni, ale căror tocuri erau goale pe dinăuntru. Crease aceste compartimente secrete imediat după ce se apucase de comerţul cu pietre preţioase. Acum era de două ori mai bucuros că-şi luase astfel de măsuri de precauţie, pentru că talismanul era ascuns într-unul dintre tocurile pantofilor.

– Nu vreau să risc nimic, îi spusese el lui Akash, şi până acum nimeni nu găsise niciodată vreuna dintre pietrele preţioase ascunse de el.

O luă la stânga, aruncând o privire spre *darbar* – reşedinţa guvernatorului – situată în spatele unei alte clădiri de dincolo de *maidan*. Îşi aminti din precedentele sale vizite că majoritatea populaţiei trăia în interiorul zidului interior; în această parte a Suratului casele erau înghesuite una într-alta, încât în afară de pieţe nu prea se mai zărea niciun spaţiu liber. Mergea spre Saudagarpura. Aici erau situate vilele celor mai bogaţi dintre locuitorii oraşului, unele poziţionate de-a lungul râului. Tot aici era şi Factoria engleză şi aici voia Jamie să ajungă.

Complexul de clădiri al Factoriei fusese închiriat de la unul dintre cei mai bogaţi negustori din oraş, astfel că era construit în acelaşi stil ca şi cele din jurul ei. O poartă dădea într-o curte largă, plină cu oameni. În jurul curţii erau mai multe clădiri, printre ele şi o capelă fără niciun fel de statuetă – nimeni nu voia să-i ofenseze pe mahomedani sau pe Mauri, aşa cum le spuneau străinii, care nu erau de acord cu o astfel de manifestare a idolatriei. Jamie ştia din experienţă că aici condiţiile de cazare erau foarte bune, însă nu voia să stea prea mult aici. Ca punct de plecare, însă, avea să-i servească de minune. În curte, cu puţin noroc, dădu peste o figură cunoscută.

– Andrew! strigă el. Andrew Garwood, pe Jupiter! Eşti încă aici?

Bărbatul respectiv se opri când îşi auzi numele şi se întoarse spre Jamie, cu o expresie mirată care se transformă rapid într-un rânjet de bun-venit.

– Kinross! Ar fi trebuit să-ţi recunosc numaidecât glasul. Ce mai faci? Ce te-aduce prin părţile astea?

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Se cunoscuseră cu patru ani în urmă, când corabia suedeză la bordul căreia călătorea Jamie zăbovise la Surat pentru o vreme. Andrew era genul de om simplu, cu care legai foarte uşor o amiciţie, astfel încât cei doi se împrieteniră foarte repede.

– Oh, una, alta. Acum sunt negustor de pietre preţioase, asta fac de câţiva ani. Am venit cu afaceri, însă m-am gândit să şi stau un pic. Două săptămâni, poate mai mult. Crezi că găsesc şi eu o cameră pe undeva pe-aici, până îmi găsesc în altă parte sau mai bine mă duc la han?

– Bineînţeles că trebuie să rămâi aici, mă ocup eu de asta, cred că ai noroc. Ştiu o casă care tocmai s-a eliberat şi care ţi s-ar potrivi de minune. Însă mai întâi, hai să te cazezi. Ăsta-i bagajul tău?

– Da. Jamie le făcu semn celor doi *majurs* să vină după ei.

– Bun, bun. Andrew o luă înainte. Oh, mai trebuie să-ţi spun că ai ajuns exact la timp pentru a participa la o *soiree*[6]. Şeful Factoriei

organizează una dintre micile sale întruniri în seara asta. Va fi multă veselie.

Jamie mormăi în barbă. Nu plănuise să socializeze, cel puţin nu cu englezii, însă nu putea decât să rânjească şi să suporte.

– Excelent, abia aştept, răspunse el.

Înăbuşindu-şi un oftat, îl urmă pe Andrew în clădire.

CAPITOLUL 5

– Înţeleg că n-ai cunoscut-o pe Văduva de Gheaţă, spuse Andreea

– Pe cine? Jamie se uită la el cu sprâncenele ridicate.

– M-ai auzit, şi să ştii că i se potriveşte de minune porecla asta. Privirile ei sunt atât de reci, încât oricărui bărbat îi îngheaţă pe loc.... ăăăă... Andrew tuşi. Vreau să spun că niciun bărbat nu pare să-i placă, din câte înţeleg. Nici ca soţ şi nici în alt fel. Vino cu mine, am să te prezint. Expresia de pe faţa lui Andrew trăda entuziasmul şi nerăbdarea. Adăugă ca pentru sine: O să fie grozav.

– De ce?

Însă Andrew ori nu auzise întrebarea, ori alesese să o ignore.

Se alăturară unei mulţimi aflate în ceea ce era de obicei sala de luat masa din Factoria engleză. Mesele mari care ocupau de obicei această încăpere fuseseră îndepărtate, iar în spaţiul rămas un număr considerabil de oameni adunaţi în grupuri stăteau de vorbă, bârfind şi râzând. Servitorii circulau printre ei, ducând pahare cu băuturi de toate felurile. Cele câteva ventilatoare mari mişcau aerul, însă atmosfera din încăpere era sufocantă, iar lui Jamie începu să-i pară rău că fusese de acord să vină. Nu prea-i plăcea să socializeze, mai ales în momentul ăsta şi doar politeţea îl făcuse să cedeze insistenţelor lui Andrew.

În timp ce traversau încăperea, Jamie observă o femeie îmbrăcată în stil englezesc şi cu toate acestea diferită de celelalte doamne prezente. Rochia ei era făcută dintr-o mătase turcoaz, strălucitoare, cu juponul din acelaşi material, într-o nuanţă mai deschisă, formând un V întors în faţă, sub marginea corsajului. După moda momentului, mânecile rochiei se terminau chiar sub cot, cu un volan. De dedesubt ieşea dantela cămăşii, care se vedea şi prin decolteul destul de adânc al rochiei, accentuându-i rotunjimile. *Şi ce rotunjimi!* Ochii lui Jamie se deschiseră un pic mai mult la vederea acestei apariţii şi chiar şi mai mult când îi văzu faţa. Era frumoasă de-ţi tăia răsuflarea, o frumuseţe mai degrabă exotică.

Din nefericire expresia feţei ei demola impresia generală. Arogantă, cu bărbia ridicată puţin în sus, de parcă ar fi privit de sus la muritorii de rând, se uita prin încăpere de parcă ar fi fost cel puţin o *rani*, o regină indiană. Deci ea trebuia să fie Văduva de Gheaţă. Jamie simţi că îi stă inima. După cum arăta, părea a fi doar o altă frumuseţe răsfăţată, la fel cu cea pe care o luase el de nevastă. Gemu încet. N-avea niciun chef să îi fie prezentat, ba chiar trebui să-şi reprime impulsul de a se întoarce şi de a ieşi în fugă.

Însă era răpitoare, fără doar şi poate.

Chiar şi de la distanţă putea să îi vadă privirea luminoasă şi ochii surprinzător de deschişi la culoare, puşi în valoare de genele lungi şi foarte negre. Se întoarse şi se uită fix la el în timp ce el şi Andrew se apropiară. Jamie nu-şi mai putea lua ochii de la ea din momentul în care se simţise ţintuit de pupilele ei – verde măsliniu în mijloc, care se transforma într-un acvamarin iridiscent. Nu mai văzuse niciodată asemenea ochi. Contrastau puternic cu părul de un castaniu închis, aproape negru. Şi-l purta împletit într-o coadă simplă, care-i atârna peste un umăr, atingând în treacăt un piept plin şi semeţ şi sfârşindu-se dincolo de talie. Avea o piele fără cusur, un pic mai închisă la culoare decât restul femeilor din jurul ei, astfel că Jamie îşi dădu seama că probabil era metisă – parte asiatică, parte europeană.

Interesant.

Când Andrew se opri în faţa ei şi-i rosti numele – „doamna Miller" –, Jamie ar fi putut să jure că ea ezitase puţin şi că buzele i se strânseseră doar pentru o fracţiune de secundă. Părea destul de evident că nu-şi prea dorea să stea de vorbă cu niciunul dintre ei şi că doar bunele maniere o obligaseră să răspundă.

Arogantă, răsfăţată şi nepoliticoasă pe deasupra. Jamie strânse şi mai tare din dinţi. Doamne, cât le ura pe femeile de genul ăsta! De ce oare se credeau atât de superioare? De ce oare credeau că pot să potcovească pe oricare bărbat le ieşea în cale? Era incredibil.

– Domnule Garwood, spuse ea politicoasă, însă cu răceală în voce, întinzându-şi mâna spre Andrew. El se aplecă să i-o sărute, făcând şi o reverenţă, însă lui Jamie i se păru că abia reuşise să-şi reprime impulsul de a-şi trage degetele înapoi. Bietul Andrew! Jamie îşi ascunse un zâmbet simţind că-i vine o idee. Cea mai bună metodă de a o agasa era să pretindă că-i face curte. Şi brusc, fără vreun motiv anume, îşi dori să se răzbune pe ea pentru evidentul ei dispreţ necăjind-o un pic.

– Vi-l prezint pe domnul Kinross. Abia a ajuns în oraş. Jamie văzu că Andrew îi urmărea reacţia la prezentarea nou-venitului, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să reacţioneze într-un anumit fel. Pe faţa ei trecu o umbră – uimire? surpriză? – la vederea figurii lui Jamie, însă nici pe departe nu avu reacţia pe care femeile o aveau în mod normal atunci când le era prezentat. Jamie ştia că putea trece drept un bărbat bine şi că înfăţişarea lui putea fi adesea cauza unor fiori, o chestiune pe care se învăţase să o ignore. De data asta însă nu avu niciun efect, lucru care, dintr-un motiv ciudat, îl irită. Sau poate că ea ştia să-şi ascundă foarte bine emoţiile? Pentru că simţise cu siguranţă ceva între ei şi nu putea să nege că era atras din punct de vedere fizic de ea. Ce bărbat normal n-ar fi fost?

Ea-şi întinse mâna din nou, dând uşor din cap ca răspuns la prezentarea făcută.

– Domnule Kinross, murmură ea, cu o voce joasă şi seducătoare, însă Jamie se îndoia că fusese ceva intenţionat. Expresia feţei ei dădea de înţeles în mod clar că nu dorea să seducă pe nimeni. Păcat, însă poate reuşea el să o facă să se răzgândească? Ar fi fost amuzant să încerce. Se aplecă la rândul lui peste mâna doamnei şi-i atinse degetele ţepene cu barba pe care nu şi-o bărbierise în dimineaţa aceea şi cu buzele. Mâna fu retrasă rapid şi o auzi trăgând aer în piept, însă nu-i dădu ocazia să protesteze.

– Este foarte cald aici, nu credeţi? comentă el zâmbindu-i slab. Ce-aţi zice să mă însoţiţi într-un tur al grădinii de pe acoperiş, doamnă Miller?

Cum Jamie mai fusese aici, îşi amintise repede de existenţa acelui loc retras de deasupra, unde el şi Andrew stătuseră la taclale în timpul ultimei sale vizite. Era locul perfect pentru a face curte unei femei. Sau pentru a te preface că faci curte unei femei.

Ea aruncă o privire în jur, în mod evident căutând o scuză pentru a-l refuza, apoi îşi îndreptă umerii, de parcă s-ar fi pregătit pentru o bătălie. Foarte rezervată, dădu din cap, şi Jamie observă un amestec de resemnare şi iritare în privirea ei, în timp ce îşi puse câteva degete pe braţul pe care el i-l întindea.

– Foarte bine. Cred c-ar fi... drăguţ.

Andrew rânji şi îi făcu cu ochiul lui Jamie. În mod evident credea că Jamie acceptase provocarea lui nerostită şi se hotărâse să o farmece pe văduva aceea distantă.

– Bucuraţi-vă de privelişte! strigă el după ei în timp ce se îndreptau încet spre uşa ce dădea înspre scări.

– Sunt sigur că aşa voi face, murmură Jamie uitându-se direct la doamna Miller şi avu satisfacţia să o vadă aruncându-i o privire dezaprobatoare. Lumina lunii este foarte frumoasă, nu credeţi? adăugă el şi zâmbi. Ea nu-i răspunse.

Odată ajunşi afară, în aerul proaspăt al nopţii, observară şi alţi oameni care se plimbau pe-acolo, însă Jamie o luă intenţionat spre un colţ în care nu se vedea nimeni. N-avea de gând să încerce să o seducă pe femeia aceea, însă voia să vadă cum va reacţiona ea după ce va petrece câteva minute singură cu el, dacă tot avea o aversiune aşa de mare pentru bărbaţi. În jurul balustradei erau câteva lampioane, aşa că locul în care el o conduse nu era chiar atât de întunecos, însă tot dădea impresia de prea multă intimitate pentru două persoane care se cunoscuseră de puţină vreme. Jamie se întrebă dacă era bine ceea ce făcea, amăgind-o în felul ăsta, însă îşi aminti repede expresia pe care o afişase mai devreme. De parcă faptul că le vorbea era un favor pe care li-l făcea. Jamie se decise să o învingă cu propriile ei arme.

– Aţi vrea să..., începu el, întinzând o mână spre băncuţă, însă ea-l întrerupse.

– Nu, prefer să stau în picioare, murmură ea, întorcându-se spre râul care strălucea în lumina lunii.

– Foarte bine. Jamie i se alătură şi începu să admire şi el priveliştea, iar ea imediat se dădu un pas într-o parte pentru a lăsa spaţiu între ei, chiar dacă rochia ei îl ţinea la o depărtare respectabilă. El rămase pe loc. Deocamdată. Prietenul meu mi-a spus că sunteţi văduvă, doamnă Miller, spuse el, încercând să înceapă o conversaţie.

– Da, soţul meu a murit anul trecut, replică ea, părând foarte puţin entuziasmată de genul acesta de întrebări.

Îşi dădu seama că ea nu voia să vorbească despre asta şi se gândi că probabil o astfel de discuţie o întrista. Se înclină uşor şi spuse:

– Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Cred că nu vă e prea uşor, aşa, singură.

– Mulţumesc, dar prefer aşa.

– Vă place singurătatea? Jamie nu se obosi să-şi ascundă surpriza. Din câte îşi dădea el seama, nu multe femei puteau spune asta.

– Da.

Cum nu părea să mai urmeze nicio explicaţie, Jamie comentă:

– E... neobişnuit. Făcu din nou semn spre bancă. Sunteţi sigură că nu vreţi să vă aşezaţi, măcar câteva clipe? Puteţi admira peisajul şi de-aici, să ştiţi.

Ea îi aruncă o privire pe care el nu reuşi s-o interpreteze în niciun fel, apoi ridică din umeri.

– N-o să stăm aici foarte mult, însă, mă rog.... Se aşeză şi-şi aranjă rochia împrăştiind materialul ca pe un evantai. Jamie îşi ridică sprâncenele.

– Îmi cer scuze, însă, dacă nu vreţi să mă aşez pe rochia dumneavoastră, aţi putea să vă mai strângeţi un pic materialul? Sau încercaţi să îmi daţi de înţeles că aţi prefera să stau în picioare?

Văzu cum obrajii ei se colorează puţin, însă îşi mută un pic rochia, îndeajuns de mult pentru a-i permite şi lui să se aşeze.

– Şi, spuneţi-mi, de ce credeţi că nu vom sta prea mult aici? V-aţi plictisit deja de compania mea? glumi el.

– Nu. Pentru că... am urcat doar să luăm o gură de aer proaspăt.

– Mă rog, nu ştiu despre dumneavoastră, însă eu nu mă grăbesc să mă întorc în zăpuşeala de jos. Ea nu răspunse, aşa că el presupuse că nu era de acord, însă nici de nebun n-avea de gând să se întoarcă jos atât de repede. Cu siguranţă ea putea să-i mai acorde câteva momente din timpul ei. Continuă să facă conversaţie. Spuneţi-mi, nu vă e greu să staţi singură aici în Surat?

– Nu, aşa cum v-am spus, prefer singurătatea.

– N-aţi vrea să locuiţi în Anglia?

– În niciun caz. Când văzu că el ridică sprâncenele, adăugă: Am crescut aici. Pentru mine Anglia este o ţară străină.

– Ah, înţeleg. Atunci presupun că vă doriţi să vă măritaţi cu cineva care îşi propune să rămână în India.

– Nu, nu-mi doresc asta.

Jamie fu surprins de răspunsul acela direct, însă ea nu-i dădu răgazul să îi replice ceva. Se ridică şi-l fixă cu privirea.

– Uite ce e, domnule Kinross, ştiu încotro se îndreaptă această discuţie, şi răspunsul meu este „nu", spuse ea pe un ton rece şi cu o expresie hotărâtă pe faţă. Şi... şi acum aş vrea să merg din nou jos.

Se ridică şi el.

– Mă scuzaţi? Nu cred că v-am pus vreo întrebare. Îşi înclină capul puţin într-o parte şi îi aruncă cel mai seducător zâmbet al lui, cel despre care i se spusese că era în stare să topească inima unei femei de la cincizeci de paşi. Însă nu şi inima acestei femei, după câte se părea. Gândul acesta aproape că-l făcu să izbucnească în râs, apoi se întrebă ce i se părea ei atât de jignitor la el. Nici nu schimbaseră două fraze.

– Pot să-mi dau seama că dumneata eşti tipul acela de bărbat care de obicei are femeile la picioare şi, fără îndoială, te-ai gândit că o să fiu o

pradă uşoară, spuse ea, pe un ton repezit, de parcă recitase aceste cuvinte de mai multe ori până acum.

Poate chiar o făcuse, gândi Jamie.

– Însă nu îmi caut un soţ, aşa că ţi-ai pierde timpul, încheie ea, inspirând profund. Va trebui să îţi faci averea în alt mod, la fel ca toţi ceilalţi domni care m-au cerut până acum.

Jamie simţi furia ţâşnind spre suprafaţă, făcându-l să uite tot în afară de dorinţa puternică de a o pedepsi pe femeia aceasta pentru presupunerea ei că toţi bărbaţii voiau să se căsătorească cu ea pentru avere. *Exact ca Elisabet.* Se uită intenţionat la sânii ei, care se ridicau şi coborau aţâţător. Asta o făcu să roşească, aşa că el îşi mută privirea spre faţa ei, apoi încet coborî din nou.

– Aşa cum spuneam, eu nu vă cer nimic, spuse el dând drumul aerului din piept. Şi, vă rog să mă credeţi, nu la căsătorie m-am gândit prima oară când v-am văzut.

Observă cu satisfacţie că ochii ei se măresc şi că nările îi tremură de furie, însă îşi spuse că o merita. De ce-ar fi trebuit să-i pese de sensibilităţile ei câtă vreme era evident că ea avea ceva împotriva oricărui bărbat pe care îl întâlnea, chiar înainte de a-l cunoaşte cât de cât? Ce tupeu avea femeia asta să presupună că el voia să o ia de nevastă la doar câteva momente după ce se cunoscuseră!

– Ei bine, zău aşa! Eu nu sunt...

– ...obişnuită ca bărbaţii să nu fie interesaţi de dumneata? Da, pot să înţeleg asta. Dar nu vă faceţi griji, doamnă Miller, aţi fi ultima femeie de pe Pământ cu care mi-aş dori să mă căsătoresc. Însă, dacă doriţi o aventură, un flirt, daţi-mi de veste. Voi fi mai mult decât fericit să vă fac pe plac. Lăsă cuvintele să plutească în aer câteva secunde, apoi făcu o plecăciune în batjocură. Şi-acum, după ce-am stabilit că niciunul dintre noi nu este interesat de binefacerile căsătoriei, vă spun noapte bună. N-are niciun rost să mai lungim conversaţia ori să încercăm să ne cunoaştem mai bine. Vă urez să vă bucuraţi de viaţa dumneavoastră solitară.

Se întoarse pe călcâie şi plecă, mai zguduit de întâlnirea asta decât ar fi fost dispus să recunoască. Doamna Miller îi amintise de tot ce încerca să uite şi de toate motivele pentru care venise iniţial în India. Presupunerile ei în ceea ce-l privea erau pe cât de nepoliticoase, pe atât de nefondate. Oare de ce femeile astea răsfăţate consideră că orice bărbat de pe o rază de cincisprezece kilometri vrea să se căsătorească cu ele?

Ar putea măcar să aştepte până când sunt cerute. Încercă să-şi stăpânească furia bând câteva pahare dintr-un punci de culoare deschisă.

– Căţea! murmură el, gândindu-se la doamna Miller, însă făcând să tresară o doamnă din apropiere. Îi aruncă cel mai fermecător zâmbet de care era în stare, pentru a o linişti, însă în continuare simţea cum clocoteşte, pentru că în mintea lui frumoasa doamnă Miller fuzionase cu Elisabet, care făcuse aceleaşi presupuneri.

Simţi din nou cum furia aceea veche îl cuprinde şi ameninţă să-l sugrume, însă se forţă să se calmeze. Probabil reacţiona mai tare decât era nevoie şi, oricum, ce conta? Nu doamna Miller era treaba lui şi nu mai trebuia să stea niciodată de vorbă cu ea.

La naiba cu toate femeile!

Zarmina rămase împietrită în locul acela pentru momente lungi, uitându-se la spatele domnului Kinross pe măsură ce acesta se îndepărta. Îşi duse o mână tremurătoare la gură şi încercă să se calmeze, respirând adânc. Întâlnirea aceasta fusese mai urâtă decât majoritatea celorlalte de până acum, în ciuda faptului că Kinross nu încercase să o atingă. Însă practic o devorase din priviri. Se simţea goală şi vulnerabilă şi totuşi cumva... excitată?

– Blestematul!

Nu îşi dădea seama de ce se supărase aşa de tare. Ar fi trebuit să fie obişnuită deja cu astfel de întâmplări, însă, deşi primise nenumărate cereri în căsătorie, niciun bărbat nu o făcuse să regrete. Până acum.

De ce-ar trebui să simtă aşa ceva? El nu era în niciun fel mai bun decât restul. Mai rău, chiar, având în vedere propunerea neruşinată pe care i-o făcuse.

Dar, Doamne, Dumnezeule, tipul chiar era remarcabil.

Zar îl observase din momentul în care intrase în încăpere şi îi studiase mişcările şi comportamentul pentru o vreme, pe măsură ce prietenul său îl prezenta diverselor grupuri de oameni. Înalt şi lat în umeri, Kinross se detaşa de majoritatea bărbaţilor de acolo, însă nu asta îl făcea să sară în ochi. Nici înfăţişarea sa excepţională, nici zâmbetul strălucitor, deşi şi astea erau greu de ignorat. Zarmina se gândi că impresia de putere latentă ce radia din el îl făcea remarcabil. Observase că era zvelt, iar hainele croite pe corp îi lăsau să se ghicească muşchii bine antrenaţi, iar sub exteriorul politicos, simţea ea, se ascundea un mascul primitiv.

Periculos. Cel puţin pentru femeile slabe de înger.

Şi tocmai de aceea ea dorise să înăbuşe din faşă orice fel de încercare a lui de a-i face curte.

Doar că el nu era interesat de aşa ceva, astfel că se făcuse de râs degeaba.

Zar simţi cum obrajii îi iau foc când se gândi la cuvintele lui neruşinate. Era interesat de ea, însă doar pentru a o băga în patul lui – din câte ştia ea unele dintre celelalte văduve îşi permiteau aşa ceva din când în când. Aproape că izbucni în râs. Asta era ultimul lucru pe care şi-l dorea, după... Întrerupse abrupt acest gând. Trecutul era trecut. Refuza să se lase din nou pradă lui.

După ce mai respiră adânc de câteva ori – lăsând aerul dulce al nopţii să o liniştească –, o luă grăbită pe lângă grădina de pe acoperiş spre scările care dădeau în sala de mese. Ca întotdeauna, îşi ţinea capul sus şi aborda o mină indiferentă. Nimeni n-o putea răni acum. Era o femeie stăpână pe ea, şi aşa aveau să rămână lucrurile.

Domnul Kinross avea să fie uitat cât de curând. Nu-i aşa?

Cu toate astea, atunci când închise ochii pentru un moment, în minte îi apăru zâmbetul lui batjocoritor.

CAPITOLOUL 6

Jamie se trezi parcă sufocându-se şi încercă să-şi recapete respiraţia pe care visele i-o tăiaseră. Pentru o secundă simţi că-şi pierde cunoştinţa, însă cumva reuşi să-şi umple plămânii cu aer. Deşi ştia că aceste coşmaruri nu sunt reale, trebuia să se lupte cu panica pe care o simţea cuprinzându-l. Se luptă cu cearşafurile mototolite şi cu plasa împotriva ţânţarilor, se ridică şi-şi trecu degetele tremurânde prin părul pe care-l purta lung până la umeri. Trupul îi era acoperit cu o peliculă de transpiraţie, cauzat de o combinaţie dintre panica din vis şi căldura înăbuşitoare din dormitor. Încet bătăile inimii îi deveniră mai rare, mai regulate şi simţi cum pielea i se răcoreşte.

– *Fan i helvetes jävlar!* Înjură cu poftă în mai multe limbi, trecând fără prea mult efort de la suedeză la engleză, apoi la daneză – limba maternă a mamei lui –, apoi urmă la rând hindi, când rămase fără epitete. Înjuratul nu-l făcu totuşi să se simtă mai bine. Îşi dorea să-şi cureţe creierul de toate amintirile despre Elisabet Grahn. Şi-ar fi dorit să nu o fi văzut niciodată.

E moartă. S-a dus, îşi reaminti el, însă imaginea ei îi apărea în vise şi nu-i dădea pace.

Treaz acum de-a binelea, realiză că nu mai avea niciun rost să încerce să adoarmă, aşa că trase pe el o pereche de pantaloni şi ieşi în balconul

micuţ al camerei sale. Acolo aerul părea mai răcoros, dar senzaţia de zăpuşeală persista. Era în India, până la urmă, şi indiferent de ce oră era, nu ajungeai niciodată să îngheţi, cum se întâmpla în Scandinavia lui natală. Ce dor îi era de aerul acela rece, proaspăt, de briza răcoroasă, de zăpadă. Însă nu se putea întoarce.

Deocamdată nu.

Poate niciodată.

Şi era numai vina lui Elisabet. Sau poate era vina lui?

Gândurile încâlcite refuzau să-i dea pace, aşa că îşi îngădui să se cufunde în trecut, să-şi amintească, în speranţa că va reuşi să-şi potolească demonii. Fusese atât de prost...

***

Mersul călare printr-o pădure deasă şi întunecoasă din Suedia nu-l speria deloc pe Jamie. Ba din contră, îi plăcea senzaţia de singurătate, sentimentul că e una cu natura. Mirosul minunat al acelor de brad şi al vegetaţiei văratice îl învăluia. Nu se temea de creaturile ce populau pădurea. Dacă vreun lup sau vreun râs ar fi fost îndeajuns de prost pentru a-i tăia calea, avea să regrete amarnic. Avea întotdeauna la el un pumnal mortal şi ştia să-l folosească foarte bine.

Era seara dinainte de Midsummer[7] şi, deşi era târziu, nu se întunecase de tot, pentru că soarele n-avea să apună deloc în seara asta. Jamie sărbătorise toată seara cu prietenii. Era beat pulbere, însă nu conta prea mult. Calul lui putea să-şi găsească şi singur drumul spre casă, dându-i ocazia stăpânului său să viseze cu ochii deschişi la o servitoare drăguţă care îi promisese că se vor întâlni peste câteva zile.

Un ţipăt ascuţit sfâşie liniştea şi sperie calul, făcându-l să se ridice în două picioare. Jamie abia reuşi să apuce hăţurile şi să îl oprească, în timp ce mintea înceţoşată de alcool se chinuia să înţeleagă ce se întâmplase.

– Hoo, Modig, uşor, băiete! Îşi scoase pumnalul din teacă, descălecă şi calmă calul, apoi se uită împrejur. Un nou ţipăt se auzi din dreapta lui, şi Jamie se aruncă printre copaci, trăgându-l pe Modig după el.

Cunoştea ca-n palmă terenul pe o rază de câţiva kilometri buni în jurul conacului tatălui său şi îşi aminti că prin apropiere trecea un râu, care avea şi o cascadă foarte frumoasă. Ţipetele păreau că vin din direcţia aceea, aşa că se îndreptă într-acolo. Nu mult după aceea ajunse într-o poiană, la marginea apei, şi se opri brusc.

– Elisabet? Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu tine?

Jamie se trezi dintr-odată din beţie şi reuşi să vadă că iubita fratelui

său era cam ciufulită. Elisabet Grahn era întinsă pe jos, cu hainele rupte şi murdare şi cu corsetul mânjit de ceva ce părea a fi sânge. Pe obraji îi curgeau lacrimi, şi gura o avea umflată. Jamie rămase ca trăsnit, holbându-se la partea de sus a trupului ei, pe jumătate dezgolit şi plin de zgârieturi.

– J-Jamie, t-t-te rog, ajută-mă! suspină ea întinzând o mână imploratoare spre el.

Jamie îi dădu drumul lui Modig – ştia că n-avea să se ducă prea departe – şi se grăbi să o ajute pe Elisabet să se ridice de la pământ.

– Poţi sta în picioare? Îi cercetă faţa, căutând semne ale durerii când ea reuşi să se ridice, sprijinindu-se de el.

Clătină din cap, dar se strâmbă.

– Puţin, însă eu... Se uită în jos şi atunci el înţelese ce se întâmplase. Simţi totul ca pe o lovitură în plexul solar. Era clar că fusese violată. Observase cum jupoanele fuseseră mototolite sub ea, lăsându-i picioarele la vedere. Acum chiar şi materialul era foarte şifonat.

– Cine-a făcut asta? întrebă el cu calm. Elisabet era iubita lui Brice, fratele mai mare al lui Jamie, toată lumea ştia asta. Deşi nu se logodiseră oficial, era doar o chestiune de timp. Familiile aşteptau doar ca Brice să se întoarcă dintr-o călătorie în China pentru a face anunţul oficial.

– U-u-ucenicul fierarului. Luc, cel mai mare, şopti ea.

– Cum, unul dintre valoni? La dracu' cu ei toţi!

Fierarul din părţile acelea avea origini belgiene, din regiunea Valonia[8], şi în ultimul an îşi luase ca ajutoare nişte rude, temporar. Erau nişte tineri frumoşi, cu părul şi ochii negri, cu zâmbet obraznic şi pielea bronzată. Jamie avea douăzeci de ani şi era doar puţin mai mare decât ei, aşa că nu petrecuse prea mult timp în compania lor. Însă, deşi auzise că erau tot timpul gata să sară la bătaie cu vreunul dintre băieţii din partea locului, nu-i trecuse niciodată prin minte că unul dintre ei ar putea ajunge şi la viol.

Jamie o cuprinse pe Elisabet după umeri şi o conduse spre casă.

– Te duc acasă şi apoi mă duc după el. N-o să-l las să scape.

– Nu, nu, e prea târziu, suspină Elisabet. A spus că pleacă. Nu... nu ştiu unde s-a dus. Probabil înapoi... la el în ţară.

– Nu-ţi face griji, îl găsesc eu. Jamie o urcă pe cal şi se urcă şi el în spatele ei. Uite, ia haina mea. Îi acoperi rotunjimile palide. Nu pentru că l-ar fi tentat, ci pentru că s-ar fi putut întâlni cu cineva pe drum.

Era foarte delicată, fragilă ca o păpuşă de porţelan. Deşi era foarte frumoasă, cu o faţă perfectă şi o siluetă asemenea, Jamie nu fusese

niciodată atât de fermecat ca fratele lui. În mod ciudat, se gândi el, nu o doresc. Elisabet poate că era frumoasă pe dinafară, însă era răsfăţată, răzgâiată, pentru că era unica fiică a părinţilor săi. Lui Jamie îi plăceau mai mult fetele care nu erau aşa răutăcioase. Ar fi preferat orice altceva decât să îşi petreacă restul zilelor alături de un tiran cu fustă.

Bietul Brice. Până la urmă fiecare alege ce-i place.

În momentul acela nu simţea altceva decât milă pentru ea. Şi cum Brice nu era aici să-i răzbune onoarea, trebuia să se ocupe el de chestia asta.

Când se întoarse ca să vadă dacă ea se ţinea cum trebuie pe cal, îi surprinse o expresie foarte ciudată pe faţă, însă după doar o clipă dispăruse. Se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase – până la urmă creierul lui înota încă în şnaps – şi ajunse la concluzia că da, i se păruse.

– Hai să te duc acasă.

Doar mai târziu îşi dăduse seama că, de fapt, nu-şi imaginase nimic, însă atunci era de mult priponit cum se cuvine.

***

– A venit un mesaj pentru tine, *Sahiba* Zar. Bărbatul acela pe care insişti să-l angajezi a trecut pe-aici când erai plecată.

– Priya, nu aici!

Zarmina îşi duse degetul la buze, făcându-i servitoarei semn să tacă, uitându-se în acelaşi timp în jur pentru a se asigura că nu le ascultă nimeni discuţia. Apoi o conduse într-o cameră mică, lipită de dormitorul ei. Nimeni nu avea voie să intre acolo, în afară de ele două.

Priya era *ayah* a ei – mai întâi îi fusese dădacă, apoi servitoare şi confidentă, însă, deşi Zar avea încredere totală în ea, Priya nu reuşea tot timpul să se gândească înainte să deschidă gura sau să acţioneze. *Cu toate astea, doar pe ea o am*. Încercă să îngroape adânc în minte gândul ăsta, pentru că, aşa cum învăţase de mult, nu avea niciun rost să-şi plângă de milă.

– Aşa, acum spune-mi, ce-a zis?

– N-a spus nimic nou. Priya pufni. Doar că fiul tău vitreg se întâlneşte cu nişte tipi dubioşi.

– A menţionat pe cineva anume? Este important, trebuie să ştiu ce are de gând. Dacă face înţelegeri secrete, ar putea să mă tragă şi pe mine după el.

Servitoarea ridică din umeri.

– Cei obişnuiţi. Şi Mansukh, negustorul.

– Mansukh? Asta-i ceva nou. De ce-ar vrea să se întâlnească cu el? E rivalul nostru. Zar se încruntă şi făcu câţiva paşi în jurul camerei, încercând să-şi pună gândurile în ordine. William, fiul ei vitreg, adult deja, nu se pricepea deloc la afaceri, probabil tocmai de aceea tatăl lui – fostul soţ al Zarei – lăsase jumătate din afaceri ei, văduvei lui. Ştia că la început, când aflase asta, lui William nu-i venise să creadă, apoi fusese foarte furios, însă totul era absolut legal şi el nu putea face nimic să schimbe ceva. Trebuise să accepte parteneriatul cu mama lui vitregă, o femeie mai tânără decât el. Şi de asta o considera un ghimpe în coastă.

– Bătrânul *sahib* n-ar fi trebuit să-ţi dea asta pe mână, mormăi Priya.

– Poatc că nu, însă îmi pare bine că a făcut-o. Aşa acum nu mai trebuie să mă mărit. Zar se înfioră la gândul acesta. Mi-a dat libertatea, şi tu ştii foarte bine că mă pricep la negustorie. Bătrânul *sahib* m-a învăţat din amuzament şi ştiu că a fost foarte surprins să descopere că am învăţat atât de repede, însă a fost o adevărată binecuvântare. Acum trebuie doar să am grijă să nu las afacerea să se ducă de râpă din cauza partencrului meu neghiob. Continuă să se plimbe prin cameră. Mă întreb ce are de gând. De ce Mansukh?

Cel despre care era vorba era cel mai puternic dintre negustorii locali, nu era nicidecum un tip cu care să te poţi juca. Zar îl evitase dintotdeauna, pe cât posibil, şi niciodată nu făcuse nicio înţelegere şi nicio tranzacţie dacă avea impresia că îi este în vreun fel potrivnică. Era mult mai bine să se limiteze la bunuri şi tranzacţii cu care el nu se ocupa.

Oftă. Se părea că William nu avea înţelepciunea necesară pentru a proceda la fel. Zar luă rapid o decizie:

– Priya, ies din nou. Cred că o să merg cu fiul meu vitreg în bazar până la urmă. Mi-a spus că se duce acolo acum câteva minute, când m-am întâlnit cu el.

– În bazar? Dar numai ce-ai venit şi...

– Haide, Priya, grăbeşte-te, te rog. Trebuie să stau cu ochii pe el şi să nu-i dau ocazia să facă vreo prostie.

Dar oare chiar putea să-l oprească?

Sanjiv nu ajunsese încă în Surat, însă Jamie se aştepta oricum la asta. Drumul pe mare era mult mai rapid şi ştia deja că va avea destul timp la dispoziţie înainte ca falsul îmblânzitor de şerpi să i se alăture. Hotărî că n-ar strica să îşi caute persoana de contact. Chiar dacă n-avea să-i dea imediat falsul talisman, poate că ar fi putut face rost de informaţii preţioase dacă l-ar fi urmărit pe cel în chestiune.

Doamne, se transforma într-un adevărat spion! Însă nu ştia cum ar fi putut afla altfel informaţiile de care avea nevoie. Manipularea obiectelor

furate îi repugna total, după cum nu-i plăcea nici faptul că prietenul său fusese obligat să accepte această sarcină ingrată. Pentru aceste două motive i-ar fi plăcut să-i demaşte pe adevăraţii răufăcători şi, dacă era posibil, să returneze talismanul proprietarului de drept.

În dimineaţa următoare întâlnirii cu Văduva de Gheaţă, merse să închirieze casa recomandată de Andrew.

– Nu e una dintre impozantele vile de piatră de pe malul râului, însă este, fără doar şi poate, o proprietate destul de mare, îi explicase Andrew. Aparţine unui *bania*.

Jamie ştia că negustorii indieni bogaţi, numiţi *banias,* locuiau lângă Factoria engleză, însă într-un cartier din Saudagarpura numit Nanavat. Casele lor erau clădiri mai puţin ostentative, făcute din cărămidă, terasate, lipite una de cealaltă la calcan. Una dintre aceste case era disponibilă, de închiriat, şi venea la pachet şi cu doi servitori – un majordom/valet pe nume Kamal şi soţia sa, bucătăreasa Soraya.

– E foarte bună pentru ceea ce vreau eu, mulţumesc. Jamie ajunsese la o înţelegere cu reprezentantul proprietarului după o lungă tocmeală, care se sfârşi în mod mulţumitor pentru ambele părţi. Nu-i luă prea mult să se instaleze, aşa că în scurt timp se plictisi şi decise să-şi înceapă căutările în seara următoare, după ce se mai potolise vipia de peste zi.

– Ies la o plimbare, îi spuse Jamie celui care-i era servitor temporar. Te rog spune-i soţiei tale să fie gata cu cina peste vreo două ore.

– Foarte bine, *sahib.*

Ieşi din casă şi avu senzaţia că păşeşte în interiorul a ceva tangibil, asemenea unui nor de umezeală. Zăpuşeala era atât de grea şi de groasă, încât părea că poate fi atinsă. În ciuda orei destul de târzii, îl învălui trăgându-i umerii în jos. Însă era obişnuit, aşa că reuşi să ignore disconfortul creat. Se gândi să meargă până la bazarul din apropiere şi să încerce să găsească strada pe care stăteau negustorii de pietre preţioase. Andrew îi spusese cam pe unde se afla şi oraşul nu era oricum foarte mare, aşa că Jamie nu se grăbea să ajungă la destinaţie. Se plimbă pe străzile întortocheate, agale, privind totul cu interes.

I se părea absolut fascinant să-i studieze pe oamenii care-şi vedeau de treburile lor zilnice, să compare scenele stradale cu cele pe care le văzuse în alte ţări. Erau şi similitudini – negustorii încercau să-şi atragă clienţi, femeile sau servitorii cumpărau cele trebuincioase, hoţii de buzunare şi alţi pierde-vară se furişau printre ceilalţi –, însă diferenţele subtile de rasă, îmbrăcăminte şi obiceiuri dădeau acestor peisaje unicitate. Aici văzu o grămadă de oameni îmbrăcaţi în cea mai mare

parte în alb. Singurele pete de culoare veneau de la turbanele purtate de majoritatea bărbaţilor şi de la brâurile cu care se legau.

Aşezarea străzilor era departe de a fi una ordonată, erau o grămadă de alei înguste care duceau în toate direcţiile. Jamie descoperise în timpul primei sale vizite aici că era foarte uşor să te pierzi pe ele, mai ales că unele dintre cele mai mici se opreau uneori brusc, într-o fundătură. Nu erau nici pavate, şi forfota continuă ridica praful în norişori care ameninţau să te înece sau măcar să-ţi provoace accese de tuse. Şirurile de căruţe şi tot felul de alte mijloace de transport contribuiau şi ele la hărmălaia şi dezordinea generală.

În drumul spre bazar Jamie trecu şi pe strada unde *sarafii* – cei care schimbau banii – îşi aveau dughenele. N-avea în momentul acela nevoie de serviciile lor, însă se folosise de ei în trecut, la fel ca toată lumea. Era inevitabil, câtă vreme în circulaţie erau foarte multe tipuri de monede. Cerşetorii îşi întindeau mâinile, chinuiţi, însă Jamie îi ignoră pe majoritatea. Dacă le-ar fi dat câte ceva la toţi, ar fi fost deja sărac lipit pământului. Din când în când nu rezista milei şi renunţa la câţiva bănuţi, mai ales dacă vedea pe cineva mutilat în vreun fel.

– Fiţi binecuvântat, *sahib*, fie ca zeii să vă dea bogăţii nemăsurate!

Principalul produs al provinciei Gujarat erau ţesăturile de diferite culori şi Jamie trecu pe lângă nenumărate tarabe care vindeau aşa ceva. Cele mai multe ofereau clienţilor bumbac – alb, colorat, dungat sau pictat –, însă se vindeau şi mătăsuri, şi materiale brodate cu fir de aur sau de argint. Majoritatea magazinelor erau situate la parterul caselor, şi negustorii stăteau în uşă, îmbiindu-i pe clienţi şi strigându-şi marfa. Dacă-i ignorai, uneori te urmăreau o bucată de drum, lăudându-şi marfa, probabil în speranţa că te vei răzgândi.

– Poftiţi înăuntru, *sahib*, cele mai bune pânzeturi din Surat! strigau toţi, încercând în toate limbile şi dialectele în care puteau rupe câteva cuvinte.

Jamie zâmbi, continuându-şi drumul, fără să cedeze rugăminţilor lor. Dacă avea să se întoarcă vreodată în Suedia, urma să cumpere o grămadă de lucruri pentru mama şi surorile lui, însă deocamdată nu avea ce face cu ţesăturile respective.

Ajunse în sfârşit în bazar, care era, de fapt, o stradă lungă, de două ori mai lată decât celelalte. Ştia că, în afară de cea mai fierbinte perioadă a zilei, bazarul era plin de oameni, de la primele ore ale dimineţii şi până seara târziu. Era o scenă foarte frumos colorată, multitudinea de mărfuri aflate la vânzare creând un tablou multicolor, cu nuanţe strălucitoare. Se

mai aflau acolo şi o grămadă de câini, lătrând şi scheunând, însă i se spusese că aceştia erau foarte preţuiţi de către *parsees,* unul dintre grupurile etnice din oraş, aşa că nimeni nu-i prea băga în seamă.

Îl asaltară o mulţime de mirosuri puternice: mâncare condimentată, flori, fructe şi tămâie, dar şi unele mai puţin plăcute. Copii cu ochi mari şi negri şi păr negru alergau de colo colo pe lângă părinţi, făcând gălăgie, ţipând şi râzând bucuroşi. Erau frumoşi, cu dinţi foarte albi care contrastau cu feţele lor arse de soare şi cu zâmbete ce păreau permanente. Jamie nu se putea abţine şi le zâmbea la rândul lui, chiar şi atunci când se loveau de el din greşeală.

Când ajunse pe la jumătatea străzii, Jamie o văzu dintr-odată pe doamna Miller coborând dintr-un palanchin împreună cu un bărbat care întinsese nerăbdător o mână să o ajute. În timp ce însoţitorul ei îi plătea pe oamenii care cărau palanchinul sau le dădea instrucţiuni – Jamie nu ştia dacă mijlocul de transport era personal sau închiriat –, văduva stătea lângă el, cu o privire pierdută, de parcă ar fi fost adâncită în gânduri. Jamie se opri şi el, curios împotriva voinţei sale. Se calmase de tot de la întâlnirea lor şi îşi recunoscuse faptul că reacţia lui din seara aceea fusese exagerată. Andrew îi confirmase că biata femeie era asaltată din toate părţile de pretendenţi, aşa că poate nu era de mirare că presupusese că şi el era unul dintre ei.

Cu toate acestea, ar fi trebuit să aştepte măcar s-o ceară.

Bărbatul care era cu ea nu se grăbea, probabil se tocmea cu cei care căraseră palanchinul. Astfel, Jamie avu ocazia să o admire pe văduvă în toată splendoarea ei. Nu încăpea nicio îndoială, femeia era foarte frumoasă. Se gândi că putea s-o studieze în siguranţă de la distanţă, câtă vreme ea nu ştia că se uită la ea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i hrănească vanitatea, însă cu siguranţă ea n-avea cum să-l vadă acolo unde se oprise.

Dar cine era bărbatul acela? Un englez sau vreun alt soi de străin, judecând după părul bogat, însă bronzat la faţă, de parcă şi-ar fi petrecut aici cel puţin câţiva ani. Potrivit de înalt, bărbatul nu arăta rău, însă nici n-avea nimic special. Amantul ei? Dar văduva îi spusese lui Jamie că prefera să fie singură. Poate că fusese o minciună, scornită pentru a-l descuraja din a-i face curte. Jamie reuşi să-şi stăpânească iritaţia care simţea că-l cuprinde. N-ar fi trebuit să tragă concluzii pripite, ci mai degrabă să încerce să afle tot ce era de aflat.

În următorul moment uită cu totul despre întâlnirea lor de pe acoperiş, pentru că un fulger alb trecu iute pe lângă ea, şi Jamie văzu cum mâna

ei se smuceşte în momentul în care punga pe care o ţinea fu smulsă din ea. Doamna Miller deschise gura, probabil dând drumul unui mic ţipăt, iar bărbatul cu care era se întoarse şi se încruntă la ea. Ea îi arătă spre stradă, unde micul hoţ – pentru că era vorba despre unul foarte mic, după cum văzu Jamie – alerga, ferindu-se de trecători cu dexteritatea şi mişcările unui şarpe. Tâlharul era prea rapid pentru ca însoţitorul doamnei Miller să-l poată prinde, însă se îndrepta în direcţia lui Jamie.

Fără să stea prea mult pe gânduri Jamie se uită în stânga şi în dreapta, apoi îşi croi drum până pe cealaltă parte a străzii, abia ferindu-se de piciorul unui elefant care tocmai trecea pe-acolo. Cel care stătea pe grumazul elefantului strigă după el – cel mai probabil înjurături –, însă Jamie îl ignoră. Ajunse pe partea cealaltă exact când hoţul venea în fugă exact spre el. Întinse braţul şi reuşi să prindă cea mai subţire încheietură pe care o văzuse vreodată în viaţa lui. Hoţul fu oprit pe loc, picioarele practic i se ridicară de la pământ. Scoase un oftat involuntar.

– Aahhhhh!

Jamie se holbă într-o pereche de ochi căprui enormi, în care se ghicea un amestec de teamă şi insolenţă. Spre surprinderea lui îşi dădu seama că erau nişte ochi foarte feminini, cu gene lungi şi mătăsoase, în acord perfect cu restul feţei. *Deci, o mică hoaţă. De ce nu mă surprinde?* Toată lumea trebuia să supravieţuiască prin părţile astea: şi fetele, şi băieţii erau trimişi la muncă. Însă furatul? Asta era o ocupaţie neobişnuită pentru o fetiţă.

Întinse mâna şi spuse în engleză:

– Dă-mi punga. Chiar dacă, era destul de sigur de asta, fata nu-i înţelegea cuvintele, n-avea cum să nu-şi dea seama ce voia de la ea. Se uită agitată în jur, de parcă ar fi încercat să caute o cale de scăpare şi o simţi că începe să tremure. Amândoi ştiau că, dacă i-ar fi dat punga, ar fi recunoscut furtul, şi asta însemna probabil o condamnare la moarte aici sau măcar o mutilare. Jamie simţi cum i se strâng măruntaiele la gândul acesta. Era foarte mică, nu părea să aibă mai mult de şase sau şapte ani. Şi probabil fusese pusă să facă asta de altcineva.

Înghiţind în sec, fetiţa dădu drumul pungii în palma lui deschisă, apoi încercă să scape din strânsoarea lui. Jamie clătină din cap.

– Nu te grăbi. Îşi trecu mâna liberă prin baierele pungii doamnei Miller, o băgă în buzunar şi scoase de acolo o monedă de argint. O ridică în faţa micuţei uimite şi se strâmbă la ea. Să nu mai faci niciodată asta, ai înţeles? Dădu din cap spre pungă, apoi scutură uşor din cap. Aruncă apoi moneda, pe care fetiţa o prinse cu rapiditate şi îi dădu drumul la

mână. Cu o figură confuză pe față, de parcă nu îi venea să creadă ce tocmai i se întâmplase, o luă la fugă și se pierdu în mulțime.

Jamie se îndreptă, se întoarse și o luă în direcția doamnei Miller. Îi întâlni, pe ea și pe însoțitorul ei, la jumătatea distanței dintre locul în care se întâmplase furtul și locul în care Jamie o prinsese pe hoață. Îi întinse punga cu o plecăciune.

– Cred că vă aparține.

– Eu... Da, mulțumesc, dar cum ....?

– Mergeam pe partea cealaltă a drumului și am văzut ce s-a întâmplat. Am prins hoțul. Jamie ridică din umeri. Însă până la urmă mi-a scăpat. Evitase intenționat să-i spună că era vorba despre o fată. Doamna Miller nu trebuia să știe că fusese jefuită de o fetiță.

– Păcat, spuse ea, după ce-i aruncă o privire lungă și scrutătoare. Ar fi fost bine să-l prinzi și să-l orientezi către o ocupație mai cinstită. Văd că acum își încep încă din scutece cariera infracțională.

– O să încerc să țin minte asta, pentru data viitoare. Dacă va mai fi o dată viitoare, spuse Jamie încet. Totuși, mă îndoiesc că a fost vina copilului. Mai degrabă ar trebui pedepsiți cei care se folosesc de cei mici în activitățile lor necinstite, după părerea mea.

– Da, sigur. Asta am vrut să spun și eu.

Bărbatul care li se alătură acum dădu din cap spre Jamie.

– Mulțumesc pentru ajutor domnule, ăăă...?

– Kinross. Jamie schiță o mică plecăciune.

– Domnule Kinross, vă suntem îndatorați. Bărbatul făcu la rândul său o plecăciune. William Miller, la dispoziția dumneavoastră. Jamie probabil că afișase o figură confuză, pentru că Miller adăugă: Sunt fiul vitreg al doamnei. Apoi se uită de la unul la celălalt. Să înțeleg că vă cunoașteți?

Doamna Miller dădu din cap.

– Ne-am cunoscut la Factorie, alaltăieri-seară, când tu n-ai putut veni din cauză c-ai avut treabă.

– Înțeleg. Îi aruncă mamei sale vitrege o privire nerăbdătoare. Ei bine, poate astfel vei învăța să ai mai multă grijă de lucrurile tale, Zar.

– Dar am fost atentă! Sunt atât de rapizi, se apără ea, însă Miller se întorsese deja cu spatele. În afară de asta, n-aveam nimic de valoare în ea.

– Dacă spui tu... Acum putem merge, te rog? Am o întâlnire ceva mai târziu, așa că n-am timp de pierdut. O zi bună, domnule Kinross.

Doamna Miller deschise gura de parcă ar fi vrut să protesteze, apoi se răzgândi. Dădu repede din cap spre Jamie și spuse, înainte de a se întoarce la rândul ei.

– Mulţumesc din nou, vă sunt îndatorată.

Jamie o urmări îndepărtându-se, zâmbind în gând. Da, îi era îndatorată. Poate că ar fi trebuit să-i ceară ceva în schimb?

CAPITOLUL 7

Rajahul din Nadhur se plimba din nou nervos prin camera sa, în timp ce mai tânărul său frate vitreg stătea tolănit pe un munte de perne într-un colţ, scobindu-şi unghiile cu vârful unui pumnal. Bijal îi privea în tăcere de la obişnuitul lui punct de observaţie – lângă fereastră – prezent, însă fără să facă parte din scenă. Era o ceartă între fraţi, el n-avea nevoie să intervină. În opinia lui, mergea foarte bine şi fără intervenţia lui.

– Unde ai fost, Dev? Credeam că ţi-am spus să fii şi tu aici ieri, în timpul întâlnirii cu vecinul nostru, bătrânul nabab din Bhalagat.

– Boşorogul ăla plicticos! De ce-ar trebui eu să stau toată ziua şi să-l văd cum îi curge mâncarea din gură? E dezgustător, spuse Dev.

– Şi tu nu eşti? Te îmbeţi criţă în fiecare seară. Te culci cu toate femeile din palatul meu – palatul *meu*, ţine minte asta! – şi te iei la bătaie cu toţi servitorii, care nu îndrăznesc să ţi se împotrivească, pentru că se tem de consecinţe. M-am săturat, îţi spun! Pumnul lui Nadhur lovi o masă mică, ornamentală, împrăştiind în toate direcţiile piesele unui joc. Nu se repezi nimeni să le strângă, servitorilor li se spusese să nu intre. Nadhur spusese că nu are nevoie de martori la ceartă, ceea ce probabil era un lucru înţelept din partea lui, se gândi Bijal.

– Ce altceva e de făcut pe-aici? Tu iei toate deciziile şi servitorii fac tot ce e de făcut. Din câte văd eu, e de datoria mea să mă bucur de privilegiile pe care mi le aduce poziţia de frate al tău.

– Privilegii, zici? Dar despre toţi banii pe care-i cheltuieşti ce-ai de zis? Să nu crezi că n-am observat că unele dintre lucrurile mele lipsesc. Le-ai pus gaj la cei de la care împrumuţi bani?

Dev ridică din umeri.

– Şi dacă am luat şi eu o statuie oribilă sau două, ce? Nu le-am luat decât pe cele despre care mama mi-a spus că au făcut parte din dota ei.

– Şi talismanul? Cu siguranţă pe acela nu l-a adus ea.

– Talismanul? Dev ridică privirea, în care se citea o sinceră confuzie. Ce vrei să spui? N-am pus mâna pe aşa ceva. Oi fi eu plictisit, dar nebun nu sunt.

Nadhur îl privi.

– Deci negi că l-ai „împrumutat"?

Dev se ridică şi se apropie de fratele lui mai mare, aproape lipindu-şi faţa de a lui.

– Bineînţeles că neg. Mă acuzi de ceva? Pentru că nu mi se pare deloc amuzant să fiu făcut hoţ!

Se priviră în ochi pentru câteva secunde lungi, apoi Dev se întoarse şi o luă spre uşă.

– De ce-aş fi luat eu talismanul? întrebă el peste umăr. Zeii m-ar pedepsi, toată lumea ştie asta. Dacă l-ai pierdut, trebuie să-ţi cauţi ţapul ispăşitor în altă parte, frate.

După plecarea lui Nadhur se prăbuşi la rândul lui pe mormanul de perne lăsat liber de Dev şi îşi prinse capul în mâini.

– Nu ştiu ce să mai cred, Bijal, murmură el. Pare întotdeauna atât de inocent.... nu, nevinovat, şi cu toate acestea ştiu că e un netrebnic şi jumătate. Vreau să-l cred, dar cum s-o fac?

Îşi ridică privirea, uitându-se drept spre Bijal, care îşi stăpâni impulsul de a se strâmba.

– Nu ştiu, Înălţimea Voastră. Poate dacă am căuta prin iatacurile lui, v-aţi mai linişti. Şi asta l-ar enerva pe Dev şi mai mult, adâncind ruptura dintre cei doi fraţi.

– Poate că ai dreptate, deşi, dacă l-a luat, nu cred c-ar fi atât de prost să-l ascundă acolo.

– Eu mă gândeam mai degrabă la găsirea unui eventual indiciu, ca de exemplu un contract de amanet, Înălţimea Voastră. Asta dacă l-a pus gaj pentru un împrumut.

– Ah, da, bineînţeles. Foarte bine, o să ordon o percheziţie.

Bijal ştia că oamenii rajahului n-aveau să găsească nimic şi că astfel acesta avea să fie şi mai frustrat, iar fratele lui o să fie şi mai iritat. Însă trebuia să rămână fidel ţelului său, îşi spuse el. Nu-i plăcea omul acesta. Deloc. Era un ticălos, aşa cum fusese şi tatăl său.

Când urma să vină momentul potrivit, toată lumea avea să afle adevărul, însă toate la timpul lor.

***

Zar se grăbi să-l ajungă din urmă pe William, însă mintea ei era în altă parte. Era sigură că îl văzuse pe domnul Kinross aruncându-i micuţului hoţ o monedă înainte de a-i da drumul, şi asta nu putea să însemne decât un singur lucru – plătise pe cineva să fure de la ea, pentru ca el să apară deghizat în erou salvator. Însă de ce?

Stabiliseră deja că niciunul dintre ei nu era interesat de o eventuală căsătorie. Deci n-avea niciun motiv să o impresioneze, asta dacă nu cumva vorbise serios atunci când îi spusese că o dorea în patul lui. Trase aer în piept şi aproape că se înecă din cauza prafului omniprezent.

– Eşti bine? William se opri pentru o secundă când o auzi tuşind.

– Da, sunt bine. E praf peste tot.

– Ar fi trebuit să-ţi iei o batistă cu tine.

Galant ca-ntotdeauna, se gândi Zar cu sarcasm. Pe de altă parte domnul Kinross... Însă Zar nu îndrăzni să rostească acele cuvinte. Ştia că n-avea niciun rost să se certe cu William. Nu fusese în stare să-şi însuşească bunele maniere şi acum probabil era prea târziu să încerce să-l şcolească în vreun fel.

Gândurile i se întoarseră către presupusul ei salvator. Doar că probabil nu era nimic de genul acesta. Însă la lumina zilei părea şi mai fermecător, devastator de frumos, ochii lui argintii îi stricau parcă echilibrul interior. Observase că avea genele atât de negre, încât parcă şi le făcuse cu cărbune, aşa cum proceda uneori Zar. Însă el nu avea nevoie de un astfel de artificiu, era perfect şi în lipsa lui. Figura sa colţuroasă, cu nasul în vânt şi cu pomeţii ascuţiţi, bronzată, o făcu pe Zar să îşi dea seama că era de multă vreme aici, în India, sau măcar în Orientul Îndepărtat. Şi îi admirase şi culoarea părului – castaniu-deschis în care razele soarelui scoteau în evidenţă străluciri de aur şi aramă.

Clătină din cap. Ce-o apucase? El urmărea ceva şi ea n-avea nimic de câştigat dacă ar fi căzut în mrejele lui.

Însă ce urmărea?

Se temea că ştia răspunsul, însă se temea şi mai mult că nu era atât de deranjată de el, cel puţin nu cât ar fi trebuit să fie.

***

William aruncă o privire peste umăr, în direcţia mamei sale vitrege, care mergea cu o expresie pierdută. Mamă vitregă? Aproape că izbucni în râs, doar că nu era deloc amuzant. Era de-a dreptul ridicol. Era cu mai mulţi ani mai tânără decât el, iar tatăl lui se făcuse de râsul lumii atunci când se căsătorise cu ea. Şi-l făcuse şi pe el de râs.

Toana unui om senil îl costase pe William moştenirea. Durerea pe care o resimţea din cauza asta era mereu prezentă în el, crescând, asemenea frustrării.

Blestemata!

Bineînţeles, putea înţelege că tatăl său se simţise singur după moartea primei sale soţii. Nu l-ar fi deranjat ideea unei noi soţii, în principiu, însă

de ce trebuise să aleagă o fată abia ieşită de pe băncile şcolii? O fată îndeajuns de tânără pentru a-i fi fiică şi mult prea deşteaptă pentru binele ei. Poziţia pe care o avea William – era unicul copil – dispăruse practic peste noapte. În loc de răsfăţ, era comparat constant cu nou-venita, care părea să înveţe cu o viteză teribilă toatc lucrurile acelea cu care femeile nu trebuiau să aibă de-a face. Era de nesuportat.

– De ce o tot înveţi lucruri? îl întrebase el pe tatăl lui, când îl văzuse bucuros de succesele ei, ştiind că pe el îl critica tot timpul, reproşându-i lipsa de inteligenţă.

– Pentru că are cap. Ai face bine să încerci s-o imiţi, să înveţi câte ceva de la ea, în loc să cazi în toate capcanele pe care ţi le întind comercianţii. Foloseşte-ţi creierul, băiete!

William nu credea despre el că nu se pricepe la negoţ, doar că avusese ceva ghinion. Pe când ea – ticăloasa asta mică, înşelătoare şi plină de ură – avea noroc cu carul. Ei bine, gata! Fostul ei soţ nu mai era, şi William trebuia să pună capăt acestei nebunii.

Zar îi era ca un ghimpe în coastă, în mai multe privinţe. Observase că unii dintre neguţători preferau să trateze cu ea. Nu era orb. Însă era evident că-şi folosea farmecele femeieşti pentru a face afaceri mai bune, şi asta-l punea pe William într-o lumină proastă. Iar asta el nu putea suporta.

În testamentul tatălui lui era stipulat că ea se putea mărita după doi ani de la moartea lui, noul ei soţ n-ar fi preluat decât un sfert din afaceri, chiar dacă în prezent Zar avea jumătate. William nu ştia cum ar fi funcţionat o astfel de prevedere, din punct de vedere legal. Tot ce ştia era că, dacă voia să nu piardă mai mult decât era absolut necesar din averea familiei, trebuia să-i găsească un soţ cât mai curând, indiferent de voinţa ei.

Până acum ea refuzase toate cererile în căsătorie, însă William era sigur că trebuia să existe o cale prin care să-i forţeze mâna. Trebuia doar s-o găsească, şi-apoi avea să scape de ea.

***

Jamie vizită cât de mulţi negustori de pietre preţioase putu şi reuşi să strecoare de fiecare dată în discuţie întrebarea secretă. „Mă întreb dacă anul ăsta musonul o să aducă şi ceaţă?"

Însă nimeni nu-i dădu răspunsul căutat. Se uitau miraţi la el. La început crezu că e vorba despre modul în care pronunţa cuvintele sau poate că nu toţi negustorii vorbeau hindi. Atunci încercă să folosească o portugheză rudimentară, utilizată de cei mai mulţi dintre neguţătorii care

băteau coastele Indiei, însă nici de această dată nu avu noroc. Aşa că se întoarse şi-şi aduse cu el noul servitor, pe care-l folosi pe post de translator. Însă, chiar şi atunci când acesta repetă cuvintele în gujarati, nu reuşi să obţină efectul scontat.

În timpul unei cine prietenoase cu Andrew, menţionă faptul că se întâlnise cu o grămadă de neguţători.

– Însă niciunul n-avea ceva interesant pentru mine, adăugă el. Şi nu cred că voia vreunul să cumpere genul de pietre pe care le-am adus cu mine. Ele sunt mai potrivite pentru europeni, aşa că o să mă întorc cu ele la Bombay sau la Madras.

– Încearcă şi la negustorii străini de-aici, sugeră Andrew. Ştiu vreo doi olandezi, şi mai e şi Miller, bineînţeles. Fac afaceri cu persanii şi trimit marfă şi acasă, în Europa.

– Miller? Jamie ciuli urechile la auzul acelui nume.

– Oh, da, nu ţi-am spus? Văduva are un fiu vitreg care se ocupă cu negoţul, are o grămadă de chestii – ţesături, indigo, chiar şi pietre preţioase – în parteneriat cu ea, bineînţeles. Andrew rânji şi luă o înghiţitură zdravănă de vin. Circulă o poveste precum că...

– Haide, toarnă tot. Jamie îi zâmbi la rândul lui. Văd că arzi de nerăbdare să mai spui o dată povestea „văduvei de gheaţă", nu-i aşa?

– Sigur că da. Sunt surprins că nu m-ai întrebat mai multe despre ea în seara aia.

Jamie nu-i spusese prietenului său că nu fusese deloc interesat în seara aceea, pentru că îl tratase atât de nepoliticos, însă acum îl biruise curiozitatea.

– Hai, dă-i drumul.

– Ei bine, după cum probabil ai observat, este metisă. Tatăl ei a fost un englez, Thomas Evans, care s-a căsătorit cu o femeie parsi[9]. O bucăţică faină, din toate punctele de vedere, deci, cine să-l învinovăţească? Evans a fost angajat aici, la Factorie, pentru o vreme, însă asemenea multora, a primit ordin să se care, pentru că s-a folosit de fondurile companiei.

– Serios? Tatăl doamnei Miller a fost un hoţ?

Însă Andrew îşi flutură mâna prin aer.

– Teoretic, da, însă aşa ceva se întâmplă mereu. Vezi tu, salariile sunt atât de mici, încât mulţi dintre cei de-aici mai „împrumută" ceva bani din cuferele companiei şi investesc ceva comerţ pe cont propriu, cum se zice. Cei mai mulţi fac un profit decent şi plătesc „împrumutul" înapoi, doar că Evans nu era foarte priceput, aşa că a fost prins. De fapt, a luat singur decizia să plece înainte de a fi dat afară oficial şi şi-a deschis afacerea lui particulară.

– Înţeleg. Şi aşa s-a îmbogăţit?

Andrew râse.

– Deloc. Din contră. Şi astfel, normal, s-a săturat de India şi a vrut să se întoarcă acasă. Însă era o mică problemă: fiica lui.

Jamie se încruntă.

– De ce? Şi ce s-a întâmplat cu soţia lui?

– Oh, ea a murit cu mult timp în urmă, şi cred că a fost mai bine aşa. Însă fiica ei s-a transformat într-o mică frumuseţe, exact ca mama ei. El nu o putea lua cu el înapoi în Anglia. Se pare că a încercat o dată, însă ieşea în evidenţă mai abitir decât o bubă în frunte. E şi de înţeles, vreau să spun dacă te gândeşti la frumuseţea ei şi la toate celelalte... Ţi-o imaginezi în Yorkshire? În Londra, poate, însă Evans era din Nord.

În ceea ce-l privea, Jamie considera că doamna Miller nu era foarte diferită de femeile din Europa, însă trebuia să recunoască faptul că probabil s-ar fi făcut lesne remarcată într-un grup de fete provinciale din Anglia.

– Cu siguranţă însă, frumuseţea ei ar fi ajutat-o să reuşească, nu-i aşa?

Andrew clătină din cap.

– Mă îndoiesc, şi oricum, bătrânului îi era cam ruşine cu ea. Dumnezeu ştie de ce – cu maică-sa se căsătorise, ce naiba, dar mă rog... Până la urmă i-a venit o altă idee. Se opri să mai ia o gură de vin, sperând să întărească astfel şi suspansul, şi curiozitatea lui Jamie, apoi anunţă cu emfază: A vândut-o.

– Cum? Jamie clipi. Nu credeam că prin părţile astea a existat sclavie.

– Nu, nimic de genul ăsta. Andrew chicoti. Ce-am vrut să spun este că, practic, a căsătorit-o cu un moş, Francis Miller. Cred că avea cel puţin cincizeci de ani.

– Nu mi se pare o vârstă chiar aşa înaintată. Jamie se trezi încruntându-se din nou, deşi de data asta nu era sigur de ce.

– Ba este, dacă ţi-ai petrecut cea mai mare parte din anii ăia în India. Crede-mă, arăta ca un septuagenar, în cel mai bun caz. Andrew se scutură teatral. Biata fată, ea n-avea decât şaptesprezece ani.

– Sună îngrozitor. Şi chiar era. Jamie nu voia nici măcar să-şi imagineze cum ar fi arătat cei doi împreună. Nu putea decât să presupună cum se simţise ea. Însă se mai întâmplă, chiar şi acasă.

– Ştiu, însă chiar şi-aşa, nu cred c-a fost o zi prea fericită pentru ea. Însă până la urmă a ieşit bine. Moşul a murit doi ani mai târziu şi, deşi avea un fiu destul de mare dintr-o căsnicie anterioară, William, ea a ajuns

să moştenească jumătate din afacerile lui. Nu ştiu dacă l-ai întâlnit încă pe tânărul Miller.

Jamie dădu din cap.

– Foarte scurt.

– Da, ei bine, dacă e să dăm crezare bârfelor, domnul nu e chiar un geniu al negoţului. Pe de altă parte, doamna Miller are o minte ascuţită ca briciul şi probabil tocmai de aceea a primit jumătate din companie. O adevărată piatră de moară legată de gâtul lui William, ce zici? Vreau să zic că e obligat să lucreze cu o femeie. Când a aflat cum stau lucrurile, şi-a ieşit din minţi. Andrew se strâmbă.

– Asta înţeleg, însă poate acum a descoperit că e un avantaj s-o aibă alături.

– Nu şi dacă îl întrebi pe el, însă nu ştiu.

– Ei bine, mulţumesc că mi-ai spus. Jamie îşi ridică paharul cu vin într-un gest de salut. Cred c-ar fi bine să-mi aranjez o întâlnire cu ei. Cred că va fi o întâlnire foarte interesantă.

Andrew râse din nou.

– Mult noroc, e tot ce-ţi pot ura.

***

– Sahiba, eşti chemată jos. Se pare că domnul vrea să stea de vorbă cu tine. Priya stătea în pragul uşii camerei lui Zar, încruntându-se. Să-i spun că e prea târziu şi că nu mai vezi pe nimeni în seara asta?

Zar era tentată să-i spună da. William primise vizita unor prieteni de-ai lui, englezi de la Factorie. Îi auzise râzând prin casă. Fără îndoială că se serviseră pe săturate cu vin de import. Cine ştia cât de beţi erau acum? Dar, dacă nu se ducea, William ar fi putut să se ambiţioneze şi să vină s-o ia pe sus. Se mai întâmplase şi altă dată şi chiar ura să aibă de-a face cu el când era aşa furios. Era mult mai uşor să-i facă puţin pe plac, apoi să inventeze o scuză şi să plece. Nu putea fi nepoliticos cu ea în faţa musafirilor.

– Nu, cobor eu imediat. Mulţumesc, Priya.

Zar începu să coboare scările, întrebându-se ce-avea să găsească jos. Spera să nu dureze prea mult.

– Ah, iată-te, Zar. Dar ştiu că te-ai lăsat aşteptată, ca de obicei, mormăi William când ea intră în salon. Haide, vino, aşază-te aici.

Aproape că se lovise de el în cadrul uşii. Acum o prinsese de cot şi o conducea spre o canapea joasă, unde mai stătea deja cineva – domnul

Richardson, un bărbat ţanţoş pe care-l refuzase deja de două ori în ultimele şase luni. Părea să nu înţeleagă exact ce însemna un refuz, însă auzise şi că nu-i prea mergeau afacerile şi că avea nevoie disperată de bani.

– William, chiar nu cred că este o idee prea bună, şuieră ea şi încercă să se smulgă din strânsoarea lui, însă el rezistă şi continuă să o împingă înainte. Ea se împotrivi, din ce în ce mai tare, mai ales când realiză că Richardson era singurul oaspete care mai rămăsese. William n-avea dreptul să-i dea ordine. *Nu e tutorele meu.* Însă era mai puternic decât ea.

– Nu fă pe fandosita. Prietenul meu vrea doar să-ţi spună câteva vorbe.

– Mi-a spus destule până acum. William, dă-mi drumul, pentru numele lui Dumnezeu! De ce-mi faci asta? Îi datorezi bani sau ceva de genul ăsta? Putem să-i dăm banii înapoi, şopti ea.

– Deloc. Doar că mi-a spus că eşti dificilă. Îi fac un favor.

– Însă mie nu se poate spune că-mi faci vreun favor.

– Ba da, îţi fac. A venit timpul să-ţi iei alt bărbat.

– Dar nu vreau pe nimeni.

Însă William n-o mai asculta. Ştia că nu-i pasă. Ar fi fost foarte fericit să scape de ea, era sigură de asta, însă n-avea să se lase aşa uşor. Ajunseră lângă Richardson, care se ridică şi făcu o plecăciune. O privi lung pe Zar, cu o sclipire care ar fi putut fi una de lăcomie, însă probabil că nu era decât dorinţă carnală. Se simţi scuturată de un fior de repulsie şi-şi ţinu răsuflarea când se apropie de el. Duhnea a transpiraţie. Oare nu se spăla niciodată? William cum de nu băgase de seamă asta? De fapt, nici el nu mirosea cu mult mai frumos.

– Doamnă Miller, arătaţi fermecător în seara asta. Richardson îi luă mâna şi îşi lipi buzele uscate şi crăpate de degetele ei. Zar şi-o smulse şi îşi înclină capul aproape imperceptibil în semn de răspuns, însă nu spuse nimic.

– Vă las singuri, să vă cunoaşteţi mai bine, da? spuse William. Ieşi din încăpere fără să mai aştepte vreun răspuns, şi lui Zar protestele îi îngheţară pe buze în timp ce uşa se trântea în spatele lui.

Cum îndrăzneşte să mă lase aici cu... cu idiotul ăsta? Se hotărî să plece imediat.

– Îmi pare rău, domnule Richardson, însă mă tem că nu pot sta. Trebuie să...

– Nu te grăbi. Întinse mâna brusc şi o prinse de braţ, trăgând-o înapoi

atât de tare, încât aproape că se prăvăli pe canapea. Încă nu ai auzit ce am de spus, doamnă Cu-Nasul-Pe-Sus.

Zar încercă să-şi îndrepte rochia şi se asigură că nu se vedea prea multă piele de sub corset, apoi se răsti la el:

– Am răspuns deja la cererea ta, de două ori, domnule Richardson. Te asigur, nu mi-am schimbat părerea.

– Atunci va trebui să ţi-o schimb eu, frumoasa mea.

Se aruncă şi el pe canapea, imobilizând-o, pentru că stătea pe o parte a rochiei ei şi îi prinsese braţele cu mâinile. Zar se uită după servitori, dar nu era niciunul prin preajmă. Era singură cu bărbatul acela îngrozitor. Se făcu mică, încercând să se distanţeze de Richardson şi să-şi elibereze braţele, împingându-l în piept. Însă el rezistă şi îi spuse, aproape mârâind:

– Uite ce e, când o cer în căsătorie pe o tânără domniţă, mai ales pe una ca tine, mă aştept să fiu tratat cu respect şi nu să fiu fituit ca un şcolar obraznic.

– Ce vrei să spui „pe una ca mine"? Zar ştia foarte bine ce voia el să spună, însă vorbele acelea o înfuriaseră.

– O metisă. Hai să nu ne prefacem, că asta eşti, nu-i aşa? Aşa că să nu crezi că eşti prea bună pentru mine, întrucât, te asigur, lucrurile nu stau aşa.

– Sunt surprinsă că te gândeşti măcar să te căsătoreşti cu cineva aflat atât de mult sub nivelul tău, şuieră ea, luptându-se în continuare să scape din strânsoarea lui. De ce nu îţi cauţi pe cineva de nasul tău? Aşa nu va mai trebui să te mânjeşti pe mâini. Acum era atât de furioasă, încât uitase să-i mai fie frică de el.

– Nevoia are întâietate. Ştii cum se spune, cerşetorii nu pot s-aleagă.

– Mă gândeam eu. E vorba despre bani, ca-ntotdeauna, nu-i aşa? Ei bine, n-o să pui mâna pe ei. Nu mă mărit cu tine, şi cu asta, basta! De fapt, cred că eşti ultimul bărbat din lume cu care m-aş mărita.

Se zbătu, se contorsionă şi reuşi să îşi elibereze o mână, însă el i-o ridică şi i-o prinse sub bărbie, apăsând-o pe beregată. Zar ţipă şi încercă să se dea în spate, însă nu reuşi decât să se întindă aproape de tot pe canapea, cu Richardson practic deasupra ei. Încercă să se lupte cu el cu o mână, pipăind cu cealaltă în jur, în căutarea unui obiect cu ajutorul căruia să se apere. La început nu găsi nimic, apoi mâna ei ajunse pe o măsuţă care se întâmpla să fie exact lângă canapea. Pe ea se afla o plantă în ghiveci. Rupse o rămurică şi i-o înfipse rapid în ochi.

Richardson urlă şi se retrase, ţinând o mână peste ochi. Zar nu aşteptă să vadă ce va face după aceea. Se luptă să ajungă din nou în poziţie şezândă, îşi smulse poalele rochiei de sub el şi apoi o luă la fugă spre uşă.

– Căţea! strigă el. Pun eu mâna pe tine! Stai să vezi!

– Nu şi dacă am eu un cuvânt de spus, murmură ea în timp ce-şi ridica poalele rochiei şi urca în fugă scările către camera ei, câte două odată. Priya, care o aşteptase, veni în fugă.

– Sahiba! Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

– Bărbatul acela odios, *odios!* şuieră Zar cu dinţii strânşi. De-acum înainte dormi aici, cu mine, şi vreau ca unul dintre servitori să stea în faţa uşii mele şi s-o păzească. O să-l plătesc de la mine şi să-i spui că, dacă lasă pe cineva să intre – pe oricine –, o să pun să fie castrat, m-ai înţeles?

Priya clipi, în mod evident uimită s-o vadă pe stăpâna ei atât de vehementă, însă se mulţumi să dea din cap.

– O să mă ocup imediat de asta.

– Mulţumesc.

Zar se aruncă pe pat şi-şi puse braţul peste ochi. Nu mai era în siguranţă nici în propria ei casă – se întrecuse orice limită, şi refuza să accepte aşa ceva.

Intenţiona să se asigure că n-avea să se mai întâmple niciodată. Şi dacă William credea c-o poate forţa să se mărite, poate că ar fi trebuit să se gândească mai bine.

CAPITOLUL 8

Familia Miller locuia într-o casă nu foarte diferită de cea pe care Jamie şi-o închiriase. Era doar puţin mai mare. Asemenea tuturor celor mai bogate, era înconjurată de o curte mare, cu camerele de la parter înălţate puţin, şi înconjurată de terase. Curtea era împărţită de câteva poteci şi era plină de flori, tufe şi pomişori, iar în mijloc avea un mic lac. Camerele de la etaje – şi casa asta avea două etaje – dădeau spre un balcon comun şi aveau ferestre şi găurele pe ambele părţi, pentru mai multă lumină. Majoritatea caselor aveau, de asemenea, acoperişul plat, înconjurat cu o balustradă, iar ocupanţii adesea dormeau acolo, sub cerul liber, când era prea cald.

În partea din faţă a casei era camera principală, salonul sau divanul, cum i se spunea pe-aici. Era folosit pentru întâlnirile de afaceri, cum era cea de acum, şi pentru socializare. Jamie fu condus într-acolo de un servitor morocănos.

– Pe aici, *sahib*.

Odată ajuns acolo, Jamie începu să se uite în jur cu interes. Încăperea nu avea un şemineu – aici nu era nevoie niciodată de încălzire – şi era mobilată destul de sărăcăcios. Băştinaşii stăteau întotdeauna pe podea, pe covoare foarte frumoase, cu spătare pentru oaspeţii care doreau să se reazeme, însă Jamie observă că familia Miller prefera mobila în stil european. Câteva mese cu scaune, un birou mare, care părea nelalocul lui în încăperea asta, şi o canapea joasă lipită de unul dintre pereţi constituiau toată mobila. Podelele erau dintr-un material tare şi lucios numit *puckah,* care semăna puţin cu marmura, însă era făcut de obicei din cărămizi pisate, un fel de clei, cretă şi păr de vacă. Acesta împreună cu câteva covoare colorate şi tablouri atârnate pe pereţi adăugau căldură întregului decor.

– Intră, Kinross. Ia loc, te rog.

Jamie îşi urmă gazda spre birou şi uită de tot ce-l înconjura în momentul în care văzu frumuseţea din faţa lui. Doamna Miller, care stătea umilă într-o parte, era îmbrăcată cu o altă rochie strălucitoare de mătase, de data asta de un verde-pal. Razele soarelui care pătrundeau prin ferestre îi făceau să strălucească părul negru şi îi transformau ochii în lacuri de turcoaz şi de verde-închis, înconjurate de acele fenomenale gene lungi. Jamie simţi dintr-odată nevoia acută să îi desfacă încet coada groasă care îi atârna peste un umăr. Era atât de lungă, încât era sigur că, dacă i-ar fi desfăcut-o, părul i-ar fi ajuns dincolo de *derrière*[1]. Părul lăsat să cadă liber i-ar fi învăluit asemenea unei perdele mătăsoase pielea netedă. Ar fi fost ca o capă care i-ar fi subliniat contururile formelor şi...

Îşi înăbuşi restul gândurilor înainte ca trupul să aibă timp să reacţioneze şi altfel decât cu un simplu fior. Nu era aici ca s-o admire pe Văduva de Gheaţă, era aici pentru afaceri. Şi nu era interesat de ea. În niciun caz. Trase adânc aer în piept şi se întoarse hotărât spre William Miller. N-avea să lase o femeie, nici măcar una atât de frumoasă ca şi doamna Miller, să-i distragă atenţia de la ţelul lui, acela de a-l ajuta pe Akash.

– Mulţumesc. Vă mulţumesc că m-aţi primit aşa, din scurt.

Însă bărbatul nu părea a fi prea bucuros că-l vede. Ba, din contră, avea o expresie îmbufnată şi se tot foia, de parcă abia aştepta să termine acea întâlnire. Ceea ce era ciudat, pentru că nu se prea cunoşteau. Jamie se aşeză în scaun şi aşteptă.

William îl condusese politicos pe domnul Kinross prin *divan* până la birou, însă Zar ştia că nu era decât o mască. Era încă furios din cauza a

ceea ce el numea „comportamentul jenant” pe care ea îl avusese în privinţa prietenului său Richardson, şi fusese mai deranjat decât de obicei de faptul că trebuia să-i îngăduie lui Zar să fie prezentă la această întâlnire. De asemenea, mormăise iritat mai devreme ceva despre faptul că trebuia să facă afaceri cu Kinross.

– E probabil încă un amator care crede că poate să mă îmbrobodească, să mă păcălească să cumpăr de la el pietre de calitate inferioară. O pierdere de vreme.

Zar se abţinu să-i spună că *majoritatea* negustorilor îi vindeau lui William pietre mediocre dacă ea nu intervenea, pur şi simplu pentru că el nu avea ochi pentru calitate. Era fascinat de pietrele mari, indiferent de puritatea lor, aşa că le cumpăra chiar dacă erau bune sau nu. Era enervant, aşa că renunţase să mai încerce să-l sfătuiască. Acum încerca să fie de ajutor într-o modalitate mai directă, de obicei vorbind direct cu vânzătorii. Cei mai mulţi dintre ei o respectau şi ascultau părerile ei, însă câţiva mai lipsiţi de scrupule mai profitau de naivitatea lui William. Ea trebuia să înveţe să se obişnuiască astfel cu ideea.

La fel se întâmpla şi cu alte mărfuri cu care făceau negoţ, însă din fericire aveau un intermediar foarte isteţ care-i ajuta să facă afaceri profitabile. William era prea leneş pentru a-şi bate prea mult capul cu altceva decât cu pietre preţioase, ceea ce erau o binecuvântare şi un blestem în acelaşi timp.

Zar se aşeză uşor într-o parte, iar William luă loc pe fotoliul din spatele biroului imens, care fusese al tatălui său. Domnul Kinross se făcu aşadar comod de cealaltă parte a biroului, cu faţa spre ei. Aruncă o privire spre Zar, însă nu fu surprins să o vadă acolo, aşa cum se întâmpla cu alţi comercianţi. Presupuse că îi spusese cineva despre rolul pe care îl avea ea în companie şi se simţi uşurată că nu mai trebuia să-şi explice prezenţa.

– Spuneai că ai ceva de discutat cu mine, ăăăăă... cu noi? William aruncă o privire spre Zar, încă vizibil iritat de prezenţa ei. Ea îl ignoră.

– Da. Am fost de curând în Golconda şi m-am gândit că aţi fi interesaţi de câteva pietre pe care le-am cumpărat de-acolo. Eu nu mă întorc în Europa prea curând, însă înţeleg că dumneavoastră aveţi contacte care merg frecvent într-acolo. Cred că piesele găsite de mine ar fi foarte potrivite pentru piaţa europeană.

– Chiar ai fost la mine? William se holbă la Kinross. Nu credeam că străinilor li se permite să călătorească pe continent, şi cu siguranţă nu până la destinaţia respectivă.

Era un lucru cunoscut că *rajah-ii* locali controlau minele şi nu multora li se permitea să meargă acolo. Zar auzise zvonuri conform cărora reţineau pietrele mai mari numai pentru ei, aşa că aveau toate motivele să nu îşi dorească prea mulţi vizitatori.

– Da. E un drum de doar o săptămână de la fortul St. George din Madras. Un prieten de-al meu, tăietor de nestemate, are cunoştinţe acolo, aşa că am mers împreună.

– Îmi vine greu să cred că te-au lăsat să intri. William nu îşi ascunse scepticismul.

Kinross zâmbi, însă Zar observă că zâmbetul nu-i ajunsese şi la ochi, care în dimineaţa asta erau de un gri glacial.

– Există mai multe modalităţi şi feluri de a te strecura, domnule Miller. M-am dat drept un băştinaş din India de Nord, unde, după cum sunt sigur că ştiţi, sunt oameni cu ochii albaştri sau gri, ca ai mei.

William ridică din umeri, de parcă nu l-ar fi interesat prea mult cum reuşise Kinross să intre în minele acelea mitice, care se presupunea că erau foarte strict păzite, tot timpul.

– Foarte bine, acum sunteţi aici, aşa că n-ar strica să vedem ce ne-aţi adus, spuse el, pe un ton nu foarte prietenos. Masca lui politicoasă începea să alunece.

Dintr-un buzunar interior, Kinross scoase o punguţă de mătase albă şi-i dezlegă baierele. William avea pe birou o tăviţă acoperită cu catifea. O împinse în faţă, şi Kinross vărsă conţinutul punguţei pe suprafaţa netedă. Un diamant mare tăiat în modalitatea cunoscută sub numele de Peruzzi – cu cincizeci şi opt de faţete, pentru a fi mai strălucitor – se rostogoli împreună cu vreo zece pietre mai mici, de forme şi dimensiuni diferite. Zar văzu ochii lui William mărindu-se la vederea pietrei celei mari şi îşi înghiţi un oftat. *Nu!* Avea să fie păcălit din nou.

– Pot? Kinross încuviinţă din cap, şi William se aplecă şi luă diamantul masiv, ţinându-l în lumină. Nici măcar nu se uită la restul pietrelor – cel puţin de la distanţă unele dintre ele păreau a fi chiar de o calitate şi puritate excelente. Zar se uită la Kinross şi, spre surpriza ei, el îi făcu cu ochiul. Se încruntă, întrebându-se oare ce avea de gând.

– Vă deranjează dacă mă uit şi eu la astea? Zar arătă spre diamantele mai mici.

– Dar chiar vă rog.

Le luă pe toate, pe rând, în timp ce William continua să îşi examineze preferatul. Zar fusese antrenată de răposatul ei soţ să verifice punctele-cheie ale unui diamant: numărul de carate, culoarea, claritatea

şi tăietura. Acestea erau criteriile după care erau evaluate toate pietrele, şi ea ştia exact la ce să se uite. După ce le studie, Zar le puse în ordinea calităţii pe tăviţă, apoi se aşeză la loc şi se uită din nou pe furiş la Kinross. Îl văzu dând aprobator din cap, de parcă ar fi fost satisfăcut de judecata ei.

– William, pot să mă uit şi eu? Întinse mâna după cel mai mare diamant, pe care el i-l dădu până la urmă, cu şovăială. Poate vrei şi tu să te uiţi la celelalte? îl invită ea.

El începu să le cerceteze, însă ea-şi dădu seama că nu era foarte concentrat. Se gândea numai la piatra din mâna ei şi ea văzuse deja licărul de lăcomie din privirea lui. Prostul.

Ridicându-l la rândul ei în lumină, Zar observă că avea câteva mici impurităţi, aşa cum erau numite defectele. Erau fisuri mici sau fragmente de material străin care îl făceau mai puţin pur, asta deşi fusese şlefuit cu măiestrie, încercându-se astfel mascarea unora dintre aceste imperfecţiuni.

– Cât vreţi pe ăsta? îl întrebă ea pe Kinross, luându-i-o înainte lui William, care, era sigură, ar fi plătit mai mult decât făcea. Capacităţile lui de negociator şi stilul de a se tocmi erau îngrozitoare, după cum ea ştia foarte bine.

Kinross rosti un preţ enorm, însă Zar văzu o licărire în privirea lui, o strălucire care-i dădea de veste că doar o testa.

– Inacceptabil, spuse ea punând piatra la loc pe tăviţă. Nu face nici jumătate din banii ăştia.

– Zar. William se încruntă la ea. Mă descurc.

– Dar...

– Dacă nu te deranjează... Nu era, de fapt, o rugăminte, înţelese ea după expresia lui furioasă, aşa că dădu înapoi.

– Foarte bine.

Continuă să se tocmească, nu foarte entuziast, şi sfârşi prin a accepta un preţ mult prea mare, în ciuda avertismentului subtil pe care ea încercase să i-l dea. Lui Zar îi venea să-l scuture. Oare de ce nu înţelegea că, dacă arăta un interes atât de mare încă de la început, nu mai putea negocia cum trebuie? Era atât de idiot!

Kinross se întoarse spre ea.

– Poate aţi fi interesată de pietrele mai mici, doamnă Miller?

– Da, ce-ai zice să cumperi şi tu câteva, cât mă duc eu să aduc banii pentru asta? interveni William. Nu arată deloc rău. Apoi adăugă pentru Kinross. Mă scuzaţi, mă întorc de îndată.

Imediat ce el ieşi din cameră, Zar se întoarse spre Kinross.

– A fost jaf la drumul mare, şi dumneata o ştii foarte bine. Dumneata, domnule, nu eşti un gentleman.

Spre consternarea ei, el zâmbi şi dădu afirmativ din cap.

– În niciun caz, însă fiul dumitale vitreg merita asta. Nimeni n-ar trebui să se bage în afaceri dacă n-are priceperea necesară. Sincer, sunt surprins că n-a dat faliment până acum.

– Singurul motiv pentru care încă n-a dat faliment este că de obicei eu îi salvez pielea. Zar strânse din dinţi, încercând să nu se răstească la bărbatul acela enervant. Însă presupun că n-o să asculţi rugămintea unei femei raţionale de a scădea preţul, chiar dacă ştii că ne jefuieşti?

Kinross o privi pentru câteva momente, redevenind serios.

– „Ne” jefuieşti? Afacerile pe care le face el afectează şi partea dumitale din afacere?

– Din nefericire, da, deşi fac şi eu afaceri, ceea ce mai compensează din pierderi.

El alese cele mai valoroase două pietre dintre cele mai mici din tăviţă şi i le întinse. Străluceau, aruncând parcă raze de foc prin încăpere.

– Atunci ia-le pe acestea, doamnă Miller, drept compensaţie pentru presupusul meu „jaf”. Valorează cam cât mă plăteşte în plus fiul dumitale vitreg, nu eşti de acord?

Zar clipi.

– Îmi dai astea gratis?

– Da, cu condiţia să nu-i spui. Dădu din cap în direcţia uşii pe care dispăruse William. Nu mi-aş dori să ai de suferit din cauza idioţeniei lui. Poate că nu sunt un gentleman, însă am promis să nu înşel niciodată o femeie. Uite, ia-le şi ascunde-le.

Ea avea bănuiala certă că ar fi putut să le înşele pe femei în alte privinţe, însă era uşurată că nu o făcea şi în afaceri. Strania lui ofertă totuşi o descumpănise şi nu ştia ce să creadă despre ea. De parcă i-ar fi citit gândurile, el dădu drumul celor două pietre în palma ei şi-i strânse degetele în jurul lor. Atingerea palmei lui o făcu să-şi simtă braţul traversat de un fior. Se uită la el.

– Eşti sigur?

Dădu din cap.

– Foarte sigur. Am vrut să-l pun la încercare pe Miller şi am aflat răspunsul. N-am intenţionat niciodată să te implic şi pe tine.

Zar încercă să îşi calmeze neliniştea pe care o simţea în stomac de când începuse să se uite în ochii lui argintii. Erau ca două diamante, limpezi, ageri şi luminoşi şi chiar frumoşi... Îşi opri gândurile chiar în

acel punct. Domnul Kinross se tot jucase cu ei, şi ea ştia prea bine care era, de fapt, jocul. Mai întâi acel presupus jaf, şi acum asta. Oare ce avea în plan? Nu ştia, însă cum William pierdea o grămadă la afacerea asta, nu putea în niciun caz să-i refuze oferta.

– Foarte bine, mulţumesc, domnule Kinross şi aveţi cuvântul meu, nu-i voi spune lui William.

– Bine. Zâmbetul pe care îl afişă era pur şi simplu răpitor. Zar era bucuroasă că stătea jos, pentru că simţise ceva ciudat în măruntaie. Apoi în ochii lui licări o strălucire jucăuşă.

– Şi, te-ai mai gândit la propunerea mea? o întrebă el.

– Despre ce propunere e vorba? Zar se încruntă, surprinsă de întrebarea lui.

– Propunerea de a te.... ăăă, de a te amuza dacă ai nevoie de o distracţie.

Zar rămase literalmente cu gura căscată. O închise însă repede şi-i aruncă o privire ucigaşă.

– Zău, domnule Kinross, chiar nu ştiu la ce te referi.

– Oh, ba eu cred că ştii.

Zâmbea, şi Zar se simţi înfierbântată dintr-odată. Însă în acelaşi timp era şi furioasă. Avea să-l facă să înţeleagă că nu era genul acela de femeie.

– Vreau să ştii că sunt o văduvă respectabilă. Nici dumneata şi nici nimeni altcineva nu va pune piciorul în dormitorul meu şi ţi-aş mulţumi dacă n-ai mai deschide niciodată discuţia despre astfel de lucruri.

Se întoarse şi începu să se uite pe fereastră, încercând să-şi calmeze respiraţia. Din cine ştie ce motiv parcă nu mai putea inhala destul aer, astfel că pieptul îi tresălta necontrolat.

– Mie asta-mi sună a provocare. Ai vrea să şi pariem pe chestia asta?

CAPITOLUL 9

Zar se întoarse brusc şi se uită în ochii lui Kinross.

Ce tupeu avea tipul ăsta!

– Pariez pe o sută de rupii că o să o fac. Adică o să pun piciorul în dormitorul tău. Ridică sprâncenele spre ea, provocând-o parcă să accepte. Să zicem, în următoarele două săptămâni? adăugă el, pe un ton provocator.

– Nu-mi vine să cred ce aud...

– Foarte bine, două sute de rupii. Batem palma?

– Ascultă, domnule Kinross...

– Te tocmeşti foarte bine, doamnă Miller. Bine, trei sute.

Zar aproape că bătu din picior de frustrare, însă reuşi să se stăpânească în ultimul moment.

– Nu fac pariuri cu dumneata!

– Ah, ţi-e teamă că ai să pierzi. Mă gândeam eu.

Expresia lui îngâmfată o făcu pe Zar să vadă roşu în faţa ochilor. Îşi încleştă pumnii, şi-i puse în şolduri şi se răsti la el.

– Ba nu îmi e!

– Ei bine, atunci aproape sigur vei câştiga trei sute de rupii. Asta nu e foarte rău, nu?

Zar respiră adânc şi încercă să gândească, însă privirea de argint-viu a lui Kinross o ţintui şi-i distruse concentrarea. Avea dreptate. Aveau să fie cei mai uşor bani de câştigat din viaţa ei. Însă de ce-ar propune el un astfel de pariu? Sigur era ceva la mijloc... Însă nu se putea gândi la nimic ciudat, oricât ar fi încercat.

– Oh, foarte bine, îţi accept pariul. Însă n-o să mă întâlnesc undeva, în particular, cu dumneata, ca să-mi dai câştigul, e clar?

– Foarte clar. Făcu o plecăciune. Dumneata decizi unde şi când să ne întâlnim. Asta, desigur, dacă vei câştiga.

Zar era pe punctul de a insista că avea să câştige, însă chiar atunci William se întoarse, aşa că nu mai reuşi să spună nimic. Se strâmbă când îl văzu înmânându-i suma aceea enormă de bani lui Kinross, însă îşi ţinu gura, aşa cum promisese. Pietrele pe care i le dăduse el făceau mai mult decât pierderea suferită de William, avusese dreptate în privinţa asta. Şi oricum, William nu merita să ştie.

Odată tranzacţia încheiată, Kinross adună pietrele rămase de pe tăviţa tapisată, le puse la loc în punga albă de mătase şi se ridică. Făcu câte o plecăciune spre fiecare, apoi se uită pe fereastră. Afară soarele strălucea puternic.

– Servitorul meu mi-a spus că în ultima perioadă vremea a fost cam schimbătoare, însă n-aş crede aşa ceva într-o zi ca şi cea de astăzi. Chiar şi-aşa, sezonul ploios o să vină curând, din câte cred eu. Mă întreb dacă musonul va aduce şi ceaţă anul acesta?

– Ceaţă? William înţepeni, iar privirea lui deveni dintr-odată ageră. Spre surprinderea lui Zar, răspunse cu un râs forţat: Oh, da, şi ceaţa ascunde tot.

Kinross îşi ridică sprâncenele spre el, apoi dădu gânditor din cap.

– Într-adevăr. O zi bună vă doresc amândurora!

Făcu încă o plecăciune şi dispăru. Zar deschise gura să-l întrebe pe William despre ce era vorba, însă el ieşi pe uşă, după Kinross.

– Trebuie să fug. Ştiu exact cui să-i vând diamantul ăsta gigantic. Ne vedem la cină.

Rămase în picioare, privind după ei. Musoni? Ceţuri? De ce începuseră brusc să discute despre chestiile astea? Afară era frumos, cât de frumos putea să fie la început de iunie, şi nu se vedea niciun semn de ploaie.

Se petrecea ceva. Însă ce anume?

Era hotărâtă să afle, aşa că plecă în căutarea spionului ei.

***

Deci Miller era contactul.

Jamie se gândise că ar putea exista o cale de a returna talismanul proprietarilor lui de drept sau măcar să-i contracareze pe hoţi cumva. Însă, dacă proprietarul era chiar persoana care aranjase ca talismanul să fie furat? *Nu, sigur nu?* Oricum ar fi fost, sperase ca persoana de contact să fie cineva pe care ar fi putut să îl implice cumva în planurile sale, însă, judecând după modul în care se comportase Miller în dimineaţa aceea, asta nu mai era o variantă viabilă. Tipul nu avea deloc agerimea de minte necesară pentru afaceri, aşa că era evident că altcineva se folosea de el.

Părea foarte clar că Miller se trezise cumva implicat în ceva dincolo de puterile lui. Jamie nu ar fi avut nicio clipă încredere în el, iar persoana din spatele acestui furt trebuie că era un om foarte inteligent. Cu mult mai inteligent decât Miller. Englezul n-ar fi ştiut cât de valoros este talismanul, şi Jamie era sigur că nici nu i s-ar fi spus ceva în privinţa asta. Se întrebă de ce oare fusese ales un străin pentru această sarcină a scoaterii talismanului afară din ţară şi de ce un străin atât de gogoman? Părea bizar.

Oftă. Trebuia să născocească un plan, însă poate era mai bine să aştepte până când venea şi Sanjiv. Asta se putea întâmpla peste câteva zile, ba chiar săptămâni. Între timp, Jamie avea să-şi ţină ochii şi urechile larg deschise. Poate n-ar strica să pună pe cineva să-l urmărească pe Miller. Trebuia să se ocupe de asta.

Jamie se relaxa în salonul casei închiriate, întins pe spate pe un covor moale şi pe câteva perne, sub un ventilator pe care un băieţel îl manevra cu ajutorul unei sfori de afară, de pe terasă. Era încă foarte cald, însă ventilatorul făcea zăpuşeala un pic mai puţin suportabilă, măcar vântura aerul. Se întrebă absent dacă frumoasa văduvă era şi ea implicată în înşelătoria cu talismanul, însă aproape imediat abandonă această idee.

Păruse cu adevărat uimită când el pusese întrebarea despre ceţurile musonului. Pe de altă parte Miller reacţionase imediat.

Şi nici nu era obişnuită să parieze. Jamie clătină din cap ca pentru sine. Oare de ce o necăjise aşa? Parcă se decisese să nu mai aibă nimic de-a face cu ea, nu? Însă părea atât de vulnerabilă, atât de învinsă când fiul ei vitreg plătise cu mult peste preţul real pentru diamantul acela imens. Îl făcuse pe Jamie să o privească într-o lumină nouă, nu ca pe o frumoasă arogantă, ci ca pe o femeie care încearcă să supravieţuiască într-o lume a bărbaţilor. Şi care se luptă să-l ţină în frâu pe fiul ei vitreg, o sarcină aparent imposibilă.

Cu siguranţă o judecase greşit la prima lor întâlnire. Acum era sigur de asta.

Totuşi, asta nu era o scuză pentru a se apuca de flirtat, şi doar la asta se ajunsese. Doamne, îşi pierduse minţile!

Jamie sorbi o înghiţitură de vin şi se strâmbă. Era cald şi nu îi îmbunătăţea prea mult confortul. Oh, pentru un pahar de ceva rece, ca de exemplu apă de izvor din Suedia sau o bere tare... O bătaie în uşă îi întrerupse reveria.

– Scuzaţi-mă, *sahib*, a venit... ăăă... cineva să vă vadă. În hol. Kamal stătea în pragul uşii, încruntat.

– Cine e? Jamie n-avea chef de musafiri de niciun fel. Voia să fie singur, pentru a se gândi cum să procedeze mai bine în continuare.

– O persoană foarte mică, *sahib*. Spune că vă datorează ceva. Să îi spun să plece?

Jamie sări în picioare.

– Cum? O fetiţă? Servitorul dădu din cap, cu o faţă dezaprobatoare, însă Jamie era deja în drum spre uşă, înjurând în surdină. Ce mai voia hoaţa aia mică de la el acum? Pentru că nu putea fi vorba despre altcineva.

Avea dreptate. Ea stătea foarte aproape de uşa din faţă, de parcă ar fi plănuit să fugă pe-acolo dacă Jamie s-ar fi răzgândit şi ar fi hotărât să o dea pe mâna autorităţilor, se gândi el. Lângă ea stătea cea mai jalnică javră pe care o văzuse Jamie în viaţa lui. Un câine mic, maroniu, cu un bot uşor ascuţit, cu o ureche în sus şi cu cealaltă pleoştită. Cu corpul slab şi cu o coadă stufoasă încolăcită pe spate. Câinele îl privea pe Jamie cu ochi asemănători cu cei ai tinerei sale stăpâne: mari, negri şi precauţi.

Jamie se opri în faţa lor, apoi se lăsă pe vine, ca să fie la acelaşi nivel cu fetiţa. Probabil că avusese nevoie de mult curaj să vină aici. Nu voia să o sperie, aşa că o salută în gujarati. Învăţase deja câteva fraze, unele cuvinte erau similare celor din hindi, dar adăugă şi un salut în hindi, ca măsură de precauţie.

– *Namaste.* Cui datorez această plăcere? Era pe punctul de a se întoarce spre Kamal, care se foia prin spatele lui, să-l roage să-i traducă restul cuvintelor lui, când un zâmbet timid apăru pe faţa fetiţei.

– Tu engleză. Vorbesc cu tine engleza. E bine?

Jamie se legănă pe călcâie şi o privi.

– Da, chiar e bine, dar unde ai învăţat? Nu erau aşa de mulţi englezi în Surat, aşa că era surprins să o vadă pe micuţa hoaţă vorbindu-i limba.

– Tata al meu lucrează la familie engleza. Eu ascultat. Învăţat. Dădu din cap, în mod evident mândră de ea. Şi avea şi de ce să fie mândră, se gândi Jamie. Era foarte ageră la minte.

Îi zâmbi.

– Cum te cheamă?

– Roshani. Şi el Kutaro. Arătă spre potaie, al cărui bot se deschise într-un rânjet larg, de parcă se bucura să-l vadă pe Jamie. Coada încovrigată începu şi ea să se mişte.

– Ăăăă, da. Jamie decise că nu era prudent să mângâie câinele, indiferent de cât de prietenos părea. Probabil că în blană avea o grămadă de „oaspeţi" nepoftiţi. Dar de ce aţi venit?

– *Sahib* salvat viaţa Roshani, acum o dau ţie, servitor pentru totdeauna.

– Ce? Jamie se încruntă. Mi te oferi ca servitoare? Roshani dădu din cap, zâmbind în continuare. Dar nu eşti decât un copil. Câţi ani ai? Nu cred că ai mai mult de... şase ani?

– Eu opt. Vreau servesc *sahib,* toată viaţa. Adăugă ceva în limba ei, iar servitorul lui Jamie traduse în hindi.

– Spune că, deoarece i-aţi salvat viaţa, acum vă aparţine. Vă va servi

pentru totdeauna, îşi va da viaţa pentru dumneavoastră, la nevoie. Ştie că e mică, dar se va face mai puternică atunci când va creşte.

Jamie clătină din cap.

– Nu, nu e nevoie. Nu am vrut decât să te opresc din furat. O fixă pe Roshani cu cea mai hotărâtă privire de care era în stare. Să furi de la alţi oameni e rău. Ar trebui să-ţi găseşti o slujbă, dacă vrei să câştigi bani. Faţă de mine nu ai niciun fel de obligaţie.

Faţa fetiţei se descompuse, şi ochii i se umplură de lacrimi. Jamie nu ştia sigur dacă avea în faţă o actriţă fenomenală sau dacă lacrimile erau adevărate, dar oricum se simţi mişcat.

– Nu îmi datorezi viaţa, clarifică el.

– Nu vreau fur. Unchiul obligat. El rău.

– Locuieşti cu unchiul tău?

– Da, tata mort. Unchiul mare hoţ, afară din oraş. Cum spune voi, bandit? M-a făcut hoţ mic. Dacă nu.... Mimă o lovitură.

– Te bate? ghici Jamie. Roshani dădu din cap. Şi nu ai unde altundeva să te duci? Nu poate nimeni să te ia în grijă?

– Nu, familia toată dispărut. Faţa i se umplu de speranţă. Dorm afară casa *sahib?* Eu şi Kutaro. Păzim.

Jamie aproape că izbucni în râs. Ideea ca el să fi fost păzit de o slăbănoagă de opt ani şi de potaia ei era extrem de amuzantă, însă din câte vedea el Roshani era foarte sinceră. Se ridică şi îşi trecu mâna prin părul care-i căzuse peste ochi, sporindu-i starea de iritare.

– Oh, la dracu'! murmură el, apoi se uită spre servitorul său, căutând sprijin. Ce să fac cu ea? Nu pot să iau o fată de opt ani în casă. Nu s-ar cuveni. Şi evident că nu o pot trimite înapoi, în lumea hoţilor.

– Dacă stă în camerele servitorilor, acolo e şi soţia mea, spuse servitorul, pe un ton nehotărât.

Jamie îşi cântări opţiunile. Putea să o lase pe Roshani să îşi pună în aplicare ameninţarea cu dormitul la uşă, care probabil ar fi fost urmat de urmărirea lui permanentă, împreună cu potaia aia slăbănoagă, sau putea să facă un compromis şi să-i permită să rămână în casă ca servitoare. Respiră adânc şi se decise pentru a doua variantă.

– Foarte bine, dacă eşti sigur că Soraya n-o să aibă nimic împotrivă, Kamal? Poate îi găseşti fetei ceva de lucru? Ceva uşor, cum ar fi... nu ştiu, tăiatul legumelor? Să facă diverse comisioane? Însă mai întâi va trebui să fie curăţată bine. N-am nevoie de purici în casă, m-ai înţeles? Şi găseşte-i şi nişte haine noi, pe cele de pe ea le poţi arde. Aruncă o

privire spre tunica aceea tocită până la ţesătură, care nu ar mai fi putut fi purtată de nimeni. O să plătesc pentru un rând de haine noi. Înţelegi, Roshani? adăugă el, uitându-se la ea. Poţi rămâne aici ca servitoare a mea, dar numai pentru că vreau să te ajut. Nu-mi datorezi viaţa şi poţi să pleci oricând.

– Da, *sahib*. Stau aici. Şi Kutaro?

Jamie se uită la câine, al cărui rânjet părea să se fi mărit în timp ce coada lovea ritmic podeaua. Dădu din cap.

– Foarte bine, şi Kutaro. Poţi să ajuţi la îmbăierea lui după ce te speli tu.

Kamal interveni.

– *Sahib,* o să fie cum ai comandat. Făcu o plecăciune, apoi turui câteva cuvinte către fată.

Pe faţa ei apăru un zâmbet uriaş acompaniat de doi ochi mari şi căprui în care strălucea fericirea. Începu să sară în sus, împreună cu câinele.

– Mulţumesc, mulţumesc, *sahib!* spuse ea.

– Da, da, acum dă-i drumul de-aici, te rog. Jamie îi făcu semn cu mâna, şi fata plecă, dansând, după servitor, cu potaia lipită de călcâiele ei.

Clătină din cap şi închise ochii.

– Oh, Doamne, ce-am făcut?

Dar ce altceva ar fi putut să facă? Era ceea ce trebuia să facă.

***

– A sosit omul de legătură. Bărbatul la care mi-ai spus să fiu atent. Ar fi trebuit să-mi spui că e vorba despre un străin. Era să fac atac de cord când l-am auzit rostind cuvintele secrete în faţa mamei mele vitrege!

William stătea împreună cu Mansukh, unul dintre cei mai formidabili neguţători din Surat. Rotofei, cu ochi negri şi inteligenţi cărora nu le scăpa prea multe, bărbatul avea reputaţia unui negustor dur, care ar fi vândut orice, câtă vreme făcea un profit. Era prima oară când făceau afaceri împreună. William mai încercase de câteva ori până atunci, însă fusese refuzat. Tocmai de aceea fusese foarte bucuros când negustorul îl abordase cu puţină vreme în urmă. Faptul că Mansukh îi încredinţase o sarcină importantă îl făcuse şi mai bucuros.

– Dacă mă ajuţi şi reuşim să facem ce ne-am propus, o să ai şi tu parte de un profit frumuşel, îi promisese negustorul. Şi, deşi William suspecta că „marfa", despre orice ar fi fost vorba, era foarte posibil să reprezinte ceva ilegal, puţin îi păsa. De ce i-ar fi păsat? Nu era ţara lui şi

oricum spera să plece din India cât mai curând.

Se gândea de ceva vreme că ar trebui să se întoarcă în Anglia. Tatăl lui îi vorbise despre viaţa strălucitoare dusă de clasa bogată de acolo şi îi spusese că negustorii care se îmbogăţesc în India erau acceptaţi în eşaloanele cele mai de sus ale societăţii, indiferent de trecutul lor.

– Poate că sunt priviţi de sus de unii cu titluri simandicoase, dar cei ale căror averi sunt pe cale de a dispărea şi cu multe fete de măritat vor ignora descendenţa ta. Nu-şi pot permite să fie prea mofturoşi.

William era sigur că şi-ar fi putut găsi o astfel de fată şi şi-ar fi putut croi drum în lumea aceea, căsătorindu-se cu ea. Simţea că acolo îi e locul, nu în blestematul ăsta de ţinut uitat de lume, unde era un nimeni. Dacă ar fi reuşit s-o convingă pe Zar să se mărite şi să pună mâna pe jumătatea ei de moştenire, să vândă afacerea şi să ducă la capăt treaba asta cu Mansukh... Atunci ar fi avut capital mai mult decât suficient pentru a satisface orice potenţial socru şi ar fi putut trăi confortabil pentru tot restul vieţii.

– Un străin? Mansukh îl readuse în prezent. Prea surprins şi deloc bucuros. De ce?

– De unde să ştiu eu? Tipul a venit la mine în casă şi a rostit parola, deşi în engleză. N-am prea putut să îl iau la întrebări de faţă cu alte persoane.

– Nu, cred că nu. Va trebui să aflam mai multe despre el. Trebuie să aranjezi o întâlnire, să ne poată preda marfa cât mai repede posibil. Trebuie să o trimit în Persia înainte de începerea musonului.

– Ai de gând să-mi spui şi mie despre ce e vorba? Sau va trebui să aştept până mi-o înmânează?

Mansukh îi aruncă o privire pătrunzătoare, de parcă ar fi încercat să afle cât de multă încredere putea să aibă în William şi era cam dezamăgit de rezultat.

– Nu sunt sigur c-ar fi înţelept ca tu să ştii.

– De ce nu? Dacă e vorba despre ceva ilegal, cu siguranţă n-o să informez autorităţile. Ar fi sinucidere curată. Şi dacă nu-mi spui, de unde să ştiu că tipul îmi dă ceea ce trebuie?

Mansukh rămase tăcut pentru câteva momente, apoi dădu din cap.

– Foarte bine, o să-ţi spun. Chestia pe care o aduce este un talisman care a aparţinut Rajahului din Nadhur. Să zicem că acum nu-i mai aparţine. Este însă de notorietate, e foarte cunoscut, aşa că nimeni de-aici nu l-ar cumpăra.

– Pentru că e furat?

– N-am spus că e furat. A trecut pe la mai mulţi posesori, atât. William nu credea o iotă din toate astea. Nu era complet idiot.

– Atunci de ce?

– Are puteri magice care ar aduce foarte mult ghinion noului proprietar. Orice negustor ceva mai răsărit din India ştie asta foarte bine şi de aceea trebuie vândut în străinătate cât mai repede cu putinţă. Nu trebuie să ştie nimeni.

– Înţeleg. William nu era convins. Nu credea în magie, era doar o prostie legată de superstiţie, însă dacă aşa voia Mansukh să explice cum stau lucrurile, pentru el era destul. Cum arată? Asta ca să-mi dau seama dacă vrea să mă păcălească.

– Este un diamant roşu foarte frumos tăiat şi un safir şlefuit cu un fel de inscripţie pe el, amândouă montate în aur şi împodobite cu pene. Sunt sigur c-ai mai văzut astfel de lucruri până acum, ornamente de turban, deşi ăsta e mai mare decât majoritatea. N-ai cum să greşeşti, cred că e unic.

– Foarte bine, o să stabilesc o întâlnire cu persoana de contact, pentru predarea mărfii. William băgă mâna în buzunar şi scoase diamantul mare pe care-l cumpărase de la Kinross. Acum, am ceva de care cred c-ai fi interesat...

***

– Eşti sigur că fiul meu vitreg s-a dus să se întâlnească cu Mansukh, negustorul, în dimineaţa asta? Nu s-a dus nicăieri altundeva?

– Nu, *sahiba,* direct acolo şi apoi s-a întors. Părea foarte mulţumit de el, chiar încântat, a spus Ali, cel puţin pe drum până acolo. Priya ridică din umeri.

– Am nevoie de mai multe informaţii. Vreau detalii. Transmite-i asta lui Ali din partea mea, te rog. Indiferent de costuri, trebuie să aflu ce se întâmplă. Mi se pare foarte ciudată această relaţie dintr-odată foarte amicală.

– Da, e suspect. Însă, dacă ăştia doi pun ceva la cale, nu ştiu de ce nu renunţi şi nu-ţi vinzi jumătatea ta din afacere. Nu prea se cuvine ca o femeie să se ocupe de astfel de lucruri. Şi nici săracă nu eşti. Ai fi îndeajuns de bogată să...

– Da, mulţumesc, Priya, am auzit părerile tale pe acest subiect de mai multe ori şi ţi-am mai spus că pentru moment sunt mulţumită. Activitatea asta mă face să mă simt utilă. Nu am nici bărbat şi nici copii. Ce-aş mai face toată ziua?

– Ai putea să te măriţi din nou, murmură Priya, însă nu-şi ridică privirea spre stăpâna ei. Asupra acestui subiect nu reuşiseră niciodată să se pună de acord.

Zar nu-i răspunse. Ce rost ar fi avut. Priya nu ar fi înţeles. Chiar şi dacă se gândea la căsătorie lui Zar i se făcea rău şi îi mulţumea în fiecare zi lui Dumnezeu pentru că-i dăduse posibilitatea şi mijloacele să rămână o femeie liberă.

Priya schimbă tactica.

– Am auzit c-ai cunoscut un bărbat foarte chipeş, spuse ea cu un zâmbet pe faţă. Nu mi-ai povestit nimic.

Zar trebui să se întoarcă pentru a-şi ascunde roşeaţa ce-i colorase dintr-odată obrajii. Servitoarea ei nu se putea referi decât la un singur bărbat, la Kinross. *Blestematul!* De fiecare dată când se gândea la întâlnirea lor din acea dimineaţă, îşi simţea sângele fierbând. Însă era îndeajuns de sinceră să recunoască faptul că nu doar furia o tulbura, nu doar comportamentul lui obraznic. Ci el, bărbatul. Avea un efect ciudat asupra ei. Ochii aceia, atât de reci într-o clipă, strălucind ca nişte nestemate în următoarea... Şi zâmbetul lui... Dar, deşi îi spusese foarte clar ce îşi dorea, ea n-ar fi fost niciodată de acord. Propunerea lui nu era cu nimic mai bună decât un mariaj. De fapt, era mai rea.

Niciun bărbat n-avea s-o mai atingă vreodată.

Indiferent de cât de dezirabil ar fi fost bărbatul, n-ave niciun motiv să creadă că ar fi fost diferit. Ea ar fi fost jucăria lui. Ar fi vrut să-şi pună mâinile pe ea, să o atingă, să o strângă, să o rănească... Zar se scutură traversată de un fior când revăzu în minte imaginile cu mâinile lui Francis pe pielea ei roz. Nu, n-avea să se gândească la asta. Trecutul era trecut, Francis nu mai era. Fostul ei soţ nu o mai putea atinge acum.

Şi Kinross n-avea să câştige pariul acela. Cu siguranţă nu.

CAPITOLUL ZECE

Cel mai de încredere servitor al lui Bijal, Tufan, pătrunsese în încăperea lui printr-o intrare secretă, însă vorbeau în şoaptă, grijulii să nu fie auziţi. Pereţii aveau, cu siguranţă, urechi în palatul lui Nadhur, aşa că era nevoie de multă precauţie.

Situate într-un colţ îndepărtat al imensului complex al palatului, apartamentele lui Bijal erau decorate aproape la fel de luxos ca şi cele ale Rajahului. Tavane curbate, decorate cu desene migăloase, erau susţinute de nenumărate coloane împodobite la fel. Podelele lustruite erau acoperite cu covoare de cea mai bună calitate şi perne enorme înconjurau măsuţe joase unde Bijal putea să savureze un moment de odihnă de la treburile sale zilnice. Ca Mare Vizir îşi putea permite să cheltuie cu largheţe, însă abia observa luxul care-l înconjura. Pentru el aceste apartamente nu erau decât o locuinţă temporară, până când avea să-şi poată pune în aplicare marile lui planuri.

– Ce veşti ai din Madras?

– Totul este bine. Şlefuitorul are un prieten străin care a fost de acord să ducă obiectul în Surat. L-am urmărit eu însumi îmbarcându-se pe o navă englezească şi am trimis pe cineva să stea cu ochii pe el. O să-i ia ceva până să găsească persoana de contact, cel puţin aşa cred.

– Excelent. Oricum, nu putem risca. Trebuie să porneşti în câteva zile spre Surat şi să te asiguri că totul se petrece conform planului. O să vin şi eu mai spre sfârşitul lunii ăsteia, după ce pleacă alaiul de nuntă. O să treacă prin apropiere de Surat în drum spre Ahmedabad şi o să aranjez acolo un loc de întâlnire.

Sprâncenele servitorului se ridicară.

– Căsătoria o să aibă loc, chiar şi fără talisman? Am crezut că...

Bijal zâmbi.

– L-am asigurat că fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a-l găsi şi i-am spus să nu-şi facă griji. O să continue cu pregătirile conform planului, cel puţin până se apropie de destinaţie. Odată ce devine clar şi pentru el că bijuteria nu va fi găsită, o să trebuiască să se întoarcă, însă deocamdată totul rămâne aşa cum s-a stabilit. O să fie o mare pată pe obrazul lui. Simţi cum zâmbetul i se lărgeşte la gândul acela. Nu-ţi face griji, totul o să fie bine.

Tufan se înclină.

– Da, stăpâne. Şi cealaltă treabă? Servitorul se uită nervos în jur, chiar dacă era miezul nopţii şi nimeni nu părea a fi treaz.

– Trebuie să acţionăm aşa cum am discutat. Fratele vitreg al Rajahului este uşor de manipulat. Dacă îi spun că există o anume femeie frumoasă care îşi doreşte atenţia sa la locul convenit, o să meargă acolo imediat. Este de nestăpânit când vine vorba despre femei, ceea ce e în avantajul nostru. Pe drum trebuie să te asiguri că are un accident. Elefant, ce crezi? Mai bine decât otrava.

Servitorul dădu din cap.

– Aşa ar fi cel mai bine. Oricine ar putea cădea de pe un elefant, mai ales dacă a băut prea mult din licorile alea străine care-i plac atât de mult. *Shari*... nu, *shori*... ăăăă...

– Vin shiraz, da, ştiu. Bine gândit. O să mă asigur că-i trimit ceva pentru drum şi poate chiar beau un pahar sau două cu el înainte să plece. Şi apoi bietul elefant se va panica şi îl va strivi. Ce trist! Mâine-seară?

– O să aştept.

***

În seara următoare, în timp ce mânca singură, gândurile lui Zar reveniră la vorbele Priyei. Nu era nicio îndoială că se simţea singură. William ieşea aproape în fiecare seară şi nu era niciodată invitată să vină şi ea. Nu că şi-ar fi dorit să petreacă timp alături de el sau de odioşii lui prieteni, însă chiar şi-aşa...

Dacă ar fi avut un copil... Dar nu avea, aşa că era din nou singură.

După moartea soţului ei, încercase să invite la ea pe unele dintre celelalte englezoaice, însă parcă peste noapte devenise o paria. Câtă vreme Francis stătuse alături de ea, fusese invitată la dineuri, la recepţii, la picnicuri şi la alte evenimente, însă în aceste zile singurul loc în care mai mergea era Factoria engleză. Şi ştia de ce era mereu invitată acolo.

Încă mai sperau că unul dintre ei avea să-i cucerească inima, să o convingă să se căsătorească cu el, să-l transforme peste noapte într-un bărbat bogat. Ei bine, puteau să-şi ia gândul!

Cu toate astea continua să se ducă, oricât de dureros era să îi refuze pe numeroşii ei pretendenţi. Era disperată după compania celorlalţi şi asta era singura ei ocazie de a socializa.

– Ai putea lua legătura cu familia mamei tale, îi sugerase Priya odată, însă Zar ştia că lucrurile n-ar fi mers prea bine. Mama ei, Noor, fusese repudiată şi alungată de tatăl ei parsi, pentru că se măritase cu un străin. Zar se îndoia că o nepoată ar fi mai bine primită. Şi nu voia să cunoască pe cineva atât de insensibil.

Perşii erau al treilea cel mai numeros grup etnic din Surat şi erau destul de diferit de hinduşi şi de mauri. Aveau pielea mai deschisă la culoare, însă acelaşi păr negru ca toţi ceilalţi, iar bărbaţii purtau cu toţii barbă. Cunoscuţi ca muncitori harnici, majoritatea meseriaşilor din oraş – constructori de corăbii, dulgheri, ţesători – erau perşi, şi tot ei lucrau şi pământul din afara oraşului. Mulţi dintre ei erau servitori la *banias* sau la europeni, şi erau foarte apreciaţi, pentru că nu suportau lenea.

Zar ştia doar ce o învăţaseră mama ei şi Priya: pentru perşi era o dezonoare să nu ai copii. Aşa că de ce ar fi vrut-o familia mamei ei? O femeie măritată timp de doi ani, vreme în care nu născuse niciun copil. O nevastă ratată. Era un gând foarte trist.

Oftând, lăsă jos şervetul şi o luă spre scări. N-avea niciun rost să stea şi să-şi plângă de milă. Se putea duce la culcare.

– Vreţi să vă ajut, *sahiba?* Priya o luă după ea, însă Zar clătină din cap.

– Nu, mulţumesc, mă descurc singură. Urcă şi tu când îţi termini treaba. Acum purta nişte veşminte tradiţionale şi nu avea nevoie de ajutor la desfăcutul panglicilor.

Dormitorul ei era în colţul clădirii, cu vedere spre o alee mică din spate. Un servitor avea să vină curând să stea de pază, aşa cum ordonase, însă deocamdată era prea devreme şi probabil era şi el la cină. Adâncită în gânduri, închise uşa şi se sprijini puţin cu spatele de ea, cu ochii închişi.

– Bună seara, doamnă Miller!

Vocea aceea groasă o sperie, o făcu să tresară şi să deschidă brusc ochii. Îl văzu atunci pe domnul Kinross aşezat într-un fotoliu din ratan în colţul încăperii, stând comod, picior peste picior. Zar îşi apăsă pieptul cu palma, încercând să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii.

– Ce crezi că faci, pentru numele lui Dumnezeu? şuieră ea. Nu voia să ridice vocea. Dacă servitorii l-ar fi găsit aici, reputaţia ei ar fi fost distrusă într-o secundă. Deşi n-avea altă şansă dacă el ar fi... *Nu!* Înghiţi în sec.

El se ridică, fără să se grăbească, şi zâmbi.

– Câştig un pariu, sper? Ăsta este dormitorul tău, nu-i aşa?

Veni spre ea, şi Zar realiză atunci cât de înalt era. Puterea latentă pe care o observase înainte părea să radieze dinspre el în valuri invizibile, făcând-o să tremure. Se uită în ochii lui, care străluceau în lumina felinarului ce fusese lăsat lângă patul ei.

– Nu cred că vorbeşti serios, şopti ea.

– Oh, ba da. Nu fac niciodată pariuri decât dacă sunt sigur că le voi câştiga. Poate că aşa ar trebui să faci şi tu. Întinse mâna cu palma în sus. Cred că-mi datorezi trei sute de rupii, doamnă.

Zar trebui să-şi reprime impulsul de a-l apuca de urechi. Era furioasă, dar ştia că, de fapt, cel mai mult era furioasă pe ea. *Proasto! Imbecilo!* Cum putuse să fie atât de idioată? Ar fi trebuit să-şi dea seama că o păcăleşte.

– Cum ai intrat? Pe cine-ai mituit? întrebă ea, vorbind încă încet, însă dând de înţeles foarte clar din tonul glacial al vocii că persoana care-l ajutase, oricine ar fi fost ea, avea să plătească, cu vârf şi-ndesat. De aceea nu găsise pe nimeni în faţa uşii?

El clătină din cap.

– Nu m-a ajutat nimeni. M-am căţărat. Arătă din cap spre uşile duble care dădeau într-un balconaş. Dacă nu vrei să ai vizitatori nocturni, ţi-aş sugera să îţi îngrijeşti plantele mai cu atenţie, să-ţi tunzi tufişurile.

– Dar e un paznic de noapte care patrulează pe alei. Ce i-ai făcut? Lui Zar nu-i venea să creadă că se putea ajunge atât de uşor în iatacul ei. Dacă Kinross reuşise, era evident că oricine ar fi putut. Doamne, Dumnezeule!

– Mă tem că doarme, şi probabil asta o să facă până mâine-dimineaţă. A fost foarte încântat de băutura pe care i-a adus-o servitorul meu mai devreme.

– Stai să vezi... Vorbele îi îngheţară pe buze în momentul în care îşi dădu seama de vicleşugul lui. Asta înseamnă că ai trişat, aşa că nu-ţi datorez nimic! se răsti ea.

– Oh, ba cred că-mi datorezi. Nu am căzut de acord cu privire la vreo regulă pentru pariul nostru, din câte îmi amintesc. Nu poţi da înapoi acum.

– Nu am trei sute de rupii, cel puţin nu aici. Va trebui să aştepţi. Lui Zar îi venea greu să recunoască faptul că avea dreptate. Ar fi trebuit să se asigure că niciunul nu poate trişa. Nu, de fapt ar fi trebuit să nu pună niciun pariu cu el.

– Asta nu este o soluţie. Dacă nu ai suma aceasta la tine, va trebui să mă plăteşti în natură.

Zar îşi simţi ochii lărgindu-se în timp ce un fior de frică o străbătea, paralizând-o cu intensitatea lui.

– Cum? *Nu!*

– Doar un sărut? Se uită la încheietura mâinii ei. Şi poate brăţările acelea de aur. Cred că valorează ceva.

Ca în transă, Zar îi urmări privirea spre colecţia de brăţări subţiri de aur care îi înconjurau antebraţul. Sigur, putea să i le dea, însă un sărut? Nu, în niciun caz.

– Foarte bine, ia astea şi consideră datoria plătită. Sunt sigură că vei afla că fac mai mult decât suma pe care mi-o ceri. Le scoase de la mână şi i le întinse. Erau oricum prea mari pentru ea, îi cădeau mereu peste mână şi o încurcau în mişcări. El le luă şi reuşi să şi le strecoare cumva în jurul propriei încheieturi. Zar îl privea uimită. Părea că nu are oase la mână. Părea că poate strânge mâna cum vrea el, forţându-şi încheietura.

– Mulţumesc, doamnă Miller. Sau, pot să-ţi spun Zarmina?

– Ha? Nu, nu poţi.

– Păcat, pe mine nu m-ar deranja să-mi spui Jamie. Aşa îmi spun toţi prietenii.

– Ei bine, nu suntem prieteni. Zar făcu un pas înapoi în timp ce privirea lui părea să se fi lipit de buzele ei.

– Am putea fi, replică el, apoi ridică ochii şi şi-i pironi într-ai ei. Zarmina.

Aproape că îi şopti numele, făcând-o să se înfioare. Parcă nu sunase niciodată atât de intim, atât de senzual. Şi nimeni nu-l pronunţase niciodată până acum cu atâta importanţă, de parcă ea ar fi fost specială. Rămase nemişcată în timp ce faţa lui se apropia încet. Privirea lui nu-i părăsi ochii nicio secundă. Cumva simţea că nu se poate mişca. Nu putea decât să-i urmărească gura coborând spre a ei. O parte din ea ţipă, urlă un avertisment, ordonând picioarelor s-o ia la fugă, să plece, departe, cât de repede putea. Însă nu fugi. Rămase pe loc, parcă ţintuită de podea.

Îşi lipi buzele de ale ei, încet, fără ca nicio altă parte din el să o atingă. Nu o prinse de partea de sus a braţelor pentru a o ţine pe loc, aşa cum făcea Francis, nu o apucă de vreo altă parte anatomică. Gura lui era moale, buzele uscate, dar netede. Se mişca de parcă ar fi vrut să o guste, să memoreze senzaţia atingerii ei, să o divinizeze. Zar îşi simţi buzele furnicând-o şi le deschise puţine. Kinross – Jamie – păru să ia asta drept o invitaţie. Limba lui se strecură încet, vârful atingând vârful limbii ei. Zar se înfioră, neştiind ce să facă.

Fugi! Spune-i să se oprească! Însă nu făcu nimic din toate astea.

În schimb trădătoarea ei limbă se împinse într-a lui, urmându-i chemarea la joacă, la luptă, la gust şi la explorare. Nu fusese niciodată sărutată, cel puţin nu aşa. Şi niciodată cu acordul ei.

Cu acordul ei? Doamne, Dumnezeule...

Cu un oftat, se desprinse din sărut şi clipi la Jamie. Doamne, de ce nu mai putea acum să-i spună decât pe numele de botez? Colţurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet leneş care-i făcu plămânii să se contracte, lăsând-o fără aer.

– N-a fost chiar aşa de rău, nu? întrebă el dându-se un pas înapoi şi lăsându-i spaţiul necesar pentru a-şi recăpăta respiraţia de care avea atâta nevoie.

– Eu... Zar pierduse capacitatea de a vorbi şi oricum nu ştia ce-ar fi putut spune. Nu putea să mintă. Nu fusese rău, în sensul că nu se panicase aşa cum ar fi făcut în mod normal, însă toată chestia asta n-ar fi trebuit să se întâmplă. Chiar dacă fusese absolut fantastic. Nu, ce fusese în capul ei?

– Consideră datoria achitată pe deplin. Zâmbetul îi deveni şi mai larg. Asta dacă nu vrei cumva să continui.

– Nu! Te rog, nu! Zar îşi înghiţi nodul din gât, încercând să-şi pună gândurile în ordine şi să-şi recapete controlul asupra propriului corp. Îşi cuprinse trunchiul cu braţele, vrând parcă să se protejeze, deşi habar n-avea cum ar fi putut-o ajuta acest gest.

El ridică din umeri.

– Ei bine, sunt sigur că poţi afla foarte uşor unde stau, dacă te răzgândeşti. Însă acum trebuie să plec. Noapte bună, frumoasă Zarmina!

Se îndreptă spre balcon şi Zar îl urmări cum dispare dincolo de balustradă, parcă fără pic de efort. Simţindu-se ameţită, ieşi pe balcon şi se uită spre aleea de jos, însă aceasta era cufundată în linişte şi Jamie nu se vedea pe nicăieri. Se topise în noapte, de parcă ar fi fost o plăsmuire a imaginaţiei ei.

Îşi puse degetele pe buze. Însă nu fusese în imaginaţia ei, fusese aievea. Şi ea îi permisese să o sărute.

Ce-am făcut?

Şi oare de ce se oprise? Ar fi putut cu mare uşurinţă s-o forţeze să meargă mai departe. Nimeni n-ar fi procedat alt fel. Însă el nu o atinsese nici măcar cu un deget. Doar un sărut. Asta spusese, şi se ţinuse de cuvânt. Însă nu fusese „doar" un sărut. Acum îşi dădea seama că fusese extraordinar.

***

Lui Jamie îi venea să fluiere în timp ce-şi croia drum spre casă pe străzile întunecate. Ei bine, n-a fost prea rău. De fapt, lucrurile merseseră conform planului. În afară de partea în care lui îi plăcuse cam prea mult sărutul acela.

La naiba, cât de greu fusese să plece de lângă ea!

Nu voise decât să o sărute puţin, doar să-şi atingă buzele de ale ei, însă asta se transformase în ceva diferit. Fusese ciudat, ea fusese atât de ezitantă, încât aproape ar fi putut să jure că nu mai fusese sărutată niciodată. Cel puţin nu cu limba.

Zâmbi în barbă. Ei bine, poate că nu mai fusese sărutată. Mai întâlnise femei măritate care nu fuseseră niciodată satisfăcute cum se cuvine de soţii lor, care fuseseră folosite doar pentru făcut copii şi pentru plăcerea bărbatului. Câţiva ani înainte de a se căsători, Jamie se specializase în a „consola" genul acesta de femei, pe care le găsea foarte interesate de atenţia unui bărbat bun cunoscător al plăcerilor carnale. Şi, în afară de riscul de a fi surprins de un soţ furios, culcatul cu astfel de femei era mai sigur decât relaţiile cu femeile mai tinere şi necăsătorite. După cum aflase şi el, pe pielea lui.

Strâmbându-se acum, Jamie îşi luă gândurile de la trecut şi le îndreptă spre prezent. Poate că merita să continue flirtul cu Văduva de Gheaţă cât stătea aici? Avea destul timp la dispoziţie pentru astfel de distracţii cât îl aştepta pe Sanjiv să ajungă la Surat. Doamna Miller – sau Zarmina, cum îi spusese – nu mai avea soţ, aşa că ar fi putut apărea şi consecinţe. Trebuia să se asigure că lucrurile nu ajung prea departe.

Un flirt nevinovat nu putea să strice, nu-i aşa? Avea să facă timpul să treacă mai uşor.

***

Existau mai multe tipuri de monede în circulaţie în diferite regiuni din India, monede cu nume exotice gen *rupii, pagode, fanami* sau *xerafimi*, ca să amintim doar de câteva, însă Suratul avea moneda lui proprie şi la monetăria de lângă *maidan* oricine putea să-şi schimbe arginţii în monede locale. Când ajunsese prima dată aici, lui Jamie i se păruse ciudat că argintul era la mai mare preţ decât aurul. Majorităţii europenilor lucrul ăsta li se părea cumva pe dos. Însă toate monedele bătute în oraş erau făcute din argint, aşa că orice monedă de aur trebuia schimbată pe unele din argint, asta dacă nu se voia transformarea ei într-o bijuterie sau într-un ornament.

Exista totuşi o taxă pentru baterea de monedă. Mai mult, dar dacă nu se plătea şi o taxă suplimentară pentru urgenţă, exista riscul să se aştepte foarte mult, pentru că tipul care se ocupa cu bătutul monedelor era întotdeauna ocupat. Puteau fi cumpărate monede gata bătute, însă

costurile ar fi fost mai mari. Doar cineva aflat într-o situaţie disperată ar fi recurs la o astfel de tranzacţie.

Din păcate pentru Jamie el nu avea timp să aştepte, aşa că se decise să-şi înăbuşe antipatia pe care o resimţea pentru astfel de practici şi se duse la o persoană care schimba bani, la un *saraf,* cum li se zicea prin părţile astea. Fusese mai atent la Zarmina când Miller îl plătise pentru diamantul acela mare şi doar după aceea îşi dăduse seama că tipul îi dăduse o mulţime de monede diferite, niciuna dintre ele care să fi putut fi folosită aici. Probabil s-a gândit că Jamie n-avea de unde să ştie, cum nu mai ajunsese niciodată prin Surat. Miller se înşela, însă acum Jamie trebuia să plătească pentru neatenţia sa.

– Hoţi blestemaţi! murmurase Andrew supărat când el menţionase *sarafii.* Nu numai că ei sunt cei care se ocupă cu bătutul de monedă, ne joacă pe degete, pentru că tot ei controlează ratele de schimb. Îţi zic, e jaf la drumul mare.

Dar, dacă trebuia, trebuia.

Jamie se apropie de *maidan,* unde agitaţia şi vânzoleala obişnuite ridicau praful. Alesese să se îmbrace cu haine indiene astăzi, aşa că se folosi de capătul turbanului să-şi acopere nasul şi gura, încercând să nu stârnească o criză de tuse. Chestia asta îl ajuta, de asemenea, să suporte mai uşor şi duhoarea care învăluia locul respectiv – un amestec scârbos de mirosuri umane, gunoi, excremente, arome şi parfumuri –, însă nu-l apăra de căldură. Căldura nu putea fi evitată în India, niciodată, indiferent ce purtai.

O mulţime de oameni se amestecau cu *kafilas,* şiruri de care trase de boi, care aduceau marfă din interiorul continentului. Erau, de asemenea, numeroase palanchine şi doi cai arabi, împodobiţi cu harnaşamente deosebite. Textile de toate felurile erau descărcate din care în corturile vânzătorilor şi indivizi care păreau oficiali se plimbau de colo colo, evaluând bunurile pentru taxele vamale. Nimic nu putea fi adus sau scos din oraş fără să se plătească taxe.

Era un haos complet, erau atât de mulţi oameni, că abia se puteau mişca, şi zgomotul era incredibil de mare, însă lui Jamie îi plăcea. Pe lângă *sarafi* şi negustori mai erau şi jongleri, magicieni, contorsionişti şi îmblânzitori de şerpi – *maidanul* îi încăpea pe toţi. O vreme se plimbă fără nicio ţintă, uitându-se la tot ce se petrecea şi încercând să ţină minte cât mai multe. Totuşi, până la urmă se îndreptă spre unul dintre cei care se ocupa cu schimbul de monede, un tip ce stătea sub un acoperiş din cârpă, aşezat la o masă, literalmente înconjurat de saci plini cu monede.

– Bine aţi venit, *sahib!* I se făcu semn să se aşeze pe un covor, în faţa bărbatului. Cu ce vă pot fi de folos?

Urmă o repriză lungă de tocmeală. *Saraful* crezuse probabil că Jamie era vreun biet neghiob care nu se pricepea să încheie o afacere bună. Nu după mult timp realiză contrariul şi cu cât trecea mai mult timp, cu atât bărbatul părea să se distreze mai mult. Şi lui Jamie îi plăcu schimbul şi, deşi ştia că probabil era jupuit de-a binelea, reuşise măcar să reducă la minimum numărul de piei care se luau de pe el. Ar fi putut fi cu mult mai rău.

Îşi îndesă punga cu monede la cingătoare, aşa cum procedau indienii. De obicei nu aveau buzunare sau pungi, însă îşi foloseau brâul pentru transportul a tot felul de bunuri. Jamie adoptase şi el această practică, pentru că i se păruse de bun-simţ. Cu banii îndesaţi atât de aproape de corp, avea mai multe şanse să scape de hoţii de buzunare care, cu siguranţă, poposeau prin zonă.

În timp ce se îndepărta de *saraf,* auzi voci vorbind în engleză, în apropiere, şi se opri să asculte.

– Ia mâna de pe mine, sir. Ţi-am refuzat deja oferta şi n-am să mă răzgândesc. Dă-mi drumul la mână, în momentul ăsta!

Era doamna Miller – Zarmina –, în vocea căreia se evidenţia o notă clară de disperare. Fără să ezite o secundă, Jamie se aruncă în mulţime, înaintând în direcţia ei.

CAPITOLUL 11

Zar încercă să scape de strânsoarea mâinii care îi cuprinsese încheietura asemenea unei cătuşe. Unde era Priya? O trimisese pe servitoare să cumpere nişte fructe din cealaltă parte a *maidanului,* însă n-ar fi trebuit să întârzie atât de mult.

– Doamnă Miller, zău aşa, chiar faci pe timida. Ştim cu toţii că trebuie să te măriţi cu cineva, şi asta curând, aşa că de ce n-aş fi eu acela? Sunt angajatul Companiei, cel mai mare în rang de-aici în momentul ăsta, în afară de şeful Factoriei. Iar tu vei putea să fi mai mare peste celelalte doamne. Ce femeie nu şi-ar dori aşa ceva?

– Ţi-am spus, domnule Richardson, nu sunt interesată de căsătorie. Sunt foarte mulţumită de statutul meu de văduvă şi a fi „mai mare" peste celelalte femei chiar nu reprezintă un scop pentru mine, te asigur.

– Dar nu trebuie să ai şi tu... ăăăă... nevoi, doamnă Miller. Şi eu le pot împlini. Îţi pot face copii. Ţi-ar place, nu-i aşa?

O ţinea încă de încheietură, în ciuda eforturilor ei de a se elibera, iar Zar simţi cum e cuprinsă de panică. Nu voia ca el s-o atingă şi numai ideea că i-ar fi putut împlini vreuna dintre nevoi, că i-ar fi putut face orice trebuia făcut ca să rămână însărcinată îi întorcea stomacul pe dos. Simţi gustul de bilă în gât şi începu să se uite în jur după ajutor, însă negustorul pe la care trecuse să schimbe nişte bani era acum ocupat cu alţi clienţi şi nu mai era atent la ea. Oameni din jurul lor îşi vedeau de treburile lor şi nimeni nu părea să observe că era ţinută contra voinţei ei. Mulţimea se foia, înghesuindu-i şi lovindu-i în mod repetat, pe ea şi pe domnul Richardson, însă nimeni nu se uita la încheietura ei prinsă ca într-o capcană. Ar fi trebuit să se gândească să-şi ia o armă cu ea. Dar n-o făcuse.

– Dă-mi drumul!

Încercă să-i desfacă degetele cu cealaltă mână, însă strânsoarea lui era puternică. Cineva o lovi din spate din greşeală şi o împinse astfel spre el, iar el profită de ocazie şi îşi trecu un braţ prin jurul taliei ei, trăgând-o şi mai aproape.

– Cred că mi-ai rămas datoare pentru renghiul pe care mi l-ai jucat la ultima noastră întâlnire. Faţa lui era acum atât de aproape de a ei, încât Zar putea să-i vadă venele din obrajii înroşiţi de expunerea continuă şi constantă la soarele nemilos al Indiei. Deşi nu putea fi cu mai mult de zece ani mai în vârstă decât ea – deci cu puţin peste treizeci de ani –, avea pielea prematur ridată şi podoaba capilară începuse să i se cam rărească în partea din faţă. Ce păr îi mai rămăsese era subţire şi ud de transpiraţie, iar Zar era de părere că nu şi-l mai spălase de-o veşnicie.

– Domnule Richardson, dacă nu-mi dai drumul la mână acum, o să fiu nevoită să ţip şi să fac o scenă.

Gura i se curbă într-un zâmbet batjocoritor.

– Crezi că o să-i pese vreunuia dintre păgânii ăştia? Femeile lor fac ce li se spune, şi probabil despre tine cred că eşti ciudată pentru că ai ieşit să faci afaceri. Nu, n-am să-ţi dau drumul până când n-o să obţin acordul tău.

– Cred c-ai face foarte bine dacă i-ai da drumul doamnei chiar acum, sir. O nouă voce se alătură conversaţiei. Zar ridică privirea şi-l văzu pe Jamie stând în faţa ei, cu braţele încrucişate. Clipi când văzu că era îmbrăcat cu haine indiene. Era un pic ciudat, însă parcă hainele acelea îl făcea să pară şi mai puternic. Albul hainei şi al cămăşii îi puneau în evidenţă bronzul pronunţat al feţei şi îi făceau ochii să pară nişte cioburi de gheaţă.

– Ce treabă ai dumneata? se răsti Richardson, măsurându-l pe Jamie de sus şi până jos, cu o strâmbătură pe figură.

Jamie ridică din umeri.

– Niciuna, desigur, alta decât că mama m-a crescut ca pe-un gentleman. Sunt sigur că şi mama dumitale a procedat la fel, nu? Iar ca gentleman nu obişnuiesc să ţin de mână femei care nu sunt interesate de avansurile mele.

Zar simţea cum un râs isteric îşi face loc în măruntaiele ei, pentru că exact asta îi făcuse el cu o seară înainte. Deşi nu prea o ţinuse de mână. *Iar eu am fost interesată.* Se înfioră la gândul acesta.

– Dă-i drumul. Jamie vorbea pe o voce joasă, însă mai rece decât apa unui pârâu de munte în timpul iernii, privindu-l fix în ochi pe celălalt bărbat.

Richardson îi eliberă în sfârşit încheietura, însă o împinse într-o parte cu atâta putere, încât ea se dezechilibră, căzu pe spate şi îl călcă pe un nefericit pe picior. În învălmăşeala care urmă, Richardson se năpusti spre Jamie, care în mod evident se aştepta la asta, pentru că Zar îl văzu ferindu-se spre stânga. În momentul următor pumnul lui drept ţâşni şi lovi falca lui Richardson cu atâta putere, încât Zar auzi sunetul loviturii peste vacarmul dimprejur. Ochii bărbatului se dădură peste cap, albindu-se dintr-odată. Se prăbuşi apoi la pământ, ca un animal împuşcat.

În jurul lor începură să se audă ţipete furioase, oamenii începură să gesticuleze şi să întrebe ce se întâmpla. Jamie mai ridică o dată din umeri, încercă să-i facă să înţeleagă prin semne că bărbatul prăbuşit la pământ avea probleme cu capul, apoi trase trupul inert al lui Richardson într-o parte, lângă un cort. Mulţimea murmură, însă nu peste multă vreme oamenii îşi văzură de-ale lor.

Richardson se foi şi gemu, însă, când pleoapele i se ridicară şovăielnic, descoperi faţa lui Jamie la doar câţiva centimetri de a lui:

– Dacă te mai atingi, chiar şi cu un deget de doamna Miller, o să vin după tine şi-o să-ţi vâr un cuţit între omoplaţi. Ai priceput? Nu e disponibilă.

Zar îşi văzu fostul atacator albindu-se la faţă şi dând şovăitor din cap. Apoi simţi degetele lui Jamie apucând-o de sub cot şi trăgând-o departe de scena aceea. Nu după multă vreme o luă de mână şi o trase după el, croindu-şi amândoi drum prin masa aceea de oameni, fără niciun fel de problemă. Nu-şi trase degetele din strânsoarea lui. Îşi spuse că făcea toate astea dintr-un motiv întemeiat, practic, însă adevărul era că îi plăcea atingerea lui caldă. Siguranţă. Era în siguranţă. Şi asta mulţumită lui.

El nu-i dădu drumul, practic, decât când se apropiară de casa ei. Apoi se opri şi se întoarse spre ea, eliberându-i mâna.

– Eşti bine? Privirea lui o căută pe-a ei de parcă i-ar fi păsat cu adevărat, şi Zar simţi cum i se înfierbântă obrajii.

– D-da. Mulţumesc. Pentru că... pentru că m-ai salvat. Reuşi să schiţeze un zâmbet. Mama dumitale ar fi foarte mândră de dumneata.

El zâmbi larg, dinţii săi albi contrastând cu tenul bronzat.

– Sper. În mod ciudat, adesea e mândră de mine, chiar dacă nu o merit. Însă aşa fac mamele de obicei, cred.

Zar dădu din cap.

– Ei bine, mulţumesc încă o dată. Se pare că îţi sunt din nou îndatorată.

– Ba dimpotrivă. Mi-a făcut mare plăcere să îl lovesc pe tipul acela, aşa că mi-ai făcut o favoare. Pot să-ţi dau totuşi un sfat?

– Cred că da.

– Dacă mai încearcă vreodată cineva să te ţină contra voinţei tale, prefă-te că vrei să-l loveşti cu piciorul în vintre. E o tactică de autoapărare foarte bună, însă agresorul tău se va aştepta la o astfel de mişcare din partea unei femei, aşa că, în loc să îi dai un şut, încearcă să-l loveşti cu fruntea în nas cât de tare şi cât de repede poţi. Aşa. Îi arătă cum, încet, fără să o rănească şi fruntea lui atinse vârful nasului ei. Apoi îşi ridică ochii spre ea. Înţelegi?

– Da, dar n-o să doară?

– S-ar putea să te doară şi pe tine un pic, însă cu puţin noroc nasul tipului o să doară mult mai tare, şi o să-ţi dea drumul. Nasurile sunt foarte sensibile.

– Eu... Da, înţeleg. Mulţumesc. O să ţin minte asta.

– Excelent. Atunci, îţi urez o zi bună, Zarmina!

Făcu o plecăciune şi se îndepărtă fără să arunce nici măcar o privire înapoi. Zar rămase privind în urma lui, până când fu înghiţit de mulţime. Apoi trase adânc aer în piept şi o luă încet spre casă.

Kinross – Jamie – era o enigmă, însă se părea că are şi o latură cavalerească, în ciuda tendinţelor mai grosolane. Zar ştia că ar fi trebuit să fie oripilată de violenţa de care el dăduse dovadă, însă ar fi vrut şi ea să-l lovească pe Richardson. Omul primise ce merita şi data viitoare, dacă va mai exista o dată viitoare, avea să-i umple nasul de sânge.

Cât despre Jamie, realiză cu groază că şi-ar fi dorit să-l sărute.

***

– Ai vrut să mă vezi, domnule Miller?

Jamie intră în *divanul* lui William pentru a doua oară în tot atâtea zile, nu foarte surprins de invitaţia primită. De data asta totuşi erau singuri, lucru pe care, de asemenea, îl anticipase.

– Da. Îţi mulţumesc că ai venit aşa repede. Se aşezară amândoi, şi William răsfoi nişte hârtii de pe biroul din faţa lui. Sunt sigur că aşteptai un semn de la mine, după mica noastră discuţie de ieri.

Jamie dădu din cap.

– Da, bineînţeles.

William îşi umezi buzele.

– Şi ai cu tine... să-i zicem obiectul?

– Nu. M-am gândit că mai întâi o să discutăm despre predare şi despre plată. Desigur, trebuie să mă asigur că totul este în ordine. Lui Akash i se promisese că la predarea talismanului va primi o mică sumă de bani, deşi Jamie avea senzaţia că era vorba doar despre un comision, pentru că suma nu avea cum să compenseze necazurile prin care prietenul său fusese nevoit să treacă. În mod evident prioritară era recuperarea familiei.

– Trebuie să văd obiectul. Altfel cum aş putea şti că nu ne înşeli în vreun fel?

– Sunteţi mai mulţi? Jamie ridică sprâncenele la William. După cum bănuise, Miller nu acţiona singur.

– Vreau să spun pe mine şi... ăăă... persoana care va transporta obiectul până la destinaţia sa finală. William se încruntă. În afară de asta, trebuie să recunosc că am fost destul de surprins să aflu că dumneata eşti curierul. Nu mă aşteptam la un englez.

– Să sperăm că nici alţii nu se aşteaptă la asta, spuse Jamie zâmbind fals. Aşa mi-a fost mai uşor să aduc obiectul aici. Şi, de fapt, sunt suedez sau scoţian, dacă preferi. Ştia că asta n-avea nicio importanţă în ecuaţia generală, însă simţea că datorează părinţilor săi această clarificare. Tatăl său luptase pentru mişcarea iacobită[1] aşa că ar fi fost extrem de deranjat să ştie că fiul lui e luat drept un englezoi[1].

– Ah, da, înţeleg, spuse William, deşi nu părea să fi înţeles nimic. Ei bine, când îl poţi aduce?

– Nu sunt sigur. De unde ştiu că dumneata eşti persoana potrivită pentru a-l primi?

– Ascultă, Kinross, ţi-am dat răspunsul potrivit la întrebarea pe care

ai pus-o. Ar trebui să fie de ajuns. Obrajii lui William căpătaseră o nuanţă rubinie, de parcă abia mai putea să-şi stăpânească furia.

Jamie îl privi calm.

– Poate. Totuşi, dacă nu te deranjează, o fac şi eu nişte săpături mai întâi, apoi o să ne vedem din nou.

– Dar....

– Hai să ne întâlnim peste o săptămână în cimitirul olandez, la apusul soarelui, lângă mormântul baronului Van Reede. Din câte îmi amintesc, nu ai cum să îl confunzi. Jamie fusese acolo în timpul primei lui vizite în Surat şi ţinea minte locul, un monument enorm care ieşea cu siguranţă în evidenţă. Dacă îmi voi forma convingerea rezonabilă că ăsta e lucrul pe care trebuie să-l fac, o să-ţi predau atunci obiectul. Ţinem legătura.

Jamie se ridică şi făcu o plecăciune în faţa lui William înainte ca bărbatul să aibă şansa de a continua să protesteze. Poate că până la urmă avea să fie obligată să-i dea falsul talisman, însă mai voia să tragă de timp, astfel încât Sanjiv să-i confirme faptul că familia lui Akash s-a întors acasă. Nimeni nu primea talismanul până nu se întâmpla asta. Îl credeau oare atât de prost încât să renunţe la singura lor monedă de schimb? Dacă aşa stăteau lucrurile, poate că era mai bine să se mai gândească o dată. Jamie mai voia, de asemenea, să exploreze şi alte posibilităţi. Şi cum William nu era decât o marionetă, Jamie trebuia să se asigure că bărbatul n-avea să plătească un preţ prea mare pentru amestecul lui în afacerea asta.

– O zi bună, domnule Miller!

***

William rămase scrâşnind din dinţi, cuprins de o furie mută. Cine se credea tipul ăsta? Şi de-a ce se juca?

Era doar un curier, pentru numele lui Dumnezeu!

William se ridică în picioare şi sări de câteva ori pe loc, încercând să scape de tensiunea acumulată ca urmare a frustrării pe care o resimţise în timpul întâlnirii cu Kinross. Nu-şi putea permite să dea greş în demersul acesta. Era prea important. Şi Mansukh n-avea să tolereze aşa ceva.

Gândul la ce i-ar fi putut face negustorul acela dacă nu şi-ar fi îndeplinit partea din înţelegere îi făcu stomacul să se întoarcă pe dos. Trebuia, pur şi simplu trebuia să pună mâna pe talismanul acela, şi avea să o facă, indiferent de mijloace. Dacă Kinross n-avea să i-l dea, aşa cum se înţeleseseră, avea să i-l ia, pur şi simplu. Existau oameni pe care putea

să-i angajeze pentru asta, oameni pentru care un mic jaf nu însemna nimic. Un astfel de om ar fi putut fi trimis să scotocească locuința lui Kinross fără prea multă zarvă.

William se calmă. Cel puțin avea opțiuni la dispoziție, bineînțeles că n-avea să dea greș. Trebuia să mai aibă un pic răbdare, să mai aștepte puțin.

Se așeză din nou, respirând mai ușor, apoi brusc în minte îi apăru un alt gând. Ce-ar fi dacă i-ar spune lui Mansukh că Kinross a refuzat să îi predea „obiectul", și să-l păstreze pentru el? William avea și el contacte în Persia, ba chiar mai făcuse afaceri în trecut cu câțiva negustori de pietre prețioase de acolo. Ar fi putut să ducă el personal acolo talismanul și să-l vândă. N-ar trebui să fie foarte greu să își găsească pe cineva să-l ducă acolo, o grămadă de corăbii mergeau în diferite părți ale țării.

Zâmbi în barbă. Toată vina ar fi aruncată pe Kinross, și Mansukh l-ar scutura bine, cu siguranță, ba poate chiar mai rău, ca să afle unde a ascuns „obiectul". Dar, indiferent ce i-ar fi făcut, tipul n-ar fi putut să le spună unde este talismanul, pentru că n-ar fi știut. Bineînțeles, ar fi jurat pe toți sfinții că i l-a predat lui William, dar de ce l-ar crede Mansukh pe el, și nu pe cineva în care avea destulă încredere pentru a face afaceri împreună?

N-avea să-l creadă. Și, până când negustorul ar fi început să suspecteze că a fost tras pe sfoară, William avea să fie departe.

Dacă s-ar fi putut bate singur pe spate, ar fi făcut-o. Era un plan ingenios. Tot ce trebuia să facă era să-și pună afacerile în ordine, să vândă tot și să se pregătească pentru plecare. Ar fi putut să se oprească în Persia în drum spre Anglia. Mansukh n-avea să-l urmărească niciodată până în Europa, nu?

Se opri pentru o clipă și se încruntă. Avea o singură problemă nerezolvată. Trebuia să o mărite pe Zar, și încă repede. N-avea decât un singur lucru de făcut: trebuia să meargă să se vadă din nou cu Richardson.

***

– S-a întâlnit cu Kinross, străinul acela nou care abia a ajuns în oraș.

Priya îi dădea raportul, spunându-i ce auzise de la Ali, iar Zar simți cum încruntarea îi încrețește fruntea.

– Domnul Kinross? Dar de ce? William l-a plătit deja pentru diamantul acela mare, cel pe care a încercat toată săptămâna să-l vândă, și fără succes. Ce motiv ar mai putea avea să se vadă din nou? Am avut impresia că nu se prea înțeleg.

Îi veniră în minte cuvintele ciudate pe care Kinross le rostise chiar înainte de a pleca din biroul lui William. Cum spusese? Ceva despre muson şi despre ceaţă? Atunci i se păruse ceva fără sens, şi la fel i se părea şi acum. Oare aveau un cod secret?

– Nu-mi place, spuse ea cu voce tare.

Priya ridică din umeri.

– Sunt treburi de bărbaţi, nu-i aşa?

– Nu, ar putea fi şi treaba mea. Poţi, te rog, să-i spui lui Ali să-l urmărească şi pe domnul Kinross? Sau să pună pe unul dintre prietenii lui să facă asta? Vreau să ştiu ce pune la cale.

– Foarte bine, *sahiba*. Priya oftă şi-şi ridică privirea spre cer, de parcă le-ar fi cerut zeilor să intervină. Zar o ignoră, obişnuită cu comportamentul servitoarei ei. Ştia că Priya îi este loială până la moarte, aşa că îi tolera gura mare şi îi accepta comportamentul, ştiind că era o manifestare a grijii pe care i-o purta.

O bătaie în uşa dormitorului le întrerupse discuţia şi un alt servitor intră şi făcu o plecăciune.

– A venit un bărbat să vă vadă, doamnă. Aşteaptă în curte.

– Un bărbat?

– Da, un *videsi*.

– Un străin? Oh, înţeleg. Cobor imediat. Oare era Jamie – *nu, Kinross, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să ţin minte să nu mă mai gândesc aşa la el* – care venise să o viziteze în plină zi de data asta? Zar simţi un fior de nerăbdare în stomac, dar îşi puse o mână pe abdomen, pentru a opri astfel de manifestări netoate. Putea la fel de bine să fie unul dintre englezii aceia insistenţi de la Factorie. Nu Richardson din nou? Ei bine, n-avea să rişte. Priya, vino cu mine, te rog.

– Bineînţeles, *sahiba*. O să stau într-un colţ, de unde te pot privi.

Prezenţa Priyei o făcea pe Zar să se simtă un pic mai bine, însă tot nu-şi putu stăpâni bătăile rapide ale inimii când văzu că într-adevăr era Jamie, aşezat pe una dintre băncile de piatră din mijlocul curţii. Se ridică atunci când o văzu apropiindu-se şi făcu o plecăciune.

– Doamnă Miller. Mulţumesc să v-aţi făcut timp şi pentru mine.

– Vă rog, luaţi loc, domnule Kinross. Cărui fapt îi datorez această onoare? Astăzi nu am nevoie să fiu salvată. Zar nu se putu abţine să strecoare un pic de sarcasm în cuvintele ei. Până la urmă, data trecută când o vizitase nu se ostenise să-i ceară permisiunea. Nici când o sărutase... Simţi cum obrajii îi iau foc când se gândi la ce făcuse el fără

să-i ceară permisiunea, aşa că îşi întoarse faţa când se aşeză la rândul ei. Însă o salvase de Richardson.

Nu-i răspunse imediat, se uită mai întâi la câteva plante din apropiere, de parcă şi-ar fi cântărit cuvintele cu atenţie. Zar simţea cum liniştea îi încearcă nervii, aşa că se decise să-l zgândăre un pic.

– Ai venit poate să-ţi ceri scuze pentru că ai dat buzna şi pentru celelalte lucruri pe care ţi le-ai permis seara trecută? spuse ea, încet, pentru a nu fi auzită de altcineva.

El se întoarse şi-i zâmbi. Veselia îi strălucea în privire. În lumina soarelui irisul lui părea ca de cristal astăzi şi Zar trebui să se lupte pentru a-şi dezlipi ochii dintr-ai lui.

– Nu, n-am venit pentru asta, replică el. De ce, te aşteptai s-o fac?

– Un gentleman aşa ar face.

– Ah. Credeam c-am stabilit deja că nu sunt aşa ceva.

– Dar spuneai că mama ta...

– M-a crescut ca pe unul, da. Asta nu înseamnă că o ascult întotdeauna. O ascult doar atunci când văd ticăloşi care trebuie puşi la punct.

Zar îşi dădu seama că o necăjea şi, deşi asta o deranja, în mod ciudat îi şi plăcea în acelaşi timp. Nu îşi putea aminti ultima dată când savurase o discuţie în contradictoriu cu cineva. Îşi simţea sângele fierbându-i în vene, într-un mod foarte ciudat.

– Înţeleg, spuse ea, prefăcându-se supărată. Atunci ce-ar putea să te-aducă aici astăzi? Pun pariu că nimic bun.

El râse.

– Şi eu care credeam că te-am lecuit să mai faci pariuri cu mine, Zarmina.

– Era o figură de stil, după cum sunt sigură că ţi-ai dat seama. Şi nu-mi mai spune aşa, încercă Zar să facă pe supărata pentru a descuraja astfel de familiarităţi, însă nu reuşi decât să-l facă să zâmbească şi mai larg.

– Nu e nimeni prin preajmă, aşa că o să-ţi spun oricum aşa, Zarmina.

Nu se putu gândi la nicio replică pe măsură, aşa că aşteptă să audă ce venise să-i spună. Poate se răzgândise şi intenţiona să o ceară de nevastă, până la urmă? Avea să primească acelaşi răspuns ca toţi ceilalţi.

Însă cuvintele lui o surprinseră.

– Am venit să-ţi cer sfatul în legătură cu o fetiţă.

– Poftim? Zar se holbă la el. Ce fetiţă?

Jamie oftă.

– În momentul de faţă am o fetiţă de opt ani care trăieşte sub

acoperişul meu şi nu prea ştiu ce să fac cu ea. Este micuţa hoaţă care ţi-a furat punga acum câteva zile şi...

Zar îl întrerupse.

– Ha! Ştiam eu! Ai aranjat întreaga tărăşenie ca să te pui pe tine într-o lumină bună. Exact cum mi-am imaginat.

– Cum? Nu! Jamie părea de-a dreptul îngrozit, aşa că Zar începu să se îndoiască de concluziile la care ajunsese.

– N-ai aranjat jaful? Însă a fost atât de .... de convenabil.

El dădu din cap.

– Pot să înţeleg de ce ţi se pare aşa, dar jur pe tot ce-am mai scump, n-am aranjat nimic. Roshani chiar este..., mă rog, era o hoaţă. A fost forţată s-o apuce pe drumul ăsta de un unchi rău după ce tatăl ei a murit, şi ea n-a avut ce face. Din câte înţeleg eu, unchiul ei e unul dintre tâlharii care cutreieră ţara, prădându-i pe călători. Şi el o trimitea în oraş în fiecare zi să fure din buzunare şi de unde mai apuca. Însă a venit la mine acasă alaltăieri şi mi s-a oferit ca servitoare pe viaţă, pentru că i-aş fi salvat viaţa. Nu ştiu ce pedeapsă ar aştepta-o dacă aş preda-o autorităţilor, însă ea crede că n-ar fi deloc bine.

Zar avea încă probleme în a crede această poveste, aşa că se încruntă la el.

– Ei bine, sigur că ar fi pedepsită, deşi nu sunt sigură exact cum, având în vedere că e atât de mică. Ridică din umeri. Dacă acum ai angajat-o, ai avea obligaţia să o supraveghezi şi să ai grijă să nu se întoarcă la vechile ei îndeletniciri. Nu înţeleg ce nevoie ai de sfatul meu. Vorbim despre o chestie evidentă, nu?

Jamie, care se ridicase din nou şi începuse să se plimbe prin faţa ei, se aşeză brusc lângă Zar. Era atât de aproape acum, încât picioarele li se atingeau de la şold şi până la genunchi, însă el nu părea să bage de seamă acest lucru. Ea însă da, aşa că trebui să-şi înăbuşe un sunet de surpriză când simţi că atingerea lui îi trimite valuri de căldură prin mădulare.

– Cred că n-o să mai fure nimic, niciodată, spuse el uitându-se concentrat la Zar. Nu asta e problema. Deocamdată e în siguranţă, e sub protecţia soţiei servitorului meu, o ajută la bucătărie şi la alte chestii de genul ăsta. Necazul e că eu nu stau foarte mult timp într-un loc şi nici aici n-o să stau prea mult. Am închiriat casa, servitorii sunt angajaţi temporar. Ce se va întâmpla deci cu Roshani după plecarea mea? Mă îndoiesc c-o s-o mai ţină la ei, iar eu nu pot s-o iau cu mine. Şi mai e şi câinele...

– Câinele? Ce câine?

– Oh, o potaie pe care Roshani a adus-o cu ea. Am fost de acord să rămână şi câinele. Îşi întinse braţele în lături într-un gest dezarmat. Ei bine, n-am prea putut să-i separ. Era evident că sunt foarte apropiaţi.

Zar continuă să se uite la el, întrebându-se dacă era în toate minţile. Una era să iei ca fată în casă o fostă hoaţă, însă cu totul alta să-i permiţi să aducă cu ea şi un câine cu origini nedefinite? Cu siguranţă limita normală a filantropiei fusese depăşită.

Colţurile gurii lui Jamie se lăsară în jos. Clătină din cap.

– Ştiu, ştiu, pare o nebunie, nu-i aşa? Ce pot să spun? Îmi plac câinii. Au un fel anume de a se uita la tine, eu n-am putut niciodată să rezist.

– Înţeleg. Zar trase adânc aer în piept. Pentru cine ştie ce motiv dragostea lui pentru câini şi mila pe care în mod evident o simţea atunci când venea vorba despre micuţe hoaţe o impresionau. Se întrebă dacă nu cumva toată chestia asta nu era decât o altă înscenare. Era un tip inteligent. Oare încerca să o păcălească, să o facă să-l creadă diferit de toţi ceilalţi pretendenţi ai săi apelând la sensibilităţi de felul ăsta? Însă părea cât se poate de sincer preocupat de subiect. În privirea lui nu era niciun semn de duplicitate, nu părea să se prefacă în niciun fel. Atunci se decise că o abordare directă ar fi cea mai bună soluţie. Cu cât îi spunea mai curând de ce venise aici, cu atât avea să plece mai repede, cu rezultate benefice pentru echilibrul ei. Şi ce doreşti, mai exact, de la mine, domnule Kinross?

În ochii lui apăru o scânteie de amuzament, de parcă ar fi vrut să-i reamintească de ce anume îşi dorea cu adevărat de la ea, însă redeveni serios.

– Ştiu că e foarte urât din partea mea să te împovărez cu problemele mele, însă mă întrebam dacă n-ai putea să-mi promiţi că o vei angaja pe fată la dumneata după ce voi pleca, atunci când va fi să plec? Dacă nu, mă gândesc că e îndeajuns de încăpăţânată să mă urmeze, chiar dacă eu îi voi ordona să nu o facă. Cum am salvat-o o dată, n-aş vrea să pice din nou în ghearele unchiului ei. Dumnezeu ştie ce-o s-o forţeze să facă atunci când o să mai crească puţin...

Lăsă fraza neterminată, însă Zar pricepu foarte bine ce voia să zică. O tânără vulnerabilă putea fi vândută celui ce oferea cel mai bun preţ. Aproape că pufni. *Şi cât de bine ştiu asta!*

– Foarte bine, ai cuvântul meu, însă trebuie şi ea să vrea să vină. N-o s-o forţez să lucreze pentru mine, aşa că va trebui să o convingi dumneata că asta e cea mai bună variantă ai ei.

Jamie îi aruncă un zâmbet fermecător, care îi tăie răsuflarea pentru o secundă. Îi prinse o mână şi o strânse între ale lui.

– Mulţumesc, mi-ai luat o piatră de pe inimă. Îţi rămân recunoscător şi îndatorat şi n-o să uit ce-ai făcut pentru mine.

Ea-şi extrase mâna, prinzându-şi-o cu cealaltă pentru a opri furnicăturile pe care începuse să le simtă din momentul în care degetele lor se atinseseră.

– Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, murmură ea. Sunt bucuroasă să ajut o altă femeie aflată la ananghie. Sper doar să nu regret decizia mea. Dacă fură de la mine...

– N-o să fure, garantez pentru asta. Şi, dacă totuşi o face, promit să te despăgubesc. Tocmai se pregătea să se ridice, însă se opri brusc. Oh, dar cum facem cu câinele? Ochii lui se măriră, uimiţi, făcând-o pe Zar aproape să izbucnească în râs. Chiar era îngrijorat de soarta javrei? Deşi, adevărul era că, fiind pe jumătate parsi, mama ei o crescuse cu dragoste pentru câini, aşa că şi ea îi iubea, doar că William refuzase să permită accesul câinilor în casă.

Oftă.

– Păi, cred că o să trebuiască să vină şi câinele, însă va trebui să stea în bucătărie. Altfel îl omoară William. Lui nu-i prea plac animalele.

Jamie dădu din cap.

– Mulţumesc. O să mă asigur că Roshani ştie cum să-l stăpânească. Se ridică în sfârşit şi făcu o plecăciune adâncă. Ţi-ar plăcea să-i cunoşti? Ar putea fi o idee foarte bună să faceţi cunoştinţă.

– Da, cred că da.

– Ce-ai zice să facem o plimbare împreună, poate chiar un picnic? Am auzit că oamenii merg adesea în excursii în grădinile din suburbii. Aş putea închiria un mijloc de transport.

– Eu... ei bine.... Zar nu era foarte sigură că voia să meargă undeva cu el, chiar dacă mai veneau cu ei o fetiţă şi un câine.

– Va trebui să iei cu tine o servitoare, bineînţeles, şi pe oricine altcineva vrei să mai inviţi. Să zicem mâine după-amiază ori pe înserat, după ce trece vipia? Văzând-o că ezită, adăugă zâmbind. Jur că n-o să-ţi fac nicio propunere, de niciun fel, dacă asta te îngrijorează. Vreau doar s-o cunoşti pe Roshani.

Zar dădu din cap.

– Foarte bine, atunci, rămâne pe mâine.

El plecă, însă ea rămase în curte, întrebându-se de ce o deranjaseră ultimele lui cuvinte. Ar fi trebuit să fie bucuroasă că el nu voia să se

căsătorească cu ea şi nici să-i facă vreo altă propunere, aşa că de ce oare asigurarea pe care i-o dăduse el o deranjase în halul ăsta? N-avea niciun sens. Doar dacă ea îşi dorea, de fapt, să se căsătorească cu el. Însă asta era de neconceput.

Nu-l voia nici pe Jamie şi nici pe nimeni altcineva.

Atunci de ce îi veniră pe neaşteptate în minte vorbele lui Shakespeare? „Regina face prea multe jurăminte"[1].

Smucindu-şi furioasă poalele rochiei, se ridică şi o luă spre camera ei. Avea lucruri mai bune de făcut decât să se gândească la domnul Kinross. Nu-i aşa?

CAPITOLUL 12

Jamie fusese cu ochii în patru după cel care-l urmărise în călătorie, bărbatul cu nasul încovoiat ca o sabie *tulwar*, şi îl mai văzuse de câteva ori. În timp ce se îndrepta spre casă, venind de la Zarmina, îl văzu urmărindu-l din nou, deşi, ca întotdeauna, Jamie nu îl lăsă să-şi dea seama că îl văzuse. Sătul de jocul ăsta, intră într-un magazin aglomerat şi se ascunse în spatele unui vas mare de lut, aşteptând ca spionul să treacă de el. Azi n-avea niciun chef să se joace cu el.

– Bărbat încă afară. Aşteaptă, sâsâi o voce în spatele lui.

Jamie se întoarse şi o văzu pe Roshani însoţită de câinele ei, amândoi ghemuiţi în spatele altui vas imens de lut. Cu toţii erau urmăriţi de privirea încruntată a proprietarului magazinului.

– Ce cauţi aici? spuse Jamie pe un ton sever. Parcă trebuia să lucrezi la mine în bucătărie. Nu l-ar fi deranjat un mic chiul, însă ar fi preferat să nu se amestece şi ea în chestiunea cu bijuteriile. Dacă ar fi văzut-o bărbatul acela? Dacă i-ar fi făcut rău? Gândul ăsta îl făcu să se încrunte la ea.

– Bucătăreasa nu nevoie de mine azi. Mi-a zis să mă joc. Kutaro şi cu mine păzim.

– M-ai urmărit? Ea dădu din cap şi Jamie oftă. Uite ce e, Roshani, mă bucur că-ţi pasă de mine, însă să ştii că pot să-mi port şi singur de grijă. De ce crezi c-am intrat aici. Aşteptam ca bărbatul cu nasul mare să treacă de mine.

– Oh, el trecut, însă celălalt bărbat încă acolo. Roshani arătă cu capul spre stânga, spre cealaltă parte a străzii.

– Celălalt? Jamie se aplecă puţin în faţă pentru a se putea uita pe după vasul de lut. Văzu un bărbat care pierdea vremea pe lângă un stand cu

fructe, pipăindu-le pe unele, fără să se uite la ele, aruncând în acelaşi timp ocheade către magazinul unde intrase Jamie. Ce mama dracului...? Îl irita că fusese atât de neglijent. Ar fi trebuit să fie mai atent, să presupună că nu-l urmărea numai tipul acela. Se întoarse din nou spre Roshani. Îl cunoşti cumva?

Nu era o întrebare cu totul iraţională. Surat era un oraş în plină expansiune, însă, dacă unchiul ei era un infractor, ar fi putut avea cunoştinţe prin lumea de unde s-ar fi putut recruta, în mod normal, un spion de genul ăsta.

– Nu, dar doamna prieten îl cunoaşte.

– Ce? Jamie simţi cum sprâncenele i se ridică până la capătul frunţii. Vrei să spui doamna Miller?

Roshani dădu din cap.

– Servitoarea vorbit cu bărbatul când tu plecat din casă.

Zarmina pusese pe cineva să-l urmărească? De ce? Trebuia să afle, şi singura modalitate pentru a face asta era să o întrebe.

– Ei bine, mulţumesc că mi-ai dat de veste. Jamie întinse o mână spre fetiţă. Haide, hai să mergem acasă. Dacă vrea să ne urmărească, n-are decât, nu facem nimic suspect. Îi zâmbi. Deşi am putea să ne jucăm puţin cu el, ce zici? Să vedem cât ne-ar lua să ne pierdem de el în mulţime?

Faţa lui Roshani se lumină.

– Da, distracţie!

– Exact, hai să mergem.

***

– Ali i-a pierdut şi pe el, şi pe fiica lui. Priya îi peria părul stăpânei sale cu mişcări prelungi şi liniştite. Îi întâlni privirea în oglinda mesei de toaletă şi ridică din umeri. Poate ar trebui să angajezi pe altcineva.

– Domnul Kinross nu are o fiică, din câte ştiu eu. Fetiţa aceea trebuie să fi fost, ăăăă.... garda lui. Însă de ce mergea alături de el? Oare a lăsat-o afară atunci când a intrat la mine?

– Nu ştiu. Poate. Deci să-l concediez pe Ali?

– Nu! Asigură-te doar că ştie că n-o să-l plătesc pentru dăţile în care-i pierde pe cei care ar trebui să-i urmărească. Trebuie să ştiu ce are Ja... Kinross de gând. Cu el se petrece ceva ciudat, şi cu William la fel.

– Nu poate fi nimic bun. Fiul tău vitreg e un prost.

– Exact. Aşa că de ce-ar face Kinross afaceri cu el? Şi de ce n-ar fi putut să vorbească despre asta în faţa mea? Sigur e vorba despre o tranzacţie de-aia ascunsă. În minte îi apăru un gând. Crezi că-i hoţ? Îmi

lipseşte ceva din cutia de bijuterii? Oare de asta fusese atât de indulgent cu micuţa aceea, pentru că erau amândoi de-aceeaşi tagmă? Pentru că şi el era tot un hoţ? Zar nu se gândise până acum să se întrebe cum şi de unde făcuse Kinross rost de diamantele acelea drăguţe pe care le adusese cu el. Înghiţise povestea cu minele din Golconda pe nemestecate.

– Din câte ştiu eu nu.

– Vrei, te rog, să verifici?

Însă nu lipsea nimic. Zar clătină din cap.

– Încă mai vreau să fie urmărit. Spune-i lui Ali să găsească pe altcineva dacă el nu e capabil să ducă treaba la bun sfârşit. Nu trebuie să dea greş, să-i spui asta foarte clar.

– Da, *sahiba.* Priya părea resemnată, şi Zar o bănuia că i-ar fi făcut mare plăcere să-i dea papucii nefericitului Ali. Tipul nu se dovedise prea descurcăreţ. În momentul imediat următor expresia Priyei se schimbă într-una viclean-amuzată. Şi acum, cu ce te îmbraci mâine? Vrei să arăţi cât mai bine, presupun.

– De ce-ai crede asta? Nu e decât un amărât de picnic. Pe Zar o cam deranjase să observe strălucirea complice din privirea Priyei atunci când îi povestise despre propunerea pe care o primise.

– Da, însă cu un bărbat. Un bărbat chipeş. N-ai mai făcut asta de... mă rog, de foarte multă vreme. Priya zâmbi, de parcă ar fi vrut să spună că în sfârşit stăpâna ei îşi venise în fire.

– Nu mai căuta înţelesuri ascunse. Domnul Kinross nu e interesat de o eventuală căsătorie, mi-a spus asta. Şi, în plus, chiar dacă ar fi vrut, ştii foarte bine ce cred eu despre subiectul ăsta.

Însă Priya părea să nu mai asculte şi tot restul acelei zile continuă să-şi vadă de treburile sale cu acelaşi zâmbet enervant pe faţă, mormăind un cântecel. Lui Zar îi venea să o pocnească, însă ştia că n-ar fi putut niciodată să facă una ca asta.

Trebuia doar să-i dovedească faptul că excursia aceea nu însemna nimic pentru ea.

Oare trebuia să-şi dovedească şi sieşi acelaşi lucru?

***

În suburbii erau o grămadă de grădini foarte bine îngrijite, proprietatea unor negustori bogaţi, iar Jamie obţinuse permisiunea să viziteze împreună cu invitaţii săi una dintre aceste grădini. Era minunat să scape de înghesuiala şi mirosurile oraşului, mai ales într-o după-amiază atât de fierbinte. În săptămânile de dinaintea sosirii anuale a musonului căldura

devenea mai intensă, aproape de nesuportat. Nivelul de umiditate creştea în fiecare zi, făcându-i pe toţi să se simtă ca într-un furnal. Şi cum în oraşe erau o grămadă de oameni înghesuiţi, duhoarea devenea îngrozitoare. Gunoiul era pur şi simplu aruncat pe stradă, nu exista canalizare, ceea ce însemna că oraşul se curăţa doar când veneau ploile musonului.

Jamie închiriase palanchine pentru a-i transporta până la locul de picnic şi pe drum trecuseră pe lângă colibele muncitorilor obişnuiţi. Cei cu aceeaşi meserie stăteau la un loc. Dulgheri, ţesători, olari, pietrari, toţi îşi treceau cunoştinţele şi secretele meseriei către generaţia următoare. Şi femeile, şi copii ajutau la treburi. Era o privelişte paşnică, cumva neinteresantă.

Când ajunseră la destinaţie, Jamie le ajută pe doamne să coboare din palanchine, ridicându-le pur şi simplu în braţe. Începu cu Roshani, apoi urmă servitoarea. În cele din urmă se întoarse spre Zarmina.

– Sunt sigură că mă descurc, protestă ea, dar el n-o luă în seamă.

– Nu cred c-ai vrea să te împiedici de rochie, spuse el, ridicând-o fără ca ea să-i fi permis acest lucru. Observă cum pe obrajii ei apăru o roşeaţă ce le dădu o strălucirea plăcută şi-şi ascunse un zâmbet. Pentru cineva care fusese măritată mai bine de doi ani avea cam multe apucături de fată mare. Nu putea decât să presupună că soţul ei mult prea în vârstă n-o prea băgase în seamă, cel puţin în timpul zilei. Şi cum era probabil cam damblagit, nici n-o prea ridicase în braţe. *Păcat, e o plăcere să o simţi în braţe.* Deşi era destul de înaltă pentru o femeie, era moale în locurile esenţiale. Îşi simţi corpul reacţionând la atingerea ei, aşa că o puse jos cât de repede putu.

Nu era nici locul, nici momentul pentru dorinţe carnale. Încercă să se concentreze asupra altor lucruri.

Kamal, care venise cu ei, îl ajută pe Jamie să întindă covoarele pe care să se aşeze, apoi Priya îl ajută să despacheteze coşurile cu mâncare. Bucătarul lui Jamie pusese mâncare cât să hrănească o armată întreagă. Îi văzu pe Roshani şi pe căţelul ei holbându-se miraţi de atâta abundenţă. Cu siguranţă ei flămânziseră de câteva ori bune la viaţa lor. Gândul acesta îl făcu să-şi simtă măruntaiele încleştându-se de furie. Unchiul ei ar fi trebuit să aibă grijă de ea. Însă unor bărbaţi nu le păsa deloc de rudele lor.

Oare tu eşti altfel? O voce începu să-i sfredelească mintea. *Ai lăsat o copilă fără apărare în braţele şi în grija mamei tale, fără să stai prea mult pe gânduri. Responsabilitatea ta.* Jamie strânse din dinţi. Era ceva

diferit. El avusese grijă de ea. Doar pentru că nu dorise s-o crească nu însemna că o lăsase să simtă vreo nevoie. Şi ştia că mama lui urma să aibă grijă aşa cum se cuvine de Margot.

Nu fără efort reuşi să-şi mute gândurile înapoi în prezent. Voia să se bucure de ziua asta, nu să se lase învăluit de gânduri negre.

Grădina era lângă râu şi era plăcut să stai acolo, tolănit pe covoare lungi, cu obrajii răcoriţi puţin de briza care adia. Găsiseră un loc perfect pentru picnic, la umbra unui copac imens. Jamie aruncă o privire către cele trei femei aşezate lângă el. Prima, oaspetele principal, Zarmina, arunca priviri precaute în jur, de parcă s-ar fi temut că vrea să o răpească. A doua, *ayah* a ei, avea pe faţă expresia unei persoane care tocmai a obţinut o victorie importantă, chestie care-l descumpănea întru câtva pe Jamie. Şi a treia, Roshani, aproape că ţopăia de bucurie, ca şi companionul ei canin, de altfel.

Kutaro fusese şi el spălat, acum avea blana cu câteva nuanţe mai deschisă, de culoarea melasei. Era strălucitoare şi curată, un lucru bun, de altfel, pentru că Jamie nu era în stare să reziste tentaţiei de a-l mângâia ori de câte ori trecea pe lângă el. Pentru o javră care fusese cel mai probabil bătută cu regularitate, căţelul era foarte prietenos, îi plăcea la nebunie să se împingă în mâinile lui Jamie când acesta îl scărpina în spatele urechilor parcă desperecheate. Jamie ştia că avea să-i vină foarte greu să se despartă de animalul acela, când avea să vină timpul. Îi fusese dor să aibă un câine în preajmă. Cât despre Roshani, pe ea avea să-i fie şi mai greu s-o lase în urmă.

– E o zi perfectă pentru o ieşire la iarbă verde, nu credeţi, doamnă Miller? Jamie se hotărâse să încerce să facă un pic de conversaţie, aşa cum o cereau regulile de politeţe. Se purta cât mai bine cu putinţă, de dragul aparenţelor, şi se abţinu să i se adreseze pe numele mic.

– Într-adevăr.

Observă că ea nu părea deloc decisă să-l ajute în vreun fel. La fiecare observaţie pe care el o făcea, îi răspundea monosilabic. Într-un final, se întoarse către Roshani şi începu să stea cu ea la taifas. În ultima vreme încercase să stea cu ea de vorbă cât mai des şi cât mai mult posibil pentru a-i îmbunătăţi engleza, şi rezultatele nu întârziaseră să apară: învăţa foarte repede.

Jamie observase că, de câte ori vorbea, Zarmina încerca să o includă şi pe Roshani în conversaţie, şi de multe ori traducea repede pe limba ei, pentru a o ajuta. Fetiţa fusese puţin timidă la început, însă nu după multă vreme se deschise şi începu să pălăvrăgească, jumătate în engleză,

jumătate în gujarati. Păru bucuroasă când Zarmina se împrieteni şi ea cu Kutaro şi, ca întotdeauna, căţelul deveni centrul atenţiei, cu botul deschis în simulacrul acela de zâmbet.

Roshani şi potaia înfulecară tot ce le fu oferit până când amândoi se ghiftuiră la maximum, până când nu mai fură în stare să înghită nimic. Luară un covor şi se întinseră lângă locul în care stătea Kamal. Adormiră amândoi, aproape imediat. Priya, deşi încerca cu disperare să-şi ţină ochii deschişi, arăta ca şi cum nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să le urmeze exemplul şi să tragă un pui de somn. Lui Jamie i se făcu milă de ea.

– Doamnă Miller, ce-aţi zice să facem o plimbare pe lângă banyani[14]? Ne-ar ajuta şi la digestie. Îi zâmbi Priyei. Servitoarea dumneavoastră ar putea să ne urmărească de aici, n-o să mergem foarte departe. Spre surprinderea lui, servitoarea îi făcu cu ochiul când Zarmina nu se uita, apoi făcu cu mâinile câteva gesturi largi, gonindu-i parcă.

– Da, mergi, o plimbare îţi va face foarte bine, *sahiba?*

Zarmina îi aruncă o privire iritată servitoarei ei, însă dădu afirmativ din cap şi se ridică. Deschise o umbrelă de soare şi îşi puse două degete pe mâneca lui Jamie. El o conduse spre ţărmul apei, întrebându-se de ce oare un gest atât de mic i se părea atât de potrivit, de parcă locul degetelor ei ar fi fost acolo de când lumea. Se scutură. Probabil se prostise, ba se mai procopsise şi cu o betegeală la inimă.

Ea părea însă nervoasă, îi simţea degetele tremurând uşor. Se întrebă de ce avea oare efectul ăsta asupra ei, însă, înainte ca el să-i pună vreo întrebare, ea începu să vorbească, probabil într-o încercare de a-l opri să flirteze cu ea.

– Şi eşti negustor de pietre preţioase de multă vreme, domnule Kinross? Pari să te pricepi foarte bine.

El făcu o mică plecăciune.

– Mulţumesc, mă bucur că ai părerea asta despre mine. Nu, nu sunt în branşa asta decât de câţiva ani, însă am avut un profesor foarte bun. Unul dintre cei mai buni.

– Bărbatul care te-a dus la Golconda?

– Exact. Jamie era surprins că ea ţinuse minte. Părea că nu-i scapă nimic.

– Şi te ocupi numai cu diamante?

– Nu, cu orice fel de pietre preţioase găsesc şi mi se par demne de atenţia mea. Chiar am fost recent în Burma, să cumpăr nişte rubine.

– Serios? Erau printre ele şi „sânge de porumbel”? Mi-ar plăcea să pun mâna pe unul. Sau vreunul stelat?

Jamie ridică sprâncenele, foarte impresionat de cunoştinţele ei. „Sânge de porumbel" se numeau acele rubine care aveau o culoare foarte plăcută, un roşu adânc şi pure, cu o tentă de albastru. Iar stelat era acel rubin care părea să aibă o strălucire în formă de şase raze atunci când piatra era mişcată. Astfel de nestemate erau foarte rare.

– E posibil să fi fost, răspunse el criptic. Dar, dacă au fost, aş vrea să le vând în Europa. Cred că acolo aş obţine un preţ mult mai bun pe ele.

– Da, bineînţeles. Nu voiam decât să mă uit la ele. N-am avut niciodată în mână un rubin de Burma.

– Cred că pot aranja asta. Îi zâmbi şi o văzu întorcându-se cu spatele, cu genele fluturând peste obrajii ei netezi. În încercarea lui de a o separa de restul celor cu care veniseră aici aproape că uitase principalul lui scop, însă acum şi-l aminti. Venise vremea să schimbe subiectul, să treacă la lucruri serioase. Aşa, deci de ce ai pus pe cineva să mă urmărească? întrebă el, asigurându-se că nu-i putea auzi nimeni.

– Ce? Îl privi în ochi, cu gura deschisă de uimire.

– Fraierul pe care l-am pierdut în bazar alaltăieri. E plătit de tine, nu? Sau fiul tău vitreg a pus pe cineva să mă spioneze?

– Eu... nu! Obrajii Zarminei erau acum în flăcări, roşeaţa răspândindu-se spre gât şi spre partea de sus a pieptului, care se vedea incitant deasupra decolteului rochiei. Jamie încercă să nu observe acea parte şi nu fără dificultate reuşi să se concentreze asupra feţei ei.

– Deci, cum e? Nu-l plăteşti tu sau nu-l plăteşte Miller? Privirea lui Jamie se înşurubă într-a ei, chiar dacă în tot acest timp continua să meargă, forţând-o astfel să-l urmeze.

O văzu trăgând adânc aer în piept şi roşeaţa obrajilor se mai estompă.

– Foarte bine, eu îl plătesc. În mod evident, nu trebuia să-ţi dai seama de prezenţa lui, spuse ea printre dinţii încleştaţi.

Jamie zâmbi întunecat.

– Asta am înţeles. Ce-aş vrea eu să ştiu este de ce? Încerci să afli mai multe despre mine pentru că ţi-ai schimbat părerea despre o eventuală cerere a mea în căsătorie, mă evaluezi ca pe un viitor soţ?

Ea scoase o exclamaţie de mirare.

– Nu! Vreau să spun, eu niciodată nu aş... Adică bineînţeles că nu. Dacă vrei să ştii, Ali mi-a raportat că te-ai întâlnit cu William şi asta m-a pus pe gânduri, pentru că eu n-am fost invitată la discuţia voastră. Îţi terminaseşi deja afacerile cu noi, aşa că trebuia să existe un al motiv pentru o întâlnire ce a avut loc atât de curând după prima. Să fiu sinceră, n-am încredere în William nici cât negru sub unghie şi m-am îngrijorat

atunci când am auzit de întâlnirea voastră. În ultima vreme l-am văzut umblând cu tot felul de oameni ciudaţi şi voiam să ştiu care-i rolul tău în toată povestea asta. Se opri şi se întoarse spre el, cu o expresie hotărâtă. Poate eşti atât de amabil să-mi explici şi mie?

Jamie îşi scărpină bărbia, care era netedă de data asta, pentru că făcuse un efort şi se bărbierise în dimineaţa aceea. Să-i spună ce se petrecea sau s-o lase în beznă? Părea foarte isteaţă, spre deosebire de fiul ei vitreg, şi probabil că ar fi fost un aliat mai bun decât acesta. Se hotărî brusc.

– Dacă-ţi spun, juri pe mormântul mamei tale că n-o să spui nimic nimănui? Şi mai ales nu lui Miller?

Ea-şi duse mâna la inimă – şi îi atrase cu gestul ăsta din nou atenţia asupra decolteului ei perfect – şi dădu din cap.

– Jur, câtă vreme nu eşti implicat în ceva ilegal. Părea foarte serioasă, aşa că o crezu.

– Eu nu sunt, însă alţii sunt. Haide, să mai facem câţiva paşi.

Se plimbară mai departe şi el îi povesti de ce venise la Surat – nu-i dezvălui însă motivul pentru care îi era dator lui Akash. Simţise instinctiv că poate avea încredere în ea şi că, dacă ea jura că nu spune nimănui, atunci n-avea să vorbească, însă ce era între el şi Akash era mult prea intim.

Când isprăvi de povestit, ea oftă.

– Şi dumneata crezi că William este omul de legătură sau cel care trebuie să scoată bunurile furate din ţară?

– El e. Altfel de ce ar fi ştiut parola?

Ea clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred că este atât de prost încât să se bage în aşa ceva. Însă cred că aşa se explică prietenia lui recentă cu Mansukh.

– Cine-i Mansukh?

– Un negustor foarte influent. Unul pe care n-ai vrea să-l calci pe bătături, crede-mă.

– Are contacte în celelalte provincii?

– Cu siguranţă. Are o flotă întreagă de corăbii de comerţ.

– Hmmm, deci aşa vor să ducă talismanul unui cumpărător din străinătate. N-am crezut că Miller ar putea face asta de capul lui. Însă nu putem să-i lăsăm, nu e bine deloc. Trebuie să există o cale să-i oprim. Mai întâi trebuie să ştiu sigur că Akash şi familia lui sunt în siguranţă. Apoi vreau să aflu cine este proprietarul de drept al talismanului. Sper că Sanjiv va putea să-mi spună asta când ajunge, i-am spus să stea cu

urechile ciulite pe drum. Putem specula, însă ne trebuie dovezi.

– Vrei să-l dai înapoi?

– Posibil. Asta dacă furtul n-a fost cumva pus la cale chiar de către proprietar pentru a face rost de bani, caz în care nu prea ştiu cum să procedez. Ar complica lucrurile considerabil.

– Presupunând că nu proprietarul e în spatele acestei poveşti, cum ai putea să i-l înapoiezi fără să te şi incriminezi în acelaşi timp? Nu te-ar crede nimeni că nu l-ai furat, câtă vreme e la tine. În ochii Zarminei îşi făcu loc îngrijorarea, şi Jamie îşi dădu seama înfiorat că îşi făcea griji pentru el. Gândul ăsta îl făcu să se oprească puţin.

– Deci să înţeleg că n-ai vrea să fiu prins, nu? Nu putea rezista impulsului s-o tachineze puţin. Credeam că-ţi va face plăcere să scapi de mine. Încă un pretendent nedorit.

– Ai spus că nu eşti aşa ceva, replică ea. Dumneata vrei doar să... Se opri la timp, dându-şi seama ce era să zică. Roşi din nou şi îşi luă ochii de la el, începu să se uite spre râu.

Jamie chicoti.

– Aşa şi voiam. Şi nu voi putea s-o fac dacă sunt prins.

Se întoarse din nou spre el şi-l apucă de braţ, scuturându-l un pic înainte de a-i da drumul.

– Fii serios, enervantule! şuieră ea şi aruncă o privire spre locul picnicului, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu cumva i-a văzut cineva gestul. Priya şi ceilalţi adormiseră de mult.

– Sunt. Îi văzu ochii – care azi aveau un verde mai pal, mai degrabă decât turcoazul obişnuit – aruncând scântei de furie şi îşi ridică mâinile. Bine, sunt cuminte. Oricum, trebuie să facem un plan. Frivolităţile astea vor trebui să mai aştepte.

– N-o să fie nicio frivolitate, insistă ea.

– Mai vedem noi. Zâmbi şi se feri, văzând că ea voia să-l scuture din nou. Hai, hai, mergem?

Zarmina pretinse că ignoră tachinările lui, însă încă era roşie în obraji, lucru care lui Jamie îi plăcea la nebunie. Cel puţin îi dovedea că nu era imună la şarmul lui, în ciuda protestelor.

– Cred că va trebui să aştepţi până când vine fratele prietenului tău, spuse ea, apoi să încerci să iei legătura cu proprietarul prin intermediul unui interpus.

– De acord. Poate cel mai bine ar fi să-i spun proprietarului unde şi când urmează să predau bijuteria lui William... Văzu expresia de consternare de pe faţa ei şi se corectă. Vreau să spun lui Mansukh sau

agenţilor lui. Apoi oamenii proprietarului pot să-l atace pe negustor şi să ia înapoi ce-i al lor fără ca noi să fim implicaţi.

Zarmina dădu din cap.

– Bună idee. Să-l pun pe Ali să-l urmărească pe William puţin, să vadă dacă nu cumva poate afla mai multe?

– Mă rog, aş prefera să nu mă urmărească pe mine. Am destule probleme cu celălalt care mă urmăreşte.

– Bine, o să-i spun, deşi mă îndoiesc că negustorul îi va permite lui William să afle vreun secret. Sigur ştie că e un bufon în care nu poate avea încredere, care nu-şi poate ţine gura.

– Ai putea avea dreptate. Jamie se opri un moment şi îi luă mâna, cea în care ţinea umbrela, şi i-o aduse la gură. Îi mângâie degetele cu buzele, sărutându-le uşor. Mulţumesc. Îţi promit că poţi avea încredere în mine şi că voi avea încredere în tine.

Ea îşi plecă genele lungi, însă nu-şi trase mâna, aşa cum procedase cu bietul Andrew atunci când Jamie o cunoscuse. Îşi ridică ochii spre el, căutându-i privirea.

– Voi avea, şopti ea.

CAPITOLUL 13

Bijal se afla într-un mic alcov, lângă o coloană şi asculta cum servitorul cel mai de încredere al Rajahului îi dădea veştile îngrozitoare stăpânului său, cu vocea frângându-i-se de durere neprefăcută.

– Înălţimea Voastră, mă tem că aduc veşti proaste. Foarte proaste. Fratele dumneavoastră...

– Ravi? Ce s-a întâmplat?

– Unul dintre servitorii fratelui dumneavoastră tocmai a venit călare. Dev *sahib* a avut un accident, a fost călcat de un elefant. S-a întâmplat totul foarte repede. Îmi pare rău, dar e... mort.

Ravi îngenunche în faţa stăpânului său, cu capul plecat şi umerii căzuţi. Poate că Dev nu fusese plăcut de toată lumea, şi Ravi îi lua întotdeauna partea stăpânului său în certuri, bineînţeles, însă moartea unei persoane atât de tinere era o mare tragedie. Bijal regreta că trebuise să apeleze la această cale, însă altfel nu se putea. Dev fusese singurul moştenitor direct al Rajahului şi acum nu mai era în viaţă, iar singurul lucru care mai putea salva dinastia era dacă din căsătoria cu Indira ar fi apărut urmaşi.

Cu toate astea, dacă nu era nicio nuntă.... Bijal îşi lăsă capul în jos pentru a avea timp să-şi compună o figură îndurerată în locul celei bucuroase pe care ar fi preferat-o. Trebuia să pară sincer în condoleanţele lui, atunci când avea să-şi facă simţită prezenţa. Până la urmă, era totuşi o tragedie, nu doar pentru Rajah, personal, ci şi pentru întreaga provincie.

– Nu înţeleg. Siguranţa sa trebuia să fie prioritate absolută, după cum sunt sigur că ştiau şi gărzile lui. Vocea Rajahului tremura din cauza unui amestec de durere şi furie. O să plătească în faţa mea pentru asta. Adu-i aici, Ravi.

– Prea bine, Înălţimea Voastră. Însă vă rog, amintiţi-vă cât de încăpăţânat este... era Dev *sahib*. Adesea îi ignora pe cei care căutau să-l protejeze, să-l apere. Şi cred că toţi cei prezenţi au băut destule băuturi tari.

– Ştiu, ştiu, putea fi foarte dificil, însă trebuie să ştiu ce s-a întâmplat. Du-te şi găseşte-i pe cei care erau cu el, te rog.

– Îndată, Înălţimea Voastră.

Rajahul se duse să se uite pe fereastră, cu umerii căzuţi de durere. Bijal făcu un pas înainte.

– Îmi pare rău, Alteţă. Condoleanţe.

– Mulţumesc. Poţi pleca acum. Aş prefera.... să fiu singur o vreme.

– Desigur.

– Dar stai, ai vreo veste despre talisman? L-ai găsit?

Bijal clătină din cap.

– Nu. Din păcate, nu, însă ţara asta e mare şi durează zile întregi până ajunge un mesaj, aşa că, vă rog, nu disperaţi. *Nu încă.*

– Ei bine, găseşte-l odată, fir-ai afurisit! Trebuie să mi-l aduci înapoi, ştii asta foarte bine. Rajahul îşi acoperi faţa cu mâinile şi-şi lăsă capul în jos. Avem nevoie de norocul pe care ni-l aduce. Uită-te şi tu ce-am păţit de când s-a pierdut... nici nu vreau să mă gândesc la ce alte dezastre va cauza absenţa lui.

– Fac tot ce-mi stă în putinţă, Alteţă, vă asigur.

– Foarte bine. Umerii Rajahului căzură. Îi făcu semn Marelui Vizir să iasă. Du-te, găseşte-l.

În timp ce ieşea din încăpere Bijal trase adânc aer în piept şi zâmbi. Încă un semn rău în ajun de nuntă. Asta ar trebui să-l facă pe Rajah să se gândească de două ori, chiar dacă pierderea talismanului nu-l pusese iniţial pe gânduri. Era sigur că unul dintre sfetnicii lui avea să-i atragă atenţia asupra acestui fapt.

Excelent.

***

– Nu mă mai apropii de femeia aia blestemată, indiferent de bani.

William se uită surprins la Richardson, a cărui expresie îmbufnată semăna cu cea a unui băieţel muştruluit de un părinte sever.

– De ce? Am crezut c-ai zis că nimic n-o să te împiedice să te căsătoreşti cu ea. Contez pe tine, Anthony, s-o iei de pe capul meu. Serios, chiar trebuie să scap de ea, şi încă repede.

– Ei bine, va trebui să găseşti un alt fraier care să-i pună pirostriile. Eu n-am de gând să fac aşa ceva, îţi spun.

– Ce s-a întâmplat, de ce te-ai răzgândit? William se simţea foarte confuz. Cu doar o zi sau două în urmă tipul acela jura că se va răzbuna, pentru că Zar avusese obrăznicia să-i scoată ochii sau ceva de genul ăsta. Sunt sigur că poţi să păcăleşti o biată femeie. Ignora cu graţie faptul că Zar nu era o biată femeie, ci una vicleană, după cum îşi dăduse şi el seama, pe propria piele.

– Bineînţeles că pot, însă nu merită ca pentru asta să mă aleg cu un cuţit în spinare. Cu asta m-a ameninţat tipul care o păzea, iar eu să fiu al dracu' dacă nu l-am crezut.

– Paznic? Vrei să spui, unul dintre servitori? Pe toţi.... O să pun să fie bătut pentru că a avut tupeul să te-ameninţe.

– Nu, nu cred că era unul dintre servitori. Poate era un fel de rudă de-a ei sau aşa ceva? Părea foarte posesiv. Un tip mare, băştinaş, însă cu ochii deschişi la culoare. Vorbea engleza foarte bine. Da, acum dacă mă gândesc mai bine se poate să fi fost iranian sau poate afgan. Foarte priceput cu pumnii. William îl văzu pe Richardson mângâindu-şi maxilarul pe care abia acum observă o vânătaie destul de mare.

– Habar n-am cine-ar putea fi. Poate şi-a angajat o gardă de corp. La naiba cu ea! Stai liniştit, o să scap eu de el cumva. Apoi vei putea să...

– Nu! Richardson clătină din cap. Nu mai sunt interesat. O să-mi câştig banii în alt fel. Oricum nu mi-am dorit niciodată de fapt o curvă băştinaşă, nu sunt bune decât pentru un singur lucru. N-aş fi putut s-o iau cu mine la Londra când mă voi întoarce acasă. După cum am spus, o să găsesc pe altcineva, am terminat cu ea.

William ar fi vrut să-i dea o palmă, însă-şi dădu seama că n-ar fi reuşit să schimbe nimic aşa.

– Foarte bine, dacă ăsta e ultimul tău cuvânt? Sunt sigur că voi putea găsi o grămadă de bărbaţi dispuşi să se căsătorească cu ea.

Însă, chiar în timp ce ieşea în trombă din camera lui Richardson de la Factorie, îşi dădu seama că niciun alt potenţial pretendent nu era la fel de lipsit de scrupule, iar Zar avea nevoie de o mână forte. De o mână foarte puternică.

Scrâşni din dinţi. Dacă femeia aia proastă nu se putea mărita, poate că ar trebui să scape de ea în alt fel. S-ar putea să nu aibă de ales.

Oare ce-o făcuse să-i spună „Voi avea"?

Zarmina îşi lipi palmele de obraji şi simţi cum aceştia se încinseseră doar la gândul că-i răspunsese astfel lui Jamie în după-amiaza aceea. Parcă fusese un jurământ de nuntă, şi un astfel de jurământ era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l mai spună o dată. Nu-i aşa?

Poate că nu-şi dorea să se căsătorească cu bărbatul acela, însă trădătorul ei trup cu siguranţă îl dorea în alte feluri. Zar habar nu avea de ce, mai ales că simplul gând la actul fizic dintre un bărbat şi o femeie o îngrozea. Însă cumva modul în care o ridicase Jamie, modul în care îi lipise trupul de al său o făcuse să se întrebe dacă nu cumva până la urmă nu e ceva atât de rău. O făcuse să se gândească la faptul că poate nu toţi bărbaţii apucă şi strâng în moduri în care doare. El o ţinuse de parcă ar fi fost din cel mai preţios porţelan şi, în ciuda faptului că avusese ocazii din plin, nu încercase să-i atingă nicio altă parte a corpului.

Dar dacă se abţinuse? Dacă abia aştepta secunda în care ea avea să-şi dea acceptul pentru a trece la atac?

Se înfioră. *Nu pot să-mi asum asta.*

Priya îi spuse că bărbaţii făceau ce voiau cu tine câtă vreme erai proprietatea lor, sclava lor, iar femeile trebuiau să suporte. Nu înţelesese însă niciodată frica adânc înrădăcinată a lui Zar. Însă nici ea nu-i spusese Priyei cât de vulnerabilă şi de expusă se simţise când stătuse goală în faţa lui Francis, un Francis care strălucea de bucurie că pusese mâna pe ea. Şi apoi, când degetele lui aspre începuseră să strângă şi să ciupească... Închise ochii şi încercă să-şi scoată din minte imaginile acelea. Francis era mort, nu mai putea să-i facă rău acum.

Cât despre Jamie, el probabil că încerca să-i creeze o falsă senzaţie de securitate. Şi ea n-avea să cadă pradă acestei înşelătorii.

Când se întoarse în casa pe care o închiriase, Jamie află că avea un musafir, însă nu era decât Andrew, din păcate, nu Sanjiv. Şi venise cu ceva ce Jamie îşi dorea şi de care, în acelaşi timp, se temea: o scrisoare de la mama lui.

– Azi de dimineaţă a venit o navă din Suedia. Au trimis un tip la noi, să ne întrebe dacă ştim ceva de tine. Noroc că eram eu prin preajmă,

altfel ar fi dus scrisoarea cu ei în China sau cine ştie pe unde. Nu părea să ştie unde eşti.

Jamie ridică din umeri.

– Ştiu că mă plimb de colo colo, aşa că probabil le-au spus celor din echipaj să întrebe de mine în toate porturile în care ajung. Mulţumesc că mi-ai adus-o.

– E plăcerea mea. Andrew se uită în jur în timp ce sorbea din băutura pe care i-o adusese, atent ca întotdeauna, Kamal. Şi, cum te simţi după ce te-ai instalat? Ai hotărât să mai rămâi un pic pe la noi?

– Da, cred că mai stau câteva săptămâni. Chiar îmi place aici.

– Asta n-are cumva legătură cu o anumită văduvă? Andrew îi aruncă o privire vicleană, pe care o acompanie cu un semn făcut cu ochiul, astfel că Jamie îşi dădu seama că nu era pic de răutate în acea remarcă.

– Poate, răspunse el pe un ton neutru, apoi schimbă subiectul. Dar mai bine povesteşte-mi despre tine, ce-ai mai făcut? Ai găsit ceva drăguţe cu care să te distrezi?

Prietenul său se aruncă asupra subiectului şi începu să povestească poetic despre o frumuseţe indiană pe care o cunoscuse de curând, iar Jamie îl lăsă să pălăvrăgească până când se făcu timpul de plecare. Doar după plecarea lui Andrew se hotărî să deschidă plicul de la mama lui. Avu parte de o lectură nu foarte plăcută, după cum ştia că avea să se întâmple.

Dragul meu Jamie,

Sper ca aceste rânduri să te găsească sănătos. M-am bucurat să aud că ţi-ai găsit o activitate care-ţi place, iar tatăl tău a fost mai interesat de profiturile pe care le poţi face din negustoria cu pietre preţioase. Poate după ce te întorci aţi putea să dezvoltaţi împreună aici o afacere de genul ăsta?

Nu vreau să te bat la cap, dar nu-i aşa că o să te întorci curând? Aminteşte-ţi ce ai spus atunci când ai plecat: fuga nu e decât o soluţie temporară. Micuţa Margot creşte pe zi ce trece, atât la trup, cât şi la minte, aşa că a început să pună întrebări. Acum câteva zile mi-a spus că restul copiilor se poartă urât cu ea, că o ponegresc pentru că arată altfel. Părul ei atât de negru – ca miezul unei nopţi de iarnă – şi ochii ei căprui sunt neobişnuiţi. Şi nu-ţi vine să crezi cum se poate bronza sub razele soarelui! Moştenirea ei e limpede pentru toată lumea, mă tem, însă i-am spus că nu e ceva rău să ieşi în evidenţă, şi că atunci când va creşte va

fi mai frumoasă decât oricare altă fată, aşa cum a fost şi mama ei. Şi chiar s-ar putea să se întâmple aşa.

Ce vreau de fapt să spun este că are nevoie de tine, Jamie. Oricare ar fi părinţii ei naturali, tu eşti tatăl ei cu numele. Eu nu pot face prea multe pentru a opri bârfele, iar faptul că tu eşti departe le dă şi mai multă apă la moară. Gândeşte-te la asta, te implor! Pune nevoile copilului înaintea dorinţelor tale. Şi încearcă să-ţi potoleşti demonii. Totul a devenit trecut acum, şi Margot nu are nicio vină. Ştii asta, la fel de bine ca mine.

Toţi ceilalţi sunt bine, inclusiv Brice şi soţia lui, Marsaili. Ştii că au deja doi copii? Sper că scrisoarea mea, în care îţi spuneam despre copii a ajuns la tine. Cel mic, un băiat, poartă numele străbunicului Kenelm (tare i-ar fi plăcut bătrânului asta!). Fiica lor Ailsa o duce foarte bine şi, după câte spune tatăl ei, o să fie la fel de hotărâtă şi încăpăţânată ca şi mama ei. Şi cum Brice e fericit cu soţia lui, iau asta ca pe un compliment. O să-i vedem la primăvară, când eu şi tatăl tău plănuim să facem o excursie în Scoţia. Crede că acum poate fi în siguranţă acolo, abia aşteaptă să o vadă pe Rosyth şi pe toţi ceilalţi, şi la fel şi eu.

Ai grijă de tine, ai grijă să fii în siguranţă. Mă gândesc tot timpul la tine.

Cu multă dragoste,
Mama.

Jamie se lăsă pe spate pe perne şi îşi acoperi ochii cu o mână. Simţi dinţii încleştându-se în timp ce se lupta cu valul de emoţii ce ameninţa să-l acopere. La naiba cu toate! Nu voia să se ducă acasă. Nu voia să o vadă pe fetiţa aceea... Însă mama lui avea dreptate. Margot nu avea nicio vină şi nu putea fi considerată responsabilă pentru nelegiuirile mamei ei. Dar, la dracu', cum avea oare să suporte să o vadă în fiecare zi? Nu-i putea spune adevărul, despre cum mama ei îl păcălise. Nu era ceva ce şi-ar fi dorit să afle vreodată cineva...

Imediat după ce o ajutase pe Elisabet să urce pe cal, o luară la trap prin pădure, pe drumul pe care venise Jamie mai devreme, spre ferma cea mare, Granhult, unde locuia Elisabet împreună cu tatăl ei văduv.

– Putem să intrăm prin spate, te rog? spusese Elisabet când se apropiaseră de casa cea mare. Tata e plecat, însă servitoarea mea e încă trează. Karin mi-a spus că o să mă aştepte.

– Unde ai fost? Cum a reuşit valonul să te ia? Jamie se gândise la

asta tot drumul şi nu-şi putea pune stavilă întrebărilor, chiar dacă nu era sigur că ea îi putea răspunde, în starea în care se afla.

– Am fost cu ceilalţi în sat, la dans. Oamenii tatălui meu urmau să meargă cu mine acasă, însă am fost surprinşi, la jumătatea drumului. El... Luc a avut prietenii cu el la început. Începuse să suspine din nou şi Jamie regretase că o întrebase ceva.

– Îmi pare rău, spuse el, trăgând-o în spate, spre el. Putem să vorbim despre asta mai târziu.

Se întoarse puţin spre el şi îşi lipise obrazul de pieptul lui.

– Mulţumesc, Jamie. Ştiu că vrei să mă ajuţi, dar nu crezi c-ar fi mai bine ca nimeni să nu afle despre toată tevatura asta? Vreau să spun, reputaţia mea.... Lăsase propoziţia neterminată şi Jamie înţelesese ce voia să spună.

– Nu vrei să povesteşti magistratului ce s-a întâmplat? Nu-i venise să creadă. Dar ai fost... atacată. Nu dorise să spună „violată" cu voce tare, ca să nu mai dea drumul unui nou val de lacrimi.

– Ştiu. Ridicase o mână şi i-o pusese pe piept, astfel încât să se poată uita în sus, spre el. Dar cred că ar fi cel mai bine să ţinem secret. Doar dacă vor apărea... consecinţe, atunci va trebui să spunem cuiva. Se uitase la el lung, cu ochii ei mari şi albaştri, cu genele pe care străluceau mărgăritarele lacrimilor. Te rog, Jamie? Gândeşte-te numai cum ar reacţiona Brice dacă ar afla.

Jamie chiar se gândise la asta. Brice era un tip vesel şi deloc iute la mânie, însă o chestie de genul ăsta l-ar fi făcut cu siguranţă să erupă. Dacă Elisabet ar fi reuşit să ţină toată tărăşenia asta secret, poate că era cea mai bună cale. Pe de altă parte, dacă ar fi fost în locul lui Brice, ar fi vrut să ştie. Fratele lui urma să se căsătorească cu o fată care nu mai era virgină, chiar dacă nu din vina ei. În mod sigur merita să i se spună asta, nu-i aşa?

– O să mă gândesc la asta de dimineaţă, spusese el. Ştia că în momentele acelea nu putea gândi limpede şi dorise să îşi cureţe mintea de aburii alcoolului, înainte să ia o decizie.

– Foarte bine.

Servitoarea lui Elisabet, Karin, ieşise în fugă din casă, bolborosind ceva despre cei doi bărbaţi care se întorseseră acasă mai devreme, fără stăpâna lor.

– A trebuit să le bandajez capetele. Amândurora le curgea sângele, au fost loviţi din spate, spusese ea. Oh, dar domnişoară Elisabet, dumneavoastră ce-aţi păţit? Femeia îi strânsese mâinile şi o grăbise să intre în

casă. Jamie le urmase, fără să știe exact dacă se cuvenea. Oh, vă rog, vreți să așteptați aici, cât mă ocup eu de ea? îi spusese Karin lui Jamie, făcându-i semn către un scaun de bucătărie. S-ar putea să am nevoie de ajutorul dumneavoastră, adăugase ea repezit, în șoaptă.

Jamie nu știa cum ar fi putut el să ajute atunci când venea vorba despre oblojirea unei femei proaspăt violate, însă se așezase pe scaun. Își simțea capul învârtindu-se puțin, însă pusese brațele pe masă și își sprijinise fruntea de ele, încercând să-și potolească amețeala.

– *Fan ocksă!*[15] murmurase el. Era o chestie foarte urâtă și nu prea știa ce să facă să îndrepte lucrurile. Oare chiar putea să-l lase pe fratele lui – cel mai bun prieten pe care-l avea pe lume – să se căsătorească cu o fată care fusese pângărită în felul ăsta? Dacă Brice avea să afle după aceea și avea să-l învinovățească pe Jamie, că nu i-a spus? Apoi mai era vorba și despre răzbunare – ar fi vrut să îi smulgă membrele străinului ăluia pentru ceea ce făcuse. Cum îndrăznise? Brice ar fi simțit și el aceeași furie și dorință de răzbunare.

După o perioadă ce păruse lungă cât un anotimp, Karin se întorsese cu o mină întunecată și cu fața înlăcrimată în același timp.

– Domnișoara Elisabet ar vrea să vă vadă acum, spusese ea.

– Să mă vadă? N-a adormit?

– Încă nu. Vrea.... vrea să stea de vorbă cu dumneata mai întâi, așa a spus. Karin își pironise privirea în podea, de parcă i-ar fi fost jenă să se uite în ochii lui. Nu vă temeți, vă însoțesc eu. Cotrobăise într-un dulap, de unde scosese două căni mari. Mai întâi să aduc niște bere. Vreau să o facă să adoarmă mai repede.

Jamie o urmase pe Karin sus, pe scări și apoi în dormitorul lui Elisabet. Încercase din răsputeri să nu se holbeze la ea, așa cum stătea întinsă sub așternuturi, pe un pat mare. Era îmbrăcată complet acum, cu o cămașă de noapte peste care avea un șal, cu fața curată, însă el tot se simțea stingherit că se afla aici. Dar, pentru că era vorba despre niște circumstanțe extraordinare, încercase să-și suprime îndoielile. Probabil că ea voia să se asigure că el o să păstreze tăcerea și el decisese să o facă. Cel puțin pentru moment.

– Jamie, ai venit. Elisabet îi făcuse semn să se apropie. Voiam să-ți mulțumesc încă o dată. Dacă n-ai fi apărut în momentul acela... Clipise, cu ochii plini din nou de lacrimi.

Jamie se așezase pe marginea patului, dorindu-și din tot sufletul să se termine odată. O bătuse ușor pe mână.

– Nu te mai gândi la asta. O să mai vorbim și mâine. Acum ar trebui să te culci.

– Şi eu spun la fel, spusese Karin, apropiindu-se cu cele două căni pline cu bere. Uite, bea asta. Îi întinsese lui Elisabet una şi cealaltă i-o dădu lui Jamie. Şi dumneata, tinere, aveţi probabil poftă de o bere, nu-i aşa?

– Ei bine, eu deja am..., începuse Jamie să protesteze.

– Beţi! spusese Karin cu fermitate. E doar jumătate de cană, o să vă facă bine.

Jamie era prea obosit pentru a se mai certa cu cineva, aşa că băuse berea cât de repede putuse. Apoi tot ce îşi mai dorea era să meargă mai repede acasă. Berea fusese amară şi el se strâmbase, apoi o urmărise pe Elisabet bându-şi la rându-i ei halba şi închizând ochii.

– Mulţumesc din nou, Jamie, şoptise ea. O să fie bine până la urmă, o să vezi.

Jamie nu fusese prea sigur că înţelesese ce voise ea să spună, însă se gândise că probabil era prea obosită să mai gândească logic şi coerent, aşa că zâmbise şi aşteptase. Când ea păruse că a adormit, se ridicase să plece, însă trebuise să se apuce de stâlpul patului pentru a-şi ţine echilibrul. Camera parcă se învârtea cu el şi avea senzaţia ciudată că podeaua se ridică spre el.

După aceea totul se cufundase în beznă.

Şi când se trezise, era în patul lui Elisabet. Gol.

***

Jamie se ridică brusc – nu mai voia să se gândească la asta. Era în trecut şi ştia că trebuia să facă aşa cum îi spusese mama lui: să-şi potolească demonii. Însă nu era pregătit să facă asta, deocamdată. Margot trebuia să mai aştepte încă puţin, însă până atunci avea de ajutat o altă fetiţă, pe Roshani.

Avea s-o înveţe să vorbească englezeşte corect, apoi să scrie şi să citească. Poate avea să-i facă şi o mică zestre? Apoi Zarmina putea să se asigure că va avea un viitor strălucitor.

Merse la uşă şi o strigă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Şi, deşi înlăuntrul lui o voce mică şi enervantă îi tot repeta că nu salvează o fetiţă, ci îşi salvează conştiinţa, o ignoră cu graţie.

O să-mi fac datoria faţă de Margot, însă nu acum. E prea curând.

CAPITOLUL 14

Cimitirul Olandez ar fi putut părea un loc ciudat, mai ales la apusul soarelui, însă lui Jamie i se părea frumos, într-un fel misterios. Erau acolo o grămadă de morminte, însă şi nişte clădiri despre care presupuse că ar fi mausolee sau cavouri. Semănau cu nişte clădiri indiene în miniatură, zugrăvite în alb şi cu acoperişuri în formă de dom. Unele erau deschise – pavilioane cu sarcofage de piatră în centru –, altele închise, ca nişte case ale morţilor. Părea un loc liniştit, potrivit pentru odihna veşnică.

Cel mai mare cavou era de departe cel al Baronului Adrian van Reede. Jamie îl remarcase la precedenta lui vizită aici. Avea o cupolă dublă, cu galerii susţinute de un şir de coloane. Când ajunse acolo, observă zugrăveala în curs de degradare, frescele şi pasajele biblice scrise în olandeză – se zăreau doar părţi din ele în lumina tot mai puţină. Unele ferestre erau încă împodobite cu sculpturi deosebite.

Din spatele monumentului ieşi un bărbat. Jamie se încordă pentru o secundă, apoi îl recunoscu pe cel cu care venise să se întâlnească: William Miller.

– Ai întârziat, Kinross, rosti acesta în loc de salut.

– Am venit cât de repede am putut. Jamie n-avea de gând să-i dea socoteală lui Miller. În plus, întârziase dinadins, ca să-i pună la încercare răbdarea celuilalt. Dacă acesta venise cu gânduri rele, avea să fie nerăbdător sau nervos. După expresia lui William, părea a fi şi nervos şi nerăbdător.

– Trebuie să-mi dai ce-ai adus, spuse William. Asta ai fost plătit să faci.

– Încă nu m-a plătit nimeni, spuse Jamie.

– O să primeşti ceea ce ţi se cuvine după ce-mi dai... ăăă, obiectul.

Jamie se prefăcu că-şi scutură praful de pe mâneca hainei, apoi decise să rişte.

– Ştii, Miller, m-am mai gândit. Poate că ar fi mai bine să-l duc înapoi Rajahului. Pun pariu că mi-ar da o grămadă de bani dacă i l-aş returna, ei?

William înţepeni, ochii i se măriră.

– Ştii despre Rajah? Cum?

– Oh, am eu mijloacele şi căile mele. Jamie îşi înăbuşi un zâmbet. Deci Akash avusese dreptate, proprietarul de drept era de viţă nobilă.

– Mă îndoiesc că în Nadhur ai primi altceva decât un ştreang ca pedeapsă pentru hoţie.

Jamie trebui să înghită în sec pentru a nu lăsa să-i scape un chicotit. Nadhur. Deci Akash avusese dreptate şi în această privinţă. *Miller, prostule, tocmai mi-ai dezvăluit numele proprietarului!*

– Nu cred, spuse el, cu cea mai serioasă expresie cu putinţă pe figură. Nu sunt atât de prost încât să-mi arăt chipul pe-acolo. Oftă şi mormăi, de parcă ar fi dezbătut problema în forul lui interior. Totuşi, ar fi o chestie destul de greu de pus în aplicare, ar trebui să merg până acolo, apoi să mă întorc. Cred c-aş economisi timp şi efort dacă aş...

– Da! Dă-mi-l mie. După cum am spus, o să primeşti ceea ce ţi se cuvine. Dacă insişti, aş mai putea adăuga ceva, pe deasupra.

Între cei doi se lăsă tăcerea pentru câteva momente, în timp ce Jamie se prefăcea că evaluează oferta primită.

– Aş vrea să primesc plata în avans, spuse el într-un final. Apoi s-ar putea să ţi-l dau.

– Cum adică „s-ar putea"? Pe fruntea lui William apărură broboane de sudoare. Jamie presupuse nu se datorau temperaturii destul de ridicate din seara aceea. Căldura făcea aerul umed şi lipicios. Îşi simţea şi gâtul încins şi îşi dorea să se fi îmbrăcat cu haine de-ale băştinaşilor în loc de hainele europene – pantaloni, vestă şi sacou. Ascultă, Kinross, dacă nu-mi dai obiectul mai repede, o să ai necazuri. Cei care-l aşteaptă nu au o răbdare infinită, aşa să ştii. Nu pot garanta pentru siguranţa ta, dacă vei continua să joci jocurile astea stupide.

Jamie se întrebă cine era cel care se juca de fapt. Avea o bănuială că William era acela, deşi poate el nu avea inteligenţa necesară.

– Să înţeleg că îl aşteaptă cineva? Credeam că tu eşti cel care urmează să-l scoată din ţară. Jamie îl punea pe William la încercare, să vadă dacă nu cumva mai scoate ceva de la el.

– Păi, da, sigur, eu sunt acela, însă a trebuit, evident, să tocmesc o navă. Asta am vrut să spun. Eu nu deţin o corabie.

Nu părea să spună adevărul. Care era, de fapt, problema aici? Din câte spunea Zarmina, Mansukh nu era un tip pe care să vrei să-l calci pe bătături, dacă el era, de fapt, proprietarul navei. Şi în cazul ăsta William nu ar fi dat dovadă de prostie dacă ar fi încercat să tragă pe sfoară o astfel

de persoană? Oare era atât de idiot? Mama lui vitregă ar fi zis probabil că da.

Jamie observă o mişcare cu coada ochiului, în spatele unui alt mormânt şi pentru o clipă conturul unei feţe se detaşă pe fundalul alb. Nu era bărbatul cu nasul ca un *tulwar*, acela avea un profil inconfundabil. Atunci oare cine-i spiona acum? Omul lui Zar? Sau altcineva?

– Ei bine, eu nu mă grăbesc, rosti el tărăgănat, enervându-l intenţionat pe William pentru a vedea cât de disperat este de fapt. Fă-mi o ofertă dacă vrei să intri mai devreme în posesia „obiectului". Zâmbi, însă era genul acela de zâmbet fals.

William se înnegri la faţă şi Jamie îl văzu strângându-şi pumnii pe lângă corp, de parcă s-ar fi pregătit de violenţă fizică. Cum Jamie era şi mai înalt şi mai bine făcut, cel mai probabil rezistă impulsului de a sări la bătaie, însă se vedea de la o poştă că făcea eforturi foarte mari pentru a-şi ţine emoţiile în frâu.

– Foarte bine, mormăi William printre dinţii strânşi. Mai pun zece la sută, nici o rupie mai mult. Asta e oferta mea finală. O să-mi aduci obiectul aici, mâine-seară.

– Nu, n-o să-l aduc. Mâine particip la un eveniment social la Factoria Engleză. Îmi pare rău. Jamie se asigură că din tonul vocii rezulta că nu-i pare rău deloc. Credeam că şi tu vei fi acolo. Şi sunt ocupat şi în următoarele seri.

– Atunci peste trei zile. William aproape că mugea.

– Îmi pare rău, dar nu. Am alte planuri pentru seara aceea.

– Bine. Îţi dau o săptămână. Peste şapte zile, chiar înainte de apusul soarelui. Ai face bine să fii aici, că altfel...

William plecă vijelios. Jamie rămase pe loc, aşteptând să vadă dacă îl urmează cineva sau dacă bărbatul din umbră îl aştepta pe el. Nu se văzu nicio mişcare. *Foarte bine, dacă vrei să te joci cu mine, o să-ţi fac pe plac.* O luă spre poarta cimitirului, fără să se grăbească, cu urechea atentă la orice sunet. Un hârşâit de piatră pe piatră îi dădu de veste că era urmărit. Dar oare cine era? Trebuia să afle.

Ieşi pe poartă, înconjură stâlpul, o luă într-o parte şi se aplecă, de parcă ar fi căutat ceva pe jos. Astfel nu mai putea fi văzut prin gratiile porţii. Spera ca astfel să-l facă pe urmăritor să iasă repede din cimitir. Spera măcar să apuce să-i arunce o privire când avea să treacă pe lângă el, însă nu după multă vreme îşi dădu seama că nu era singur. Ridică privirea şi dădu cu ochii de Roshani şi de Kutaro. Stăteau pe jos, sprijiniţi de zid, acoperiţi cu o zdreanţă. În lumina slabă majoritatea

oamenilor i-ar fi confundat cu un cerşetor dormind alături de câinele lui.

– La naiba! şuieră el. Ce faceţi aici?

– Te păzim...

– Şşşşş, mai târziu. Jamie auzise paşi rapizi apropiindu-se şi se îndepărtă de cei doi pentru ca oricine ar fi ieşit pe poarta cimitirului să se concentreze doar asupra lui. Din cimitir ieşi un bărbat, agitat, uitându-se în stânga şi-n dreapta. Se opri când dădu cu ochii de Jamie. Acesta se îndreptă, cu expresia unui om care nu s-ar fi gândit niciodată că ar putea fi urmărit, şi îşi ridică mâna în care ţinea ceasul. Aha! exclamă el. L-am găsit.

Urmăritorul lui păru surprins, iar Jamie încercă să-i explice cu ajutorul gesturilor că îşi scăpasc ceasul pe jos şi că tocmai şi-l regăsise. Bărbatul dădu scurt din cap şi se îndepărtă. Jamie îşi zâmbi în barbă. Spera că-l făcuse să creadă că era uituc. Măcar acum aflase cum arată noul spion, chiar dacă nu ştia pentru cine lucrează.

Roshani veni cu răspunsul.

– El om rău, şopti ea, sărind din locul în care se ascundea imediat după ce spionul dispăru din raza ei vizuală. Lucrează cu unchiul.

– Serios? Jamie se întrebă cum oare ajunsese şi unchiul ei implicat în toată afacerea asta. Unchiul tău e negustor de pietre preţioase?

– Ce?

– Unchiului tău îi plac diamantele? Pietrele strălucitoare, ca asta? Jamie deşurubă partea de sus a bastonului şi scoase unul din compartimentul secret. Diamant, spuse el, pronunţând cât putea de clar, pentru ca Roshani să-l poată imita.

Ea ridică din umeri.

– El place, da. Dar el şi omul rău nu caută di-ha-munt. Lucrează pentru altul om rău. Bogat.

– Ah. Jamie crezu că a înţeles. Pe ăsta îl cheamă cumva Mansukh?

– Da, da, Mansukh om foarte rău. Mai rău decât unchiul.

– Mă gândeam eu. Atunci trebuie să avem grijă să nu îi stăm în cale. O fixă pe Roshani cu privirea. Asta înseamnă că nu ai voie să mă urmăreşti atunci când plec seara, e clar? E periculos! Nu te apropia de omul acela, de la unchiul tău, şi nici de Mansukh ăsta, ai înţeles?

Roshani se îmbufnă, însă dădu resemnată din cap.

– Bine, acum hai să mergem acasă şi să mâncăm de seară. Mor de foame.

– Şi eu. Şi Kutaro.

Jamie izbucni în râs.

– Voi doi sunteţi tot timpul morţi de foame. De fapt sunt sigur că burţile voastre sunt saci fără fund.

– Cum adică?

– Adică nişte găuri în care intră şi tot intră şi nu se umplu.

Roshani îi zâmbi.

– Asta rău?

El îi luă mâna mică într-a lui şi o strânse uşor.

– Nu, nu e rău. Îmi pare bine că mănânci bine. Înseamnă că o să creşti mare şi sănătoasă.

Şi sănătatea ei, îşi dădu el seama, devenise importantă pentru el.

La naiba, chiar se înmuiase.

***

– O să plec pentru o vreme în săptămânile următoare, însă vei avea servitorii să te protejeze, aşa că o să fii în regulă.

William vorbea relaxat, însă Zar văzu tremurul uşor al mâinii cu care ţinea ceaşca de ceai şi îşi dădu seama că era încordat ca un arc. Cinau împreună de data asta, urmau să plece tot împreună la Factoria Engleză după aceea, pentru o petrecere.

– Înţeleg. Unde te duci?

– Nu te priveşte. O să fac o călătorie scurtă, atâta tot. Mă rog, depinde şi de cât de favorabil îmi va fi vântul.

– Pleci undeva pe mare? Zar era surprinsă pentru că el nu mai plecase niciodată pe o corabie, cel puţin de când îl cunoştea ea.

– Da. Încetează să mă mai agasezi cu întrebările tale şi termină de mâncat, să putem merge la adunarea asta îngrozitoare.

– Credeam că-ţi place la Factoria Engleză. Întotdeauna ai spus că acolo găseşti clienţi buni. Zar nu se putea abţine să nu-l tachineze puţin. Şi prieteni buni, adăugă ea, simţind cum buna dispoziţie i se topeşte la gândul soiului de prieteni pe care şi-i făcea William, prieteni printre care se număra şi Richardson. Îl observase de mai multe ori holbându-se la ea, în diverse ocazii, însă până acum tipul ţinuse cont de avertismentul lui Jamie şi nu se apropiase de ea. Chiar şi aşa, nu se ducea nicăieri singură, mai cu seamă pe terasa de pe acoperiş.

– Da, aşa e, însă în seara asta n-am niciun chef. Am o grămadă de lucruri la care trebuie să mă gândesc şi o grămadă de lucruri de făcut.

Zar nu mai insistă, însă se decise să-i spună lui Ali să fie foarte atent. Nu prea-i plăcea că trebuia să-şi spioneze fiul vitreg în felul ăsta, însă pur şi simplu nu avea încredere în el. Încercase din răsputeri să se înţeleagă

cu el, să lucreze cu el după moartea lui Francis, însă el refuzase să facă acelaşi lucru. Într-un fel înţelegea ura lui continuă. Ca unic copil, ca unic fiu mai exact, se aşteptase să moştenească tot. Tatăl lui îşi concentrase prea brusc atenţia către noua lui soţie, apoi îi dăduse ei jumătate din afacere, aşa că era normal ca lui să i se pară foarte incorect. Încercase să-i spună răposatului ei soţ, însă el ridicase din umeri şi îşi văzuse mai departe de treburi, iar ea trebuia acum să suporte consecinţele.

Bietul William – neglijat cât tatăl lui fusese în viaţă, dat la o parte după moartea lui. Însă la rândul ei Zar avusese şi ea de înfruntat greutăţile ei, însă ştiuse că trebuie să se descurce cu ce-i oferă viaţa. Venise timpul ca William să se maturizeze şi el.

La Factoria Engleză se trezi din nou uitându-se la Jamie, aflat în cealaltă parte a încăperii, însă sentimentele ei suferiseră o transformare drastică de la prima lor întâlnire. Acum nu mai simţea nevoia să îl privească dispreţuitor, ba chiar din contră. Şi acum nu se mai îngrozită doar la gândul că va trebui să stea cu el de vorbă, aşa cum simţise cu doar două săptămâni în urmă. Doar atât trecuse de când se cunoscuseră? Părea că trecuse mult mai mult de-atunci.

El aşteptă o vreme, apoi îşi croi drum printre ceilalţi invitaţi şi ajunse lângă ea, unde rămase răbdător până când ea termină de vorbit cu un bărbat mai în vârstă care fusese prieten cu Francis. Îşi înăbuşi un oftat de uşurare când bărbatul acela încetă să se mai uite la ea ca la un trofeu şi o luă din loc.

– Un alt pretendent? întrebă Jamie, cu ochii strălucindu-i de amuzament, ca întotdeauna.

– Sper că nu. Cel puţin el nu mi-a făcut nicio propunere până acum, deşi încă nu e timpul pierdut. Îşi dădea seama că putea să pară răutăcioasă, însă nu se putea abţine. De ce şi-ar închipui cineva că ea şi-ar dori să se căsătorească doar pentru ca el să trăiască în confort pentru restul vieţii lui? La confortul ei chiar nu se gândea nimeni?

– Hai, vino să facem un tur pe terasa de pe acoperiş, îi sugeră Jamie şi o apucă de cot pentru a o direcţiona către scară.

– Nu şi tu, se încruntă ea.

El chicoti.

– Linişteşte-te. Nu vreau decât să stăm de vorbă. Avem ceva de discutat, îţi aminteşti?

– Oh, da, desigur. Se simţea prost că uitase.

Odată ajunşi pe acoperiş, el o luă de mână şi o conduse spre un colţ liber. Ea încercă să-şi extragă degetele din strânsoarea lui, temându-se că

ar putea să-i vadă cineva, însă grădina de pe acoperiş era goală de data aceasta, erau singuri. Mâna lui era caldă, însă uscată şi mâna ei cuibărită într-a lui îi dădea o minunată senzaţie de siguranţă, similară cu cea pe care o simţise atunci când o salvase din ghearele lui Richardson. Când el îi dădu drumul la degete, trebui să-şi impună să nu îi apuce ea mâna.

El băgă mâna în buzunar şi apoi o scoase şi i-o întinse, cu palma în sus, arătându-i un obiect micuţ.

– Uite, ţi-am adus ceva.

Acel ceva strălucea cu un foc roşu în lumina slabă a felinarelor din apropiere, iar Zar apucă darul cu sfială, dându-şi imediat seama despre ce era vorba.

– Un rubin de Burma? spuse ea cu răsuflarea tăiată. Doamne, este nemaipomenit de frumos!

De mărimea unghiei de la degetul ei mare, piatra nu era imensă, însă ea văzu imediat că era foarte specială. Nu avea culoarea celor numite „sânge de porumbel"; chiar şi în lumina asta slabă se ghicea o strălucire stelată pe suprafaţa ei – atât de căutatul efect de constelaţie. În ciuda faptului că era obişnuită cu pietrele preţioase, Zar era fermecată de aceasta.

– Deci îţi place? Zar auzi amuzamentul din glasul lui Jamie, de parcă ar fi vrut s-o tachineze din nou.

– Cărei femei nu i-ar plăcea? replică ea oarecum înţepată. Ştia că ar fi trebuit să i-l dea imediat înapoi, însă nu se putea opri din a-l privi, din a-l întoarce pe toate părţile pentru a-i admira strălucirea şi scânteierile de un roşu adânc.

– Mă gândeam eu că o să-l apreciezi mai mult decât o femeie obişnuită, câtă vreme te pricepi la astfel de chestii.

Zar îşi ridică privirea, vrând să vadă dacă îşi bătea joc de ea, însă expresia lui era una serioasă. Dădu din cap.

– Într-adevăr, mă pricep, însă trebuie să spun că îi apreciez frumuseţea şi ca femeie, admise ea. I-l întinse înapoi, cu destul de multă reţinere. Mulţumesc că mi l-ai arătat.

El clătină din cap.

– Păstrează-l, mai am câteva şi le-am luat aproape pe nimic.

– Dar n-aş putea niciodată să... Ca întotdeauna, simţi o teamă crescând în ea la gândul că va trebui să ofere ceva în schimb, însă el o linişti.

– Consideră-l un dar de la mine, în semn de recunoştinţă pentru că mi-ai promis că vei avea grijă de Roshani după plecarea mea. Mă simt foarte îndatorat faţă de tine pentru asta. Te rog, insist.

Îi cuprinse ambele mâini cu ale lui, aşa cum mai făcuse o dată, atunci când îi dăduse cele două diamante, şi îi închise pumnul peste minunatul rubin. Ea încercă să nu observe cum atingerea lui îi trimite fiori în braţe.

– Eşti sigur?

El zâmbi.

– Da.

– Foarte bine, mulţumesc foarte mult. O să-l preţuiesc.

– Bine. Apoi oftă. Şi acum ar fi bine să discutăm despre celelalte chestiuni. Nu avem foarte mult timp la dispoziţie. Am avut o întâlnire cu fiul tău vitreg ieri. A lăsat să-i scape numele proprietarului talismanului – Rajahul din Nadhur.

– O, nu! Am auzit de el şi se spune că bijuteria aceasta are într-adevăr puteri magice. Aduce noroc, însă numai proprietarului de drept. Pentru toţi ceilalţi este foarte periculoasă.

– Eu mă gândeam că e vorba despre un fel de superstiţie. Întotdeauna se întâmplă aşa când vine vorba despre astfel de obiecte. Oricum, cred că William o să încerce să vândă chiar el talismanul. Şi mai cred că a tocmit una dintre navele lui Mansukh să-l ducă unde vrea să ajungă. Deşi mie mi se pare că negustorul ştie exact ce se întâmplă, pentru că a trimis pe cineva să ne spioneze.

– Asta se leagă cu ce mi-a spus William în seara asta, la cină. Zicea că vrea să plece într-o călătorie pe mare. Crezi că l-a implicat pe Mansukh? Chiar e sărac cu duhul!

– Aşa e. Sau poate cei care au furat talismanul au aranjat totul cu Mansukh, care pentru cine ştie ce motiv l-a angajat pe William drept cărăuş.

– Nu prea înţeleg cum vine asta.

– Ce anume? Implicarea lui William sau a negustorului?

– A lui Mansukh. De ce-ar vrea un tip ca el să-i permită lui William să fie intermediarul, când ar fi putut foarte bine să ia chiar el talismanul? Aşa va trebui să-i dea lui William o parte din profit. Asta dacă nu cumva înseamnă că se gândeşte să îl omoare... oh, nu! Oricât de rău s-ar fi înţeles cu fiul ei vitreg, nu-şi dorea o astfel de soartă pentru el.

Jamie era gânditor.

– Ai dreptate, şi de fapt cred că ţi-ai dat şi răspunsul – n-ai spus tu că talismanul este blestemat? Zar dădu din cap. Ei bine, Mansukh îl foloseşte pe William să ducă talismanul noului proprietar, ca el să nu aibă de suferit de pe urma ghinionului. Niciunul dintre negustorii locali de pietre preţioase nu s-ar atinge de aşa ceva, părerea mea. Cei mai mulţi

indieni s-ar teme să pună mâna pe un obiect despre care se spune că aduce ghinion oricui în afară de proprietarul de drept. Pe de altă parte, pentru un străin ca William o astfel de superstiţie pare o idioţenie.

– Da, asta trebuie să fie. Deci unde crezi că-l vor duce? În Persia? întrebă ea.

– Probabil. Ştiu că acolo e o piaţă foarte bună pentru pietre preţioase şi pentru bijuterii, iar unor anumiţi cumpărători chiar nu le pasă despre provenienţa bunurilor pe care le achiziţionează sau cel puţin aşa am auzit.

Zar îşi muşcă buzele.

– Ce să facem? Trebuie să-i oprim.

– Nu face asta, îmi distrage atenţia.

– Ha? Zar ridică privirea spre el, cu buza de jos încă prinsă între dinţi.

– Oh, la naiba! murmură el. Îl văzu măturând rapid cu privirea terasa, de parcă ar fi vrut să se asigure că încă erau singuri, apoi o cuprinse cu un braţ şi o trase spre el, acoperindu-i gura cu a lui. Îi simţi limba trecând peste porţiunea pe care o muşcase mai devreme. Apoi Zar se deschise şi mai mult, dându-i ocazia să exploreze mai mult.

Chiar lângă ei era o bancă, iar el se aşeză, trăgând-o şi pe ea, astfel că ajunse să stea pieziş în poala lui. În tot timpul ăsta nu se opri din sărut, continuă de parcă n-ar fi putut nimic să intervină între ei, iar Zar uită curând unde se afla. Cel puţin până când mâinile lui începură să cotrobăie.

– Nu, te rog! Degetele lui îi atinseseră partea de jos a sânului şi ea tresărise, simţind cum fricile ei vechi se ridică la suprafaţă atât de repede, de parcă ar fi fost atinsă cu un sloi de gheaţă. Reacţia ei fusese instantanee, negândită. Reflex pur.

El clipi, părând un pic ameţit, şi se uită la mâna pe care ea încerca să i-o dea la o parte.

– Îmi pare rău, murmură el. M-a luat valul... Apoi se strâmbă. Nu te-am rănit, nu?

– Eu... nu, dar.... ahhhh! Se ridică, împingându-se în pieptul lui pentru a se pune mai repede pe picioare, apoi se întoarse cu spatele la el, înconjurându-se cu braţele. Respira adânc, încercând să îşi stăvilească panica aceea care ameninţa să o sufoce. Inima refuza parcă să îşi regăsească ritmul normal. Îi simţea bătăile în braţe.

Jamie se ridică la rândul lui în picioare şi se apropie de ea.

– Îmi cer scuze, spuse el. N-am vrut decât să te sărut. Când am văzut cum îţi muşti buzele, am... Eşti în siguranţă acum, n-am să te ating, jur!

Reuşi să-şi recâştige controlul, apoi se întoarse din nou cu faţa spre el.

– E în regulă. Am reacţionat exagerat.

El se uită la ea pentru un moment, căutându-i privirea în lumina lunii, apoi dădu din cap, acceptându-i parcă vorbele.

– Foarte bine, deci, unde rămăsesem? Trebuie să-l oprim pe fiul tău vitreg, nu-i aşa? Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine, altfel voi fi nevoit să-i dau falsul talisman, şi chiar nu cred că asta ar fi o idee bună.

– Da. L-am pus pe Ali să-l urmărească mai atent şi voi încerca la rândul meu să trag cu urechea la toate discuţiile pe care le va purta cu oricine în casă.

– Bun. Dă-mi de veste dacă mai afli ceva. Cel mai bine ar fi să găsim o modalitate să îi returnăm Rajahului talismanul cât mai curând posibil după ce voi şti sigur că familia prietenului meu este în siguranţă.

După asta nu mai rămăseseră prea multe de spus, aşa că părăsiră terasa, separat. Mai întâi coborî Zar, Jamie o urmă după ceva vreme. De data asta se simţi recunoscătoare că toată lumea era obişnuită ca ea să coboare de pe terasă iritată sau chiar furioasă. Şi de această dată nimeni n-o învrednici nici măcar c-o privire.

Slavă Domnului pentru astfel de mici binecuvântări!

***

Ce mama dracului se întâmplase? Jamie mai făcu un ocol al grădinii de pe acoperiş, de data asta singur, înainte de a coborî scările. Zarmina se cuibărise în braţele lui când o sărutase, nu avusese aproape nicio reacţie când o trăsese în poala lui. Însă în momentul în care încercase să o atingă, parcă se aşezase pe un cuib de viespi.

Fusese îngrozită. Recunoscuse semnele panicii. Le mai văzuse şi înainte, pe faţa unui bărbat, angajat al tatălui său, căruia îi era frică de mare, dar care încercase o dată să se alăture echipajului unei corăbii. Frica pură, teroarea îl făcuseră să reacţioneze exact aşa cum reacţionase şi Zarmina. Dar oare ea de ce era atât de speriată?

Cu siguranţă cineva îi făcuse rău. Cel mai probabil răposatul ei soţ. Oare o posedase cu forţa pe tânăra lui soţie? Oare nu o avertizase nimeni despre ce se întâmplă în patul conjugal? Se întâmpla adesea, însă majoritatea femeilor păreau să se obişnuiască după o vreme. Însă se părea că lucrurile nu stăteau aşa şi în cazul ăsta. *Blestemat să fie boşorogul ăla!*

Jamie era aproape sigur că Zarmina nu fusese niciodată sărutată cum se cuvine, şi tocmai de aceea sărutul nu-i stârnise panica. Însă orice alt

gest, orice altă mişcare o făceau să se încordeze ca un arc. Cum oare s-o ajute să treacă peste asta? Pentru că acum ştia că o dorea şi că nici el nu-i era indiferent, fie că-şi dădea sau nu seama de asta.

Trebuia să se gândească la asta, însă acum nu era momentul. Acum erau alte lucruri de făcut, mai importante. Ca de exemplu să-i salveze lui William gâtul nevolnic.

Jamie oftă. De ce oare viaţa nu era niciodată simplă?

CAPITOLUL 15

Bijal îşi alesese cu grijă momentul şi se apropiase de Rajah când acesta era singur în încăperile sale. Oficial, prinţul se odihnea, însă, din câte vedea vizirul, semăna mai degrabă cu un leu în cuşcă. Era tras la faţă şi cenuşiu de oboseală.

– Iertaţi îndrăzneala, Înălţimea Voastră, însă servitorul meu, Tufan, mi-a adus ceva ce cred că aţi dori să vedeţi.– Ce este, Bijal? Alte veşti proaste?

– Posibil. Nu sunt sigur, dar... ne-a fost adusă asta, printre lucrurile fratelui vostru vitreg. Tufan a recunoscut-o, pentru că nu cu mult timp în urmă i-aţi oferit-o lui Dev ca un dar special. Îi întinse o cutie mică de lemn, cu un capac frumos sculptat şi împodobit cu pietre preţioase, aur şi argint. Rajahul i-o dăduse fratelui său vitreg plină cu bijuterii, sperând, după cum Bijal ştia foarte bine, că astfel va reuşi să restabilească pacea între ei. Însă nu după multă vreme toate bijuteriile fuseseră vândute şi rămăsese numai cutia.

Acum înăuntru era cu totul altceva şi Bijal abia aştepta să vadă reacţia stăpânului său la vederea conţinutului.

Rajahul deschise cutia şi se încruntă.

– Ce-i asta? Sper că nu e...

– Mă tem că exact asta este, Înălţimea Voastră. Bijal se strădui să pară cât mai îndurerat şi mai trist cu putinţă, câtă vreme stăpânul său încă bănuia pe toată lumea.

În cutie se afla un obiect care părea a fi partea de sus a unui ornament de turban, montura de aur cu pene, care de obicei se punea în partea de sus. Şi nu era vorba despre un ornament obişnuit, ci chiar despre talismanul sacru, care încă lipsea. Bijal făcuse ca această parte să arate de parcă ar fi fost ruptă de cele două bijuterii. Ştia că era un fals de cea mai bună calitate. Nimeni nu şi-ar fi putut da seama de diferenţă, era sigur de asta.

Rajahul îl recunoscu imediat. Păli, luă penele şi le ţinu între degetul arătător şi cel mare, de parcă i-ar fi fost scârbă de ele. Probabil că-i făceau rău tocmai pentru că reprezentau dovada de neînlăturat că fratele lui vânduse restul talismanului şi păstrase doar această parte.

Bijal oftă şi clătină din cap.

– Îmi pare atât de rău, Înălţimea Voastră, însă am considerat că e dreptul dumneavoastră să vedeţi asta.

Stăpânul lui lăsă să-i cadă infamul obiect înapoi în cutie şi trânti capacul.

– Mulţumesc, Bijal, poţi să pleci acum. Am multe la care trebuie să cuget.

– Bineînţeles, Alteţă.

Bijal ieşi pe uşă, cu spatele înainte, făcând o plecăciune. Odată ajuns afară, trebui să facă eforturi considerabile să meargă încet, să nu o ia la fugă şi să ţopăie de bucurie, în ritmul inimii care-i bătea nebuneşte. Făcuse progrese mari şi foarte curând Rajahul avea să realizeze că talismanul era pierdut pentru totdeauna. Cu puţin noroc, talismanul ar fi trebuit să fie deja în drum spre Persia şi în curând Bijal avea să-şi poată cumpăra un nou simbol al puterii cu banii pe care avea să-i obţină din vânzare. Avea să pună să-i fie făcut ceva sau poate avea să pretindă că a redescoperit un talisman vechi, cu puteri magice.

Un talisman nou pentru o dinastie nouă. Cum se mai potriveau lucrurile!

***

Zarmina se simţea ca un hoţ: se furişase pe scări, coborâse din dormitorul ei şi se strecurase în curticica scufundată în întuneric spre care dădea *divanul*. Uşa era închisă, însă, cum fereastra era acoperită doar de un oblon, Zar spera să poată auzi orice se discuta înăuntru. Aşa se şi întâmplă. Ca de obicei William nu era prea grijuliu, ceea ce era în avantajul ei, însă, chiar şi-aşa, o scotea din minţi. Vorbea atât de tare încât l-ar fi putut auzi oricine, zău aşa! Nu era în stare să-şi ia nici cea mai mică măsură de precauţie? Se aşeză pe o bancă poziţionată chiar lângă balustrada pasarelei care înconjura curtea şi încercă să se piardă în umbră.

William se întreţinea cu un oaspete şi o rugase să cineze în camera ei.

– O să discutăm chestii de bărbaţi, o informase el pe un ton neglijent, care nu făcuse decât să-i stârnească şi mai mult interesul.

După câte auzea, era mare veselie. Spera că musafirul nu era un maur, aceştia nu aveau voie să bea alcool. Era împotriva credinţei lor, însă Zar ştia că în spatele uşilor închise această regulă nu era întotdeauna respectată. Poate că aşa se întâmpla şi în seara asta? Chiar se părea că înăuntru se bea ceva, însă poate era vorba despre *arrack*[16]. Dintr-un motiv sau altul *arrack*-ul din nucă de cocos nu era interzis, chiar dacă şi el putea provoca beţia, pentru că era considerat a fi făcut din fructe permise.

Pentru o vreme nu auzi nimic interesant. Doar obişnuita trăncăneală de bărbaţi, presărată cu câteva glume porcoase care îi făcură obrajii să ardă. Apoi discuţia luă în sfârşit o întorsătură mai interesantă, când William lovi cu paharul în masă, asemenea unui judecător care pronunţă o sentinţă importantă, şi schimbă subiectul.

– Aşa, şi-acum să trecem la treburi mai serioase. Deci, ne-am înţeles? O să mă duci oriunde vreau la bordul uneia dintre corăbiile tale? Limba i se împleticea puţin, însă nici pe departe aşa de rău ca în alte ocazii.

Oare ce punea la cale? Nu cumva încerca să-l tragă pe sfoară pe Mansukh şi să meargă în Persia fără el, ca să vândă singur talismanul? Aşa părea că stau lucrurile. Era un om mort.

Urmă o scurtă pauză.

– Juri pe Coran că o să-mi dai jumătate din profitul obţinut de pe urma a ceea ce vinzi acolo? Destui bani încât să-mi mai cumpăr câteva corăbii, ca să rivalizez cu Mansukh, câinele viclean? Zar nu recunoscu vocea, nu ştia cine era oaspetele acela, însă putea să ghicească. Auzise zvonuri despre un anumit Feroz, care încerca să-şi facă un nume ca rival al celuilalt negustor. William îi confirmă bănuiala cu următoarele lui cuvinte.

– Da, jur, pe onoarea mea sau pe ce carte sfântă vrei! Micul imperiu al lui Mansukh va pieri, gata. Tu, Feroz, eşti omul care poate să-i distrugă fortăreaţa comerţului pe care şi-a construit-o aici. Ştiu asta. Singurul care are curajul şi mintea necesare pentru asta.

După părerea lui Zar, cam exagera cu flatările. Clătină din cap. Cu siguranţă celălalt negustor n-avea să cadă pradă acestor linguşeli evidente. Însă...

– Da, ai dreptate, prietene. Nu am nevoie decât de mai mulţi bani. Şi Mansukh îmi pune piedici la tot pasul.

Zar nu putea decât să presupună că bărbatul băuse mai mult decât trebuia. Probabil că avea să regrete mâine de dimineaţă atât faptul că a băut prea mult, cât şi înţelegerea pe care o făcuse. Însă asta era problema lui, nu a ei.

Cum făcuse referire la *Coran,* Zar trase concluzia că Feroz era mahomedan, ceea ce făcea rivalitatea şi mai mare, pentru că Mansukh era un *bania,* un negustor hindus. Diferitele grupuri etnice trăiau într-o aparentă armonie în Surat, însă existau destule tensiuni, şi concurenţa era acerbă. Fiecare grup stătea în partea lui de oraş şi printre cei de acelaşi neam cu ei.

Cei doi bărbaţi continuară să-şi discute planurile şi Zar îl auzi pe William menţionând că obiectul în chestiune avea să fie a lui peste mai puţin de o săptămână. Jamie nu-i spusese nimic despre o eventuală predare a talismanului atât de curând. Se îndoia că avea să i-l dea atât de repede. Avea să tragă de timp, să-l ducă pe William cu vorba cumva.

Acum, că aflase cine era noul complice al fiului său vitreg, putea să-i ceară lui Ali să afle numele corabiei şi momentul când aceasta urma să plece, pentru orice eventualitate. Şi-apoi avea să-i spună şi lui Jamie toate astea.

Gândul că avea să-l vadă din nou, chiar dacă numai pentru a discuta despre această urâtă afacere, o făcea să simtă fiori. Ceea ce nu era un lucru bun.

Trebuia să înceteze să se mai gândească la el. Nu avea să rămână aici, spusese foarte clar asta.

Şi, oricum, nu era interesată. *Cu siguranţă, nu.*

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de o uşoară mişcare în dreapta ei. Se întoarse repede şi cercetă curtea. Nu se vedeau decât umbre, însă nu putea scăpa de senzaţia că este urmărită. Sau era un alt spion care asculta discuţia lui William? N-ar fi fost foarte greu, la cât de tare vorbea acesta. Se înfioră, aruncă încă o privire în spate şi se grăbi să ajungă în cameră.

Chestia asta devenea mult prea serioasă. Trebuia neapărat să stea de vorbă cu Jamie.

***

Jamie fu trezit în mijlocul nopţii de un trosnet, urmat de un lătrat frenetic. Dădu la o parte cearşaful subţire şi sări din pat, apoi coborî scările câte trei odată până la parter. În *divan,* în partea din faţă a casei, îi găsi pe Roshani şi pe Kutaro. Acesta din urmă încerca să scuipe o bucată de material care părea să i se fi înţepenit între dinţi. Mica lui stăpână murmura întruna „Bun băiat, bun băiat", încercând în acelaşi timp să-l ajute.

– Ce mama dracului se petrece aici? Jamie aruncă o privire în jur prin camera care în lumina lunii arăta de parcă ar fi fost măturată de o

furtună. Aprinse un felinar şi-l ridică, pentru a vedea mai bine dezastrul. Ce-a făcut? A luat-o razna? Jamie se holbă acuzator la câine, care îl privi la rândul lui cu nişte ochi nevinovaţi.

– Kutaro curajos. Muşcat omul care venit furat. Mimă un câine care muşca mâna cuiva, însoţindu-şi gesturile cu un mârâit. Sânge, rănit, bine!

– A mai fost cineva aici? Un hoţ?

– Da.

– Cel din cimitir? Sau cel cu nasul acela ciudat?

Roshani clătină din cap.

– Da şi nu.

– Cum?

– Da, omul din cimitir. Nu, nu cel cu nasul.

– Oh, înţeleg.

Deci era vorba despre spionul lui Mansukh. Oare de ce îi răscolise casa lui Jamie? Oare negustorul decisese să ia problema în propriile mâini? Se hotărâse să nu rişte să-l lase pe Jamie să-i dea talismanul lui William, până la urmă? Ar fi fost de înţeles. Ieşi în pragul uşii şi se uită în curte. În lumina lunii totul părea liniştit, lacul din mijlocul curţii era nemişcat. Nici măcar o singură undă nu încreţea suprafaţa apei, şi asta-i spunea lui Jamie tot ce trebuia să ştie. Falsul talisman era în siguranţă.

Îl ascunsese în apă, sub o lespede care se mişca, pus bine într-o pungă de culoarea noroiului. Penele aveau să se ude foarte tare, însă se gândise că era un preţ prea mic de plătit pentru siguranţa obiectului. Aveau să se usuce sau ar fi putut fi înlocuite cu uşurinţă. Şi secretele erau întotdeauna mai uşor de ascuns la vedere, acolo unde nimeni nu s-ar fi gândit să se uite. Se părea că şi în seara asta se întâmplase la fel.

Deci ce se întâmpla? Încercă să pună totul cap la cap. Cineva furase talismanul de la Rajah, apoi i-l dăduse lui Akash pentru a-l transporta la Surat. Acel cineva îl angajase pe Mansukh să-l vândă în străinătate, însă negustorul insistase ca William să-l transporte, pentru ca el să nu fie nevoit să-l atingă şi astfel să fie ferit de ghinion. Însă acum William se dovedea inutil, iar Mansukh îşi pierduse răbdarea şi-şi trimisese spionul să recupereze bijuteria.

Doar că nu reuşise să pună mâna pe ea. Deci ce avea să se întâmple în continuare?

Tot ce ştia Jamie era că nu ar fi putut să-i lase pe niciunul dintre oamenii ăştia să pună mâna pe talismanul fals până când nu avea mai multe informaţii. Unde era Sanjiv? De ce nu ajunsese încă? Oare familia lui Akash era în siguranţă? Oftă şi îşi frecă faţa, simţindu-se slăbit. De-acum înainte trebuia să fie şi mai atent, tot timpul în gardă.

– Omul acela te-a văzut? o întrebă el pe Roshani.

Ea ridică din umeri.

– Nu ştiu. Poate.

– Credeam că ţi-am spus să te fereşti de oamenii ăştia. Îţi pot face rău, mult mai mult rău decât le-a făcut Kutaro lor. Data viitoare, dacă va mai exista o dată viitoare, găseşte pe cineva în stare să te ajute înainte să dai buzna. Şi unde e paznicul de noapte?

– Nu ştiu.

– Poate c-a fost rănit? Ar fi mai bine să merg să verific. Tu şi Kutaro întoarceţi-vă în pat.

– Câinele auzit ceva, eu venit să văd, se apără ea. Câine bun.

Jamie se apleca şi îi smotoci câinelui urechile.

– Da, e un câine bun. Ia, dă-mi mie asta. Smulse ultima bucată de material din gura câinelui şi o ridică. E bumbac simplu, aşa că nu o putem folosi ca dovadă împotriva cuiva. Înjură în barbă. Oricum, cine l-ar fi crezut? Nu era decât un străin şi chiar nu ar fi putut dovedi că îi intrase cineva în casă.

Principalul lucru era că hoţul plecase cu mâna goală. Deocamdată.

– Omul acela s-ar putea întoarce, îi spuse el lui Roshani. Pot să mi-l împrumuţi pe Kutaro pentru restul nopţii, te rog? Următorul loc în care ar putea căuta cineva ar fi dormitorul meu.

– Da, Kutaro stă cu tine. Roshani îi dădu câinelui un ordin pe limba ei – Jamie presupuse că îi spusese să stea de pază.

– Mulţumesc. Acum, te rog, du-te în pat şi nu spune nimănui nimic despre asta. Stai aproape de Suraya. Curăţ eu mizeria asta după ce văd ce s-a întâmplat cu paznicul de noapte. Şi ţine minte, dacă mai auzi ceva, vii şi mă trezeşti pe mine mai întâi, ai înţeles?

– Da, Jamie *sahib.*

Jamie privi de jur împrejur prin cameră. Avea să fie o noapte lungă.

***

– Domnule Kinross, cărui motiv îi datorez această onoare?

Zarmina stătuse de veche în *divan* şi se grăbise să coboare scările, să-i iasă în întâmpinare lui Jamie în curte. Îi făcu semn din priviri să se prindă în jocul ei şi din fericire el păru să înţeleagă mesajul.

– Eu, ăăăăă... am venit să vă întreb de sănătate. Sper că nu v-aţi căptuşit cu nicio boală după ieşirea noastră de-acum câteva zile, improviză el. A fost cam cald şi mă temeam ca nu cumva să fi făcut vreo insolaţie.

– Nu, deloc. A fost o ieşire foarte plăcută, mulţumesc.

– Bine, foarte bine. Fiul dumneavoastră vitreg e prin preajmă? În privirea lui se citea o altă întrebare, însă pe aceea n-o rosti cu voce tare. Probabil că ghicise că ea voia să vorbească între patru ochi cu el şi probabil ştia la fel de bine ca şi Zar că ar fi putut fi supravegheaţi. Cel puţin venise repede. Trimisese un bilet la el acasă cu doar o oră în urmă.

– Nu, a ieşit pentru o vreme, dar s-ar putea întoarce curând. Doriţi o răcoritoare?

– Mulţumesc, mi-ar prinde foarte bine. Poate am putea să o bem aici, în curte? Dimineaţa e foarte plăcut să stai în grădină.

– Bineînţeles. Zar îşi dădu seama că era mai puţin probabil să fie ascultaţi dacă stăteau afară şi vorbeau încet, aşa că era mai bine în curte. Trebuia să-i povestească despre ce auzise cu o seară înainte, chiar dacă încă nu avea nicio informaţie de la Ali, despre corabie.

Trimise după *sharbat* rece, o băutură dulce făcută din fructe cu zahăr. Era o trataţie foarte potrivită pentru că zăpuşeala devenise intensă, chiar dacă soarele nu ajunsese încă la zenit. Sezonul musonului era foarte aproape şi temperaturile crescuseră mult în ultimele câteva zile. Zar ar fi preferat să stea la umbră, însă era pregătită să suporte puţin disconfort pentru a avea puţină intimitate. Aruncă o privire împrejur, asigurându-se că erau singuri. Curticica era goală şi tăcută, nu se auzea nimic în afară de bâzâitul insectelor care îşi făceau de treabă prin diversele ghivece cu flori. Se simţi învăluită de o scurtă senzaţie de satisfacţie la vederea frumoaselor flori pe care adesea le îngrijea personal. Avea orhidee de tot felul, calendule, crini şi iasomie, avea şi câţiva nuferi în micul iaz, şi o grămadă de tufe şi tufişuri. Era cu adevărat un loc plin de linişte, plin de culoare în lumina strălucitoare a soarelui.

Ocazia unei conversaţii şoptite veni odată ce răcoritoarele fură servite, şi servitorii plecară. Zar îi spuse ea mai întâi veştile lui Jamie, apoi el îi povesti ce se întâmplase la el acasă pe timpul nopţii şi îi spuse concluziile la care ajunsese.

– Eşti sigur că tipul acela nu l-a găsit? Zar îşi feri ochii cu o mână, ridică privirea spre el şi fu din nou surprinsă de culoarea pe care o aveau ochii lui în lumina puternică a soarelui. Erau mult mai frumoşi decât orice diamant. Dar de ce se gândea ea la aşa ceva acum? Îşi pierdu răbdarea cu ea însăşi, îşi luă ochii de la el şi începu să se joace cu marginea mânecilor. Era îmbrăcată englezeşte astăzi, aşa se îmbrăca întotdeauna când primea străini în vizită sau când mergea în vizită la rezidenţi străini.

– Da, am verificat astăzi de dimineaţă, e încă bine ascuns şi în siguranţă.

– Şi deci ce-ai de gând să faci? Ali încă nu s-a întors, însă atunci când o să vină o să ştim sigur ziua în care William plănuieşte să plece. Nu-mi vine să cred că se gândeşte să-l tragă pe sfoară pe Mansukh. Cred că nu mai e în toate minţile.

Jamie dădu din cap.

– După câte mi-ai povestit, nu pare o mişcare înţeleaptă din partea lui. Însă deocamdată nu ştim nimic sigur. Hai să ne vedem din nou mâine şi să mai stăm de vorbă. S-ar putea ca până atunci să avem informaţii noi.

– Bună idee. Însă ce scuză ne-am putea găsi? Sunt sigură că William va afla că ai fost astăzi aici. I s-ar putea părea ciudat să mai vii o dată, atât de curând, nu-i aşa?

– Ce-ar fi s-o aduc pe Roshani într-o vizită? A tot vorbit despre tine de când am fost la picnic.

– Oh, da, vino! Mi-ar face mare plăcere să o văd din nou şi sper ca până atunci să primesc veşti de la Ali. De fapt, cred c-ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Nu poate fi atât de greu să afli ceva atât de simplu. Zar se încruntă, întrebându-se de ce întârzia spionul ei atât de mult. Eu...

Fusese întreruptă de nişte voci care se auzeau dinspre intrarea principală a casei. Un moment mai târziu William intră în curte, cu faţa schimonosită de furie. Zar se ridică, dându-şi seama cât de aproape de Jamie stătuse până atunci şi strigă la fiul ei vitreg:

– William, ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva?

El tresări, de parcă nu ar fi observat că sunt acolo, şi îşi îndreptă paşii spre ei.

– Kinross. Dădu scurt din cap spre musafir. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

– Domnul Kinross a venit să se intereseze de sănătatea mea, se repezi Zar să explice.

– De sănătatea ta? De ce, eşti bolnavă?

– Nu, eu... Creierul lui Zar părea că se blocase, nu se putea gândi la ceva coerent, însă din fericire Jamie îi sări în ajutor.

– Am dus-o pe doamna Miller şi pe *ayah* a ei într-o mică excursie acum câteva zile şi mă gândeam ca nu cumva să se fi îmbolnăvit din cauza căldurii, interveni el cu calm. Din fericire, n-a fost cazul.

Privirea lui William spunea că toată istoria asta i se părea destul de suspectă, însă din câte se părea problema care-l preocupa pe el se dovedea mai importantă.

– Foarte ciudat, izbucni el, începând să se plimbe în fața lor. Un negustor, foarte bun prieten de-al meu, a fost găsit mort. Ucis. Cu gâtul tăiat de la o ureche la alta. Probabil că auzi oftatul surprins al lui Zar, că adăugă: Îmi cer scuze, însă, zău, nu cred c-am trecut de limita decenței.

– C-c-ce negustor? întrebă Zar, deși se temea că știa prea bine despre cine era vorba.

– Unul pe care-l chema Feroz, îi confirmă William bănuiala. A fost aici chiar seara trecută, am discutat despre.... ăăăă....o propunere de afacere. Nu-mi vine să cred! Își trecu degetele prin părul destul de lung, ridicându-l în partea din față, unde era umed din cauza transpirației.

Jamie rămăscse tăcut pe parcursul acestui schimb de replici, însă schimbase o privire cu Zar. Dădu ușor din cap spre ea, atât de încet încât se îndoia că William observase ceva.

– E într-adevăr o nenorocire pentru bietul om, spuse Jamie. Și pentru dumneata, bineînțeles. Sper că dumitale n-o să-ți facă probleme întâmplarea asta.

– Ce vrei să spui? William se holbă la el. De ce mi-ar cauza mie probleme moartea lui Feroz?

Jamie își ridică mâinile într-un gest conciliant.

– N-am vrut decât să spun că o schimbare a planurilor s-ar putea să nu-ți pice bine. Chiar dumneata ai spus că negociați o propunere de afaceri, nu-i așa?

– Oh, asta. William părea ușurat. Da, da, o mare bătaie de cap.

– Ei bine, eu o să cam plec, spuse Jamie. În mod evident nu e momentul potrivit pentru vizite de curtoazie. Ne vedem mâine, doamnă Miller, când o să o aduc pe protejata mea, așa cum am stabilit. Abia așteaptă să vă vadă.

– Protejata? Nu știam că ai o protejată. William îi aruncă o privire plină de neîncredere.

– Da, însă e o poveste lungă și nu vreau să vă plictisesc acum cu ea. Vă urez amândurora o zi bună.

Jamie făcu o plecăciune și plecă. Zar îl urmări pe William, care părea neliniștit și nervos. Oare ce se va întâmpla acum? se întrebă ea. Cine-l ucisese pe Feroz? Nu putea fi cineva în cârdășie cu Mansukh, asta dacă nu cumva celălalt negustor nu avea și alți dușmani, despre care ea nu știa nimic. Dacă avusese dreptate, și mai fusese un spion în curte în seara trecută, acesta îi raportase stăpânului său cele auzite. Moartea lui Feroz era rezultatul acestui raport.

Se înfioră. Toată chestia asta devenea mult prea serioasă.

William se prăbuşi la biroul său şi, cu o înjurătură plină de furie, îl mătură cu mâna, dând pe jos tot felul de hârtii şi de tuburi. Acestea se împrăştiară pe podea, în jurul lui, însă lui nici că-i păsa. Şi-ar fi dorit să aibă ceva greu la îndemână, să arunce în perete, să-şi consume cumva frustrarea, însă nu avea nimic pe-aproape, în afară de călimara cu cerneală. Şi nu era atât de idiot încât să arunce cu călimara, cerneala ar fi murdărit şi pereţii, şi podeaua.

– La naiba cu tot! Plesni cu palma biroul gol. Cum putea Feroz să fie mort?

Se întâlnise cu el doar cu o seară în urmă şi îi lăsase impresia unui tip care ştia să aibă grijă de el. Din câte auzise William, Feroz era rivalul lui Mansukh de ceva vreme deja, aşa că se gândise că ştia cum să se ferească de rele. Însă, din câte se părea, lucrurile nu stătuseră chiar aşa.

Mai îngrijorător era că, dacă moartea lui era rezultatul înţelegerii pe care o făcuse cu William, atunci şi William era în pericol. Cum aflase Mansukh de planurile lui? Nu spusese nimănui nimic, doar Feroz şi agentul lui ştiau. Şi avusese mare grijă, nici măcar nu se apucase să-şi vândă lucrurile. Stabilise cu agentul lui ca toate lucrurile să-i fie scoase la vânzare imediat după plecarea lui şi banii să fie aduşi în Persia personal chiar de către acesta. William urma să-l aştepte acolo. Avea încredere în el, doar fusese mulţi ani angajatul tatălui său.

Mansukh pusese să fie urmărit. Erau spioni peste tot, aşa că ar fi trebuit să-şi închipuie că şi în casa lui pereţii puteau să aibă urechi.

Se înfioră. Se gândise că avea să fie simplu să fugă cu talismanul şi cu restul averii sale fără ca Mansukh să-şi dea seama. Însă tipul avea probabil ochi şi urechi peste tot. Cum să scape din nenorocirea asta?

Poate ar fi putut să dea vina pe Kinross? Să spună că fusese ideea lui şi că el îl forţase pe William să facă o înţelegere?

Era singurul plan la care se putea gândi acum. Între timp, trebuia să încerce să găsească o altă cale de a scăpa de-aici, şi încă repede.

CAPITOLUL 16

Zar își întâmpină musafirii în curte, sperând că aveau să rămână cu toții acolo, ca să poată discuta cu Jamie ce se întâmplase cu o zi înainte. Mai întâi trebuia totuși să-și întâmpine tânăra musafiră. Ce mai faci, draga mea?

– Drăguț din partea dumitale că ai adus-o pe Roshani să mă viziteze în după-amiaza asta, domnule Kinross.

Zar îi zâmbi fetiței, care îi întoarse un rânjet și o privire ștrengară. Îi amintea lui Zar foarte mult de Jamie, care o luase pe mica hoață sub aripa lui. Poate că i se păruse că se aseamănă mult cu Roshani și de asta o acceptase în casa lui.

– Ne bucurăm foarte mult că am fost invitați, spuse Jamie, vorbind pentru amândoi.

– Rămânem afară? Zar făcu semn spre curte. Poate Roshani vrea să mai alerge un pic.

– Sigur, are o grămadă de energie. Jamie zâmbi, și pentru un moment Zar aproape că uită de scopul serios al acestei vizite.

Se adună și puse să fie aduse răcoritoare, ca și în ziua precedentă. Roshani pălăvrăgi cu gazda o vreme. Apoi, după ce hăpăi *sharbat*-ul, se puse pe explorat aleile din jur. Zar se întoarse spre Jamie și șopti:

– Ali n-a venit nici ieri, așa că nu știu nimic în plus. Dumneata ai vreo veste?

El clătină din cap.

– Nu prea, nu. L-am trimis pe Kamal să încerce să strângă orice fel de informații, însă n-am aflat decât ceea ce știam deja. Feroz negustorul a fost găsit cu gâtul tăiat și nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic.

– Trebuie să fi fost mâna lui Mansukh, nu-i așa? Vreau să spun că nimeni altcineva nu avea un motiv anume.

– Nu știm asta cu siguranță. Poate că Feroz era un mincinos, un negustor care-și trăgea pe sfoară partenerii, poate că era urât de toți ceilalți.

– Nu, moartea lui se potrivește prea bine cu restul chestiilor pe care

le-am aflat. Zar îl prinse de braţ fără să-şi dea seama şi aproape că-l zgâlţâi. Ce ne facem? Dacă Mansukh e furios, ar putea să-l ucidă pe William, apoi pe dumneata... Lăsă propoziţia neterminată, nu putea suporta gândul că Jamie ar fi putut fi rănit sau chiar mai rău.

Colţurile gurii lui se ridicară puţin. Îşi puse mâna peste a ei, aflată încă pe braţul lui.

– Eşti îngrijorată pentru mine, Zarmina? Sunt impresionat.

Ea-şi trase repede degetele şi scoase un sunet ce exprima nerăbdarea.

– Sunt îngrijorată pentru noi toţi. E foarte periculos. Habar nu avem cu ce ne confruntăm de fapt.

– Aşa e. Deci ce propui?

Zar încercă să-şi facă ordine în gânduri. O urmări pe Roshani, care se apucase să înconjure curtea ţopăind într-un picior, angrenată într-un joc de-al ei. Cât de mult îşi dorea să fie şi ea din nou la fel de tânără şi lipsită de griji ca fetiţa aceea! La vârsta aceea viaţa părea atât de simplă şi de lipsită de griji! Oftă.

– Nu ştiu, dar presupun că singura noastră variantă este să facem ce doreşte hoţul sau ce doresc hoţii să facem. Ridică privirea spre Jamie. Va trebui să-i dai talismanul lui Jamie.

– Nu pot. Nu încă. Ştii asta. Buzele lui Jamie se strânseră. Nu pot să-l dau până când nu ajunge Sanjiv cu veşti despre Akash şi familia lui.

– Dar...

Un ţipăt tăie văzduhul, întrerupând-o pe Zar în mijlocul propoziţiei. Priya năvăli în fugă în curte, cu o expresie îngrozită pe faţă. În urma ei era un grup de bărbaţi înarmaţi cu cuţite şi săbii curbate. Se răspândiră, blocând toate ieşirile din curte, scotociră fiecare cameră în parte. Doi dintre bărbaţi ieşiră dintr-o cameră laterală târându-l între ei pe William care înjura de mama focului exact în momentul în care pe intrarea principală îşi făcea apariţia încă o persoană: Mansukh.

– Oh, nu! şopti Zar, simţind cum inima îi bate nebuneşte. Discuţia lor avusese loc prea târziu.

– Acoperă-mă un moment, şuieră Jamie şi se lăsă pe vine în spatele lui Zar.

– Ce? Se încruntă, însă făcu ce i se spusese, în timp ce William începuse să strige după *sepoy-ii* lui. Oricine era un pic mai răsărit avea angajaţi soldaţi pentru protecţie. Ei aveau angajaţi patru astfel de gărzi, însă niciunul dintre ei nu veni la chemarea lui William. Zar încercă să nu se gândească la ce li s-ar fi putut întâmpla acestora, însă se temea că probabil avuseseră aceeaşi soartă ca şi Feroz.

Trase adânc aer în piept şi încercă să nu cedeze panicii care simţea că o cuprinde.

Jamie se întoarse şi-şi reluă locul lângă ea. Zar se uită la el, întrebându-se ce făcuse, însă expresia lui era de nepătruns.

Semeţul *bania* se îndreptă spre ei, cu ochii strălucind de furie reţinută. Priya continua să se vaite. Mansukh ridică o mână spre unul dintre oamenii lui.

– Scoateţi-o de aici. Luaţi şi copilul. Ei nu au nimic de-a face cu asta. Zar îşi dădu seama că Mansukh credea că Roshani este fiica Priyei, doar pentru că stătea lângă ea. Privi cum oamenii negustorului le duseră pe cele două în casă, închizând uşa în urma lor. *Bine, măcar ele vor fi în siguranţă.* Ştia că Priya va avea grijă de fetiţă.

William rămăsese tăcut, împietrise parcă, uitându-se la Mansukh cu ochi mari, cu privirea unuia încolţit de un tigru sau de un alt animal de pradă. Jamie părea plămădit dintr-un alt material.

– Ce înseamnă toate astea? întrebă el, uitându-se la negustor. Îndrăzneşti să ameninţi o doamnă chiar în casa ei?

Mansukh se opri în faţa micului grup şi strânse din buze.

– Sunt sigur că ştii exact de ce sunt aici, străine. Nu-mi place să fiu înşelat. Engleza lui era bună, deşi avea un accent puternic, şi Zar îşi aminti că făcea de multă vreme afaceri cu misiţi englezi.

– Nu te-a înşelat nimeni, spuse Jamie şi adăugă încet: Încă. Zar spera că nimeni altcineva în afară de ea nu-l auzise.

Dar Mansukh îl fixă cu privirea pe William, care începu să tremure vizibil şi deveni foarte palid.

– Ba da, m-au înşelat. Sau măcar au plănuit s-o facă. Aşa, deci credeai că poţi să mă tragi pe sfoară, ei? Eu nu aşa fac afaceri. Acum, spune-mi unde este?

– Nu-l am. Tonul lui William era un amestec de îmbufnare şi obrăznicie, cu o urmă de spaimă, parcă era un băieţel înspăimântat.

– Minţi! Mansukh făcu un gest către oamenii lui. Luaţi-i de-aici, m-am săturat de jocul ăsta. O să ne răspundă la întrebări în altă parte.

Îşi repetă ordinul în gujarati şi oamenii lui se grăbiră să-i dea ascultare. Mansukh se întoarse şi plecă fără să mai arunce nici măcar o privire înapoi. Ignoră sunetele vânzolelii iscate în momentul în care Jamie încercase să opună rezistenţă, folosindu-şi pumnii asemenea unui luptător, spre surprinderea lui Zar. Însă, deşi nu lupta rău deloc, era singur împotriva unei duzini, şi cum William rămăsese împietrit ca o statuie, deci nu-i fusese de niciun ajutor, nu avusese nicio şansă. Nici Zar nu

putuse face prea multe, pentru că aproape imediat brațele îi fuseseră duse la spate și încheieturile legate cu o frânghie.

În semn de modestie femeile mahomedane de clasă medie din oraș se acopereau întotdeauna cu o bucată de pânză albă numită *burqa* atunci când ieșeau în oraș. În dreptul ochilor aveau o bucată de plasă albă, ca să poată vedea. Atacatorii îi acoperiră cu astfel de veșminte înainte să-i scoată din casă și să-i urce în trei palanchine, fiecare cărat de câte șase servitori. Când acestea se puseră în mișcare Zar înghiți în sec, încercând din greu să nu dea frâu liber lacrimilor.

Planurile lui Jamie eșuaseră într-un mod spectaculos.

***

Negustorii bogați locuiau în case frumoase din cărămidă și Jamie știa deja că vila lui Mansukh era situată lângă zidul orașului, cu fața spre râu. Fusese în recunoaștere după ce Zar îi povestise despre el. Acum recunoscu repede casa cu patru nivele, pe măsură ce se apropiau de ea. Majoritatea caselor din jur erau mai mici, cu cel mult două sau trei etaje, însă Jamie era de părere că Mansukh voia să se laude, să-și arate bogăția, inclusiv prin acest spațiu suplimentar.

Toate casele de genul ăsta aveau perechii groși și rezistenți. Etajele superioare ale acestei case ieșeau în afară și erau susținute de piloni sculptați de lemn. Cei trei prizonieri fură băgați repede în casă prin intrarea principală și conduși spre o scară care ducea în beciurile boltite. Acestea păreau a fi la fel de mari ca și etajul de deasupra, și Jamie încercă să memoreze modul de dispunere a încăperilor. Zar și Jamie ajunseră într-o cameră mare care trebuia să fie foarte aproape de râu, judecând după umezeala care acoperea zidurile.

Li se scoaseră straiele femeiești și fură împinși la podea. Jamie se rostogoli ca să nu se lovească, pentru că avea încă mâinile legate la spate, însă o auzi pe Zar scoțând un geamăt de durere și își dădu seama că ea nu știuse să facă la fel.

– Ticăloșilor! scrâșni el, însă bărbații care-i aduseseră aici părură să nu aibă nicio reacție. Îi târâră pe prizonieri până lângă un zid și le prinseră încheieturile în cătușe de fier. Acestea erau prinse la rândul lor de un lanț lung doar atât cât să le permită să stea cu spatele lipit de zid. Frânghia nu era suficientă? îi provocă Jamie, însă și de data asta fu ignorat.

Gardienii plecară cu William, care în mod evident urma să fie dus undeva singur. Strigătele lui de protest se loviră în van de tavanul boltit al beciului.

– Se pare că şi-a regăsit vocea, murmură Jamie. Păcat.

– C-c-ce o să îi facă? şopti Zar, cu răsuflarea tăiată, de parcă s-ar fi străduit să îşi ţină emoţiile sub control. Jamie era mândru de ea că reuşise cel puţin să-şi stăpânească plânsul. Nu le suporta pe femeile care plângeau pentru orice. Avusese parte de destule crize de plâns cu Elisabet...

Se întoarse şi se uită la Zar. În încăpere intra puţină lumină printr-o fereastră zăbrelită plasată în partea de sus a peretelui, însă chiar şi în lumina aceea slabă Jamie putea să-şi dea seama că femeia era destul de calmă. Se lăsă pe spate şi-i studie figura. Frumoşii ei ochi albaştri erau imenşi, însă el nu-i putea linişti temerile.

– Cred că putem ghici, spuse el sec. N-avea niciun rost să o ferească de lucrurile evidente. Nu era deloc proastă. Şi noi urmăm, după ce îşi dau seama că William chiar nu ştie nimic.

– Deci le vei da talismanul?

– Nu cred că am de ales. Oftă. Măcar dacă ar fi ajuns Sanjiv, însă presupun că a fost întârziat. Ştii că nu puteam face nimic până când nu ajunge el.

– Ce-ai făcut acolo, în curte, când mi-ai zis să te acopăr?

El zâmbi şi îşi deschise gura pentru a-i arăta ce ascundea sub limbă: trei diamante, fiecare de mărimea unghiei de la degetul mic.

– Rezerve de urgenţă, spuse el după ce le puse la loc. Nu-i venea deloc greu să vorbească în timp ce le ţinea în gură. Era evident că nu era prima dată când făcea asta.

Ea clipi.

– Cum? De unde le-ai luat?

– De obicei le ţin în mânerul pumnalului meu, care e gol pe dinăuntru, însă m-am gândit că probabil urmează să mi-l ia, ceea ce s-a şi întâmplat până la urmă, aşa că le-am scos de acolo. Nu ştii niciodată când ai putea avea nevoie de ceva de oferit ca mită.

– Vrei să încerci să-i mituieşti pe gardieni? Părea încântată de idee, însă el dădu din cap.

– N-are niciun rost. Sunt sigur că Mansukh i-a antrenat foarte bine şi că la nevoie le-ar da mai mult. Nu, o să păstrez o vreme diamantele. Deşi poate că ar fi mai bine să le ţii tu, în caz că sunt şi eu luat la întrebări.

Nările ei se măriră, de parcă numai gândul că el ar fi putut fi luat o speria. Nici lui nu-i prea convenea ideea. Oricum, el, spre deosebire de William, avea ceva de negociat.

– Dacă ţi le dau ţie, crezi că le-ai putea ascunde în acelaşi loc ca şi mine? întrebă el.

Ea părea că se îndoieşte.

– Probabil că nu pe toate trei. N-o să fiu în stare să vorbesc normal. Cred c-aş putea totuşi să ţin unul sub limbă.

– Atunci va trebui să pun două dintre ele în altă parte. Oricum cred că e o idee bună să nu le ţin pe toate trei la un loc. Apropie-te, te rog. Cred că lanţurile astea ar putea fi suficient de lungi.

– De ce? Ce vrei să.... *Jamie!*

Jamie se târâse mai aproape de ea şi se aplecase, lipindu-şi faţa de decolteul ei. Dădu drumul la două dintre cele trei diamante în crăpătura dintre sânii ei, făcând-o să tresară, deşi nu era sigur dacă din cauza faptului că se gâdila sau pentru că era revoltată.

– Jamie, zău aşa! protestă ea.

– Să sperăm că n-o să se uite acolo, spuse el rânjind după ce îşi luă buzele de pe pieptul ei, după ce plasă câte o sărutare pe fiecare dintre cele două umflături. Zar deschise gura, cel mai probabil pentru a protesta, însă el profită de faptul că era aplecat spre ea şi o sărută. Fu un sărut uşor şi jucăuş, în care-şi folosi limba doar pentru a descrie conturul buzei ei inferioare. O auzi oftând, de parcă ar fi renunţat să se lupte cu el pentru a-l face să înceteze. Observă că nici ea nu se retrage şi intră rapid în joc, din toată inima, răspunzându-i de fiecare dată.

– Jamie, acum chiar nu e momentul, murmură ea printre sărutări.

– Ba da, este. Este momentul perfect. Îi ajuta să nu se mai gândească la locul în care erau, ceea ce Jamie nu considera a fi un lucru foarte rău. Şi spera ca ea să fie atât de distrasă încât să nu se mai gândească la situaţia lor. Pe el cu siguranţă îl ajuta. Asta nu te.... sperie? Adăugă el, trăgând-o uşor cu dinţii de buză, făcând-o să se înfioare.

– Nu.

– Pentru că nu te pot atinge? şopti el, încercând să păstreze un ton jucăuş, chiar dacă îşi dorea cu disperare să afle răspunsul.

Ea se opri pentru o secundă şi se uită în ochii lui, apoi dădu din cap.

– Cred că... da.

– Nu ţi-aş face niciodată, rău, jur! Îi acoperi obrajii de sărutări şi îşi lipi fruntea de a ei. Mă crezi?

– N-n-nu ştiu. Poate că nu vrei, dar...

– Dacă o să mă laşi, pot să-ţi arăt că dragostea poate fi făcută şi fără durere. Într-una din zilele astea o să te învăţ să te bucuri de ea, promit.

Ştia că mergea pe sârmă, însă numai cine nu riscă nu câştigă. Ţi-a plăcut adineauri să-mi simţi buzele pe piele, nu? Se uită spre sânii ei. Imaginează-ţi cum ar fi să le simţi mai jos, dacă... ăăă... nurii ţi-ar fi eliberaţi din chingi. Se apleca şi o sărută pe gât, pe claviculă, coborând din nou spre decolteu, frecându-şi nasul de pielea ei catifelată, zgâriind-o uşor cu barba.

Ea se înfioră, însă se trase un pic în spate şi înghiţi în sec îndeajuns de tare pentru ca el să o poată auzi.

– Nu pot. Pur şi simplu... nu, nu e posibil.

– Ba da, este. Îşi coborî gura şi mai jos, lipindu-şi faţa de materialul întins peste sâni. Îi simţi sfârcurile întărindu-se şi îi zâmbi. Vezi?

Ea trase brusc aer în piept şi clătină din cap.

– Te rog, nu!

El se ridică.

– E numai alegerea ta, îi făcu el pe plac. Dacă avea să facă vreodată dragoste cu ea, trebuia să facă asta în condiţiile ei, aşa că n-avea niciun rost să insiste. Doar gândeşte-te la asta, bine? Trebuie să ai încredere în mine.

Nu că ar fi avut prea multe şanse să se întâmple ceva între ei în momentul acela. Cine ştie dacă aveau să scape cu viaţă de aici? Însă cel puţin dacă ar fi reuşit să-i ţină mintea ocupată cu gânduri indecente n-avea să se gândească prea mult la faptul că erau închişi.

Ea dădu din cap, părând răvăşită, şi el decise să nu mai insiste deocamdată. Acum nu mai rămăsese decât un singur lucru de făcut.

– Deci mai am nevoie de un singur sărut, atâta tot, spuse Jamie. Când ea se apleca în faţă, el îi împinse ultimul diamant în gură cu limba. Nu-l înghiţi. Ar putea fi periculos. Haide, pune-l sub limbă.

– Mmm-hmmm. Dură o clipă până când ea reuşi să mute piatra, însă, după ce o mută, reuşi să vorbească din nou. Se simte tare ciudat.

– Te obişnuieşti. Şi dacă ţi se pare imposibil, pot oricând să-l iau înapoi. Aşa, acum hai să vedem cât de strânse sunt legăturile astea.

***

– Deci chiar ai crezut că poţi să mă tragi pe sfoară, Miller? Ştiam că eşti prost, însă nu ştiam că eşti atât de idiot.

Mansukh stătea în faţa lui William, holbându-se la el, în timp ce doi dintre cei mai fioroşi oameni ai lui îl ţineau pe prizonier. La un semn al negustorului, un al treilea îl lovi pe William în plexul solar, făcându-l să geamă de durere.

– Eu n-am făcut nimic! Kinross a fost. El m-a amenințat. Jur!

Urmară încă două lovituri, în falcă și în lateralul capului. Vederea lui William se încețoșă și începu să înțeleagă că într-adevăr fusese foarte prost.

– Celălalt străin a fost doar un curier. El nu știa nimic despre ce transportă, așa că nu avea cum să te fi amenințat. Mă iei de prost? Obrajii lui Mansukh erau negri de furie și ochii îi scânteiau nervoși.

– Nu, urma să-ți spun totul, dar...

– Ah, probabil de-asta ți-ai rezervat loc pe una dintre corăbiile câinelui de Feroz, nu? Mansukh dădu din cap. Oh, da, știu totul despre asta. Mi-a spus totul înainte să-i tăiem definitiv corzile vocale.

Lui William i se făcu rău și își simți genunchii tremurând de frică atunci când se gândi la modul în care murise Feroz. Dacă ar fi avut mâinile libere, și le-ar fi ridicat ca să-și protejeze gâtul. Un gât pe care l-ar fi preferat netăiat.

– Așa, acum vreau să-mi spui exact unde ai ascuns talismanul pe care te pregăteai să-l iei cu tine. Și, crede-mă, până la urmă tot o să vorbești.

William și-ar fi dorit să-i poată spune ce voia.

***

Zar era încă răvășită de senzațiile pe care i le provocase Jamie, fără ca măcar să-și folosească mâinile. Nimeni nu-i atinsese sânii în afară de Francis, și în niciun caz nu în felul ăsta, nu într-un fel care să-i producă plăcere. *Însă mi-a plăcut!* Trebuia să fie sinceră cu ea însăși, chiar dacă gândul acesta o îngrozea. Doamne, Dumnezeule, ce-ar fi putut oare să-i facă dacă i-ar fi permis să-și folosească mâinile cum voia el?

Nu, era prea mult.

Oricum, n-avea niciun rost să se gândească la asta acum, că erau blocați aici și nu se întrevedea prea curând momentul eliberării. Frica de ceea ce le-ar fi putut face Mansukh câștigă lupta din mintea ei și uită pe loc de orice tehnici de făcut dragoste.

– Crezi că o să ne omoare? reuși ea să articuleze. Ar putea scăpa basma curată după aceea? Suntem englezi. În mod sigur n-are voie să ne țină așa aici, câtă vreme suntem cetățeni străini.

– Ha?

Își dădu seama că Jamie tot trăgea și împingea de lanțul din spatele lui.

– Ce faci acolo?

– Încerc să mă eliberez, bineînțeles. Gemu și dintr-odată ea auzi sunetul unei bucăți de metal căzând pe podea. Gata, am scăpat de una. Zâmbi, cu dinții albi strălucindu-i în lumina puțină.

– Cum ai reuşit să faci asta?

El ridică din umeri.

– Fiarele astea au fost făcute probabil pentru un tip mai mare, pentru că mie-mi erau destul de largi. Şi eu am oasele mâinii foarte flexibile. Îţi aduci aminte de seara în care mi-am pus brăţările tale? Nu îndeajuns de flexibile pentru a scăpa şi de frânghia asta blestemată. Cred că m-au legat prea strâns. Dar poate poţi tu să-mi desfaci nodurile dacă stau cu spatele spre tine? Stai să-mi eliberez şi cealaltă mână din fiare.

Zar se întrebă dacă nu cumva ar fi putut şi ea să se elibereze din lanţ, însă cătuşele grele din jurul încheieturilor mâinilor ei erau foarte mici, probabil făcute pentru un copil. Ce gând oribil! Singurul lucru pe care putea să-l facă acum era să-l ajute pe Jamie.

Dură puţin, însă până la urmă reuşi să desfacă nodurile de la legăturile lui Jamie. Apoi el se aplecă să le vadă pe ale ei.

– Poţi să ieşi din astea? întrebă el.

– Nu, nu cred.

El verifică, pipăind, dacă aşa stăteau lucrurile, dar Zar ştia că aşa era.

– *Fan ocksâ!* înjură el

– Ce înseamnă asta? Şi în ce limbă e? Zar era curioasă şi îşi dădu seama că nu ştia prea multe despre bărbatul cu care se sărutase deja de trei ori. Chiar trebuia să schimbe această stare de fapt dacă avea să continue să-i permită genul acela de libertăţi. Deşi chiar n-avea de gând. Nu se cuvenea.

– E suedeză, şi chiar nu vrei să ştii ce înseamnă, crede-mă. Chicoti. În niciun caz nu e ceva ce-ar spune o tânără doamnă bine-crescută.

– Şi de ce suedeză? Suedia e o ţară din nordul îndepărtat, nu-i aşa? Zar nu fusese în Anglia decât o dată, şi cunoştinţele ei în materie de geografie erau destul de limitate.

– Da, foarte departe. Acolo e zăpadă toată iarna, zăpadă mare şi frig năucitor. Câteodată mi se face dor, când vremea aici e foarte caldă, ca acum. Ezită, apoi adăugă. Acolo locuiesc părinţii mei. Tatăl meu este din Scoţia, însă s-a mutat în Suedia când era tânăr, şi acolo a întâlnit-o pe mama mea şi s-a căsătorit cu ea.

Părea că nu-i place să vorbească despre asta, însă Zar insistă. Simţea că se apropie de o taină şi interesul ei era mare. Şi prefera să insiste pe marginea acestui subiect decât să îşi contemple în tăcere posibila soartă.

– Povesteşte-mi despre ei. Mai ai şi pe altcineva? Ai şi o soţie? Gândul acela îi apăruse brusc în minte, trimiţându-i un pumnal de gheaţă prin stomac. De ce nu-l mai întrebase asta până acum? Ce proastă fusese!

– Nu, sunt văduv. Am... am o fiică.

Această recunoaştere suna de parcă i-ar fi fost smulsă cu forţa şi Zar nu înţelegea de ce.

– Foarte drăguţ, nu-i aşa? Câţi ani are?

– Mmm-hmmmm. Patru ani şi jumătate.

Nu părea să fie convins că a avea o fiică era un lucru bun şi Zar era pe punctul de a-l descoase mai mult, mai ales pentru că era normal ca un bărbat să ţină la propriul lui copil, mai ales dacă era vorba despre unul atât de mic. Apoi îi trecu prin cap că poate soţia lui murise în chinurile facerii. Uneori, când se întâmpla astfel, soţului îi venea destul de greu să se ataşeze de copil, cel puţin aşa auzise.

– O să-ţi povestesc mai multe altă dată, murmură Jamie. E mai complicat.

Răspunsul acesta părea să-i confirme bănuielile, aşa că Zar decise să nu mai insiste.

– Bine, atunci măcar povesteşte-mi despre Suedia. Cum supravieţuiţi unui frig atât de năprasnic? Mie mi s-a părut greu de suportat şi în Anglia. Tatăl meu m-a dus acolo o singură dată, şi am ajuns în luna martie. Vremea era îngrozitoare şi mi-a intrat frigul în oase pentru luni bune! Din fericire am plecat înainte de venirea toamnei.

Jamie râse.

– Şi asta ţi s-a părut vreme insuportabilă? Atunci n-ai supravieţui niciodată în Suedia. Imaginează-ţi troiene de zăpadă adânci de un metru, ţurţuri atârnând de streşinile caselor şi copacii toţi cu crengile acoperite de gheaţă. E frumos, dar şi dur.

– Nici nu pot să încep să-mi imaginez asta.

– Bineînţeles, te înfofoleşti, ca să-ţi ţii de cald. Există haine făcute din blănuri, foarte bune. Căciuli, mănuşi, multe straturi de haine şi cărămizi fierbinţi pentru călătoriile cu sania.

– Sania?

– O trăsură fără roţi care alunecă pe zăpadă. Dacă ar avea roţi, ar rămâne împotmolite.

– Mi-ar plăcea să văd aşa ceva.

– Serios?

– Poate doar o singură dată. Puţin, înainte să îngheţ de frig.

Vorbele ei îl făcură să râdă.

– Atunci poate o să te duc într-o zi. Oftă. Cât despre acum, mă tem că suntem blocaţi aici.

Cât stătuseră de vorbă, încercase să găsească o modalitate de a o elibera, trăsese de lanţ, încercând să afle dacă erau verigi slabe, însă degeaba.

– Tu nu eşti blocat, nu trebuie să rămâi aici, spuse ea. De ce nu încerci să fugi, să te duci după ajutor? Sunt sigură că misiţii englezi de la Factorie ar veni să ne salveze, pe mine şi pe William, dacă ai putea ajunge la ei.

– Aş putea ajunge până la ei, însă n-am cum să ies de-aici. Uşa e încuiată, aşa că până când va veni cineva, va trebui să aştept. Eşti sigură că nu ai prefera să rămân? Dacă le promit talismanul, sunt sigur că o să te lase măcar pe tine să pleci.

– Nu, de ce-ar face-o? Mă îndoiesc că riscă să lase pe cineva să plece, că riscă să fie daţi de gol. Înghiţi greu. Cred că vor să ne reducă definitiv la tăcere după ce pun mâna pe talisman.

CAPITOLUL 17

Încăperea era cufundată într-o beznă totală. Era linişte, nu se auzea nimic în afară de fâşâitul îndepărtat al valurilor mareei care urcau pe râu şi muezinul care-i chema pe mahomedani la rugăciune. Bisericile mahomedane sau moscheile, cum li se spunea, împânzeau Suratul. Cele mai mari aveau cupole arcuite, cele mai mici – turnuleţe. Trei sau patru aveau şi minarete, turnurile rotunde cu un balcon de jur împrejur în partea de sus, balcon de la care răsuna chemarea credincioşilor la rugăciune. Jamie era atât de obişnuit să le audă, încât pentru el devenise un fel de sunet de fundal.

La început Jamie rămăsese lângă uşă, încercând să desluşească sunetul eventualelor mişcări şi sperând că avea să intre cineva, o persoană pe care să o poată ataca. Însă timpul trecuse şi el se întorsese să se aşeze lângă Zar, lăsând-o să-şi sprijine capul pe umărul lui.

– Încearcă să dormi, spuse el. Îţi promit că o să te trezesc dacă aud ceva.

– Foarte bine, însă mai întâi ar trebui să-ţi înapoiez diamantul.

Îl luă înapoi, în timpul unui sărut rapid. De data asta nu mai trase de timp, îşi dorea ca ea să se odihnească. Spre surpriza lui, Zar chiar adormi. Gândul că avea atâta încredere în el, măcar când venea vorba de siguranţa ei, îl mişcă. Nimeni nu se mai bazase atât de mult pe el, de

multă vreme, era un sentiment ciudat. Însă n-ar fi trebuit să o implice deloc în chestia asta. Era vina lui că ea se afla aici, în pivniţa asta împuţită. Gândul ăsta îl făcu să-şi încleşteze pumnii. Deşi, de fapt, era vina lui Miller, a lăcomiei lui.

Nu ştia ce să facă mai departe. Era posibil să dezarmeze unul, ba chiar şi doi oameni care ar fi intrat în pivniţă, însă cum ar fi putut să iasă din casă după aceea? Şi chiar ar fi putut să o lase pe Zar aici? Habar n-avea ce-ar fi putut să-i facă Mansukh şi oamenii lui. Nu putea decât să ghicească, şi după ce pătimise cu soţul ei, un astfel de tratament ar fi putut să o facă să-şi piardă definitiv minţile.

Nu, nu o pot lăsa aici. Trebuia să găsească o cale de scăpare pentru amândoi.

Până la urmă soarta hotărî pentru ei. La puţin timp după miezul nopţii, Jamie auzi paşi apropiindu-se şi decise să pună în practică prima parte a planului său. O scutură pe Zar de umăr şi-i puse o mână peste gură.

– Vine cineva. Linişte, şopti el şi o simţi dând aprobator din cap. Şi ia diamantul, repede, poate vor să mă ia la întrebări.

I-l pasă împreună cu un sărut, apoi se ridică şi se postă în spatele uşii. Când intră primul bărbat, îl doborî cu o lovitură de pumn care ateriză chiar deasupra urechii lui stângi. Al doilea bărbat, care văzuse ce se întâmplase, făcu un pas în spate, însă acolo mai era cineva, care avea şi un felinar în mână – însuşi Mansukh.

– Opreşte-te sau trag! ordonă el.

Jamie îi dădu celui de-al doilea adversar un pumn în stomac, făcându-l să se prăbuşească, şi rămase în picioare în faţa negustorului. Bărbatul avea, într-adevăr, un pistol îndreptat spre el şi, deşi Jamie nu era sigur că arma era încărcată, nu voia să rişte. Cu un cuţit s-ar fi descurcat, însă o armă de foc era prea mult.

– Bun. Văd că eşti un om înţelegător. Mansukh intră în încăpere şi se uită spre Zar. Spre deosebire de ruda doamnei.

Zar tresări.

– Ce-ai făcut cu William? şopti ea. Jamie o văzu albindu-se la faţă în lumina felinarului.

Gura lui Mansukh se strânse.

– Nu contează ce i-am făcut eu, *sahiba,* ci ce mi-a făcut el mie. E un prost dacă are impresia că poate să mă păcălească. Se holbă la ei. După ceva... muncă de convingere mi-a spus că avea de gând să pună mâna pe obiectul pe care trebuia să mi-l aducă. L-am trimis să-l aducă, împreună

cu mai mulţi dintre oamenii mei şi s-a dus direct la dumneata acasă. Spunea că ştie exact unde îl ţii. Dădu din cap spre Jamie. Numai că, după ce a stat o grămadă de vreme acolo, a încercat să fugă sărind pe o fereastră din spate. Bineînţeles, eu îmi luasem măsuri de precauţie şi l-am prins. În curând o să fie pe drum spre corabia mea.

– Şi nu ţi-a dat.... ăăă, obiectul? Jamie ştia că asta nu era posibil, însă trebuia să se asigure.

– Nu, bineînţeles că nu. Cum ar fi putut s-o facă, dacă este la dumneata? N-am crezut că spune adevărul, dar trebuia să mă asigur de asta.

Jamie dădu din cap. N-avea rost să se mai prefacă.

– M-am săturat de jocurile astea! lătră negustorul. Te duci şi-mi aduci obiectul, repede ori doamna moare. Şi, dacă încerci să ceri ajutorul prietenilor tăi englezi, o să mă asigur că o să găsească o tonă de dovezi care să îi conducă la concluzia că tu ai ucis-o, şi astfel autorităţile o să te execute pe loc. Înţelegi?

– Da. Juri că ea n-o să păţească nimic?

– Nu eşti în poziţia să-mi ceri ceva, însă asta pot să-ţi promit oricum, pentru că doamna Miller nu mi-a tăiat niciodată calea, nu s-a amestecat în afacerile mele şi s-a purtat corect cu toată lumea. Este o femeie înţelegătoare.

Se simţea adevărul în cuvintele lui, aşa că Jamie dădu din cap.

– Mulţumesc. După dumneata, atunci. Îi făcu semn că ar trebui să plece şi îi aruncă lui Zar o privire scurtă, dorind s-o îmbărbăteze. Mă întorc repede, îi promise el.

Cei doi bărbaţi care veniseră cu Mansukh se ridicaseră deja în picioare şi îl aşteptau la uşă. Unul îi dădu o lovitură pe la spate, însă el îi ignoră şi îl urmă pe negustor, după ce se asigură că Zar fusese încuiată la loc. Cel puţin cei doi nu rămăseseră cu ea. Spera ca Mansukh să se ţină de cuvânt.

Avea să se înapoieze cât mai repede cu putinţă.

***

– Jamie, Jamie! Eşti bine?

Roshani veni în fugă spre el imediat ce Jamie intră în casă. Kutaro, ca de obicei, venea pe urmele ei, lătrând de bucurie. Din fericire oamenii lui Mansukh rămăseseră afară, în stradă. Îi spuseseră doar să se grăbească. Jamie se aplecă şi o luă în braţe, iar fetiţa îi încolăci gâtul cu braţele şi-l îmbrăţişă puternic.

– Sunt bine. Tu? Oamenii ăia nu ţi-au făcut niciun rău, nu?

– Nu. Priya m-a adus înapoi. E aici. Dar... *sahiba* Miller?

– Zar e bine, însă trebuie să le dau oamenilor răi ceva pentru a o lăsa să plece. Haide, trebuie să vorbesc ceva cu tine. Repede.

O luă înainte spre dormitorul lui, luând şi un felinar pe care-l găsise lângă scară. Era probabil mai bine dacă cei care îl aşteptau în stradă credeau că era sus, căutând talismanul.

– Stai jos, trebuie să mă asculţi cu atenţie.

O aşeză pe Roshani pe un scaun şi îngenunche în faţa ei.

– Oamenii aceia răi au luat-o pe Zarmina pentru că eu am ceva ce îşi doresc, o bijuterie. Eu o să le dau bijuteria şi sper că aşa o să-i dea drumul Zarminei. Vreau să-mi promiţi că o să stai cu ea dacă eu nu mă întorc. S-ar putea să trebuiască să... plec într-o călătorie cu oamenii răi. Şi dacă nici Zarmina nu se întoarce, să stai cu Priya, ai înţeles?

Roshani dădu din cap, însă se îmbufnă.

– Vreau stau cu tine.

– Ştiu, dar asta s-ar putea să nu fie posibil. O să vedem. Acum vreau ca tu să fii în siguranţă şi o să-i las Priyei nişte bani ca să poată avea grijă de tine. Îşi luă bastonul pe care-l lăsase mai devreme acasă, îi deşurubă mânerul, îl aplecă şi dinăuntru i se revărsă în mână o grămăjoară de pietre preţioase. În buzunar avea o batistă. Legă repede pietrele în ea, făcând un nod serios. Vezi? Astea sunt pentru tine, şi o să le încredinţez Priyei să le păstreze în siguranţă pentru tine.

Ochii fetiţei se măriră la vederea unei bogăţii atât de mari, însă nu putu să-l contrazică.

– Mulţumesc, şopti ea.

El îi zâmbi.

– Totul va fi bine, însă s-ar putea să dureze puţin. Nu era nici el convins de asta, însă trebuia ca ea să-l creadă. Aşa, acum trebuie să-ţi spun ce trebuie să faci când va veni să mă caute în bărbat pe nume Sanjiv. Mă bazez pe tine, ai înţeles? Bine, atunci ascultă...

La scurt timp după aceea o găsi pe Priya plângând în curte şi o linişti, cum putu el mai bine, înainte de a lua talismanul din lac.

– Acum trebuie să plec. O să o ajut pe stăpâna ta, nu-ţi face griji. Ai grijă de Roshani, te rog. Şi povesteşte-i lui Kamal ce s-a întâmplat.

– Promit. Priya îşi şterse lacrimile.

Jamie ieşi în stradă şi aşteptă ca oamenii lui Mansukh să-l înconjoare. În timp ce se îndepărtau pe strada cufundată în întuneric, el aruncă o privire spre casă şi simţi un fior pe şira spinării.

Era posibil să fie ultima oară când o vedea.

Zar stătea singură în întuneric, încercând în zadar să îşi stăpânească tremurul care-i cuprindea trupul la intervale regulate. *Sunt doar epuizată şi şocul răpirii mă face să tremur,* încercă ea să-şi spună. Însă ştia că era spaima, pur şi simplu spaima care o prinsese în ghearele ei.

Nu avea încredere în Mansukh, indiferent de ce spunea. Faptul că avea o părere atât de bună despre ea era liniştitor într-o oarecare măsură, ca şi faptul că observase că ea nu obişnuia să se amestece în afacerile lui, oricare ar fi fost ele. Însă, odată ce avea să pună mâna pe talisman, cum ar fi putut să împiedice pe oricare dintre ei să spună tuturor că se ocupa cu bunuri furate? Răspunsul era simplu, nu putea, aşa că trebuia să-i omoare.

După o vreme care i se păruse o eternitate, deşi nu putuse să treacă mai mult de o oră, auzi paşi şi zăvorul cum se ridică. Trase adânc aer în piept, sperând că avea să dea dovadă de curaj la întâlnirea ei cu destinul, însă nu putea să-şi facă inima să bată mai încet – avea senzaţia că îi bate atât de tare, încât i se vede prin materialul rochiei.

Unul dintre servitorii lui Mansukh intră şi traversă camera. Se aplecă lângă ea şi îi desfăcu oribilele cătuşe. Deşi braţele lui Zar erau încă legate la spate, se simţea un pic mai bine decât înainte.

– S-a întors străinul? îl întrebă ea pe servitor în gujarati.

Bărbatul îi răspunse cu un mormăit şi spuse doar:

– Haide.

O ridică în picioare şi o îmbrânci spre uşă. Zar ştia că nu avea niciun rost să se împotrivească, aşa că merse cu el, fără să opună rezistenţă.

Ajunseră în curte, unde, în lumina albicioasă a zorilor, îl văzu pe Mansukh aşteptând împreună cu un grup de bărbaţi. William stătea în picioare într-o parte, speriat şi nervos, cu faţa plină de vânătăi. Din nas îi curgea un firicel de sânge. Îşi tot trăgea nasul, de parcă ar fi încercat să scape de sângele acela. Ca şi ea, avea mâinile legate la spate. Zar îi aruncă o privire întrebătoare, însă el doar se holbă la ea.

Simţi cum o cuprinde mânia. Nu era ca şi cum ar fi fost vina ei. El se băgase singur în toată tărăşenia asta. Însă în acelaşi timp îi era milă de el. Nu fusese niciodată prea deştept, şi tatăl lui ar fi trebuit să-l ajute să înveţe cum să se descurce, în loc să-l dea la o parte pentru a-i face loc noii lui neveste.

Spre uşurarea ei, Jamie îşi făcu apariţia pe scările de la intrare, escortat de şi mai mulţi oameni de-ai negustorului. Părea să nu fi fost bruscat şi era sigur pe el, ceea ce o ajută pe Zar să-şi liniştească întru câtva bătăile inimii. Privirea lui o găsi pe-a ei şi i se păru că e uşurat că

o găsească nevătămată. *Oare chiar îi pasă?* Îşi spuse că oricum nu conta. Singura persoană căreia ar fi trebuit să-i pese de integritatea ei corporală era William, însă era evident că el abia putea să aibă grijă de el.

– L-ai adus? întrebă Mansukh când Jamie se opri în faţa lui.

– Da. Acum o să-i dai drumul doamnei Miller, te rog?

Zar observă că nu se ruga de el, ci doar îl întreba, de parcă ar fi aşteptat un răspuns pozitiv. Pentru un moment negustorul păru să se gândească, însă apoi clătină din cap, aproape cu regret.

– Încă nu, îmi pare rău. Nu pot să risc. Veniţi cu toţii într-o călătorie cu noi.

Gura lui Jamie se strânse şi Zar văzu că ochii încep să-i scapere, însă nu spuse nimic. Scoase în schimb o pungă din interiorul hainei şi i-o întinse negustorului.

– E puţin ud, însă nu cred că a suferit stricăciuni ireparabile.

Mansukh deschise punga după ce se întoarse cu spatele la oamenii săi. Zar apucă să vadă puţin din ceva care strălucea ca un foc roşu, care mai apoi se făcu albastru. Toată lumea aşteptă până când negustorul termină de examinat cu atenţie obiectul. Atmosfera era tensionată şi câţiva dintre oameni se foiră, nervoşi. Zar presupuse că se temeau de temperamentul stăpânului lor şi sperau că n-o să aibă de suferit.

Negustorul dădu satisfăcut din cap şi băgă talismanul în propria pungă înainte să dea ordinul de plecare. Zar presupuse că lăcomia sau nerăbdarea îl făcuseră să treacă în sfârşit peste superstiţie, altfel ar fi pus pe altcineva să-l care.

– Spre corăbii, şi repede! Arătă spre Jamie. Cineva să-i lege din nou mâinile, acum!

Jamie se supuse fără să arate vreo emoţie, apoi veni lângă ea după ce se puseră în mişcare.

– Eşti bine? şopti el.

– Da, mulţumesc. S-a ţinut de cuvânt.

– Am sperat că te va lăsa să pleci, însă îi înţeleg judecata, ar fi fost prea periculos. Trebuie să ne gândim la un plan de evadare pentru mai târziu. Poate o să îşi slăbească vigilenţa mai târziu, când vom fi deja pe mare.

Zar simţi un ghem în stomac la gândul că urma să călătorească pe mare împreună cu banda asta de tâlhari, însă măcar nu era singură, îl avea pe Jamie alături de ea. Şirul gândurilor îi fu întrerupt de William, care îi ajunsese din urmă şi care îl împinse cu umărul pe Jamie, astfel încât acesta se dezechilibră puţin şi se lovi de Zar.

– Idiotule! se răsti William. Dacă mi l-ai fi dat mie, aşa cum trebuia să faci, n-am mai fi fost în rahatul ăsta!

Jamie îl lovi la rândul lui cu umărul, trimiţându-l într-unul dintre gardieni, care-l prinse pe William de braţ şi-l scutură zdravăn, înjurând cu voce tare.

– Şi tu n-ar fi trebuit să încerci să faci pe strategul dacă n-ai minte nici cât o găină, replică Jamie.

– Destul! Mansukh se opri şi se întoarse. Nu avem vreme pentru aşa ceva. Separaţi-i!

William fu târât spre spatele grupului. Jamie se împotrivi să fie despărţit de Zar. Ea era recunoscătoare pentru tenacitatea lui, mai ales că până la urmă gardienii îl lăsară să meargă lângă ea.

Doamne, Dumnezeule, te rog nu-i lăsa să-l ia de lângă mine când ajungem pe corabie. Nu cred c-aş putea rezista.

***

Mareea se retrăgea spre larg cu obişnuitul curent zgomotos şi puternic, şi barjele pe care fuseseră urcaţi se îndepărtaseră rapid de oraşul care abia se trezea. Sunetul unei noi chemări la rugăciune se auzea din depărtare, ecourile frângându-se peste ape. În rest, era linişte şi pace.

Zar stătu impasibilă cât timp traversară zonele împădurite, întrerupte din când în când de câmpuri cultivate şi de câte un sătuc. Jamie se asigură că este aşezat lângă ea şi, cum nu era prea mult spaţiu disponibil, fusese înghesuit în ea de către cei care îi flancau. Din când în când, o simţea tremurând şi îşi dorea să facă ceva pentru a o ajuta să scape de frică, însă, cum nu ştia ce îi aşteaptă, nu putea spune nimic.

Odată ajunşi la gurile râului, o luară pe lângă coastă spre apele mai adânci şi într-un final se lipiră de o corabie mare. Era o construcţie tipic indiană, mai mică decât navele englezeşti sau suedeze pe care fusese el îmbarcat până acum, însă părea foarte rapidă. Jamie presupuse că timpul era un factor foarte important, mai ales că musonul se apropia cu repeziciune şi nimeni nu şi-ar fi dorit să fie prins de uragan în largul mării. Poate că şi pentru acest motiv Mansukh devenise nerăbdător. De fapt, toate navele europene plecaseră deja – cea pe care venise Jamie plecase ultima.

Jamie şi Zar fură duşi într-o cabină mică – plasată sub punte –, iar William fu condus în direcţia opusă. Jamie se bucura că nu stăteau în aceeaşi cabină. La cum se simţea în momentul de faţă, era sigur că avea să-l bată măr cu prima ocazie.

– Îţi eliberez mâinile dacă îmi dai cuvântul că n-o să-mi ataci oamenii, spusese Mansukh înainte să fie duşi în cabină. Dacă le atingi şi un fir de păr, mă răzbun pe doamna, adăugase el.

Jamie dăduse din cap.

– Ai cuvântul meu!

Era o uşurare imensă, scăpaseră în sfârşit de legături. Zar oftă de plăcere după ce îşi întinse mâinile şi umerii.

– Slavă Domnului pentru asta, murmură ea. Nu mi-am închipuit niciodată cât de oribil este să ai membrele blocate în aceeaşi poziţie pentru mai multă vreme.

– Uite, dă-mi voie să te masez eu, se oferi Jamie şi îşi puse mâinile pe umerii ei.

Ea sări cât colo.

– Nu, nu cred că...

– Zarmina, relaxează-te! Jur, nu vreau decât să te ajut.

Îi aruncă o privire neîncrezătoare peste umăr, însă îl lăsă să continue şi nu după multă vreme se relaxă în mâinile lui, care-i linişteau crampele musculare şi-i alungau tensiunea.

– Ah, ce bine e!

– Ţi-am spus. Nu se putu abţine şi o sărută pe obraz, dar se opri acolo. Nu voia să le dea oamenilor lui Mansukh idei, dacă aceştia ar fi intrat pe neaşteptate în cabină, sau să creadă cumva că Zar era disponibilă pentru oricine. Gândul ăsta îi făcu stomacul să se strângă. *N-o să o atingă nici măcar cu un deget, câtă vreme eu pot face ceva!*

După o vreme se aşezară pe podeaua de lemn, care măcar nu era atât de rece şi de umedă ca şi cea a pivniţei din care veneau. Cabina era destul de curată şi mirosea vag a mirodenii orientale. Zar îşi puse din nou capul pe umărul lui Jamie şi el o ajută să stea mai bine, cuprinzându-i mijlocul cu braţul.

– Vrei să dormim cu rândul, măcar o vreme? Cred că e mai bine dacă unul dintre noi rămâne treaz, spuse el. Tu prima.

– Dar tu n-ai dormit deloc, nu-i aşa?

El îi zâmbi.

– Nu, dar tu pari să nu-ţi mai poţi ţine ochii deschişi prea multă vreme. Eu sunt bine.

– Foarte bine, dacă zici tu. Mulţumesc. Apoi adăugă: Să-ţi dau diamantul înapoi. Şi-l scoase din gură. Uite.

– Mulţumesc. Jamie îl puse în buzunar, deocamdată.

În câteva secunde adormi. Jamie rămase nemişcat, reobişnuindu-se

cu senzaţia pe care o avea atunci când o ţinea în braţe. Se simţea înspăimântător de bine, era o sentiment de tandreţe, un sentiment de care fugise în ultimii cinci ani. Însă cumva cu Zar nu era chiar atât de rău pe cât se temuse el că va fi. Nu îl forţase să o protejeze, nu flirtase cu el, nici nu încercase să-l oblige să acţioneze în vreun fel. Era exact opusul lui Elisabet.

Gândul ăsta îl surprinse.

Crezuse că Elisabet îl lecuise de femei pentru tot restul vieţii. Ea îl făcuse incapabil să aibă încredere într-o femeie, îl făcuse să le privească pe toate cu cinism, de parcă toate ar fi vrut să-l înhaţe, să pună mâna pe el. Zar încercase să-l alunge, încă de la început. Ea era cea bântuită, prada, cea pe care toată lumea voia s-o înhaţe. Exact ca el. Şi asta schimbase tot.

Furia pe care o simţea în privinţa lui Elisabet n-avea să dispară niciodată, îşi dădea seama de asta, însă poate era posibil să lase trecutul în spate şi să meargă înainte? Să îndrăznească să creadă din nou într-o femeie? Oare era posibil să se îndrăgostească?

Nu ştia şi nici nu prea voia să se gândească la asta.

Zar avea un trup apetisant şi un chip foarte frumos. O dorea, atâta tot. Cine n-ar fi dorit-o? Şi ce dacă era curajoasă şi de onoare? Astfel de trăsături de caracter puteau fi admirate, însă asta nu însemna că o iubeşte.

Zar murmură ceva în somn şi îl strânse mai tare în braţe. Jamie simţi ceva fierbinte revărsându-i-se în vene, însă puse şi asta pe seama dorinţei fizice. Partea de sus a rochiei oferea o privelişte foarte frumoasă, astfel că se simţi cuprins de dorinţă. Însă în acelaşi timp îşi dorea să o ţină strâns în braţe, în siguranţă.

Clătină din cap. De ce să complice lucrurile? Dacă avea să-l lase, urma să o înveţe să facă dragoste, şi după asta se putea căsători cu altcineva. Cineva care să-i ofere ce el nu putea: încredere totală şi dragoste. Un bărbat care putea să stea într-un loc mai mult de o lună încheiată.

Şi, în afară de asta, cine ştie dacă aveau să mai fie în viaţă mâine, aşa că n-avea niciun rost să se gândească la viitor. Exista doar aici şi acum.

CAPITOLUL 18

Rajahul se decisese să plece a doua zi.

– Am decis să plec mâine.

– Te rog să te ocupi de aranjamentele necesare, Bijal.

– Îmi cer scuze, Înălţimea Voastră, am înţeles bine? Mâine? De ce, nunta nu e decât peste două luni.

Bijal se holbă la stăpânul său şi îşi închise gura care se căscase de uimire. Simţi ceva mişcându-se înlăuntrul său, ceva rău-prevestitor. Contase pe faptul că Rajahul avea să mai stea aici măcar încă o lună înainte să plece. În felul ăsta talismanul avea să dispară înainte ca Rajahul şi anturajul său să ajungă în preajma Suratului. Oricum nu se îndreptau direct către oraşul acela, pentru că viitoarea mireasă locuia lângă Ahmedabad, spre nord, însă, chiar şi-aşa, ar fi trecut prea pe aproape pentru confortul lui. Şi, deşi drumul caravanei era destul de lung, n-ar fi durat două luni, de asta era sigur. La naiba!

– M-am hotărât să-mi vizitez o rudă din Baroda pentru câteva săptămâni. Mi-a trimis o invitaţie imediat ce a auzit de nuntă. Poate în felul ăsta o să reuşesc să-mi iau gândul de la griji şi de la suferinţă. Tu sper că vei continua cercetările.

– Păi, da, bineînţeles.

– Bine. Trebuie să recuperezi talismanul, şi încă repede.

– Ştiu foarte bine asta, Alteţă. Însă de ce plecaţi atât dc curând? Suita dumneavoastră... o să dureze zile întregi, dacă nu săptămâni pentru ca toată lumea să se organizeze pentru călătorie, şi...

Rajahul ridică o mână şi-l opri pe Marele Vizir în mijlocul propoziţiei.

– Bijal, te cunosc îndeajuns de bine ca să fiu sigur că vei organiza totul foarte iute. Am hotărât, plecăm în zori. Cine nu e gata poate să ne urmeze ulterior.

Bijal nu avu de ales, făcu o plecăciune în semn de supunere, însă pe dinăuntru fierbea. *Nu-l vreau pe lângă Surat până când talismanul nu va*

fi pe drum spre noul proprietar. Avea o presimţire urâtă. O presimţire foarte urâtă.

Însă trebuia să-şi mai joace rolul o vreme.

***

De mâncare primiră nişte kedgeree – un fel de mâncare făcut din orez fiert, un fel de mazăre sau linte, bucăţi de peşte fript, unt şi smântână – spre seară, când Jamie apucase şi el o repriză de somn. Zar era agitată, însă reuşi să mănânce. Ştia că trebuie să-şi păstreze puterile, în caz că aveau ocazia să fugă. Deşi habar nu avea cum ar fi putut să se întâmple asta în mijlocul oceanului.

– Poate reuşim să furăm barca acestei corăbii, se gândi Jamie. Trebuie să fie una, ori la bord, ori plutind în spate. Nu pare să ne mişcăm prea repede în momentul ăsta, ceea ce mă face să cred că vântul bate din faţă, ceea ce e bine. Asta înseamnă că nu ne-am îndepărtat încă prea mult de coastă.

– Mai întâi trebuie să ieşim din cabina asta. Cum o să facem asta, câtă vreme ai promis că n-o să răneşti pe nimeni? Deşi se bucura să aibă mâinile din nou libere, Zar credea totuşi că promisiunea lui Jamie fusese una făcută în grabă.

El zâmbi.

– Tu chiar crezi c-o să-mi respect promisiunea făcută unui grup de răpitori?

– Oh, înţeleg. Simţi cum îi iau foc obrajii, însă nu era sigură dacă din cauză că se simţea prea naivă – crezuse în promisiunea făcută de el lui Mansukh – sau pentru că zâmbetul lui îi afecta într-un mod ciudat pulsul. Poate din ambele motive.

– Nu-ţi face griji, o să-mi folosesc pumnii doar dacă va fi neapărată nevoie, şi absolut deloc dacă există şi cea mai mică şansă ca ei să-şi poată pune în practică ameninţarea că-ţi vor face rău.

Vorbele astea o linişteau doar vag. Până la urmă, cum putea el să fie sigur?

El schimbă brusc subiectul.

– Deci cât de strâmt ţi-e corsetul?

– Poftim? Se întoarse şi se încruntă la el. Încerca oare să o seducă? Şi nu-şi găsise un loc mai bun decât ăsta?

– Diamantele, şopti el, sunt încă în siguranţă?

– Oh, oh, asta. Se bătu peste corset cu palma şi simţi două umflături micuţe. Da, sunt acolo.

– Şi al treilea? Vrei să mi-l dai înapoi din nou? I-l dăduse ei înainte să se culce, când venise rândul lui să doarmă.

Se întoarse cu spatele pentru ca el să nu-i vadă obrajii arzând din nou. De ce oare era aşa de afectată şi numai de gândul că se vor săruta? Era o nebunie! Mai ales că acum nu mai trebuiau să-l treacă din gură în gură.

– Nu, l-am pus alături de celelalte în timp ce tu dormeai. Îl privi pe sub gene. Nu voiam să-l înghit, şi devenise inconfortabil. În plus, n-ar fi trebuit să mă întrebi asta *înainte* să mâncăm? L-aş fi putut înghiţi odată cu cina.

– Ai dreptate, îmi cer scuze. Însă în ochi avea o strălucire jucăuşă, de parcă i-ar fi citit gândurile. Sau poate pur şi simplu nu mai voiai ca eu să te sărut. Rânjetul i se lărgi şi se trezi că-l loveşte în braţ.

– Nu mai era nevoie să mă săruţi, acum nu mai suntem legaţi.

– Ah, dar poate că voiam să te sărut.

– Eşti incorigibil. Te mai gândeşti şi la altceva?

El se prefăcu că se gândeşte, apoi clătină din cap.

– Nu, nu chiar.

Ea îl lovi din nou peste braţ, şi el râse. Probabil că pe ea o durea mai tare, pentru că braţele lui păreau a fi făcute din piatră.

– Foarte bine, bineînţeles că mă gândesc şi la altceva, spuse el. Doar că prefer să mă gândesc că te sărut decât la faptul că suntem închişi aici.

Îi simţea căldura pielii prin mânecă şi era tentată să-l atingă din nou. În loc de asta se forţă să-i cerceteze hainele, care, la o evaluare sumară, se prezentau într-o stare jalnică. Nu avea haină, ci doar o cămaşă şi o vestă lungă, amândouă pline de praf şi de pete de noroi. Eşarfa de la gât şi pantalonii nu arătau nici ele mai bine, iar ciorapii erau mai degrabă maro, decât albi, cum ar fi trebuit să fie.

– Ce s-a întâmplat cu haina ta? întrebă ea fără să se gândească.

– Am lăsat-o acasă. N-avea niciun rost să o stric şi mai rău şi oricum e atât de cald încât nici nu ştiu de ce mi-am mai luat-o pe mine. De ce, ţi-e frig?

– Nu, bineînţeles că nu. De fapt, în cabina micuţă era înăbuşitor de cald. Îşi dorea să fi purtat haine indiene în locul rochiei englezeşti, care o strângea. Poate că era bună pentru ascuns diamante, însă îi cam împiedica respiraţia normală. Urăsc hainele englezeşti, murmură ea. De ce trebuie să fie atât de strâmte?

Colţurile gurii lui se ridicară.

– Aşa e moda. Să ştii că există şi haine mai confortabile decât ce ai acum pe tine. Şi dacă vrei să te ajut să scoţi ceva de pe tine, trebuie doar să-mi spui.

Îi aruncă o privire exasperată, care fu întâmpinată cu un alt zâmbet criminal de fermecător. Zar trebui să se uite în altă parte. *Nu mai am mult şi o să mă fac complet de râs.* Lua-l-ar naiba! De ce trebuia să fie atât de atrăgător? Nu era corect.

***

William se plimba de-a lungul şi de-a latul micii cabine în care fusese aruncat. În ea erau două paturi tari, lipsite de aşternuturi, însă nu avea chef să se întindă. Încercase, la început, însă îşi dăduse repede seama că aşa simţea mult mai acut mişcarea navei, şi stomacul lui aproape că se revoltase. Nu fusese niciodată un marinar prea bun, şi tocmai de aceea lăsase călătoriile pe seama altora. După ce se ridică în picioare, se simţi un pic mai bine, însă era probabil o problemă de timp până când avea să-l lovească răul de mare. Înghiţi un val de bilă.

– La naiba! urlă el către nimeni anume.

Ştia că oricum nu l-ar fi auzit, pentru că zgomotul vântului şi al valurilor acoperea orice sunet ar fi venit de la el.

– Blestemat să fie Mansukh! Blestemat să fie Kinross! Şi blestemată să fie şi căţeaua aia de Zarmina!

Era doar vina lor. Dacă tatăl lui n-ar fi învăţat-o pe Zar despre afaceri, William ar fi putut vinde tot fără probleme. Dacă Kinross ar fi făcut ceea ce fusese plătit să facă şi i-ar fi dat talismanul, William ar fi putut fi acum în drum spre Anglia, via Persia, cu tot cu talisman. Şi dacă diavolul acela de Mansukh n-ar fi avut spioni pe peste tot, nu şi-ar fi dat seama de combinaţie...

Dacă, dacă, dacă... Însă totul mersese pe dos. Din rău în mai rău.

Acum ce avea să se întâmple cu el? Oare urma să ajungă mâncare pentru rechini?

– Şi atunci ce mama dracului mai aşteaptă? urlă el. Prefera să termine odată tărăşenia asta. Aşteptarea îl ucidea.

Măcar totul avea să se termine repede, că nu ştia să înoate. Cu puţin noroc, avea să se înece înainte ca unul dintre prădătorii ăia blestemaţi să-şi facă apariţia.

Însă nu voia să moară...

***

Cabina avea un hublou, şi Jamie urmări soarele cum dispare dincolo de orizont. Cerul ardea portocaliu, apoi deveni roşu, roz şi mov într-o succesiune rapidă. Era o privelişte frumoasă, însă în acelaşi timp o dovadă a faptului că timpul trecea.

Oare aveau să fie aruncaţi peste bord curând? Ce mama dracului aştepta Mansukh, să ajungă la apă mai adâncă?

Jamie bănuia că asta era intenţia lui, însă spera că negustorul avea să mai aştepte puţin. Astfel vor avea o şansă să încerce evadarea. Dacă nu... Nu, nu se putea gândi la asta.

În ciuda rafalelor de vânt care veneau pe hublou, în cabină aerul era sufocant, iar Jamie simţea cum sudoarea i se scurge pe spate. Îşi şterse fruntea cu mâneca şi încercă să se gândească la ceva mai plăcut. Oh, ce n-ar fi dat acum pentru nişte zăpadă... Chiciură, gheaţă, fulgi moi de zăpadă care ţi se topesc pe limbă... Însă era cât de departe se putea de o astfel de vreme, şi acum nu era vreme de regrete.

Pe timpul nopţi încercă să deschidă uşa cu ajutorul unui cui vechi pe care-l găsise într-un perete al cabinei. Nu reuşi mare lucru şi trebui până la urmă să renunţe.

– Cred că pe partea cealaltă este o bară transversală şi nu o pot ridica doar cu cuiul ăsta, îi spuse el lui Zar. Aş putea probabil să sparg uşa, însă zgomotul i-ar alerta pe oamenii lui Mansukh, aşa că nu e o idee prea bună.

Nu mai veni nimeni să le aducă mâncare şi încercară să raţioneze apa care le mai rămăsese. Dormiră din nou cu rândul.

Mai trecu o dimineaţă. Fură vizitaţi o singură dată de gardienii lor. Li se aduse pâine şi apă, nimic altceva.

– Cred că trebuie să fim recunoscători că ne hrănesc, mormăi Zar. Însă stomacul meu este obişnuit cu mai multe mese consistente pe zi, nu doar una.

La fel şi Jamie, însă câteva înghiţituri de apă potoleau adesea foamea şi faptul că li se dăduse mâncare putea fi un lucru bun. Dacă Mansukh ar fi plănuit să îi omoare, n-avea niciun rost să îşi hrănească prizonierii, aşa că poate li se pregătea altă soartă.

Se apropia prânzul. Zar stătea într-un colţ, sprijinită cu spatele de perete, ameţită de căldură. Jamie măsura podeaua. Era prea încordat, nu se putea relaxa. Ura inactivitatea şi senzaţia de a fi închis într-o cuşcă. Atunci când ajunse la capătul cabinei pentru a mia oară, o explozie

puternică sparse liniştea şi nava se clătină tare, făcându-l pe Jamie să se dezechilibreze. Zar ţipă şi se ridică în picioare.

– Ce-a fost asta? Amândoi se grăbiră spre hublou şi priviră afară.

– Piraţi, cred, spuse Jamie. Să sperăm că sunt ai noştri.

– Ce vrei să spui? Zar îl prinse de braţ, simţi cum degetele ei îi intră în carne. Îşi puse mâna peste a ei şi o strânse uşor, pentru a o linişti.

– Sper doar să nu fie Maratta – indieni din Sud –, ci englezi sau măcar europeni. Dacă e aşa, ar putea să-l ucidă pe Mansukh şi tot echipajul odată cu el. Nu au rămas prea mulţi prin părţile astea, dar să ne rugăm că nu sunt băştinaşi.

– Şi o să n-n-ne o-o-omoare?

– O să vedem.

Pentru o vreme ascultară o întreagă hărmălaie desfăşurându-se pe punte şi lângă cabina lor. Urmară alte câteva bubuituri, nava fu lovită de mai multe ori şi prin hublou Jamie văzu nava piraţilor apropiindu-se îndeajuns de mult pentru ca echipajul să atace nava negustorului, însă nu apucă să-i vadă numele. Din câte putea el să distingă, forma părea a fi a unei nave europene, însă asta nu însemna neapărat că şi echipajul era la fel. Maratta capturau şi foloseau orice navă le pica în mână.

Ascultară strigătele şi într-un final Jamie auzi ce sperase să audă. Îi zâmbi lui Zar.

– Asta a fost o înjurătură în engleză. Acum cred că a venit timpul s-o luăm din loc. Se apropie de uşă şi îi aplică mai multe lovituri zdravene de picior, ţintind mijlocul, acolo unde ştia că e plasată bara ce o ţinea închisă. Făcu destul de multă gălăgie, însă nu credea că avea să fie observat de cineva, cu tot ce se petrecea în jur. Lemnul începu să crape şi după încă o lovitură de picior uşa cedă. Se întoarse spre Zar. Du-te şi încearcă să-l găseşti pe William şi dă-i drumul. Eu o să mă implic în bătălie, de partea piraţilor. Sper că aşa o să-i conving că suntem de partea lor. Spune-i să facă şi el la fel. Îi dădu cuiul lui, pe care-l păstrase în buzunar. Ia ăsta şi, dacă te atacă vreunul, înfige-i-l în faţă, preferabil în ochi. Ţine-l între degete, aşa, cu vârful în faţă. Îi arătă cum, şi Zar dădu din cap, albă la faţă, dar hotărâtă. Şi caută-mă imediat ce poţi.

O urmări o secundă cum aleargă spre celălalt capăt al punţii pe care erau aşezate tunurile. Părea că Mansukh şi oamenii lui fuseseră luaţi prin surprindere şi acum era prea târziu să riposteze cu tunurile. Apoi urcă treptele spre puntea principală.

Ieşi în spatele unuia dintre oamenii lui Mansukh. Îl luă prin surprindere şi reuşi să-l doboare cu o lovitură în cap. Îi luă armele – chiar

la timp, pentru că un alt membru al echipajului venea în fugă spre el. În timp ce se lupta şi cu acesta, Jamie reuşi să arunce o privire pe punte şi observă că avusese dreptate: piraţii erau în cea mai mare parte europeni sau cel puţin nu erau asiatici, de niciun fel. O adunătură de tot felul de oameni, unii foarte zdrenţăroşi, conduşi de un bărbat îmbrăcat cu o haină de mătase roşie, cu toţii păreau a fi disperaţi, gata să omoare pe oricine ar fi stat între ei şi prada lor. Jamie nu ştia dacă Mansukh avea şi o altă încărcătură în afară de prizonierii săi şi de talisman, însă spera ca o astfel de încărcătură să existe. Nu voia să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă piraţii ar fi fost obligaţi să plece cu mâna goală.

***

Spre uşurarea ei, Zar descoperi că puntea de dedesubt era goală şi că nimeni nu stătea de pază în faţa cabinelor de la celălalt capăt.

– William? Eşti înăuntru? strigă ea şi el răspunse imediat din cea din stânga.

– Aici. Ce se întâmplă?

Ea ridică bara şi deschise uşa cât putu de repede.

– Ne atacă piraţii. Trebuie să vii şi tu să lupţi.

– Să lupt? Ai înnebunit? Dezleagă-mă, te rog.

Arăta rău, cu faţa plină de vânătăi şi murdară, cu ochii injectaţi, de parcă n-ar fi dormit prea mult. Avea mâinile încă legate, deşi în faţă, nu la spate. Zar desfăcu repede nodurile şi el oftă de uşurare când legăturile căzură pe podea.

– Jamie s-a dus pe puntea de sus pentru a da o mână de ajutor piraţilor, îi spuse Zar. Zice că ar putea fi englezi şi că poate ne ajută dacă îi ajutăm şi noi. E şansa noastră şi...

– Eu nu fac aşa ceva! William o împinse la o parte şi se îndreptă spre treptele ce duceau spre puntea principală. Eu o să-mi iau tălpăşiţa cât sunt toţi ocupaţi să lupte. N-o să vă vadă nimeni când iau barca.

– Dar Jamie a spus că...

– Nu dau doi bani pe ce-a spus blestematul de Jamie! Şi de când sunteţi atât de apropiaţi? Ai avut o noapte foarte bună, nu-i aşa? şuieră William.

– Nu e aşa, el a...

– Scuteşte-mă de toate detaliile. Trebuie să plec. Acum.

– Nu putem pleca fără Jamie. Zar rămase pe loc, încercând să-l blocheze.

– Noi? De ce te-aş lua şi pe tine cu mine? Aş fi bucuros să scap de tine. În afară de asta, din câte-am văzut, Kinross poate să-şi poarte singur de

grijă. Ar trebui să-ţi pese mai mult de pielea ta, eşti singura femeie pe o corabie plină de bărbaţi! O împinse cu putere într-o parte, dezechilibrând-o.

Zar îşi recăpătă echilibrul şi privi şocată cum el se grăbea spre chepengul ce dădea spre punte.

– William, pentru numele lui Dumnezeu... Doar n-avea de gând să o lase aici, nu-i aşa? Şi pe Jamie?

– Sper s-ajungi târfa piraţilor! Râse şi urcă scările fără să mai arunce vreo privire în urmă.

Ea îşi încleştă pumnii, simţind cum furia creşte în ea.

– Aşteaptă puţin, William, şi-ai să vezi tu! ţipă după el, însă el dispăruse deja şi n-avea niciun rost să-l urmărească. Spera doar că avea să fie prins în timp ce încerca să fure barca şi poate aruncat peste bord. *Aşa ar merita, fiul de târfă!*

Asta nu îi uşura ei deloc situaţia. Aşa cum spusese şi el, era singura femeie pe o navă plină de bărbaţi periculoşi. O singură persoană o putea ajuta acum, însă era unul împotriva multora. Chiar dacă Jamie era puternic şi priceput când venea vorba despre luptă, dar ar fi putut oare să-i garanteze siguranţa? Putea doar să spere că planul lui de a-i ajuta pe piraţi avea să dea roade. Era singura lor şansă.

Zar urcă în fugă treptele de la celălalt capăt al punţii şi urcă să arunce o privire la haosul de deasupra. Clipi la vederea grozăviilor de pe punte şi trebui să înghită în sec pentru a nu vomita. Erau trupuri mutilate, sânge peste tot, chiar şi bucăţi de trup omenesc, însă se concentră, încercând să-l găsească pe Jamie în mulţimea aceea. Unde era? Îl zări într-un final, de cealaltă parte a punţii, luptându-se cu un tip mărunţel şi viteaz, cu un turban galben.

– Aha! Unul dintre oamenii lui Mansukh apăru lângă Zar şi se aruncă asupra ei cu un pumnal. Ea făcu un pas într-o parte în ultimul moment şi apoi se întoarse şi-i sfâşie braţul cu cuiul din mâna ei, aşa cum o învăţase Jamie să facă. Bărbatul îşi scăpă arma, urlând de mânie şi – spera ea – de durere. Cu o expresie furioasă pe faţă se năpusti din nou spre ea şi reuşi să îi blocheze braţele, împiedicând-o să-l mai rănească. Zar încercă să se elibereze răsucindu-şi mâinile şi lovindu-l cu picioarele în tibii, însă era mult mai puternic decât ea.

Nu! O să mă omoare... Luptându-se cu teroarea ce ameninţa să o cuprindă cu totul, încercă să se gândească la o soluţie şi brusc îşi aminti ce o învăţase Jamie după atacul lui Richardson. Fără să ezite, îşi lăsă capul în jos şi îşi repezi fruntea în nasul celui care o ţinea. O duru, însă spera ca pe el să-l fi durut şi mai tare, i se păruse că aude oasele

trosnind, însă nu putea fi sigură. Mişcarea avu efectul scontat. Atacatorul îi dădu drumul şi se dădu în spate, împleticindu-se, căzând victimă unui pirat care-i înfipse un cuţit în spate.

Zar răsuflă adânc de câteva ori pentru a-şi potoli repulsia ce o cuprinsese când văzu sângele bărbatului băltind pe punte. Piratul îi aruncă un rânjet, dezgolindu-şi cioturile înnegrite ale dinţilor, însă din fericire un alt cirac de-al lui Mansukh îi atrase atenţia şi ea fu dată uitării pentru moment. Simţindu-se foarte vulnerabilă, ridică sabia bărbatului mort şi cercetă puntea, să vadă unde era Jamie acum. Îi văzu, părea să-şi fi învins oponentul şi se îndrepta spre ea. Pe drum se lovi de Mansukh, care îşi făcea de treabă cu o sabie curbată care arăta ciudat. Părea că Jamie căutase să se împiedice de negustor, chestie care o nedumerea pe Zar, însă acum nu era momentul să se gândească la astfel de lucruri.

– Eşti bine? Te-a rănit cineva? O măsură cu privirea din cap până-n picioare, încruntat.

– Nu, nu chiar.

– Atunci te rog, întoarce-te sub punte şi stai deocamdată la adăpost, spuse Jamie. O să încerc să mă asigur că nu coboară nimeni la tine, cel puţin pe aici. Fii cu ochii în patru şi anunţă-mă dacă vrea cineva să coboare pe-aici.

– Nu, nu plec nicăieri fără tine. Stai lângă mine, te rog!

– Zarmina..., începu el, pe un ton ameninţător, însă nu avu timp să-şi continue tirada pentru că fură atacaţi din nou.

Zar nu mai luptase niciodată cu o sabie, de niciun fel, însă află foarte curând că *tulwar*-ul pe care pusese mâna era foarte ascuţit şi cu el putea provoca răni serioase ori de câte ori reuşea să lovească pe cineva. Trebuia să-l ţină cu ambele mâini, pentru că era destul de greu, însă hotărârea şi spaima îi dădură mai multă putere decât îşi închipuia că are. Din când în când se uita la Jamie, care lupta lângă ea şi încerca să-i copieze mişcările. Oamenii lui Mansukh ezitau când se trezeau în faţa ei, pentru că nu mai luptaseră niciodată împotriva unei femei, şi asta-i oferea avantajul de care avea atâta nevoie.

Totuşi, nu după multă vreme simţi că nu mai putea continua foarte mult, aşa că începu să se întrebe dacă n-ar fi fost mai bine să-l fi ascultat pe Jamie şi să se fi refugiat pe puntea de dedesubt. Apoi se auzi vocea lui Mansukh care urla:

– Opriţi-vă! Aşteptaţi!

În mod ciudat, toţi se opriră, ca-ntr-un tablou macabru, şi se uitară spre negustor.

– Am un obiect de o valoare foarte mare, strigă el. O să vi-l dau dacă îmi lăsaţi corabia în pace. Văzând că nimeni nu făcea nicio mişcare, băgă o mână în pungă. Zar presupuse că avea să le dea talismanul şi mulţumi zeilor că măcar nu era cel adevărat. Însă ceva nu era în regulă. Mâna lui Mansukh cotrobăi prin pungă în timp ce expresia de pe faţa lui se transformă într-o mare strâmbătură. Frustrare, furie şi apoi parcă panică se oglindiră pe rând în ochii lui. Într-un final ridică privirea spre Jamie. Tu! Întinse sabia spre el şi dădu drumul unui urlet de furie. Unde este?

Toţi se întoarseră şi se uitară acum la Jamie, însă el ridică din umeri.

– Habar n-am despre ce vorbeşti.

Căpitanul piraţilor se săturase.

– Deci ai pierdut acest valoros ceva? Se uită spre oamenii lui. Atunci ce mai aşteptaţi? *La atac!*

Lupta începu din nou, de parcă nu se oprise niciodată. Zar avea nevoie disperată de o pauză şi coborî sub punte pentru o vreme. Aruncă o privire prin chepeng şi îl văzu pe Mansukh îndreptându-se direct spre Jamie, cu o figură fioroasă. Spera ca Jamie să-i poată face faţă.

Ce se întâmplase cu talismanul? Probabil că Mansukh îl pierduse în timpul luptei.

Negustorul nu ajunse la Jamie, pe drum fusese atacat de altcineva. Zar îl pierdu din vedere după o vreme şi se concentră doar asupra lui Jamie. Îl urmări şi aşteptă. Timpul trecea. Dacă ar fi avut mâinile mai curate, şi-ar fi ros unghiile, de emoţie şi de teamă pentru soarta lor. După ce-şi trase răsuflarea şi se simţi pregătită să reintre în luptă, urcă din nou pe punte, însă se părea că totul se terminase. Se auziră urale, parcă se striga „huzzah!" – presupuse că piraţii ieşiseră victorioşi.

– Zar! Aici.

Vocea lui Jamie era exact ceea ce îşi dorea să audă şi, când el întinse o mână spre ea, veni în fugă spre el. Pe punte încă era haos, piraţii roiau peste tot, încercând să ajungă în cală şi în cabine, aşa că Jamie se îndreptă spre margine şi o împinse cumva în spatele lui. Ea observă că o ţinea încă de mână. În cealaltă mână avea o sabie plină de sânge. Respiră adânc de câteva ori, încercând să se liniştească, să se pregătească pentru ce va urma.

Duhoarea de trupuri nespălate cuprinsese toată corabia, împletindu-se cu mirosul de sânge. Nu mai fusese niciodată martoră la o asemenea violenţă. Reuşi cu greu să-şi stăpânească greaţa. Nu-i venea să creadă că participase la o luptă, că rănise oameni, poate chiar îi mutilase. Cel puţin nu omorâse pe nimeni, ceea ce venea ca o uşurare.

Strânse cât putu de tare mâna lui Jamie. Era singura ei stâncă într-o mare foarte agitată.

CAPITOLUL 19

Jamie rămase nemişcat, aşteptând. Ştia că piratul îmbrăcat cu haina roşie, căpitanul, îl observase în timpul luptei, însă nu spusese nimic, îi aruncase doar o privire curioasă. Acum veni şi se uită la ei de sus.

– Tu englez? întrebă el mutându-şi privirea asupra lui Zar, care se făcu mai mică în spatele lui Jamie.

– Scoţian. Soţia mea şi cu mine am fost luaţi prizonieri de băştinaşii ăştia – habar nu am de ce –, însă când v-am auzit, am spart uşa şi am venit să vă ajut să-i dovediţi.

Piratul dădu din cap.

– Am observat. Îi privi câteva secunde cu ochii mijiţi. De obicei nu-i atacăm pe-ai noştri şi, cum ne-ai ajutat, socotesc că-ţi sunt dator. Vrei să ni te alături? În apele astea îs o grămadă de capturi de făcut. Şi avem şi o ascunzătoare confortabilă în Madagascar.

Jamie făcu o plecăciune pentru a-şi arăta recunoştinţa pentru oferta primită.

– Mulţumesc. Dacă eram singur, ar fi sunat foarte tentant, însă... Dădu din cap spre Zar. Sunt sigur că înţelegeţi dacă n-o să-mi împart nevasta cu voi toţi, împreună sau separat. Încă nu m-am săturat de ea. Rânji şi îi făcu bărbatului cu ochiul. Suntem proaspăt căsătoriţi, înţelegeţi? O lună de miere memorabilă, s-ar putea spune.

Piratul izbucni în râs, faţa i se despică într-un zâmbet ştirb.

– Da, pricep ce vrei să zici. Frumoasă, puicuţa. O cântări din nou pe Zar din priviri, şi Jamie strânse ostentativ sabia mai tare în mână. N-avea niciun pic de încredere în tipul ăsta, chiar dacă deocamdată părea să se poarte civilizat.

Căpitanul îşi încreţi faţa, de parcă ar fi cugetat adânc, apoi ridică din umeri.

– Pe tine te pot lăsa să pleci, că ne-ai ajutat, însă oamenii mei se aşteaptă ca doamna să mai rămână. Sau poate vrei să oferi o recompensă pentru ea.

Jamie strânse din dinţi. Se aşteptase la asta. Zar era prea frumoasă şi ar fi putut probabil să fie vândută cu un profit frumos ca sclavă sau ceva de genul ăsta. Gândul ăsta îi făcea sângele să fiarbă, însă încercă să nu-şi piardă calmul şi clătină din cap.

– Nu, nu am la mine nimic care să poată reprezenta o recompensă. După cum probabil vă daţi seama, tâlharii ăştia ne-au jefuit deja. Însă ce-aţi zice de o luptă dreaptă? Eu împotriva oricăruia dintre oamenii dumitale, doar cu pumnii, câştigătorul o primeşte pe doamna.

Jamie o auzi pe Zar icnind în spatele lui, însă se prefăcu că nu observă. Nu putea fi sigur că şeful piraţilor ar fi de acord cu o asemenea propunere, însă spera că luptele de genul ăsta făceau parte din codul lor, aşa că ar fi putut să meargă. Iar dacă se ajungea la chestii mai dure, avea un as în mânecă.

Căpitanul dădu din cap, cu un zâmbet şi mai mare pe faţă.

– Îmi place ideea, însă noi obişnuim să votăm chestiile astea, aşa că o să-i întreb şi pe oamenii mei.

După o discuţie încheiată cu un unanim „da, căpitane!", se întoarse spre el.

– Dacă reuşeşti să-l învingi pe Jonah, doamna e liberă să plece cu tine.

Jamie dădu din cap şi-i trecu lui Zar sabia pe care o ţinea în mână. Ea o luă, cu oarecare reţinere. Ochii ei verzi erau ca două oceane de îngrijorare. El se aplecă repede, o sărută tare pe gură şi şopti.

– Ai încredere.

***

Zar se simţea slăbită şi simţea greutatea imensă a sabiei pe care o ţinea în mână – era chiar mai grea decât cea pe care o folosise mai devreme în luptă. *Pe toţi zeii, oare ce-i trece prin cap?* Chestia asta n-avea cum să meargă.

– Ai încredere, spusese el. Oare asta însemna că el ştia ceva de care ea n-avea habar? Sau doar că era foarte încrezător în abilităţile sale.

Se sprijini de balustradă – avea nevoie de ajutor, picioarele îi tremurau serios. Treaba se complică şi mai mult când îl văzu pe cel cu care avea să lupte Jamie: un tip imens, cu un gât de taur şi cu braţele groase ca nişte trunchiuri de copaci. *Jonah!* Îl chema ca pe cel cu balena? Părea a fi chiar el o balenă. Avea să fie un dezastru şi Zar văzuse deja modul în care se uitase la ea căpitanul piraţilor. N-avea intenţia să piardă duelul ăsta, era sigură...

Jamie părea calm, însă Zar abia putea să se uite la toată scena. Cei doi începură să-şi de târcoale. Ceilalţi formaseră un cerc în jurul lor. Ei îi convenea că fusese lăsată la o parte, spera că uitaseră de ea, măcar pentru moment. Chiar dacă nu vedea foarte bine ce se petrecea. Nu era oricum foarte sigură că şi-ar fi dorit să vadă. Jamie bătut măr, ţipând în agonie, lungit pe punte sub forma unei mase informe de carne... Mintea îi producea destule imagini îngrozitoare şi ea încerca din răsputeri să le alunge pe toate.

Şi mai era şi soarta ei. Nici pe asta nu avea nicio problemă să şi-o imagineze, îi vedea pe toţi atingând-o, folosind-o, până când... Scutură din cap. Nu, n-avea să-i lase s-o atingă nici măcar cu un deget. Prefera să sară în apă.

Cât despre luptă, pur şi simplu trebuia să se uite.

Se agăţă de nişte frânghii şi se urcă cu picioarele pe balustradă, având grijă să nu se uite la apă. Marea părea că este foarte, foarte jos. Chiar în momentul acela Jonah se aruncă în faţă şi încercă să-l lovească în cap pe Jamie cu pumnii lui butucănoşi. Jamie se feri şi păru să folosească mişcarea lui Jonah pentru a-l dezechilibra – cu o lovitură în umăr îl trimise la podea. Un muget se ridică dinspre spectatori şi dintr-odată începură să se audă strigăte de încurajare pentru ambii combatanţi, de parcă mulţimea îşi dăduse abia acum seama că lupta nu era atât de dezechilibrată pe cât păruse la început.

Cu toţii erau furioşi. Zar presupuse că pentru oamenii ăştia lupta era un mod de viaţă şi singurul fel de a le câştiga respectul era să te porţi la fel ca ei. Probabil că Jamie ştia asta, însă oare putea să-l ţină pe Jonah la distanţă pentru îndeajuns de mult timp?

Tipul cel mare se ridică în picioare şi, spre norocul său, Jamie aşteptase, nu-l lovise cât fusese jos. Se apropie acum de el şi îi aplică vreo câteva lovituri la corp, fără prea mult efect, din câte se părea. Apoi bărbatul masiv îi dădu un pumn în bărbie, făcându-l să se dea înapoi, împleticindu-se. Zar îşi strânse puternic buzele pentru a înăbuşi ţipătul care simţea că i se ridică în gât. *Nu!* Te rog, nu...

Jamie se scutură asemenea unui câine şi începu să danseze în jurul lui Jonas, lovindu-l ori de câte ori şi oriunde putea, încasând încă vreo câteva lovituri, niciuna la fel de serioasă ca prima. Mulţimea devenise foarte zgomotoasă, se urlau încurajări şi insulte, iar Zar observă că se făceau şi pariuri cu privire la învingător. Se agăţă şi mai strâns cu o mână, în timp ce cu cealaltă strângea cu disperare sabia.

Faţa lui Jonah era scăldată în sudoare, iar când Jamie reuşi să-l lovească în tâmplă, clipi, parcă dezorientat. Mişcările lui deveniră mai încete şi mai dezlânate, în timp ce Jamie îl copleşea cu o ploaie de lovituri mărunte, aplicându-i din când în când câte una mai puternică la cap.

Înţelese că mai făcuse chestia asta. Zar îşi dădu seama că Jamie chiar se pricepea la lupta corp la corp, deşi nu putea să-şi închipuie de ce. Nu i se păruse a fi genul de bărbat bătăuş, însă oare chiar îl cunoştea atât de bine?

Aproape că izbucni în râs când Jamie făcu ceea ce o învăţase şi pe ea: îl lovi pe Jonah cu capul în nas. Jonah clipi ameţit, cu sângele curgând şiroaie din gură şi nas. Jamie profită de această lipsă de concentrare şi îi mai aplică două lovituri rapide – una tot în tâmplă şi una sub bărbie. Ultima lovitură îl făcu pe uriaş să cadă asemenea unui bivol la abator. Rămase nemişcat pe punte.

Spectatorii izbucniră în urale şi Zar simţi şi ea impulsul de a li se alătura, însă nu era în stare să-şi găsească vocea. Se simţea înţepenită, incapabilă să facă şi cea mai mică mişcare. Se agăţa cu disperare de frânghie. Ce se întâmpla? Chiar aveau să-i lase să plece? Sau doar se jucau cu ei, se distrau şi ei puţin?

Îi era foarte teamă că a doua variantă era cea corectă.

***

Jamie simţea că-l doare tot corpul. Avea un ochi umflat pe care abia îl putea ţine deschis, însă încerca din răsputeri să nu dea niciun semn de slăbiciune când îşi făcu încet loc prin cercul de piraţi, vrând să ajungă la Zar. Părea împietrită de uimire şi stătea pe balustradă, ţinându-se de nişte frânghii. Presupuse că era foarte şocată de tot ce se întâmplase în ziua aceea şi în cea dinainte şi probabil că nu se mai putea mişca. Se urcă la rândul lui pe balustradă, îi desfăcu uşor mâna şi apoi o coborî pe punte. Îşi puse o mână în jurul mijlocului ei, pentru a o putea susţine în caz de leşin, şi o simţi tremurând.

Nu avu timp să o îmbărbăteze. Căpitanul piraţilor veni spre ei. Jamie se uită la el, întrebându-se ce avea să se întâmple în continuare.

– O trântă pe cinste, comentă el. Bietul Jonah o să ţină minte o vreme ziua asta. Râse, apoi expresia feţei i se schimbă, devenind serioasă. Ei bine, ce-i corect e corect şi v-am promis libertatea, ţie şi soţiei tale. Ar fi bine să luaţi barca şi să-i daţi drumul repede, cât oamenii sunt încă binedispuşi, ca nu cumva să se răzgândească. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla când sunt puşi pe petrecut, aşa, ca astăzi.

Jamie se simţi cuprins de uşurare, însă ştia că şeful piraţilor are dreptate, nu trebuiau să mai zăbovească prea mult. Simţi cum Zar îl trage de mână. Se aplecă pentru ca ea să-i poată şopti la ureche:

– William a plecat deja cu barca.

Înjură în barbă.

– Mulţumesc, căpitane, însă se pare că avem o problemă. Barca de pe nava asta a fost deja luată de un laş care a fugit mai devreme, cel puţin aşa mi-a spus soţia mea.

– Ah, înţeleg. Căpitanul se scărpină în cap cu vârful sabiei. Mai e şi barca de pe nava noastră, însă avem nevoie de ea.

– Aş putea plăti ceva din costul unei bărci noi, spuse Jamie. Şi cum probabil foarte curând veţi găsi una gratis, spuse el zâmbind, preţul plătit de mine va fi profit curat. O secundă, doar. Se întoarse spre Zar. Mai ai obiectul acela pe care te-am rugat să-l ascunzi mai devreme, iubita mea?

Ea înţelese ce voia să spună şi, după ce se întoarse cu spatele pentru un moment, îi întinse unul dintre diamantele pe care le ascunsese în corset.

Jamie i-l întinse la rândul lui piratului.

– Ajunge? Nu îi cunosc exact valoarea, însă mi se pare a fi destul de mare. Mi l-a dat un negustor indian cu ceva vreme în urmă. Voiam să îl montez pe un inel pentru soţia mea, însă... Încercă să-şi păstreze o expresie neutră, pentru ca piratul să nu-şi dea seama că ştia exact cât valorează piatra. Îşi făcuse griji degeaba – ochii bărbatului se luminară la vederea micii comori. Luă diamantul de la Jamie şi îl ridică în lumină.

– Da, zic că e o plată frumuşică. Credeam că ai zis că n-ai nimic de oferit la schimb pentru doamna? Ai fi putut scăpa de lupta cu Jonah, dacă mi-ai fi spus mai devreme despre asta. Îmi mai ascunzi ceva?

Jamie scutură din cap.

– Nu, speram să pot păstra piatra pentru soţia mea, atâta tot. Ştii cum sunt femeile când vine vorba de giuvaieruri. Pierderea ei o să o afecteze destul de mult. Încercă să pară morcovit şi văzu că Zar se prefăcu şi ea că e supărată.

Căpitanul le aruncă o privire gânditoare, apoi dădu din cap, parcă satisfăcut că Jamie spunea adevărul.

– Aşa e, dar la nevoie... Apoi strigă către unul dintre oamenii lui: Hei, Jonesy, adu-i domnului barca de pe *Reckless*. Şi iute!

– Cum?

Jonesy îşi puse mâna la ureche, şi căpitanul repetă ordinul.

– Acum, omule!

Nu după multă vreme Jamie şi Zar coborau pe o scară de frânghie, în timp ce Jonesy ţinea barca. Zar coborî prima şi Jamie strânse din dinţi când observă că piratul se uita pe sub fustele ei. Însă nu întinse coarda mai mult de-atât. Jonesy urcă apoi pe puntea navei. Jamie nu pierdu vremea şi, după ce-i mulţumi căpitanului, coborî şi el în barcă şi luă vâslele. Erau destul de grele, mai potrivite pentru doi bărbaţi decât pentru unul, însă reuşi să se descurce. Oftă uşurat după ce puse o distanţă bunicică între ei şi nava ce-i aparţinuse lui Mansukh. Presupunea că nu peste multă vreme corabia aceea avea să fie arsă sau dusă în Madagascar.

Cât despre Mansukh şi despre oamenii lui, aceştia erau fie morţi, fie captivi şi în momentul ăsta lui Jamie îi lipsea energia necesară pentru a-i păsa.

***

Zar stătea în partea din spate a bărcii, uitându-se la marea din fericire nu prea agitată în momentul acela. Îşi muşca buzele, încercând să nu izbucnească în plâns. Din cine ştie ce motiv, acum că pericolul trecuse, îi venea să plângă şi nu-şi putea opri tremurul picioarelor.

– Eşti bine?

Glasul lui Jamie, plăcut şi cald, o făcea să îşi dorească şi mai tare să plângă, însă înghiţi nodul din gât şi trase aer în piept înainte să se uite la el. Încercă să zâmbească, însă probabil nu-i ieşi decât o tentativă chinuită.

– Da. Sau o să fiu, curând. Doar că... Vrei să te ajut la vâslit?

El îi zâmbi.

– Mulţumesc, dar nu. Dacă-ţi dau o vâslă, o să ajungem probabil să mergem în cerc.

Remarca lui o făcu să chicotească, după cum probabil intenţionase şi el. Clipi, reuşind să scape de lacrimi.

– Sunt sigură că ai dreptate. Dar tu, tu cum te simţi? Te doare ceva? Sunt sigură că te doare!

Arăta de parcă l-ar fi călcat un elefant sau, în cazul de faţă, ca şi cum ar fi fost lovit de o balenă. Avea faţa plină de vânătăi, umflată şi lovită, cu un ochi pe care abia îl mai putea ţine deschis.

– Vrei să te spăl pe faţă cu apă sărată?

– Poate mai târziu. Aş prefera ca mai întâi să ne îndepărtăm cât mai mult de piraţi. N-am deloc încredere în ei.

Nici Zar nu avea încredere în ei. Aproape că nu-i venea să creadă că reuşiseră să scape de ei.

– De ce ne-au lăsat să plecăm? Bărbatul acela ar fi putut cu uşurinţă să ne ia diamantul şi să ne ia şi prizonieri sau să ne ucidă.

– Cred că au un cod al onoarei, care, din câte am auzit, conţine şi regula de a nu răni alţi europeni decât dacă aceştia atacă primii. Băştinaşii ne consideră nişte scursuri, ba chiar am auzit nişte poveşti îngrozitoare despre ce le fac femeilor de pe navele capturate. Piraţii europeni iau doar încărcătura.

– Înţeleg. Înseamnă c-am avut noroc. Se încruntă, amintindu-şi de altceva. Apropo, ce s-a întâmplat cu Mansukh? Nu-mi vine să cred că a pierdut talismanul, mă rog, pe cel fals.

Jamie rânji.

– Nu l-a pierdut, dacă e să fim exacţi. Se opri pentru o clipă din vâslit şi băgă mâna în cămaşă, de unde scoase pachetul pe care ea-l văzuse ultima dată în curtea lui Mansukh. Zar rămase cu gura căscată.

– Cum ai reuşit...?

Ochii lui scânteiară.

– Am un prieten al cărui tată a fost hoţ de buzunare. M-a învăţat câte ceva. Nu e o profesie în care aş vrea să mă afirm, însă cunoştinţele acumulate se pot dovedi folositoare din când în când. Trucul e să te loveşti de victimă, pentru ca aceasta să nu fie atentă la ce altceva faci cu mâinile, şi în acelaşi timp să îţi strecori mâna în buzunarul ei, iute ca fulgerul. E nevoie de mult exerciţiu, însă, când eşti tânăr, plictisit şi n-ai altceva de făcut...

– Eşti prieten cu un hoţ de buzunare?

Oare de ce nu o mira asta?

– Nu, cu fiul hoţului de buzunare. Fostul hoţ de buzunare îmi e mai degrabă un fel de unchi onorific.

Zar nu ştia ce să mai creadă, însă decise că era mai bine să nu ştie nimic.

– Deci l-ai luat înapoi, asta-i minunat!

– Într-adevăr. Îi aruncă pachetul. Poate ar fi mai bine să-l ascunzi undeva, la loc sigur. Corsetul tău e mai strâmt decât cămaşa mea.

– Jamie! Privirea pe care i-o aruncase în timp ce rostea acele cuvinte o făcu parcă să ia foc, însă ştia că el avea dreptate, aşa că împinse pacheţelul în sân, lângă celelalte două diamante, care se odihneau undeva în hainele ei. Nu era foarte confortabil, însă, dacă se întâmpla să cadă în apă, bijuteria ar fi fost mai în siguranţă la ea. Câtă vreme nu se înecau sau nu erau mâncaţi... Îşi întoarse privirea spre oceanul ce părea nesfârşit. Şi... şi crezi că vom putea ajunge pe coasă cu bărcuţa asta? Îşi simţea

măruntaiele cuprinse de nelinişte când se gândea cât de mică era barca lor în comparaţie cu sutele de mile marine de apă care se întindeau în jurul lor.

– Da, răspunse el cu fermitate. Urmăresc mersul soarelui pe cer, pentru a mă asigura că ne îndreptăm spre est. N-am mers prea mult cu corabia, aşa că ţărmul n-are cum să fie departe. Facem maximum două zile până acolo. Poate vrei să-ţi rupi o bucată de cămaşă şi să-ţi acoperi capul cu ea. Soarele o să ardă foarte tare. Sau ridică-ţi partea din spate a rochiei, foloseşte-o ca pe o umbrelă de soare. Se opri din vâslit pentru un moment şi îşi scoase cămaşa din pantaloni. Dacă stau să mă gândesc bine, poate ar trebui să mă acopăr şi eu. Rupse o bucată mare din poalele cămăşii şi şi-o înfăşură în jurul capului, ca pe un turban. Arăta atât de caraghios, încât Zar nu se putu abţine şi izbucni în râs. Haide, e rândul tău. Probabil că vei arăta ca o nevastă de pescar, o tachină el, aruncându-i o privire cu subînţeles în timp ce lua din nou vâslele în mâini.

Ea îl imită, îşi rupse cu dinţii o bucată mare de material din partea de jos a cămăşii, apoi legă sub bărbie bucata de bumbac.

– Uite, eşti mulţumit acum?

El zâmbi şi dădu din cap, însă în ochii lui era o strălucire ciudată, iar vocea îi sună puţin răguşit atunci când îi spuse:

– M-am înşelat. Eşti foarte frumoasă.

Zar simţi că obrajii îi devin incandescenţi şi îşi plecă privirea.

– Chiar mă îndoiesc, murmură ea. Mă simt foarte murdară.

– După ce ajungem la mal, putem înota puţin. Apa pare foarte îmbietoare, nu-i aşa?

– Nu, aici nu, însă, dacă ne apropiem de mal, am putea. Se scutură, gândindu-se la toate creaturile marine care cu siguranţă înotau pe-acolo, inclusiv la rechinii aceia îngrozitori.

Rămaseră tăcuţi şi Zar îşi dădu seama că era probabil o idee foarte bună să nu vorbească atât de mult. Nu aveau deloc apă la ei şi, atunci când vorbeşti mult, ţi se face sete mai repede.

Se rugă la toţi zeii la care se putea gândi, cerându-le ajutorul pentru a ajunge în siguranţă la ţărm. Dar oare cât avea să le ia?

CAPITOLUL 20

Jamie vâsli cu mici pauze o zi şi o noapte. Muşchii mâinilor îi protestau şi palmele îi erau pline de bătături. Îşi luă eşarfa, o rupse în două şi cu bucăţile astfel obţinute îşi bandajă mâinile. Apoi strânse din dinţi şi se reapucă de treabă. *Ori fac asta, ori murim şi ce înseamnă nişte dureri de muşchi şi palme în comparaţie cu o moarte sigură?*

Marea rămase relativ calmă la început, un calm întrerupt doar de vreo două reprize de ploaie, însoţite şi de nişte rafale de vânt. Trecură foarte repede. Prea repede, nu apucară să strângă decât foarte puţină apă de ploaie într-un polonic pe care-l găsiseră în barcă. Apa strânsă îi ajută să-şi potolească setea doar pentru o clipă.

– Se apropie musonul, spuse Zar, uitându-se temătoare spre cer, unde se adunau nori negri. Întotdeauna se întâmplă aşa, sunt două–trei reprize de ploaie înainte să înceapă să toarne de-a binelea.

– Să sperăm că n-o să înceapă potopul decât după ce ajungem noi la mal, replică Jamie.

Dacă valurile creşteau, n-avea să mai poată face progrese semnificative.

Din nefericire, dorinţa lui nu fu îndeplinită. În cea de-a doua zi vântul se înteţi, şi valurile din jurul lor deveniră asemenea dealurilor, pe care trebuiau să le urce şi să le coboare. Jamie încercă din răsputeri să vâslească în continuare, însă nu peste multă vreme nu mai ştiu în ce direcţie s-o ia, câtă vreme valurile îi aruncau de colo colo. De fiecare dată când credea că era, în sfârşit, pe direcţia corectă, barca era din nou aruncată. Nu putea vedea nici soarele, astfel că nu putea decât să îndrepte vârful bărcii spre partea un pic mai luminoasă a cerului. Era foarte frustrant.

– Jamie? Ştii încotro ne îndreptăm? Auzi teama din vocea lui Zar şi încercă să o liniştească, în ciuda propriilor griji pe care şi le făcea în privinţa situaţiei lor.

– Chiar acum, nu, însă imediat ce furtuna se va calma, o să pot să-mi dau seama. Ştii să înoţi?

– Da, însă n-am încercat niciodată să înot pe distanţe lungi.

– Nu contează. Dacă ne dăm cu barca peste cap, putem să ne ţinem de ea.

Jamie ştia că, şi dacă ar fi fost o înotătoare foarte bună, cel mai probabil nu i-ar fi folosit la nimic în mijlocul oceanului. Şi că să te ţii de o barcă răsturnată pe o vreme ca asta putea fi cel puţin foarte dificil. Însă n-avea niciun rost să îi spună asta.

Continuă să încerce să conducă mica barcă pe crestele valurilor, însă era literalmente ca şi cum ar fi împins un bolovan la deal. Nu peste multă vreme erau uzi leoarcă de la stropii valurilor ce loveau barca. Un val mai mare îi scăldă din cap până-n picioare. Zar icni.

– Ţine-te de ceva! ţipă Jamie. Sau, mai bine, vino să stai lângă mine.

Îi făcu loc lângă el şi întinse mâna spre ea. Ea întinse la rândul ei mâna şi când începu să se ridice, el încercă să o avertizeze:

– Nu, nu te rid...

Însă ea se ridicase deja şi chiar în clipa în care era să-i apuce degetele barca fu lovită într-o parte de un val mare, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Se împiedică, apoi căzu peste bord ţipând, înainte ca el să o poată prinde. Jamie se uită la apă, în locul în care ea dispăruse, împietrit de groază la început, însă imediat simţi că trebuie să acţioneze. Trebuia să o salveze.

– *Zarmina!*

Se aplecă peste marginea bărcii, căutând-o înnebunit. Când în sfârşit apăru la suprafaţă, era prea departe de el, nu putea ajunge la ea. Apoi fu din nou trasă sub apă.

– Nuuuuu! Apucă vâslele şi începu să vâslească nebuneşte, încercând din răsputeri să îndrepte barca spre locul în care o văzuse apărând din nou la suprafaţă. Zar, aici! Încearcă să rămâi la suprafaţă, vin! strigă el. Nu era sigur că ea îi putea auzi cuvintele, însă măcar îşi întorsese capul la auzul sunetului vocii lui şi părea să se străduiască din răsputeri să rămână la suprafaţa apei.

Următoarele câteva minute fură cele mai lungi din viaţa lui Jamie. Se luptă să ducă barca mai aproape de ea. O pierdu din ochi de mai multe ori, se temu că s-a scufundat, trasă la fund de rochia ei grea, însă spre uşurarea lui de fiecare dată ea reuşise să iasă din nou la suprafaţă. Într-un final, când fu sigur că avea s-o piardă pentru că pur şi simplu nu mai avea puterea să se mai lupte cu valurile, capul ei apăru chiar lângă barcă,

iar mâinile i se repeziră spre marginea acesteia. Dădu drumul vâslelor şi se aruncă într-o parte, apucând-o de o mână.

– Te-am prins!

Simţi cum îl traversează un val de uşurare, însă degete ei erau ude şi alunecoase, astfel că aproape că o scăpă. Luptându-se cu panica pe care o simţea cuprinzându-l, o apucă repede de încheietura celeilalte mâini şi se aplecă periculos de mult peste marginea bărcii, încercând să o tragă înăuntru.

– Poţi să te apuci de marginea bărcii? Haide, ajută-mă, Zar, o rugă el.

Văzu că era în stare de şoc şi aproape complet epuizată, însă până la urmă dădu din cap şi încercă să facă tot ce-i spusese el. După ce el fu sigur că ea se apucase bine de marginea bărcii, se aplecă şi mai mult şi o apucă de subsuori şi o ridică înapoi în barcă, unde ea ateriză pe fund, tuşind şi scuipând. Barca se clătină periculos, însă un val rebel îi ajută şi îi împinse într-o altă direcţie, salvându-i de la o iminentă răsturnare

– Zar! Zarmina? Vorbeşte-mi! Ai înghiţit multă apă?

Ea clătină din cap.

– Da. Nu. Poate, doar... puţină.

– Bine. Vino încoace. Şşşşttt, acum e totul în regulă. Eşti în siguranţă. Eşti bine. Jamie se lăsă pe fundul bărcii şi se aşeză lângă ea, strângând-o în braţe. Amândoi tremurau de epuizare şi de frică, însă erau în viaţă, cel puţin deocamdată.

Se asigură că vâslele erau în barcă, apoi îşi lipi capul de cel al lui Zar. Închise ochii şi lăsă valurile să-i poarte unde voiau. Nu avea cum să cârmească în momentul de faţă. De-aici aveau să fie la mila Domnului, însă cel puţin Zarmina era în viaţă.

Mulţumi Domnului pentru asta.

***

William scâncea, aproape înnebunit de frică, urmărind valurile imense ridicându-se deasupra şi în jurul lui.

Avea să moară, era sigur de asta.

Oare asta era pedeapsa pe care o primea pentru că o lăsase pe Zar în urmă? Oare îl mâniase pe Dumnezeu? Dar ea îşi meritase soarta, femeia aia proastă şi uneltitoare, şi oricum nu era responsabilitatea lui. Nu chiar. Îşi făcuse necazuri cu mâna ei, se aruncase cu capul înainte, fără să gândească.

Ar fi trebuit să se mărite cu Richardson şi n-ar mai fi fost acum în situaţia asta.

Chiar şi-aşa, se gândi la ea, cum rămăsese singură cu piraţii sau cu oamenii lui Mansukh, oricare ar fi ieşit învingători, şi se simţi cuprins de un sentiment de vinovăţie.

– N-ai făcut bine, fiule, n-ai făcut bine! Aproape că auzea vocea tatălui său admonestându-l.

Însă acum nu prea avea ce să mai facă. Şi, oricum, ea îl avusese pe Kinross de partea ei. Şi asta îi lăsă un gust amar, modul în care îi vorbise despre tipul ăla, de parcă era salvatorul lor, un cavaler cu armură strălucitoare. Ha! William se salvase singur, n-avusese nevoie de scoţianul ăla enervant.

Sau cel puţin aşa îşi închipuia.

Se lăsă pe fundul bărcii, căutând cu disperare să se adăpostească sub bancheta de la pupa, însă valurile înspumate îl ajungeau şi acolo. Simţea apa sărată pe limbă, în nas, o simţea prelingându-i-se pe piele. Îl usturau ochii, în parte din cauza lacrimilor de spaimă, în parte din cauza apei de mare. Furtuna mugea de ore în şir. William îşi pierduse orice speranţă. Încercând să nu mai vadă întinderea nesfârşită de apă, se întinse pe fundul bărcii şi închise ochii, înconjurându-şi capul cu mâinile. Astfel nu mai trebuia să se uite la toate ororile din jur. Însă cu ochii minţii continua să vadă valurile năpustindu-se asupra bărcii, rostogolindu-se peste el, înecându-l...

Într-un final adormi epuizat şi când se trezi avu impresia că a murit şi a ajuns în rai. Totul era calm, o pace binecuvântată se aşternuse în jur. Valuri minuscule se spărgeau de pereţii bărcii, însă niciunul nu se mai năpustea asupra lui. Însă cel mai mult îl bucura soarele care strălucea pe cerul aproape în totalitate albastru.

Apoi auzi un strigăt.

Se ridică în picioare, confuz, şi se uită peste ape, în direcţia de unde venise strigătul. Văzu o corabie. Părea o navă pescărească, însă, deşi era mică şi părea a fi complet murată, avu impresia că vede cel mai frumos lucru din viaţa lui. Flutură braţele şi văzu că echipajul navei îi răspundea cu gesturi similare, apoi văzu cum corabia se întoarce încet spre el.

Veneau să-l ia. Era în siguranţă.

***

La un moment dat, când se apropiau zorii, valurile şi vântul se potoliră în sfârşit şi Jamie răsuflă uşurat. Stătuse aşezat pe fundul bărcii, cu spatele sprijinit de băncuţă şi cu Zarmina în faţa lui, ghemuită în braţele sale. Erau amândoi uzi până la piele, însă din fericire nu era foarte frig şi

ţinându-se astfel îmbrăţişaţi se feriseră şi de vânt. Încă era totuşi foarte inconfortabil şi de câteva ori trebuiseră să arunce apa care se tot aduna în barcă. Deşi erau uzi fleaşcă, nu trebuiau să mai stea şi într-o baltă.

– Zar? Te-ai trezit? Vorbi în şoaptă, nevrând să o trezească, în caz că reuşise cumva să aţipească.

– Da. Cred că da.

Zâmbi.

– Dacă vorbeşti cu mine, aş zice că te-ai trezit. Ascultă, cred că în curând o să răsară soarele şi vom putea să ne orientăm din nou spre ţărm.

Nu mai spuse şi că ar fi putut să fie degeaba, pentru că habar n-avea cât de departe de ţărm îi aruncase furtuna. Trebuiau măcar să încerce, şi să spere la salvare. Alternativa era de neconceput.

– Bine. Poate o să ne şi uscăm niţel. Fu scuturată de un tremurat. Sunt leoarcă. Cred că arăt ca un şobolan înecat. Ştiu că mă simt ca unul. Avea poalele rochiei împrăştiate în jurul picioarelor lor, mustind de apă.

– Cel mai frumos şobolan pe care l-am văzut vreodată, murmură Jamie, pentru că, deşi părul îi atârna dezordonat, faţa ei era la fel de frumoasă ca întotdeauna, poate un pic mai palidă decât în mod normal.

Îi aruncă o privire neîncrezătoare peste umăr.

– Ţi-a intrat apă sărată în creier sau poate în ochi.

– Nu m-ar surprinde chestia asta, fu de acord Jamie. După ce soarele e sus, va trebui să ne scoatem hainele una câte una şi să le întindem la uscat. Habar n-am cum ai reuşit să nu te duci la fund cu tot materialul ăla trăgându-te în jos. Cred că eşti o înotătoare mai bună decât crezi.

O simţi străbătută din nou de un fior, la amintirea groazei pe care în mod evident o avea încă proaspătă în minte.

– Da. Le simţeam de parcă erau vii şi încercau să mă tragă sub apă, murmură ea. Aproape că renunţasem...

– Nu te mai gândi acum la asta. Eşti în siguranţă. O strânse şi mai tare, trăgând-o spre el. Nici el nu voia să se mai gândească la acel eveniment. Fusese atât de aproape să o piardă şi îşi dădea seama acum că n-ar fi vrut deloc să rămână fără ea. Cumva... ţinea la ea. Simţea cum mintea i se blochează, îi dă rateuri la contactul cu acest sentiment deloc familiar, aşa că încercă să se gândească la chestiuni mai practice. Ai pierdut cumva talismanul sau încă îl ai?

Zar se bătu peste corset.

– E aici, la fel şi diamantele, cred. E uimitor că nu au căzut!

– Da. Mă gândesc că măcar de data asta ai făcut bine că ţi-ai strâns atât de tare corsetul. Stai liniştită, te scoatem noi curând din el.

– Sunt sigură că hainele se vor usca şi pe noi, nu e nevoie să le scoatem, spuse ea, în vocea ei făcându-şi simţită şi o notă de panică.

– Cred că nu vorbeşti serios! Doar nu o să te fereşti de mine acum, după tot ce-am pătimit împreună.

– Ei bine, să ştii că n-o să stau goală în faţa ta, dacă la asta te gândeşti. Părea furioasă acum, iar el clătină din cap, în spatele ei. Zău aşa, femeia asta era o contradicţie pe picioare: acum era timidă, în următoarea secundă curajoasă...

– O să stau cu ochii închişi, jur! Sau poţi să mă legi la ochi, dacă vrei, însă n-o să te las să stai cu hainele alea ude pe tine toată ziua.

– Mai vedem noi.

Într-un final ajunseră la un compromis. El îşi scoase cămaşa şi haina mai întâi, iar ea-şi scoase rochia. După ce aceste articole de îmbrăcăminte se uscară, Zar îl puse să se întoarcă cu spatele, îşi scoase furoul şi corsetul, apoi îşi puse cămaşa lui pe ea şi după aceea rochia, care acum era tare, parcă apretată. După ce furoul ei se uscă şi el, făcură din nou schimb, ca el să-şi poată usca pantalonii. Îşi trase cămaşa bine şi se aşeză peste poalele ei, însă nu se putu abţine să nu zâmbească atunci când o văzu că face eforturi disperate să nu se uite la picioarele lui.

Simţi cum un hohot de râs îi urca pe gât, în ciuda necazului în care erau. Poate că venise momentul pentru puţină tachinare, ca să le mai ia gândul de la situaţia în care se aflau.

– Îmi cer scuze, sunt cam păroase.

– Ce? Zar se uită la Jamie, apoi îşi coborî privirea spre picioarele lui, după care şi-o îndreptă repede în altă parte. Nu voia să se uite la pulpele lui goale, însă era greu să reziste tentaţiei. Cu sau fără păr, el era bine făcut. Iar în ceea ce priveşte trunchiul, pe care-l putuse admira în voie timp de ore bune mai devreme, când îi împrumutase cămaşa..., ei bine, nu-şi prea găsea cuvintele.

Era de-a dreptul ca un zeu. Nu, asta era probabil o blasfemie, însă cu siguranţă că era construit după trupul unui zeu. Avea un bronz uniform, ce-i dădea pielii o nuanţă aurie şi scotea subtil în evidenţă muşchii ce jucau sub ea. Vâslitul îi făcea bicepşii şi muşchii umerilor să se încordeze şi apoi să se relaxeze într-un fel uimitor. Abdomenul suplu îi apărea ritmic în faţa ochilor ori de câte ori el se apleca. Îi distrăgea foarte mult atenţia.

Habar n-avusese că trupul unui bărbat poate fi atât de fascinant.

– Picioarele mele... spuse el, readucându-i gândurile în prezent. Nu sunt o privelişte prea frumoasă, nu-i aşa? Se strâmbă.

– N-aş spune asta. Simţi că roşeşte. Vreau să spun, din câte am înţeles, toţi bărbaţii au membrele păroase. Vreau să spun... zău aşa, de ce discutăm despre asta?

Jamie râse.

– Vorbeam şi eu aşa, să mai treacă vremea. Am putea să discutăm despre picioarele tale, dacă vrei. Sunt mult mai arătoase decât ale mele. De fapt, sunt foarte frumoase.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Ai promis că nu te uiţi. Cred că până la urmă ar fi fost mai bine să te leg la ochi.

– Atunci ar fi trebuit să te ocupi tu şi de navigaţie. Este destul de dificil să vezi soarele cu ochii închişi.

– Am vâslit şi eu.

– Aşa e. Cu picioarele tale foarte drăguţe. Zâmbi şi ea simţi că-i vine să-i rupă urechile, însă ştia că nu se va mai ridica niciodată în picioare într-o barcă.

– Putem, te rog, să schimbăm subiectul? aproape că mârâi ea. Nu vreau să mai discut despre părţi ale corpului.

– Ah, poate ai dori să le atingi, atunci? Nu mă deranjează. Fă ce vrei. Chiar mi-ar prinde bine un masaj la spate. Sunt prea încordat.

– Nu! Încercă să-şi stăpânească furia. Nu, mulţumesc. N-am de gând să fac aşa ceva. Apoi se simţi cuprinsă de vinovăţie. Până la urmă el făcea toată treaba. Sau, mă rog, aproape toată. Chiar vrei să-ţi masez spatele? întrebă ea. Nu era sigură dacă el doar o tachina sau chiar îl durea spatele.

– Poate mai târziu. Deocamdată te las în pace.

Zar îşi dădu seama cu iritare că se simţea dezamăgită. Lua-l-ar naiba! avea dreptate, chiar voia să îl atingă.

Rămase pentru o vreme tăcută, uitându-se pierdută la apa pe care pluteau, în timp ce Jamie trăgea la vâsle. De fiecare dată când el cobora vâslele în apă şi trăgea, se forma un mic vârtej care dispărea repede în spate. Le urmărea fascinată, uneori chiar întorcându-se după ele. Încet, toată această repetiţie, deveni cumva hipnotică, aproape soporifică, făcând-o aproape să cadă într-o transă, când ceva o făcu să tresară puternic şi să se îndrepte brusc, înăbuşindu-şi un strigăt de groază.

– Jamie? *Jamie!* Aia e ceea ce cred eu că este? şuieră ea.

– Ce? El îşi ridică privire şi îşi lungi gâtul, încercând să vadă ce arăta ea. Ah. Da. Pe toţi dracii!

O aripioară triunghiulară apăruse nu departe în spatele lor și părea că se îndreaptă spre ei. Zar simți cum i se scurge tot sângele din cap și i se adună în stomac. Își încleștă pumnii, încercând din răsputeri să nu înceapă să țipe.

– Ce ne facem? șopti ea, de parcă rechinul i-ar fi putut auzi. Poate chiar așa și era? Habar n-avea dacă rechinii au auzul fin sau nu. Îi găsise el cumva. Oare vocile lor îl atrăseseră aici?

– Nu sângerezi pe undeva, nu? întrebă Jamie, mijindu-și ochii în lumina soarelui, înainte de a se căuta la rândul lui de răni.

– Nu, de ce?

– Am auzit că sunt atrași de mirosul de sânge.

– Nu văd să sângerez pe nicăieri, nu mă doare nimic. Pe tine? Fața, cumva?

– Nu, sunt în regulă. Mi s-au închis rănile de multă vreme. Atunci poate a ieșit doar la o plimbare de plăcere. Jamie încerca în mod evident să pară calm, însă pe Zar nu o prea putea păcăli. Îl văzu cum se uita la apa din urma bărcii.

Aripioara se apropie din ce în ce mai mult. Acum putea să vadă și o parte din trupul rechinului. Era imens, lung de cel puțin câțiva metri, însă se mișca prin apă cu o grație sinuoasă. Se înfioră.

– Jamie?

– Șșșșștttt, rămâi cât poți de nemișcată și să sperăm că o să se plictisească de urmărire și o să ne lase în pace.

Zar încerca din răsputeri să nu intre în panică în timp ce urmărea cum imensul rechin începe să dea ocol bărcii micuțe. Oare era doar curios? Cerceta? Sau pur și simplu era înfometat? Acum putea să-l vadă foarte clar, era foarte aproape de suprafață – spatele gri, burta albă, o gură enormă și ochi imenși și bulbucați de fiecare parte a capului. Un monstru. Aripioara dorsală tăia apa, însoțită uneori de o fluturare a cozii, însă rechinul nu părea să se grăbească deloc, parcă știa că are toată ziua la dispoziție. Jamie și Zar n-aveau unde să se ascundă. Încet, Zar se lăsă pe fundul bărcii, astfel încât rechinul să nu-i mai poată vedea decât capul, deși nu știa exact dacă mișcarea asta îi putea fi de vreun ajutor.

Jamie continua să vâslească, cu mișcări uniforme și viguroase, observă Zar, iar rechinul stătea departe de vâsle. Însă după o vreme aproape că sări în sus când rechinul apăru pe neașteptate în spatele lor și lovi barca ușor, de parcă ar fi vrut să vadă din ce e făcută. Auziră lovitura când botul rechinului lovi odată cu valurile, făcând barca să se scuture. Zar își puse mâna peste gură pentru a-și înăbuși un urlet de groază, iar Jamie se opri din vâslit.

– C-c-ce facem? şopti ea.

– Aşteptăm câteva momente. Dacă nu încetează, o să încerc să-l lovesc peste cap cu una dintre vâsle. Jamie vorbea cu calm, însă ea putea să-şi dea seama că era în alertă. Sau poate să-l lovesc peste ochi.

Lui Zar i se părea un plan bun, însă habar n-avea dacă avea să meargă. Probabil că rechinul ar fi putut să le răstoarne barca înainte ca Jamie să-l rănească prea rău. Nu se putea gândi la asta. Însă ce altceva puteau face? Erau ca şi prinşi în cursă.

Rămaseră tăcuţi, aşteptând o vreme ce li se păru o eternitate, până când monstrul păru să se plictisească de acest joc, şi aripioara dispăru în depărtare.

– S-a dus, spuse Jamie şi reîncepu să vâslească. Să sperăm că nu se mai întoarce.

Zar dădu drumul unui oftat tremurător de uşurare.

– Amin!

***

Din fericire, rechinul nu se mai întoarse. În după-amiaza târzie a celei de-a treia zi Jamie era atât de însetat încât avea impresia că limba avea să i se zbârcească şi îşi simţea stomacul înnodat de foame. Probabil că şi Zar era în aceeaşi stare, se gândi el, însă stătea aşezată la pupa, înfruntând stoică greutăţile. Îi mai cerea din când în când s-o lase să vâslească. În acele momente el realiza efortul titanic pe care-l făcea pentru a propulsa ambarcaţiunea, chiar şi pe distanţe scurte, însă avea o tenacitate pe care nu putea să nu i-o admire. O lăsase să vâslească puţin, iar el trase un pui de somn între timp.

– Ţine mereu soarele în spate şi totul va fi bine, îi spusese el.

Marea începuse din nou să se agite, valurile să se înalţe pe măsură ce se lăsa întunericul. Jamie se încruntă la gândul că ar fi putut începe din nou furtuna sau chiar musonul. Îşi forţă şi mai mult muşchii obosiţi. Trebuiau să ajungă la ţărm înainte de a începe furtuna, altfel n-aveau să mai ajungă niciodată. Însă nu-i spuse nimic lui Zar. Nu voia să o îngrijoreze mai mult decât era deja.

– Uite, pescăruşi! exclamă ea şi arătă undeva în spatele lui.

Jamie se întoarse şi se simţi străbătut de un val de uşurare. În ciuda faptului că vântul se înteţise, se vedea un grup destul de mare de păsări rotindu-se nu prea departe de locul în care se aflau. Asta nu putea însemna decât un singur lucru: pământ.

– Slavă Domnului! murmură el. Acum spera să poată vâsli îndeajuns de repede.

Curentul începu să-i ajute şi văzură ţărmul mai repede decât sperase Jamie. Era o fâşie lungă de plajă, încadrată de palmieri şi de altă vegetaţie. Jamie îşi dublă eforturile. Într-un final, fu îndeajuns să ţină direcţia cu ajutorul vâslelor, şi valurile împinseră barca spre ţărmul nisipos. Jamie îşi scosese de mult pantofii şi ciorapii, la fel şi Zar. Sări în apa puţin adâncă şi trase barca după el, urcând-o pe nisipul de la marginea ţărmului de care valurile se loveau cu furie.

– Aruncă, te rog, pantofii pe plajă, îi ordonă el lui Zar şi după ce ea făcu ce i se spusese, o luă pe sus şi o ajută să ajungă pe uscat, ca să nu îşi ude poalele rochiei din nou. O duse ceva mai departe de marginea apei.

– Mulţumesc, spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

– Cu plăcere. Acum trebuie să tragem şi barca pe mal, cât mai sus cu putinţă. Cred că se apropie furtuna.

Ea-şi duse mâna streaşină la ochi şi scrută orizontul. Văzu nori negri şi de un cenuşiu-închis se apropiau în viteză, de parcă ar fi fost suflaţi spre ţărm de un gigant. Păreau furioşi şi ameninţători şi Zar se înfioră.

– Ai dreptate. Trebuie să ne adăpostim, însă unde?

Nu se vedea nicăieri nicio colibă. De fapt, putea fi o insulă pustie sau doar o limbă nisipoasă de pământ, n-aveau de unde să ştie, şi nicidecum coasta indiană. Jamie decise să nu se gândească la asta acum. Deocamdată era fericit că nu mai trebuia să vâslească.

– Va trebui să folosim barca. Haide, ajută-mă să o trag, te rog.

Traseră împreună barca până lângă marginea pâlcului de cocotieri, apoi o răsturnară în spatele unui şir de trunchiuri groase, sprijinind partea îndreptată spre uscat de capătul unui copac prăbuşit. Pentru a se asigura că nu o ia vântul, adunară nisip în jurul ei, încercând să o ancoreze.

– Aşa, spuse Jamie, acum va trebui să ne târâm înăuntru, însă vom avea un adăpost. Acum hai să căutăm nişte nuci de cocos, însă repede. Vântul se înteţeşte şi tocmai am simţit o picătură de ploaie. Parcă pentru a-i da dreptate, un fulger despică repede cerul chiar în acel moment, şi tunetul răsună deasupra lor.

Erau o grămadă de nuci de cocos în apropiere. Ba chiar începuseră să cadă mai multe, pe măsură ce rafalele de vânt scuturau vârfurile copacilor. Luară câte puteau duce şi le aduseră lângă barcă.

– Te-ar deranja dacă ne-am aşeza pe juponul tău? întrebă Jamie. Ştiu că nu se cuvine, însă e mai bine decât să ne întindem direct pe nisip.

Ridică din umeri. Situaţia nu era chiar una obişnuită. În plus de asta, ţi-am văzut deja picioarele. Putem folosi şi haina mea.

O văzu pe Zar roşind, însă până la urmă dădu din cap şi umblă la legăturile din talie înainte să şi-l dea jos. Rămase doar cu rochia, care era despicată de la talie şi până jos, în locul în care juponul fusese expus, şi cu furoul care îi ajungea acum până la genunchi pentru că în prima zi rupsese din el o fâşie. Jamie încercă să nu se uite, mai ales pentru că furoul era destul de transparent. Se holbase suficient în barcă şi deja avea silueta ei săpată adânc în memorie.

Se târâră sub barcă şi se aşezară pe hainele întinse pe jos. Dacă stătea cu picioarele încrucişate, Jamie aproape că putea sta drept. Câtă vreme îşi ţinea capul un pic plecat, nu atingea ce era acum tavanul, adică fundul bărcii. Nu era perfect, însă era mai bine decât nimic şi erau mai uscaţi decât fuseseră în ultimele zile.

– Cum o să desfacem nucile de cocos? Avem nevoie de o piatră sau ceva de genul ăsta. Zar o scutură pe-a ei şi doar sunetul lichidului dinăuntru fu suficient să-l facă pe Jamie să înghită în sec de poftă.

– Am eu o piatră. Uite, cu asta ar trebui să reuşim.

Lovi cu piatra partea din mijloc a nucii de cocos, rotind-o până când pe suprafaţa ei apăru o crăpătură. Lichidul lăptos de dinăuntru începu să se scurgă şi băură amândoi, cu rândul. O vreme fură ocupaţi cu potolitul setei. Apoi mestecară mulţumiţi bucăţele de cocos pe care Jamie le desprinse cu ajutorul pietrei ascuţite.

– Ah, e absolut delicios, murmură Zar. Nu ştiu dacă am gustat vreodată ceva mai bun.

Jamie chicoti.

– De acord. Însă ar fi bine să mâncăm mai încet, altfel ne paşte o durere de burtă, după atâta abstinenţă. Hai să mai păstrăm şi pentru mai târziu. Puse celelalte nuci de cocos deoparte şi ascultă, ploaia care cădea cu putere acum. Hai să facem un zid de nisip şi pe partea asta, să lăsăm doar o mică deschizătură. Poate astfel n-o să ne ude până la piele şi nici n-o să ne inunde.

Barca nu era mare, însă era solidă şi, deşi ploaia şi vântul începură curând s-o biciuiască puternic, apa nu intră deloc. Vedeau fulgerele şi simţeau cum tunetele scutură parcă pământul pe care stăteau. Picăturile grele de ploaie, din ce în ce mai multe, făceau un zgomot infernal, de parcă barca şi pământul din jurul ei ar fi fost bătute de pietre. Micul lor adăpost rezistă şi reuşiră să rămână uscaţi şi să-şi păstreze căldura. Căzu întunericul şi nu după multă vreme nu mai reuşiră să zărească decât silueta vagă a celuilalt. Jamie simţi cum i se închid ochii de epuizare.

– Trebuie să dorm. Hai să ne odihnim o vreme. Nu vrei să te întinzi lângă mine? N-avem prea mult loc pe hainele astea.

– Nu, ai dreptate.

Jamie se întinse şi închise ochi, apoi o auzi pe Zar căscând şi o simţi întinzându-se lângă el. Se strădui să menţină o distanţă mică între ei, chestie care-l făcu să zâmbească, însă era prea obosit pentru a se mai gândi la aşa ceva.

După câteva secunde, dormea profund.

CAPITOLUL 21

Bijal se uită în spate, la şirul de elefanţi, căruţe şi oameni călare şi pe jos care compuneau alaiul Rajahului. Era un mic miracol că reuşise să îi strângă pe toţi atât de repede, însă, aşa cum spusese Rajahul, era priceput la ceea ce făcea. Era bine că astfel reuşise să-l mai întârzie pe stăpânul lui cu încă două zile, calmându-l şi asigurându-l că aveau să călătorească mai repede dacă îşi făceau bagajele aşa cum se cuvine, şi nu în grabă.

– Până la urmă, Alteţă, nu cred c-aţi vrea să vă opriţi peste noapte la vreun han obişnuit, nu-i aşa? Avem nevoie de corturi, bucătari şi provizii, ca să aveţi tot confortul.

Nu că i-ar fi păsat cât negru sub unghie dacă Rajahul avea sau nu tot confortul, însă trebuia să păstreze nişte aparenţe. Pentru moment.

Se lăsă pe spate în *hathi howdah,* o construcţie cam precară ce arăta ca o trăsură mică, fără roţi, plasată pe spatele unui elefant. A lui era aproape la fel de luxoasă ca a Rajahului, care era acoperită cu frunze de aur şi pietre preţioase. A lui Bijal era cu argint şi pietre semipreţioase, însă el, personal, considera că această combinaţie era mult mai plăcută din punct de vedere estetic, pentru că se potrivea cu culoarea elefantului.

Tavanul curbat, confecţionat din mătase, de deasupra capului său ţinea umbră şi se asorta cu panglicile mari, brodate care împodobeau părţile laterale ale elefantului, pornind de sub *howdah*. Toate erau de un roşu aprins, care strălucea în lumina soarelui. Pernele moi dinăuntru erau şi ele roşii, însă de o nuanţă mai deschisă. Bijal mesteca încet fructe uscate şi se gândea la următoarea etapă a planului său, legănatul animalului provocându-i o stare de somnolenţă. *Mahout*-ul, cel care conducea elefantul, stând călare pe gâtul lui, chiar în spatele urechilor, îl mâna într-un ritm constant. Nu se mişcau foarte repede, însă asta îi convenea

de minune lui Bijal. Cu cât avea să dureze mai mult, cu atât mai bine. Deşi în mod normal ar fi preferat să ajungă înainte de începerea musonului. Nu era deloc o experienţă plăcută să stai într-un cort în timp ce afară plouă cu găleata.

Talismanul trebuie să fi ajuns în Persia deja, se gândi el. *Ar trebui să iau pe el o sumă enormă, bani care ar putea fi folosiţi foarte bine.*

Oh, da, chiar foarte bine.

Între timp, gândurile lui se îndreptară spre frumoasa Indira, care probabil că îşi aştepta deja mirele. Poate că avea să fie surprinsă, însă spera să nu o deranjeze să se căsătorească cu un bărbat uşor mai în vârstă decât Rajahul. Bijal pusese ochii pe ea de ceva vreme. Un adevărat cunoscător atunci când venea vorba despre femei, îi observase potenţialul cu ani în urmă şi cultivase o legătură cu tatăl Indirei. Acum, lunga etapă a urzelii planurilor lui se apropia de sfârşit şi în curând ea urma să fie a lui.

Avea să se bucure de farmecele ei mai mult acum, ştiind că ar fi trebuit să fie a Rajahului.

***

Când Jamie se trezi, habar n-avea cât dormise. Afară era încă întuneric, aşa că fie dormiseră o zi şi o noapte, fie încă nu se făcuse dimineaţă. O simţi pe Zar tremurând lângă el şi presupuse că se trezise.

– Ţi-e frig? şopti Jamie, vorbind încet pentru eventualitatea în care ea încă dormea.

– Nu. Da. Poate doar puţin. Se ridică. Ce-ţi mai fac mâinile?

– O să supravieţuiesc. Le-am spălat în mare şi apa sărată o să grăbească vindecarea. O să le mai spăl o dată mai târziu. Râse. Cu toate astea s-ar putea să nu-mi pot mişca braţele pentru următoarele câteva zile, aşa că va trebui să mă hrăneşti.

– Te dor muşchii? Ai vrea să ăăăă... să ţi-i masez?

Jamie se ridică surprins şi se lovi cu capul de barcă.

– Au! Îl întreba dacă poate să-l atingă din proprie iniţiativă? Era un pas înainte în direcţia cea bună. Da, te rog, dacă eşti sigură că nu te deranjează.

– Nu. Măcar atât să fac pentru tine după tot ce-ai făcut în ultimele zile. Întoarce-te.

Jamie făcu aşa cum i se ceruse şi, când mâinile ei începură să-i frământe umerii şi bicepşii încordaţi de durere, trebui să strângă din dinţi, altfel ar fi gemut. *Doamne, ce bine e!* Însă nu voia să o sperie. Hotărî că era potrivit să facă o glumă, aşa că spuse:

– Te rog, nu te opri niciodată, femeie! Pot să te angajez să faci asta tot restul vieţii mele?

Aşteptă să vadă care va fi răspunsul ei.

Zar ştia că Jamie nu vorbea serios, dar oricum, adevărul era că nu voia să se oprească. Niciodată. Se simţea foarte fericită că ajunsese în sfârşit să-l atingă în felul ăsta, să-i simtă muşchii sub pielea caldă, relaxându-se ca urmare a tratamentului pe care li-l aplica. Era perfect: umeri largi, talie îngustă, braţe foarte frumos definite şi tari de la vâslit, părul lung, uşor ca un fulg, căzându-i pe ceafă şi pe spate. Chiar dacă în momentul acela nu-l putea vedea foarte bine, forma lui îi fusese imprimată în creier. Acum degetele ei parcă alcătuiau o hartă mentală a corpului lui.

– Nu, mulţumesc. Poţi să-ţi găseşti o altă sclavă, replică ea, însă aproape că îi răspunsese că i-ar plăcea o astfel de slujbă. Probabil că o bătuse prea tare soarele în cap. Sau poate că era încă în stare de şoc din cauza faptului că aproape se înecase şi din cauza sperieturii cu rechinul.

– Te pricepi la chestia asta. Sigur ai mai făcut-o şi înainte, spuse Jamie cu o voce somnoroasă şi mulţumită.

– Nu, niciodată.

– Nici măcar cu soţul tău? Se întoarse pe jumătate, şi Zar mulţumi cerului că în semiîntunericul acela el nu putea să-i vadă obrajii roşind.

– În niciun caz cu el, murmură ea.

– Poţi să-mi povesteşti despre el? Glasul lui era blând, lipsit de orice urmă de ameninţare şi întunericul favoriza confidenţele, părând gata să le înghită imediat după ce ar fi fost spuse. Era tentant. Foarte tentant.

Zar ezită.

– E greu, reuşi ea să rostească într-un sfârşit. E ceva ce aş prefera să uit, însă creierul meu nu-mi dă voie. Coborî cu degetele mai jos şi îi masă partea de jos a spatelui, sperând să-i distragă astfel atenţia. Un geamăt slab o făcu să creadă că reuşise, însă nu mult după aceea el spuse:

– Poate dacă mi-ai spune mie, doar o dată, doar astăzi, ţi-ar fi mai uşor. Am auzit că e bine ca oamenii să-şi împărtăşească problemele, deşi eu n-am încercat niciodată asta.

Ea oftă şi capitulă.

– Nu am prea multe de povestit, zău aşa. Eu aveam şaptesprezece ani şi el era... ei bine, era bătrân şi mie nu-mi plăcea deloc. Însă avea drepturi. Eu trebuia să-i fiu soţie ascultătoare şi să-mi fac datoria, să stau şi să-l las să... Lăsă vorbele să i se stingă, încercând din răsputeri să-şi înghită nodul din gât, care apăruse odată cu imaginile acelea oribile care se înghesuiau acum în mintea ei, ca întotdeauna.

– Să stai? Jamie părea uimit. Ce mama dracului? Vreau să spun, scuze, însă am crezut că vorbim aici despre îndatoririle pe care soţia le are în dormitor.

– Da, despre asta vorbim. Doar că... el tot voia să se uite la mine. Să mă privească peste tot. Să mă vadă goală, fără nicio haină pe mine. Se uita şi se tot uita, cu strălucirea aia oribilă în privire, de parcă era stăpânul meu. Da, era soţul meu, însă nu mă deţinea, înţelegi ce vreau să spun, ca pe un animal sau ca pe un obiect, cu care el să poată face orice. Era atât de umilitor! Şi abia *după aceea* mă atingea. Zar simţi cum tot corpul îi ia foc de stânjeneală. De ce-i spunea lui toate chestiile astea? O luase razna complet.

Se opri din masat, iar el se întoarse şi îi căută mâinile în întuneric şi când le găsi le cuprinse într-ale lui, mari, calde şi rănite.

– Te lovea? Şi apoi se culca cu tine?

– Mm-hmmmm.

– Nu folosea.... bice sau alte chestii de genul ăsta, nu?

– Ce? Nu! Nu, doar mâinile, însă parcă erau labele unui animal, avea degetele aspre şi dure, unghiile lungi şi dezgustătoare. Mă prindea, mă strângea, mă lovea. Se scutură înfiorată de amintirile acelea, simţi cum stomacul i se strânge. Acum nu mai suport să fiu atinsă.

Jamie o ridică şi o trase spre el, luând-o în braţe ca pe un copil, înconjurând-o cu braţele lui. O sprijini cu o mână pe umăr şi cu cealaltă o mângâie pe spate.

– Pot să te ţin aşa? Nu te deranjează?

– Nu.

Şi chiar nu o deranja. Era ceva diferit.

– E în regulă, şopti el. N-o să se mai întâmple niciodată. Nu aşa. N-o să las eu să se întâmple. De-acum înainte o să fii tot timpul în siguranţă.

Zar închise ochii şi lăsă sentimentul de siguranţă promis de el să o învăluie. Voia să-l creadă. Îşi dorea din toată inima să fie adevărat ce-i spunea. Însă într-un final se foi şi oftă. Era doar o iluzie.

– Cum? N-o să mă mai pot mărita niciodată. N-o să am ni-ni-niciodată copii...Vocea i se frânse rostind acest ultim cuvânt, pentru că-şi dorea atât de mult. *Să am şi eu un copilaş*. Cineva pe care să iubească.

– Şşşş, bineînţeles că o să te măriţi şi că o să ai copii. Ascultă, cred că ştiu o cale să te ajut. Dar va trebui să ai încredere oarbă în mine. Poţi face asta? N-o să-ţi fac niciodată rău. Ţi-am promis deja asta.

Zar se gândi la ultimele câteva zile şi la modul în care el fusese alături de ea tot timpul. Protejându-o, făcându-o să se simtă mai bine, luptând

pentru ea, scoţând-o din oceanul înspăimântător, vâslind până la epuizare pentru a o duce în siguranţă. *Dacă nu pot avea încredere în Jamie, atunci în cine să am încredere?*

– Da, spuse ea. Cred că pot.

– Atunci te rog spune-mi sincer, mă găseşti atrăgător? Felul în care arăt şi comportamentul ţi se par respingătoare?

– Nu. Da. Adică sunt sigură că ştii că aproape toate femeile cred despre tine că eşti foarte chipeş.

– Nu mă interesează „aproape toate" femeile, mă interesezi doar tu.

Zar trase adânc aer în piept.

– Şi dacă aş face-o? Adică dacă te-aş considera atrăgător?

– Ar fi un început foarte bun. De fapt, este esenţial pentru scopul acestui exerciţiu.

– Hmmm, foarte bine atunci. Cred că eşti atrăgător.

– Mulţumesc. Şi eu consider că eşti foarte drăguţă. O mângâie pe obraz şi apoi îşi lipi palma plină de bătături de faţa ei. Aşa. Acum, te-ai gândit vreodată la sărutările mele, la trupul meu, când eu nu eram cu tine? Mă doreşti?

– Jamie! O doamnă nu are voie să gândească aşa.

– La naiba cu astea! Uită tot ce ţi s-a spus până acum! Toate balivernele alea despre ce este corect şi ce nu, despre datorie. Ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie atunci când amândoi îşi doresc asta este ceva pur, vrăjit şi grozav, nu e deloc ceva greşit. Este foarte bine, crede-mă. Acum, mărturiseşte. O sărută într-un loc foarte sensibil, după ureche. La ce te face să te gândeşti sărutul ăsta?

Ea se foi şi binecuvântă din nou întunericul care-i înconjura, pentru că astfel nu i se putea vedea expresia feţei.

– Foarte bine, mă face să mă gândesc la cum m-am simţit când m-ai sărutat.

– Bun. Altceva? Continuă să o sărute pe gât.

– Ăăăă.. Piele? Se hotărî să meargă mai departe. Piele caldă, dezgolită?

– Vrei să spui goliciune. Foloseşte cuvinte mai îndrăzneţe. Cuvintele pe care ţi le dictează creierul, nu pe cele care le consideri tu potrivite pentru a fi rostite. O sărută sub bărbie.

– Piele goală, goliciune, repetă ea, ascultătoare şi se înfioră la auzul propriilor vorbe.

– Mai bine. Îţi aminteşti cum ai simţit barba mea pe sânii tăi? Vocea îi devenise mai răguşită şi cuvintele lui o făcură să se înfioare. Simţi

săgeţi calde ce-i traversau corpul de sus în jos. Ţi-a plăcut? o întrebă el.

– Da. N-avea niciun rost să nege, ar fi putut foarte uşor să-şi dea seama că trupul ei îşi amintea foarte bine episodul acela.

– Atunci îţi promit că o să te simţi din nou aşa, însă de o sută de ori, ba nu, de o mie de ori mai intens. Vreau să faci dragoste cu mine, Zarmina.

– A-a-acum? Zar se ridică şi se uită fix la silueta lui. Dar tocmai ai spus că...

– Că n-o să-ţi fac niciun rău, da. Şi n-o să te rănesc în niciun fel. N-o să mă ating nici măcar c-un deget de tine dacă nu-mi spui tu s-o fac. *Tu* o să faci dragoste cu mine.

– Nu înţeleg.

– Eu o să mă întind şi vreau ca tu să mă atingi oriunde vrei şi să faci absolut tot ce vrei cu trupul meu. Cu tot trupul meu. Explorează. Sărută. Gâdilă. Mângâie. Aţâţă. Foloseşte-ţi degetele, palmele, gura, limba. Absolut orice vrei. Doar fă-o. E timpul să-ţi înveţi trupul lucruri noi. Îi dădu drumul din braţe şi ea simţi mai degrabă decât văzu cum el se întinde pe juponul ei. Vrei să-mi dau cămaşa jos?

În primele momente Zar fu prea şocată pentru a-i răspunde, însă apoi se gândi la invitaţia lui de a face exact ceea ce trebuia să admită că îşi dorise şi se strădui să fie sinceră. Dacă avea dreptate? Ea voia să-l atingă, însă cât de departe să meargă. Şi, dacă se oprea, oare ar fi obligat-o să continue? N-avea de unde să afle, trebuia să încerce.

Trebuie să fiu îndrăzneaţă, aşa mi-a zis.

– O scot eu, spuse ea, încercând din răsputeri să nu pară atât de speriată pe cât se simţea.

– Foarte bine, te rog.

Şi-o scosese deja din pantaloni, aşa că Zar nu trebui decât să apuce poalele şi să i-o tragă peste cap. O aruncă într-o parte şi-şi trecu degetele peste pieptul lui. Şi mai multă piele caldă. Şi mai mulţi muşchi tari. Şi sfârcuri? Trasă cu degetele cercuri în jurul lor şi el începu să scoată sunete asemănătoare celor făcute de o pisică satisfăcută. Zâmbi.

Începu să exploreze şi mai jos şi dădu de o dungă de păr care-i brăzda abdomenul musculos. Se oprea la linia pantalonilor, şi degetele ei deveniră timide, se întoarseră. *E prea devreme. Nu pot merge încă atât de departe.* O uimea şi faptul că se putea gândi la o eventuală explorare ulterioară a acelei zone, însă gândul era foarte ispititor.

Oare avea să poată continua? Era o greşeală, din atât de multe puncte de vedere... Şi ar fi putut avea şi urmări. Un copil. Ostracizarea.

La naiba cu toate astea, William aşa ar fi zis. Avea să se gândească la toate astea dacă se întâmplau şi cu siguranţă nu conta dacă o făcea numai o dată, nu-i aşa? Aproape că murise în largul mări, aproape că se stinsese fără să ştie cum era, de fapt, să facă dragoste. Să facă dragoste cu Jamie. Nu voia să rateze şansa de a afla lucrul ăsta. Nu putea.

– Ai putea să mă încaleci, sugeră el. Astfel ai putea să mă şi săruţi, dacă vrei. Îi simţi zâmbetul din voce. Se distra de minune, ticălosul... Dar şi ea se simţea atât de bine...

Ezită o clipă, apoi făcu aşa cum îi sugerase el şi se aşeză pe abdomenul lui. Deşi se asigură că furoul îi acoperea părţile de jos, era făcut dintr-un bumbac atât de subţire încât îi simţea bărbăţia tare prin pantaloni arzându-i spatele. Încercă să se depărteze de ea, însă nu reuşi.

– Ăăăă, ar fi bine dacă ai sta liniştită puţin. Nu sunt un sfânt, murmură Jamie.

– Te afectează faptul că stau pe tine? întrebă ea, cu o undă de îngrijorare în glas. Atunci cum vei mai putea să te ţii de cuvânt? Vreau să zic, chiar te poţi controla?

– O să mă descurc. Însă sper să nu fiu nevoit. Adu-ţi aminte, tu îmi poţi da oricând permisiunea să mă mişc.

– Hmmm. Zar era foarte conştientă că se juca cu focul, însă îi plăcea prea mult pentru a se opri, cel puţin deocamdată. Se hotărî să-l sărute. Asta mai funcţionase până acum, o făcuse să uite pentru o vreme de tot ce îndurase.

La fel se întâmplă şi de data asta. Îşi puse palmele pe pieptului lui neted şi-şi lipi buzele de ale lui. El nu se mişcă şi o lăsă să îl sărute pe gură, să-i ronţăie buza de jos cu dinţii, să-i lingă conturul buzelor. Avea gust de nucă de cocos şi de sare, o combinaţie ciudată, dar plăcută.

– Sărută-mă şi tu, îi ceru ea încet.

El se conformă. Îl simţi la început zâmbind, apoi se pierdu într-un sărut profund. Un sărut care parcă îi trimitea săgeţi fierbinţi în tot corpul, din creştet şi până-n tălpi, chiar dacă nu-şi folosea decât limba.

– La naiba, eşti maestru la aşa ceva, nu-i aşa? murmură ea.

– Hei, ai grijă cum vorbeşti! Râse. Bineînţeles că sunt. Ţi-am spus, nu sunt un sfânt. Sfinţii sunt plicticoşi. Crede-mă, n-ai vrea să te săruţi cu un sfânt.

Tremurând uşor, ea îi trecu uşor unghiile peste barbă, apoi începu să-i sărute gâtul, pieptul şi, dându-se înapoi puţin, şi abdomenul. Pielea lui mirosea a mare şi a vânt, cu un iz slab de săpun de santal, iar ei îi plăcea la nebunie. Se opri din nou la linia pantalonilor.

– Ai voie să mi-i scoţi, să ştii. Din nou în vocea lui se ghicea un amuzament care-o incita. Nu, o provoca. Acceptă provocarea.

– Foarte bine. Pantalonii aveau nasturi pe fiecare parte, nasturi pe care reuşi într-un sfârşit, nu fără dificultate, cu degetele-i tremurânde, să-i desfacă. Se dădu la o parte pentru a-i trage jos, şi el o ajută, dând din picioare. Înghiţi greu şi se aşeză înapoi pe coapsele lui, de data asta un pic mai jos. Îşi lăsă palmele pe picioarele lui, apoi le trase în sus, până la...

– Sfântă Shiva! Asta e... Francis nu era deloc aşa.

El dădu drumul unui hohot de râs, un pic cam strangulat.

– Sper şi eu că nu. Cred că am pe jumătate vârsta pe care o avea el.

Începu să exploreze, cu vârfurile degetelor, vibrând de curiozitate.

– E atât de moale, de caldă şi totuşi... nu e moale deloc.

El trase aer în piept.

– Mm-hmmmm.

Lăsând la o parte orice măsură de precauţie, îi cuprinse bărbăţia cu mâna şi începu să o mângâie. El tresări şi gemu înfundat.

– Oh, te doare? Îi dădu drumul.

– Nu, din contră. Vocea îi părea chinuită, parcă vorbea cu dinţii încleştaţi. Acum e rândul meu?

– Rândul tău?

– Vreau să te ating şi eu. Să te explorez, aşa cum faci şi tu.

Vorbele lui făcură ca în minte să înceapă să-i sune o alarmă, însă o reduse la tăcere, cu un mic efort de voinţă.

– Eu... Cred că aşa ar fi corect.

El întinse mâna şi începu să-i desfacă şireturile corsetului, unul câte unul, încet, parcă deliberat de încet.

– Stai, diamantele şi talismanul!

– Le găsesc eu. Jamie părea că se apucase deja de treabă şi ea îi simţi degetele atingându-i uşor pielea trunchiului, căutându-le. Le găsi şi le puse într-o parte, apoi descheie şi ultimul şiret şi se ridică pentru a-i trage peste umeri şi braţe. Ea îl ajută, ridicând umerii şi ieşind complet din rochie. Apoi el îşi puse mâinile pe talia ei şi începu să-şi mişte degetele mari încet, în cerc, leneş, aplecându-se în acelaşi timp spre ea, s-o sărute.

Începu cu un sărut uşor, însă ea descoperi că nu e destul. Deveni lacomă, limba ei începu să se joace cu al lui, aţâţându-l, gustându-l. Lui Zar îi plăcea la nebunie senzaţia pe care i-o dădea acest sărut, săgeţile de foc pe care le simţea în stomac şi mai jos. Modul în care o furnicau sânii, cum se încordau coapsele. Geamătul i se transformă în oftat când mâinile lui începură să se mişte încet în sus, apoi îi cuprinseră sânii prin furou.

Vechile ei temeri îi reveniră în minte, însă încercă să le țină la distanță. *E Jamie. Jamie.*

– Şşşşt, relaxează-te, nu fac decât să explorez, ai uitat? şopti el. Îşi ţinu mâinile nemişcate până când ea se obişnui cu senzaţia, apoi degetele lui mari începură să se mişte, frământându-i pur şi simplu sfârcurile.

Zar se minună de diferenţa dintre senzaţiile pe care le simţea acum şi fostele ei experienţe. Nu era nicio durere, nu ciupea nimeni, doar mângâieri delicate ca aripile fluturilor, mângâieri care o înnebuneau. Când Jamie se opri, ea protestă murmurat şi el râse.

– Vreau doar să scap de astea, spuse el şi trase de furou. Vreau şi eu piele goală.

Vorbele lui o făcură să se simtă traversată de un nou fior. Îl lăsă să-i scoată furoul. El începu din nou mângâierile de la talie, urcând uşor, leneş, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Iar când Zar deveni nerăbdătoare, se aplecă şi îşi înlocui degetele cu limba, iar ea se arcui surprinsă.

– Jamie!

– Ţi-am spus, totul e permis. Nu-ţi place?

– Ba da. Ba da, îmi place.

Nu protestă când mâinile lui îi urmăriră liniile abdomenului, apoi coborâră mai jos, găsindu-i cele mai ascunse locuri. Senzaţiile pe care degetele şi limba lui i le provocau o făceau să se abţină cu greu să nu ţipe de plăcere.

– Ia-mă înlăuntrul tău, murmură el, ridicând-o şi lăsând-o apoi înapoi peste el, încet, uşor, dându-i timp să se retragă, dacă asta voia. Însă acum creierul ei nu mai putea procesa nimic altceva în afară de dorinţa de mai mult. O dorinţă pe care nu-şi dădu seama că o are decât atunci când îi simţi vârful organului pătrunzând-o.

– Oh, da, aşa! Au! El o pătrunsese cu totul şi ea simţi o săgeată de durere, însă nu era foarte rău.

Jamie îngheţă.

– N-ai făcut niciodată...? El nu a...?

– Nu, nu putea. Zar se mişcă încet în sus şi în jos şi-şi dădu seama că nu o mai durea. Durerea fusese înlocuită cu o căldură plăcută care se răspândea acum în tot corpul. Trupul ei părea că ştie singur ce are de făcut. Haide, continuă, îl rugă ea. Te rog!

– Nu, continuă tu, tu eşti la conducere, murmură el, ghidând-o, arătându-i ce să facă, iar ea făcu, mişcându-se din ce în ce mai repede, până când simţi că tot trupul îi explodează, dezintegrându-se în mii de bucăţele.

– *Jamie!*

Ţipă şi el, şi-l simţi scuturat de fiori. Într-un final se liniştiră amândoi, iar el o cuprinse în braţe, culcându-i capul pe pieptul său. Erau parcă o singură fiinţă, uniţi atât de intim. Ea savura din plin senzaţia, lipindu-se mai tare de el, în timp ce respiraţia le revenea la ritmul normal şi inimile începeau din nou să le bată uniform.

Închise ochii şi zâmbi.

CAPITOLUL 22

Jamie mângâia pielea mătăsoasă de pe spatele Zarminei, simţindu-se extrem de satisfăcut, însă şi încercat cumva de un sentiment de vinovăţie. Fusese virgină. *La dracu!* Nu şi-ar fi imaginat aşa ceva. El presupusese că bătrânul se culcase cu ea, însă ea-i spusese că nu putuse s-o facă. Era impotent. Nici nu era de mirare că ticălosului îi plăcuse atât de mult s-o atingă, probabil că altceva nici nu putea să facă, şi îşi vărsase toate frustrările asupra ei.

– Eşti bine?

– Sunt foarte bine, mulţumesc. Părea somnoroasă şi deloc supărată, ceea ce el consideră a fi un semn de bun augur.

– Nu mi-ai spus că tu niciodată nu ai... Poate ar fi trebuit să te întreb eu. Îmi pare rău.

Ea îşi ridică uşor capul şi îşi trecu un deget pe linia maxilarului lui, făcându-l să se înfioare în timp ce ea îi pipăia barba. Nu putea să-i vadă expresia feţei, însă mângâierea ei era tandră.

– Nu era important. Şi partea aceea s-a terminat foarte repede. Restul a fost mai dificil, cel puţin începutul.

Nu era supărată. Îl încercă un sentiment de uşurare.

– Şi apoi? îndrăzni el să o tachineze.

– Şi apoi ai făcut miracole, după cum sunt sigură că ştii. Dacă te-aş putea vedea mai bine acum, pun pariu că aş descoperi că te strâmbi la mine, nu-i aşa?

Aşa făcea, însă o negă.

– În niciun caz. De ce-aş face-o?

– Pentru că ai avut dreptate, împieliţatule.

– Şi ăsta e un lucru rău? Îşi lăsă mâna mai jos, apucând-o de posteriorul generos, trecându-şi uşor unghiile peste pielea feselor.

– Da! Nu. Ce faci?

– Doar nu credeai c-am terminat, nu? O trase în sus, pentru a o putea săruta. Ăsta n-a fost decât începutul. Avem tot timpul din lume şi acum este cu siguranţă rândul meu să stau deasupra.

– Vrei să spui că o poţi face de mai multe ori?

Jamie râse.

– Oh, da. De câte ori vrei. Depinde doar de tine, dacă vrei să mai poţi sta aşezată sau nu, bineînţeles. Hai, sărută-mă şi-am să-ţi arăt.

– Dar n-ar trebui. Dacă...

Jamie nu mai voia să-i asculte protestele. Dacă ar fi lăsat-o să vorbească ar fi alunecat din nou în fricile ei şi nu s-ar fi obişnuit cu dragostea fizică pe care i-o putea oferi. Iar el nu-şi dorea asta. Ba chiar deloc. Ştia acum că-şi dorea să continue asta pentru tot restul vieţilor lor. O voia în patul lui şi în inima lui pentru totdeauna.

***

– Nu cred că o să mai vreau să pun gura pe vreo nucă de cocos câte zile voi mai avea! Zar înghiţi o bucată zdravănă de fruct, ştiind că nu avea de ales.

– Ca să vezi, recunoştinţă. Bărbatul tău se dă peste cap să facă rost de mâncare şi tu nu ştii decât să te vaiţi. Eşti o femeie greu de mulţumit.

Zar îl privi cu ochii îngustaţi. Se îndoia foarte mult că era „bărbatul ei". Probabil că avea câte o femeie în fiecare port, aşa cum se spunea că aveau marinarii. Gândul acesta era destul de trist, însă nu putea da vina pe el. Nu-i ceruse dragostea veşnică şi, pentru a fi corecţi, el oricum îi făcuse un serviciu imens, scăpând-o de fricile ei.

Stăteau de două nopţi sub barcă – sau cel puţin atâta timp credeau ei că a trecut, însă nu puteau fi siguri – şi deja n-o mai deranjau atingerile lui, oriunde ar fi atins-o. De fapt, primea cu bucurie mângâierile lui. Doar gândul la mâinile lui atingându-i o parte a corpului era de ajuns să o facă să simtă fiori peste tot. Clătină din cap. Trebuia să înceteze să se mai gândească la Jamie şi la modul în care făcea dragoste. Nu erau gânduri potrivite pentru o femeie şi trebuiau să înceteze. Doar pentru că erau izolaţi aici de restul lumii nu însemna că în curând n-aveau să ajungă din nou acasă. Şi atunci ea avea să trebuiască să se împace cu consecinţele acţiunilor sale. Cu ce-i permisese lui Jamie să-i facă.

Probabil că nu fusese în toate minţile. Nechibzuită, incontrolabilă, iresponsabilă... Simţi cum i se înfierbântă obrajii şi se întoarse cu spatele, pentru ca el să nu observe.

– Dacă te-ai plictisit de recoltă, poate ar fi timpul să explorăm puţin împrejurimile. Ce-ai zice să facem o plimbare, să vedem cât se întinde limba asta de nisip? sugeră Jamie. Încă mai plouă, însă deocamdată nu torenţial.

Ieşise cu o zi înainte, încercase să se îndrepte spre direcţia opusă apei şi se întorsese cu rezultatele: era o limbă de nisip. O bucată de apă îi separa de ceva ce putea fi ori o insulă, ori ţărmul continentului, însă apa era prea adâncă pentru o traversare rapidă.

– Oricum o să ne udăm, protestă Zar, deşi de fapt nu-i era teamă de un pic de ploaie. Mai degrabă îşi dorea ca timpul petrecut aici să nu se mai termine. Însă, în orice caz, nu mai rămăsese prea mult.

– E sezonul musonului, o să plouă cu intermitenţe luni întregi de-aici încolo! Nu putem rămâne prea mult. Cel puţin să sperăm că n-o să fim obligaţi. Dacă nu putem traversa cu piciorul canalul acela până la cealaltă bucată de pământ, va trebui să tragem barca până acolo şi să vâslim din nou. Sau să încercăm să ocolim cu barca limba asta de nisip, însă cum ar putea fi lungă de câţiva kilometri, aş prefera prima variantă.

Zar dădu din cap.

– Foarte bine. Hai să mergem acum, cât e lumină.

Era din nou îmbrăcată. Rochia, juponul, corsetul erau mototolite, tari şi inconfortabile. Se spălaseră cu rândul în apa mării, însă din cauza sării o mânca pielea, pe care o simţea aspră. Condiţiile nu erau deci ideale. Nu îndrăzniseră să înoate, curentul părea a fi foarte puternic, cel puţin aşa îl simţeau la picioare, la apă mică.

Porniră, luând-o mai întâi spre stânga.

– Hai să vedem cât de lungă e porţiunea asta nisipoasă, spuse Jamie şi o luă iute la picior, astfel că Zar trebui să meargă foarte repede pentru a-l ajunge din urmă. Spre uşurarea ei, o luă de mână, trăgând-o după el, ceea ce îi uşură destul de mult efortul.

După o vreme, plaja începu să se curbeze puţin şi, pe măsură ce se apropiau de cotul pe care-l făcea, începură să simtă miros de fum în aer.

– Ah, se pare că nu suntem atât de singuri pe cât credeam, murmură Jamie. Poţi să-mi dai unul dintre diamante, te rog? S-ar putea să avem nevoie de o monedă de schimb.

Zar le ascunsese la locul lor înainte să plece de la barcă, pentru cazul în care nu s-ar mai fi întors. Scoase unul şi i-l întinse.

Fumul venea de la un grup de colibe pescăreşti situate la capătul sudic al limbii de nisip. Unul dintre bărbaţi vorbea gujarati, aşa că Zar putu să se înţeleagă cu el.

– Unde suntem, mai exact? întrebă ea. Ţărmul indian e departe?

Bărbatul zâmbi şi clătină din cap, arătând spre stânga.

– Asta e Juhu, şi acolo sunt insulele Salsette şi Bombayul. Puteţi merge pe jos până la prima, când se retrage fluxul.

Zar îi traduse repede lui Jamie, care se părea că oricum înţelesese ceea ce trebuia.

– Ne puteţi arăta pe unde e cel mai bun loc de traversat, vă rugăm? Vă plătim.

După ce Jamie le arătă diamantul, bărbatul şi prietenii săi deveniră foarte prietenoşi. Ba chiar îi conduseră pe Zar şi pe Jamie la un punct situat în partea interioară a limbii de nisip, punct în care susţineau că traversarea avea să fie posibilă în scurtă vreme. Părea a fi un fel de estuar care putea fi traversat pe jos când apa era mică.

– Priviţi apa, e suficient. Vă lăsăm acum, spuse pescarul.

– Mulţumim. *Namaste.*

Bărbaţii le făcură semn de rămas-bun şi se grăbiră în colibele lor uscate. În aşteptarea momentului prielnic, Zar şi Jamie se aşezară sub un copac. Apa părea să scadă, Zar spera ca pescarii să fi spus adevărul.

– Deci, dacă acolo e o insulă pe nume Salsette, cât de departe de ea e Bombay, ştii cumva? Şi putem ajunge acolo? Şi acolo putem primi ajutor? întrebă ea. Sunt englezi acolo, nu?

– Da, dar nu vom avea nevoie de ei. Jamie zâmbea, în mod evident mulţumit de ce aflase. Am o casă acolo.

– În Bombay? De ce?

Încă o dată Zar avu senzaţia că nu-l cunoaşte deloc pe bărbatul din faţa ei, deşi îl „cunoscuse" în cel mai intim sens. Era o enigmă.

– Mi s-a părut o idee bună să cumpăr una. Era singurul lor din India unde un englez – sau în cazul meu un scoţian – putea să-şi cumpere o proprietate, şi mă săturasem să trăiesc ca un pribeag. Voiam un loc al meu, în care să-mi ţin nişte lucruri permanent. Nu petrec prea mult timp acolo, însă mi-a fost utilă de-a lungul timpului.

– Înţeleg.

– Bombayul nu este la fel de frumos ca Madrasul. Plouă mai mult, iar temperatura şi umiditatea sunt insuportabile în mare parte din timp, însă a devenit un port important pentru comerţul cu ţările de la Marea Roşie şi din Golful Persic. Mi s-a părut important să am un bastion aici, deşi nu-mi place foarte mult. Madrasul este un loc mult mai frumos, în opinia mea. Dar Bombayul este bun pentru afacerile mele. Îşi trecu o mână pe după umerii ei şi o trase spre el, îmbrăţişând-o rapid. Nu-ţi face

griji. Odată ajunşi acolo, voi putea să-ţi dau mâncare, haine şi adăpost împotriva vremii ăsteia infernale. Apoi putem să facem planuri.

– Planuri? Simţi cum i se înnoadă stomacul. Oare deja plănuia să scape de ea, acum că primise ce-şi dorise? Ei bine, şi de ce-ar trebui să-i pese ei? Avusese o viaţă foarte bună în Surat. Dacă nu rămăsese însărcinată...

De parcă i-ar fi citit o parte dintre gânduri, Jamie spuse:

– Trebuie să ne întoarcem la Surat şi să vedem ce s-a petrecut între timp acolo. Sper că Sanjiv va fi ajuns, în sfârşit. Şi nu vrei şi tu să afli dacă William a reuşit să ajungă acasă?

– Nu ţin neapărat. Îl gratulă pc fiul ci vitreg cu un epitet foarte urât rostit în gujarati, şi Jamie râse.

– Habar n-am ce înseamnă asta, dar pot ghici, spuse el când ea ridică întrebătoare sprâncenele spre el. Dar, dacă aş fi William, mi-ar fi teamă să mă întâlnesc cu tine. Mai ales după ce te-a abandonat în felul ăsta.

– Da, încă nu-mi vine să cred că mi-a făcut una ca asta, dar chiar şi-aşa, cred că nu-i e deloc frică de mine.

– Mie mi-ar fi. Sunt sigur că poţi fi foarte furioasă, când eşti zgândărită, şi n-aş vrea să fie îndreptată împotriva mea furia aceea. Jamie zâmbi, apoi râse când ea îl lovi peste braţ. Destul, femeie! Acum trebuie să mergem pe jos. Uite, acum cred că e sigur. Apa pare mică. Ce zici, încercăm?

– Foarte bine.

Zar îşi ridică fustele şi îl urmă, luându-l de mână sub pretextul că aşa îşi ţine mai bine echilibrul. Nu-i spuse că se simţea ca plecând din Paradis. El sigur n-ar fi fost de acord cu această comparaţie.

***

– Şi când te gândeşti că era aşa de uşor să ajungi în civilizaţie! Am fi putut fi aici acum două zile dacă am fi ştiut.

După ce traversară până la Salsette, o insulă care părea a fi acoperită în cea mai mare parte de păduri de mangrove şi mlaştini, găsiră un alt pescar care îi ajută să ajungă în Bombay. De la ţărm ajunseră foarte uşor la casa lui Jamie, care nu era foarte departe.

– Într-adevăr. Am fi putut probabil să ajungem şi noi cu barca aici, dacă ne-am fi dat seama cât de aproape suntem, însă am fi riscat să fim prinşi de curenţi puternici. Aşa a fost mai bine.

Şi dacă n-ar fi rămas pe limba de nisip poate că el n-ar mai fi avut şansa să facă dragoste cu această minunată femeie. Jamie respiră adânc

şi încercă să nu o privească. Trebuia să ia nişte decizii şi văzând-o astfel, curată şi îmbrăcată în haine de băştinaşi, cu părul ei fenomenal risipit pe spate, în curs de uscare după ce fusese proaspăt spălat, nu îl ajuta deloc să gândească raţional.

– Dar n-aveam de unde să ştim, şi eu, unul, eram prea obosit să mai plec în explorare după ce am ajuns la ţărm. Muşchii îşi reveniseră acum şi umflăturile din jurul ochiului se mai retrăseseră, însă încă îl mai dureau palmele, deşi şi le spălase des cu apă de mare.

– Ei bine, e minunat să fii curat din nou, cu adevărat curat. Nu credeam că o să mai scap de senzaţia aia de sare pe piele. Zar îşi pieptăna părul cu degetele. Scutură apoi capul, răspândindu-şi cosiţele închise la culoare. Jamie simţi brusc nevoia imperioasă să-şi îngroape şi el degetele în claia aceea de păr.

Cei doi servitori ai lui Jamie – un bărbat hindus şi sora lui văduvă, care aveau grijă de casă când el nu era în Bombay – le pregătiseră rapid baia, le aduseseră haine curate şi apoi mâncare, fără prea multe vorbe. Nici măcar nu clipiseră când Jamie le ceruse să le găsească haine indiene, pentru amândoi. Jamie îi plătea foarte bine pentru serviciile prestate, însă de fiecare dată constata cu plăcere că erau bani foarte bine cheltuiţi.

Zar stătea acum lângă o fereastră din salon, uitându-se la mica grădină a proprietăţii. El se apropie din spate, îi cuprinse talia cu braţele, apoi se aplecă şi-şi îngropă nasul în părul ei.

– Mmmm, trebuie să-ţi spun că şi tu miroşi mai bine, o tachină el.

– Jamie! Ea se întoarse şi se strâmbă la el, apoi îi observă amuzamentul. Sunt sigură că şi tu la fel, murmură ea, înroşindu-se puţin când mâinile lui începură să urce încet. Spre frustrarea lui, ea le împinse la o parte şi se desprinse din îmbrăţişarea lui, îndepărtându-se puţin de el. Te rog, nu face asta.

– De ce nu? Aici nu ne vede nimeni. Şi pe lângă asta, chiar dacă ne-ar vedea cineva, până la urmă toată lumea va trebui să se obişnuiască.

– Ce vrei să spui? Îşi cuprinse mijlocul cu braţele, aşa cum el observase că face ori de câte ori se simţea vulnerabilă. Jamie se întrebă de ce oare o făcea acum. Crezuse că reuşise să o facă să se simtă relaxată în compania lui.

Trase adânc aer în piept. Venise vremea să treacă la lucruri serioase. Fusese destul să o atingă şi să-i inhaleze parfumul, acum ştia ce are de făcut, deşi o parte din el încă se panica la gândul acela. Însă oare avea de ales? Nu şi dacă era un bărbat de onoare, şi îşi dădu seama acum că asta dorea să fie.

– Aş fi foarte onorat dacă ai accepta să fii soţia mea, Zarmina.

Ochii ei se măriră, alarmaţi.

– Cum? Nu!

Se mai dădu un pas în spate, îndepărtându-se şi mai mult de el, însă el întinse mâinile şi i le prinse într-ale lui.

– Vrei să pun un genunchi în pământ? Încercă să-i arunce cel mai fermecător zâmbet de care era în stare, însă fără prea mult efect, din câte se părea.

– Nu, te rog, nu!

– Cum doreşti. Expresia ei nu era deloc încurajatoare, însă el continuă, chiar şi-aşa. Zar, spuse el, încercând din răsputeri să-şi păstreze calmul şi să pară rezonabil. După ce am făcut acolo, pe plajă, chiar vrei să rămâi nemăritată? Mă gândeam că te-am convins că n-ai de ce să te temi. Doar nu crezi că o să mă transform într-un căpcăun peste noapte, în momentul în care-ţi pun inelul pe deget, nu? Îi zâmbi din nou, încercând să-i dea de înţeles că glumea, însă încruntarea ei era de neclintit.

– N-am nevoie de un soţ. Îmi e foarte bine şi aşa, de una singură, insistă ea. Am crezut că eşti diferit. Ai fost singurul care *nu* m-a cerut de nevastă.

– Asta era înainte să facem dragoste.

– Ei bine, ce-am făcut împreună nu înseamnă... nu trebuie neapărat să ducă la căsătorie.

– De obicei duce la căsătorie. *Şi să spunem lucrurilor pe nume, credeam că te-am făcut să pricepi asta deja.* Zarmina, mai sunt şi alte lucruri pe care trebuie să luăm în considerare. Dacă William a reuşit să se întoarcă în Surat, probabil te crede moartă sau cel puţin sclavă la piraţi, oricum ar fi, crede că n-ai să te mai întorci niciodată. Se va grăbi să se ocupe de jumătatea ta din afacere, iar dacă mai are un dram de inteligenţă – ceea ce, recunosc, s-ar putea să nu aibă –, va vinde tot şi se va întoarce în Anglia. După trădarea comisă, n-o să mai fie niciodată în siguranţă în India. În primul rând cel sau cei care au furat talismanul o să fie pe urmele lui.

– Atunci trebuie să mă întorc repede la Surat, să-l opresc. Asta dacă a scăpat de furtuna aceea, lucru puţin probabil.

– Şi cum o să faci asta? Eşti femeie, aşa că mă îndoiesc că ai putea face foarte multe pe tema asta. Nu cred că te plăcea foarte mult înainte de tărăşenia asta, şi acum i-ai sta în drum. Probabil că nu ar ezita să te ucidă. În acelaşi timp, dacă el n-a supravieţuit furtunii, crezi că vei putea

continua să te ocupi de afacere în felul ăsta? Ca femeie singură?

– Da, aş angaja pe cineva să mă ajute. Cineva în care să am încredere. De fapt, cred că am deja un misit bun. Îşi ridică bărbia, iar el văzu hotărârea din ochii ei. În mod normal ar fi admirat-o pentru asta, însă acum îşi dorea ca ea să fi fost mai ascultătoare. La naiba cu tot, îi oferea viaţa lui pe tavă, sufletul lui, ceva ce nu credea că va mai oferi unei femei după mariajul cu Elisabet.

– Dar de ce să treci prin asemenea chinuri? Dacă eu aş fi soţul tău, m-aş putea ocupa eu de toate astea.

– Da, pentru că tot ce am ar fi al tău. Îşi trase mâinile din ale lui şi îl lovi în umăr cu pumnul, apoi plecă de lângă el şi începu să măsoare încăperea cu paşi nervoşi. Şi eu aş fi tot a ta, spuse ea cu amărăciune în glas. N-aş avea nicio libertate. N-aş mai avea banii mei. Iar tu ai fi bogat pe seama mea. Mie asta nu mi se pare o afacere foarte bună.

El clătină din cap.

– Cred că uiţi ceva. Eu sunt deja bogat. Mi-am făcut singur averea, n-am nevoie de banii tăi. De fapt, sunt gata să semnez un document prin care să declar că îţi dau dreptul să te ocupi aşa cum consideri de cuviinţă de partea ta din afacere, după ce rezolvăm problema cu William. Va trebui totuşi ca în acte să fie o vreme averea mea, ca să am dreptul să acţionez.

Zar se opri şi îl privi pe sub sprâncene. Avea braţele încă în jurul mijlocului, în postura aceea defensivă şi Jamie îşi dorea să le fi desfăcut şi să şi le pună în jurul taliei lui. Însă ştia că nu era momentul să încerce să o convingă în felul acela. Trebuia să o facă să înţeleagă şi să fie de acord cu el, să îi convingă creierul, nu corpul.

– De unde să ştiu eu că eşti bogat? Nu mi-ai spus niciodată nimic despre tine.

– Păi, pot să-ţi arăt toate pietrele preţioase pe care le-am ascuns în diverse locuri. Sau poţi întreba oamenii de la Factoria engleză, dacă vrei, ei pot garanta pentru mine. Părinţii mei au o companie comercială în Suedia, şi corăbiile lor vin destul de des la Surat, aşa că sunt destul de bine cunoscuţi acolo. Şi, deşi sunt cel mai tânăr fiu al lor, mi-au promis că eu o să moştenesc jumătate din averea lor într-o zi, după ce surorile mele au primit ca dotă echivalentul părţii cuvenite lor în argint. Însă chiar nu am nevoie de averea lor. M-am descurcat destul de bine în comerţul cu pietre preţioase.

Zar păru să proceseze toate aceste informaţii pentru câteva secunde, însă nu era convinsă.

– Şi de unde ştiu eu că n-o să-ţi încalci promisiunea imediat după ce ne căsătorim? Majoritatea bărbaţilor par că nu sunt mulţumiţi niciodată cu averea pe care o au. În ochii ei apăru suspiciunea, şi Jamie îşi înăbuşi un oftat. Credea că o scăpase de demoni, însă din câte se părea, aceştia aveau rădăcini adânci.

– Pentru că o să semnez încă un document prin care să mă angajez că nu mă răzgândesc, dacă nu mă crezi pe cuvânt. Credeam că ai încredere în mine, însă dacă nu ai...

O vreme se uitară unul la celălalt în tăcere. Jamie rămase nemişcat, aşteptând ca mintea lui Zar să înţeleagă ce-i spusese. Ştia că avea sens. Faptul că şi-o dorea de soţie şi pentru alte motive era ceva ce probabil ar fi trebuit să discute altă dată. Acum oricum nu l-ar fi crezut, chiar dacă spunea adevărul.

Numai gândul că ar fi putut să o piardă era suficient pentru a-l lăsa fără aer, nu era ceva la care voia să se gândească. Cum se întâmplase asta? Cum ajunsese ea să conteze atât de mult pentru el într-un interval atât de scurt de timp? Nu crezuse în dragoste. Îl crezuse pe fratele lui un neghiob pentru că era atât de fermecat de Elisabet, însă acum înţelegea că până acum nu întâlnise femeia potrivită.

– Îmi pare rău, Jamie, însă răspunsul este nu, spuse ea hotărâtă.

Părea atât de tristă şi de confuză, încât el simţi din nou dorinţa de a o trage lângă el şi de a o convinge aşa cum ştia el mai bine. Asta n-ar fi fost însă bine, simţea asta, instinctiv. Dacă făcea aşa, ea ar fi regretat decizia luată.

Cumva, trebuia să o facă să-şi asculte raţiunea. Ştia că îl dorea, dovedise deja asta. Acum tot ce avea de făcut era să o convingă că mariajul nu era o chestie atât de rea pe cât se temea ea. Însă înţelegea acum că trebuia să acţioneze încet. Mai întâi trebuia să afle cum stăteau lucrurile în Surat.

– Foarte bine, spuse el, prefăcându-se că a renunţat. Însă putem cel puţin să ne prefacem că suntem căsătoriţi, ca să te ajut să rezolvi problemele cu William? El probabil că nu va şti dacă e adevărat sau nu şi, dacă va crede că sunt soţul tău, va fi foarte deranjat, ţi-o garantez.

Ea-şi muşcă limba în modul acela incitant care-i făcea lui Jamie măruntaiele ghem de dorinţă – de data asta însă reuşi să se stăpânească.

– Bine, fu ea de acord. Dar doar dacă va fi necesar.

Zar se simţea sfâşiată în două. O parte din ea îşi dorea cu disperare să se mărite cu omul acesta, pentru că ştia că odată ce gustase în braţele lui din plăcerile lumeşti, gândul că ar putea trăi fără el o făcea să se simtă

goală pe dinăuntru. Însă partea raţională din creierul ei îi spunea că el n-avea să rămână lângă ea. Nu era născut şi crescut în India. La un moment dat avea să vrea să plece acasă, în ţara aceea despre care vorbea cu atâta ardoare, unde locuia familia lui. Şi unde era şi fetiţa lui.

Şi atunci avea să o părăsească. Aşa cum o părăsise şi tatăl ei.

El n-avea cum să o ia cu el în Europa, pentru că i-ar fi fost prea ruşine cu ea, la fel ca şi tatălui ei, atunci când o luase cu el în Anglia. Familia lui Jamie, vecinii lui ar fi fost cu siguranţă oripilaţi dacă l-ar fi văzut aducând acasă o străină, o metisă. Era foarte conştientă că, în ciuda pielii ei de culoarea magnoliei, trăsăturile îi erau exotice şi diferite de cele ale femeilor de acolo. După ce stătea puţin la soare, pielea ei căpăta o nuanţă mai întunecată. N-avea cum să ascundă faptul că nu era pe de-a-ntregul albă. Îşi amintea foarte bine reacţia mătuşii ei, una foarte departe de una favorabilă.

– Unde ţi-o fi fost mintea, Thomas? Nu, serios, nu-mi răspunde. Nu cred că ţi-ai folosit deloc creierul, acesta fusese verdictul mătuşii ei atunci când o văzuse prima dată pe Zar. Se simţise peste măsură de umilită.

Şi când Jamie avea să plece acasă, ea avea să rămână aici, probabil cu destui bani pentru a trăi confortabil până la sfârşitul vieţii, ea şi copiii pe care urma să îi aibă. Se îndoia că Jamie avea să se mai întoarcă vreodată. *Nu, n-aş putea suporta aşa ceva!*

Mai văzuse chestia asta întâmplându-se unor femei indiene care fuseseră concubine sau soţii ale străinilor. Li se asigurau cele necesare traiului, copiii erau câteodată menţionaţi în testamentul tatălui lor, însă nu erau duse în Anglia sau în Europa. Fetele erau măritate, dacă era posibil, cu bărbaţi înstăriţi, băieţii erau trimişi să devină ofiţeri în armatele prinţilor băştinaşi. Zar închise ochii. Nu îşi dorea aşa ceva pentru copiii ei. Însă oare avea de ales? Era posibil să fie deja însărcinată.

Trebuia să se roage ca lucrurile să nu stea aşa.

Trebuia să fie puternică. *Mă pot descurca.* Şi Jamie avea s-o uite curând. Avea şi el demonii lui, îşi dăduse seama de asta, şi era sigură că un mariaj era ultimul lucru la care se gândea când ajunsese în Surat. Era îndeajuns de gentleman încât să-i ofere protecţia numelui lui şi ajutorul în rezolvarea problemelor cu William, însă dragostea nu avea nicio legătură cu toată tărăşenia asta. Era mai degrabă o chestiune de afaceri.

Şi poate dorinţă carnală.

Şi ea nu se putea să se împace cu asta.

CAPITOLUL 23

Bijal stătea în spatele unui smochin stufos, pe proprietatea vărului Rajahului, lângă Baroda, nu foarte departe de Surat. Înaintarea lentă a convoiului matrimonial aproape că îl făcuse să urle de plictiseală și de frustrare, mai ales că devenise din ce în ce mai nerăbdător, aștepta vești despre talisman. Acum, în sfârșit, reușise să-i transmită un mesaj lui Tufan, care venise să-i raporteze ultimele noutăți.

– Cel puțin am ajuns până aici! N-am mai făcut niciodată o călătorie atât de lungă. A fost extraordinar de plictisitor.

– Mă bucur că ați ajuns în siguranță, Excelență. Servitorul făcu o plecăciune.

– Ceva noutăți? Nu mi-ai trimis niciun mesaj în ultimele câteva săptămâni și așteptam să aud ceva de la tine.

– Îmi pare rău, însă mă tem că a apărut o complicație.

– Ce complicație? Spune-mi imediat. Bijal simți un fior de gheață străbătându-i șira spinării.

– Păi, în primul rând străinul care l-a adus de la Madras a refuzat să i-l dea intermediarului, așa cum era înțelegerea. Cred că făcea presiuni pentru ceva mai mulți bani.

– Scandalos! Nu știa că era în joc viața familiei prietenului său? Credeam că i-ai spus care ar fi putut fi consecințele neîndeplinirii sarcinilor.

– I-am spus, Excelență, însă e greu să-i înțelegi pe străinii ăștia. Tufan își întinse brațele în lături și ridică din umeri. Celălalt, intermediarul, a devenit și el lacom și a început să negocieze o plecare în Persia cu un alt proprietar de corăbii. Eram pe punctul de a interveni, când Mansukh negustorul a luat problema în propriile mâini.

– Cum așa? Măcar pe el știu că l-am plătit bine.

– Cred că și-a pierdut răbdarea și l-a omorât pe celălalt proprietar de corăbii, apoi i-a răpit pe ambii străini implicați, plus o femeie. Presupun că i-a obligat să-i dea... ăăă... obiectul după ce s-au îmbarcat, conform planului. I-a luat pe străini cu el, presupun pentru a scăpa de ei odată ajunși în larg.

– Deştept tipul. Bijal dădu din cap, simţind cum i se mai potolesc grijile. Atunci problema a fost rezolvată, nu e cazul să ne panicăm.

– Ah, da, însă vedeţi dumneavoastră, circulă zvonul că nava lor a fost atacată de piraţi. N-am putut să fac verificări în sensul ăsta, însă o persoană de pe altă navă care a fost atacată i-a auzit pe piraţi vorbind despre o captură pe care au făcut-o recent. Nu ştiu ce să fac sau cum să aflu mai multe. Mă pregăteam să trimit după dumneavoastră, să-mi spuneţi ce-aţi sugera să fac.

Bijal scrâşni din dinţi. *Piraţi, asta mai lipsea!*

– Singurul mod în care putem afla ceva sigur e să aşteptăm şi să vedem dacă se întoarce Mansukh. Ar putea să dureze ceva, mai ales că au început şi musonii, însă până atunci nu prea avem ce să facem. Trebuie să te întorci la Surat şi să aştepţi. Ţine-ţi ochii şi urechile deschise şi fii atent la orice fel de noutăţi.

– Da, Excelenţă. Servitorul se mai înclină o dată.

– Şi dă-mi de ştire imediat ce afli ceva nou, ai înţeles? Eu o să stau aici o vreme.

– Bineînţeles.

Marele Vizir rămase sub smochin, plimbându-se de colo colo, multă vreme după plecarea lui Tufan. Ajunsese până aici, n-avea cum să dea greş tocmai acum. *Nu putea!*

Însă, dacă totuşi talismanul era cu adevărat blestemat şi zeii îi erau împotrivă?

Nu, nu se poate, pentru că este al meu de drept.

***

– Ar fi bine să pornim spre Surat mâine-dimineaţă, la prima oră, spuse Jamie în ziua următoare. Ştiu că avem nevoie de odihnă, însă mă tem că timpul e esenţial. Ai ceva împotriva călăritului? O să ne cam udăm, însă o să ajungem mult mai repede.

– E în regulă. În momentul ăsta orice alt mijloc de transport mi se pare la fel de insuportabil.

Era adevărat. Nu puteau merge cu o corabie, musonul făcea ca marea să fie agitată tot timpul. Trăsurile ori căruţele se împotmoleau invariabil pe drumurile pline de noroaie. Înaintarea ar fi fost agonizant de înceată. Mersul călare avea şi el riscurile sale, însă trebuiau să spere că animalele n-aveau să alunece şi să se rănească.

– Atunci aşa facem. M-ai considera îngrozitor de nepoliticos dacă te-aş lăsa singură o vreme, cât mă duc să fac aranjamentele necesare

pentru călătorie? Promit că o să mă întorc cât pot de repede.

– Nu, deloc. Cred că o să mă odihnesc puţin.

Jamie dădu din cap. Zar părea să-i evite compania, lucru deloc uşor în casa aceea destul de mică, aşa că probabil avea să se bucure de ocazia de a rămâne singură, să-şi mai pună gândurile în ordine. Şi el avea să facă la fel. Trebuia să găsească o cale de a o convinge să se căsătorească de-adevăratelea cu el, însă nu era sigur care ar fi fost cea mai bună metodă de a face asta.

Avea nevoie de timp pentru a se gândi la asta.

***

În seara aceea cinară în salon, aşezaţi pe perne, pe podea, de o parte şi de cealaltă a unei mese scunde. Servitorii lui Jamie le aduseră o varietate de feluri frumos mirositoare – fierturi aromate, orez cu şofran, pâine, fructe – şi îl lăsară apoi să se descurce singuri. Era o atmosferă foarte intimă şi Zar îşi ţinu în cea mai mare parte a timpului privirea în farfuria ei, concentrându-se asupra mâncării.

– Să ştii că nu muşc. Cel puţin nu îndeajuns de tare să te doară.

Ea-şi ridică privirea şi se uită la Jamie, care îi aruncă unul dintre zâmbetele lui speciale, deşi de data asta zâmbetul nu-i ajunsese şi la ochi. Părea că în spatele lui pândea tristeţea, însă ea se gândi că poate doar îşi imagina asta. Până la urmă, sigur îi rănise orgoliul atunci când îi refuzase cererea în căsătorie. Sigur nu fusese o cerere în căsătorie bazată pe sentimente. Doar pe dorinţă carnală – dorinţă care părea să-l anime şi acum, judecând după tonul vocii lui.

– E bine de ştiut, replică ea, cumva sec. Nu-mi e frică de tine.

– Bine. Atunci poate am putea să purtăm o conversaţie normală la masă? Tăcerea mi se pare cumva apăsătoare.

– Îmi pare rău. Nu-şi dăduse seama cât de tăcută fusese. Însă despre ce ar fi putut să vorbească? Plănuiseră deja cum să se descurce cu William, cum să procedeze cu talismanul, deci ce-ar mai fi fost de discutat? Zar îşi înăbuşi un oftat, apoi se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-i mai vină rândul şi lui Jamie. Jamie? întrebă ea ezitant. Mai ţii minte cum ţi-am povestit eu despre căsătoria mea, când eram pe plajă?

– Mm-hm.

– Ei bine, ce-ai zice să-mi povesteşti şi tu despre a ta? Eu... Tu nu mi-ai povestit niciodată nimic despre soţia ta.

Îl văzu încordându-se, apoi ezitând, de parcă nu ar fi fost sigur că vrea să vorbească despre asta. Până la urmă totuşi îi răspunse.

– Am un motiv foarte bun. Am urât-o şi am încercat să mă gândesc a ea cât mai puţin posibil.

– Oh! Zar nu ştia cum să reacţioneze la o astfel de declaraţie, însă era 'oarte uimită, aşa că îndrăzni să întrebe. Atunci, de ce te-ai mai căsătorit :u ea?

El râse scurt, fără niciun fel de veselie.

– N-am avut de ales. M-a păcălit.

Zar era foarte uimită. Auzise de femei care se foloseau de tot felul de rucuri pentru a-şi găsi bărbaţi, însă asta părea ceva mult mai rău, cumva.

Jamie oftă şi clătină din cap.

– Îmi pare rău, nu e un subiect foarte agreabil pentru mine, însă ai dreptate, corect din partea mea e să-ţi povestesc, câtă vreme şi tu ai avut ncredere în mine şi mi te-ai destăinuit. Să ştii că nu e deloc o poveste 'rumoasă. Eşti sigură că vrei să o auzi?

– Da. Te rog. Acum era curioasă. Dacă nu te deranjează.

– Nu, de fapt mi-aş dori să ştii şi tu povestea, şi jur că n-am să te nint.

– Te cred.

El începu să povestească şi ea se lăsă pe spate, începu să cureţe un fruct, însă uită curând de el. Îi povesti despre fratele lui mai mare, Brice, şi despre cum era îl îndrăgostit de o fată frumoasă, care la rândul ei părea să-l iubească. Povesti cum Brice plecase în China, o călătorie de afaceri, pentru că voia să facă bani pentru viitoarea lui mireasă.

– Pentru că ştia că era răsfăţată şi el era hotărât ca ei să nu-i lipsească nimic, spuse Jamie.

Apoi îi povesti cum o întâlnise pe Elisabet în pădure, cum crezuse că fusese violată, cum se comportase asemenea unui cavaler cu armură strălucitoare. Şi cum ea şi servitoarea ei îl păcăliseră şi-l făcuseră să adoarmă în patul ei.

– M-au dezbrăcat şi m-au băgat sub pături, ştiind foarte bine că tatăl lui Elisabet avea să mă găsească acolo în dimineaţa următoare. Vocea lui Jamie era răguşită şi plină de amărăciune. Zar simţi că îi pare rău pentru el. Şi nu fusese deloc violată. Fusese totul o punere în scenă, o scamatorie. Se culcase cu amantul ei de bunăvoie, de mai multe ori – după cum mi-a dezvăluit mai târziu –, însă ştia foarte bine că tatăl ei nu-l considera îndeajuns de bun pentru a-i fi soţ. Aşa că, atunci când a rămas însărcinată, a trebuit să găsească o altă soluţie. Şi a pus ochii pe mine.

– Şi ce s-a întâmplat după aceea? În mod sigur i-ai explicat bărbatului acela ce s-a întâmplat, că ai fost drogat, nu-i aşa?

Jamie pufni.

– Am încercat la început să-i explic, crede-mă, însă nu m-a ascultat. Elisabet era singurul lui copil, fiica lui răsfăţată. N-avea cum să mă creadă pe mine, şi nu pe ea. Şi habar n-ai cât de bine se putea preface, cât de convingătoare putea fi. Eu aflasem asta cu o noapte înainte. Şi mă tem că aveam şi eu o reputaţie care nu mi-a fost de mare ajutor.

– Groaznic! Spune-mi exact cum s-a întâmplat, te rog.

Lui Zar îi venea greu să înţeleagă de ce Elisabet se prefăcuse în felul acela şi simţea că are nevoie de toate amănuntele. Doar după ce le afla ar fi putut să-şi facă o idee.

– Foarte bine, spuse Jamie, însă, după cum am spus, nu e deloc o poveste frumoasă...

***

Când Jamie s-a trezit în dimineaţa aceea, capul îi crăpa de durere şi nişte strigăte insistente agravau senzaţia. Cineva îl scutura de umăr. Deschise un ochi şi clipi în lumina puternică a dimineţii.

– Trezeşte-te, ticălosule! Ai nişte explicaţii de dat.

Jamie deschise şi celălalt ochi şi se strâmbă la figura furioasă ce-i apăruse în faţă. Fermierul Grahn, tatăl lui Elisabet, se holba la el, cu obrajii roşii.

– Ce s-a întâmplat? mormăi Jamie. Apoi îşi aduse aminte totul: cum o găsise pe Elisabet, violul, valonii. Oare tatăl ei aflase? Dar de ce urla la Jamie?

– Sunt sigur că ştii exact ce s-a întâmplat. O să discutăm toată tărăşenia asta în prezenţa tatălui tău, îi spuse Grahn pe un ton încărcat.

Jamie se încruntă, sâcâit de sunetul prea puternic al vocii lui, însă, pe măsură ce devenea mai conştient de ce-l înconjura, îşi dedea seama că mahmureala era cea mai mică dintre problemele sale. Întoarse capul, realizând că stătea pe o pernă albă ca zăpada, cu margini de dantelă. Ochii i se întâlniră cu privirea precaută a lui Elisabet. Jamie sări din pat, apoi îşi dădu seama că era gol-puşcă. Strânse cearşaful la piept, ducându-şi cealaltă mână la capul care-l durea îngrozitor.

– Ce mama dracului...?

Se uită la Elisabet, care ridică din umeri, aruncându-i un zâmbet abia schiţat, un zâmbet în care se amestecau scuzele şi cochetăria.

– Îmi pare rău, Jamie, murmură ea. Tata s-a întors acasă mai devreme decât am crezut.

– Şi foarte bine am făcut! urlă Grahn. De câtă vreme durează

tărăşenia asta? Asta aş vrea să ştiu. Am trimis după tatăl tău, băiete, ar trebui să ajungă dintr-un moment într-altul.

Jamie îl ignoră pe bărbatul acela, care-şi continua tirada, şi se concentră asupra fetei de lângă el. Nu se mai vedea nicio urmă a lacrimilor din seara trecută. Acum era calmă, stăpână pe sine, de parcă ar fi fost prinsă cu un bărbat în pat în fiecare zi a săptămânii, de parcă n-ar fi fost nimic extraordinar. Zgârieturile de pe faţa ei erau foarte puţin vizibile, de parcă tot ce se întâmplase în pădure nu fusese decât un vis. Nu, nu un vis, o farsă căreia îi căzuse victimă. Simţi că explodează de furie, îşi simţi muşchii abdomenului încordându-se.

– Tu, nenoro... începu el, însă ea îi acoperi gura cu mâna.

– Gândeşte-te, Jamie, îi spuse ea încet. Ţi-am spus, e mai bine aşa. Altfel nu se poate.

Pentru cine era mai bine aşa? Pentru Elisabet, fireşte. Deschise gura, vrând să o contrazică, însă îşi dădu seama că nu are cum să facă asta. Era cuvântul ei contra cuvântului lui, şi el fusese prins gol-puşcă în patul ei. Nu l-ar fi crezut nimeni, nici dac-ar fi jurat pe viaţa lui că o găsise în pădure în seara trecută, victimă a unui viol. Avea reputaţia unui tip afemeiat, o reputaţie de care fusese mai degrabă mândru până în dimineaţa aceea. *Doamne, ce prost am fost!* se certă el. O privi pe Elisabet cu ochii îngustaţi şi îşi înăbuşi impulsul de a o strânge de gât. Oare fusese violată cu adevărat? se întrebă el. Nu, totul era o păcăleală. Nicio femeie nu putea arăta atât de mulţumită de ea în dimineaţa următoare unui astfel de atac brutal.

– Ai pus la cale toate astea! şuieră el în timp ce Grahn continua să urle în fundal, fără să bage de seamă schimbul lor de şoapte. De ce? Am crezut că-l iubeşti pe Brice.

– Bineînţeles că încă îl iubesc pe Brice, însă el nu e aici să mă salveze, aşa că a trebuit să apelez la tine, replică Elisabet.

Jamie clătină din cap.

– Nu te cred. O să se întoarcă în curând şi ştii că ar face orice pentru tine. El nu te-ar fi învinovăţit dacă ai fi fost cu adevărat victima unui viol, ceea ce eu nu cred că e cazul. Nu, partea asta a fost o păcăleală, nu-i aşa? N-ai putut suporta faptul că nu ţi-am dat niciodată destulă atenţie, aşa că m-ai tras pe sfoară. Ei bine, poate că ai câştigat, dar, crede-mă, o să regreţi amarnic toate astea.

Faţada în spatele căreia se ascundea Elisabet începu să se crape.

– Erai încăpăţânat şi prea nobil, şopti ea. Toţi bărbaţii din zona asta mă vor, inclusiv tu. Numai că tu n-ai recunoscut-o niciodată, pentru că

ţi-a fost frică de fratele tău mai mare. Ei bine, acum am rezolvat eu problema pentru tine. Ar trebui să te bucuri.

Jamie nu-şi mai dorise niciodată până atunci să omoare pe cineva, însă acum chiar ar fi vrut să o strângă de gât. Singurul lucru care-l oprea era gândul că într-un fel sau altul avea să se răzbune, până la urmă.

– Greşeşti, spuse el, privind-o în ochi. Nu te-am dorit niciodată şi n-o să te mai ating niciodată de bunăvoie. Niciodată! Poţi să putrezeşti în iad!

***

– Şi... aşa ai făcut? Zar abia reuşise îşi adune curajul necesar pentru a pune acea întrebare, însă chiar voia să ştie. Observase agitaţia lui, pulsul mărit, modul în care îi urca şi îi cobora mărul lui Adam şi se simţise prost că-l făcuse să retrăiască acele amintiri, însă spera că astfel avea să-l facă să vorbească despre el, aşa cum şi el o încurajase să se deschidă în faţa lui.

– Da. M-am căsătorit cu ea, pentru că tatăl meu mi-a spus că n-am altă variantă, însă am insistat să avem dormitoare separate. Asta a scos-o din minţi.

– Însă nu mi-ai spus tu că ai o fată? Zar se încruntă.

– Ba da, însă e fata mea doar cu numele. Nu m-am culcat niciodată cu Elisabet. După cum am spus, era deja gravidă şi băiatul valon era tatăl copilului ei. Copilul s-a născut şase luni după nunta noastră, complet format şi sănătos. Sunt sigur că toată lumea a considerat asta o dovadă a faptului că eu o sedusesem înainte de nuntă. Dac-ar fi ştiut adevărul!

– Ce s-a întâmplat?

Zar îl văzu încordându-se şi respirând adânc.

– Elisabet a murit.

***

Ţipetele nu se opriseră toată noaptea, şi Jamie era aproape să cedeze. Şi-ar fi dorit să nu fie în casă în momentul naşterii, însă tatăl lui îi spusese că ar fi dat rău dacă el ar fi plecat. Până la urmă, toată lumea credea că plodul e al lui.

– Pe toate le ştiu ei, murmurase el, strângându-şi pumnii.

Chiar şi-aşa, indiferent al cui era copilul şi de cât de mult o ura pe Elisabet, Jamie nu dorise nimănui asemenea dureri. Parcă moaşa îi scotea copilul din ea cu cleşti înroşiţi în foc sau cu cine ştie ce alt

instrument barbar, aşa urla şi gemea. Dacă nu l-ar fi asigurat femeia aceea că e ceva normal, ar fi spart de mult uşa şi ar fi cerut socoteală pentru tortura la care era supusă soţia lui.

Soţia lui. Dispoziţia lui se strică, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când rostea sau măcar se gândea la cuvintele acelea. Reuşise să-şi pună planul în practică – aşa cum reuşea întotdeauna – şi în câteva săptămâni de la momentul în care fuseseră descoperiţi în pat împreună erau căsătoriţi. Şi, din nefericire, Brice se întorsese chiar înainte de nuntă. Nu rămăsese multă vreme acasă. Îi spusese lui Jamie să se ducă dracului, apoi plecase cât de repede putuse. Jamie nu putea să-l învinovăţească pe fratele lui. Şi el ar fi avut aceeaşi părere, dacă lucrurile ar fi stat invers. Însă, deşi Jamie nu-l mai văzuse de atunci, se împăcaseră prin intermediul scrisorilor. Brice îşi găsise o femeie mai bună, departe, în Scoţia, iar Jamie rămăsese cu Elisabet şi cu viaţa făcută praf.

Încă un ţipăt ajunse la el prin tavanul gros de bârne de stejar, şi Jamie îşi acoperi urechile. Cât mai dura?

– Pentru numele lui Dumnezeu! şopti el. Destul, prea destul...

Nu după multă vreme Karin ciocăni la uşă şi intră după ce el îi acordă, scurt, permisiunea.

– Copilul s-a născut în sfârşit, însă cred c-ar fi mai bine să veniţi, spuse ea, fără să se uite la el.

Jamie refuzase să mai vorbească acelei femei după cearta cu Elisabet. Era foarte clar pentru el că ea o ajutase pe tânăra ei stăpână să-l prindă în capcana ei şi el nu ierta prea uşor, asta dacă ajungea vreodată să ierte. Însă îi permisese să rămână în casa lui, întrucât ştia că acţionase astfel doar din dragoste pentru tânăra ei stăpână.

– Deci s-a sfârşit? întrebă el, dând-o la o parte şi ieşind din cameră.

– Da, dar... O auzi pe Karin suspinând în spatele lui, se întoarse şi se holbă la ea. Ea... ea n-a rezistat, biata mea stăpână. Lacrimile curgeau acum şuvoaie pe faţa femeii şi Jamie simţi o undă de milă, însă reuşi să o ignore. Plus că nu era sigur că putea să o creadă. Îl mai minţise şi cu altă ocazie.

O luă pe scări, urcându-le câte două odată şi deschise uşa de la camera lui Elisabet. Aceasta zăcea în pat, cu spatele rezemat de un munte de perne, mai albă decât cearşafurile care o înconjurau. Moaşa era lângă foc, scăldând o mogâldeaţă scheunătoare, însă Jamie nu era interesat de ea. Nu era copilul lui, aşa că nu-i păsa acum ce se întâmpla cu ea.

– Elisabet? Se aşeză pe cuvertură, lângă ea, amintindu-şi de noaptea în care mai făcuse o dată asta, crezând-o rănită. Ştia acum că se

prefăcuse. Copilul venise pe lume la termen, moaşa îl asigurase de asta, ceea ce însemna că Elisabet era deja gravidă în trei luni când pusese la cale scena cu violul. Jamie încercă să-şi calmeze furia pe care o simţea cuprinzându-l din nou.

– Jamie. Pleoapele ei fluturară uşor şi se ridicară. Se uită la el cu o expresie ciudată în ochii de un albastru profund. Fii blestemat! şopti ea.

– Cred că asta-i replica mea, nu-i aşa? răspunse el, însă încet, vedea că nu e în stare nici măcar să se certe. Avuseseră mai multe reprize de scandal deja în ultimele câteva luni. Oricum, nu eu sunt cauza disconfortului tău. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

– A trebuit să o fac. Doar aşa puteam pune mâna pe tine. Ai fost mereu atât de încăpăţânat, atât de sigur pe tine.

– Vrei să spui că ai sedus un valon sau chiar doi doar de dragul meu? Nu te cred. Însă ne putem contrazice pe tema asta după ce te faci bine. Acum ar trebui să te odihneşti, de dragul copilului tău. Îşi dădu seama că nici măcar nu întrebase dacă era fată sau băiat.

– E prea târziu. Le-am auzit. N-o să mai trăiesc nici măcar cât să-i dau o dată să sugă. Elisabet întinse mâna şi o apucă pe cea a lui Jamie, strângându-l tare, în ciuda slăbiciunii ei evidente. Jură-mi că o să ai grijă de ea. E nevinovată... n-are nicio vină.

Deci era vorba despre o fată. Ei bine, sexul copilului era irelevant. Jamie trase adânc aer în piept şi se uită la Elisabet. Avea dreptate. Copiii nu sunt niciodată vinovaţi pentru păcatele părinţilor lor. Însă la naiba cu totul, cum să crească el copilul altui bărbat? Şi fără mama copilului respectiv. Îşi feri privirea şi murmură:

– Foarte bine, o să o întreţin, însă nu pronunţă cuvântul „jur". Avea să găsească o metodă prin care copilul să primească îngrijirea de care avea nevoie, fără ca el să fie implicat în vreun fel.

Probabil că Elisabet observase asta, strânsoarea ei deveni şi mai puternică.

– Te urăsc! şuieră ea.

– Da, tocmai de asta ţi-ai dorit atât de tare să te căsătoreşti cu mine. Păcat că l-ai ales pe singurul bărbat de prin părţile astea care nu era interesat.

– Ba erai! Ai vrut doar să mă pedepseşti pentru că te-am prins în capcană. Ar fi trebuit să găsesc o altă cale.

– Nu, ar fi trebuit să mă laşi în pace. Dacă te-aş fi dorit, aş fi rezolvat cumva lucrurile cu Brice.

– Foarte bine, ai dreptate. Nu te urăsc. Eram atât de sigură că te voi

face să mă iubeşti. Toată lumea era sigură. Însă acum ai primit ce ţi-ai dorit – ţi-ai primit înapoi libertatea şi mai ai şi ferma pe care poţi să o conduci cum doreşti.

Tatăl ei murise pe neaşteptate la doar câteva luni după nuntă, şi Jamie se trezise proprietarul uneia dintre cele mai mari ferme din regiune. Elisabet refuzase să creadă că el nu-şi dorise nici asta.

Clătină din cap.

– Aiurezi. Nu te-am dorit niciodată nici pe tine, nu ţi-am dorit nici averea şi n-ai fi putut face nimic să schimbi toate astea. Nu înţelegi? Felul în care ai acţionat nu m-a făcut decât să te dispreţuiesc. Ar fi trebuit să rămâi cu Brice, el e cel mai nobil dintre noi.

– El renunţa prea repede. Mi-am dorit pe cineva care să mă înfrunte.

Jamie oftă.

– Ei bine, cu asta te-ai ales. Poate mai mult decât ţi-ai dorit. Acum, n-ar trebui să te odihneşti? Să lăsăm cearta pentru mai târziu.

– Ţi-am spus deja, nu va exista un „mai târziu". Îi aruncă un zâmbet fad. Poate ne întâlnim în iad?

– Sper sincer că nu! Jamie se ridică, eliberându-se din strânsoarea ei. Ştiu că pare ciudat, însă îţi doresc o soartă mai bună decât asta.

Elisabet începu să plângă, însă Jamie nu ştia ce să facă în privinţa asta. Ce-ai putea să-i spui cuiva care e pe moarte şi care ştie asta? Cuvintele păreau de prisos. Jamie putea să-şi dea seama că puterile ei slăbiseră şi chiar nu-şi dorea ca ea să moară aşa. Poate dacă o lăsa să se odihnească, avea să-şi revină. Şi, cunoscând-o pe Elisabet, se temea că vrea să-l păcălească, să-l facă să îi pară rău.

O bătu jenat pe umăr, apoi merse să se uite la copilă, care era acum curată şi îmbrăcată în haine ce păreau prea mari pentru ea, înfăşurată în pături. Se uită la feţişoara ei, fără să simtă nimic. Cât de diferit ar fi stat lucrurile dacă ar fi fost vorba despre fetiţa lui. Dădu puţin pătura la o parte şi văzu părul negru ca abanosul, sprâncenele la fel de negre şi genele lungi şi negre. Pielea copilei nu era albă ca laptele, ca a mamei ei şi Jamie îşi dădu seama că nu era nicio urmă de îndoială că pielea aceea avea să se bronzeze la soare exact ca a tatălui ei. *Blestemat fie valonul acela!* Însă, după cum o cunoştea el pe Elisabet, probabil că băiatul acela fusese doar o victimă a maşinaţiunilor ei, ca şi Jamie de altfel.

– Cum o cheamă? întrebă el peste umăr, însă Elisabet nu-i răspunse, stătea cu ochii închişi.

– A spus că dumneavoastră îi veţi pune numele, domnule Kinross, spuse moaşa.

– Zău? Mă gândeam că îl alege ea. Ea hotăra totul.

– Nu, a refuzat. Nici măcar n-a vrut să o vadă. Moaşa clătină din cap şi o ridică pe fetiţă. *Bietul ghemotoc,* murmură ea. Însă la unele durează puţin. Durerile acelea te pot afecta în feluri ciudate.

Jamie simţi din nou un puseu de milă pentru copilul acela – mama lui nu se deranjase nici măcar să-i dea un nume.

– O să o cheme Margot, spuse el. Alesese un nume la întâmplare. Ce-i păsa lui? Era un nume bun, aşa simţea, şi se potrivea micuţei negricioase. Da, Margot, repetă el, dând din cap.

Ieşi din cameră, după ce-i aruncă încă o privire lui Elisabet, şi coborî în salon, căutând ceva de băut. În mod normal nu apela la băutură în momentele de tulburare, însă în seara asta simţea că are nevoie de un pahar. Şi nu mai suporta să stea aici şi să o vadă murind. Deşi îi dorise răul, nu putea să fie atât de răzbunător.

***

– Şi a murit în noaptea aceea? Zar îşi simţea inima bătându-i mai tare, impresionată de povestea tristă a lui Jamie.

– Da. N-am mai apucat să vorbesc cu ea.

– Însă copilul a supravieţuit? Zar îşi dădu seama că emoţiile ei se concentrau acum pe mogâldeaţa aceea cu părul negru, pe nume Margot, nume pe care i-l pusese un bărbat care nu o dorise. Toate instinctele sale materne latente ieşiră la suprafaţă cu putere. *O vreau! O să am grijă de ea.* Însă asta nu era posibil, pentru că ar fi însemnat că trebuie să se căsătorească cu Jamie mai întâi. Şi, chiar dacă s-ar fi căsătorit, el n-ar fi luat-o în Suedia cu el, era sigură de asta. Micuţa Margot n-avea să ştie niciodată că a avut o mamă vitregă.

– Da, e bine. Am lăsat-o cu mama mea când am plecat în India, aşa că e bine îngrijită.

– Asta-i bine. Nu îndrăznea să dea glas adevăratelor sentimente pe care le avea de când auzise de fetiţă. Cumva simţea că Jamie nu era pregătit să vorbească despre responsabilităţile sale referitoare la acel copil. Ce s-a întâmplat cu fratele tău? Te-a iertat?

– Da, până la urmă. Nu l-am mai văzut de când s-a întâmplat tărăşenia aceea, însă i-am trimis o scrisoare, şi el mi-a răspuns. Mi-a spus că a înţeles şi că, de fapt, i-am făcut un bine, pentru că l-am făcut să o vadă pe Elisabet aşa cum era ea cu adevărat. Jamie zâmbi. S-a

îndrăgostit de o altă femeie în Scoţia, de o femeie care se pare că avea tot ce-i lipsea lui Elisabet: sinceritate, curaj, loialitate. Ridică din umeri. Aşa că lucrurile s-au aranjat pentru el.

– Dar nu şi pentru tine. Lui Zar îi părea rău, însă se bucura că măcar cearta cu fratele lui fusese depăşită.

– Ţi-ai schimbat părerea despre mine? Crezi că sunt un om rău? Vocea lui Jamie părea chinuită şi cumva nesigură.

Zar se strădui să păstreze un ton calm.

– Nu. Ţi-a fost făcută o nedreptate şi cred că ai făcut tot ce puteai să faci în condiţiile date. Sper că într-o bună zi vei putea uita de asta, aşa cum şi eu încerc să-mi scot din cap amintirile despre Francis. Astfel de gânduri sunt distructive, dacă le lăsăm să ne facă rău, acum înţeleg asta. Însă e nevoie de timp. Nu cred că se poate rezolva ceva peste noapte.

Jamie îi zâmbi şi dădu din cap.

– Eşti o femeie foarte înţeleaptă, Zarmina. Mi-aş fi dorit să te întâlnesc înaintea ei.

La fel şi-ar fi dorit şi ea.

CAPITOLUL 24

Jamie îi întinse lui Zar o pătură adusă de servitorul său. Avea şi el una. Mai aveau şi o pereche de cai arabi pe care el plătise o căruţă de bani.

– Acoperă-te cu pătura asta şi să mergem. Ar trebui să te apere de ploaie.

Plecară dis-de-dimineaţă şi merseră constant toată ziua, oprindu-se doar de câteva ori pentru a le da cailor răgaz de odihnă. Zar fusese de acord că ar fi cel mai bine să se dea drept hinduşi, aşa că erau amândoi îmbrăcaţi în straie de băştinaşi. Pielea lui Jamie se bronzase şi mai mult cât stătuseră în barcă şi cu părul acoperit cu un turban, cu un început de mustaţă şi cu obrazul nebărbierit, putea trece drept hindus.

– Deşi sunt destul de fluent în hindi, ar fi bine să vorbeşti tu în gujarati, îi spusese Jamie lui Zar. Spune-le că eu am probleme cu gâtul sau ceva de genul ăsta. Cred că aşa ar fi mai sigur. Ea fusese de acord.

Ploua torenţial, în reprize. Când vântul bătea, picăturile de ploaie transformate într-o burniţă fină îi udau dintr-o parte, speriind caii. Jamie era sigur că nu mai fusese atât de ud niciodată, în afară de noaptea petrecută în barcă, şi începu să se întrebe dacă avea să mai fie uscat vreodată. Drumurile se transformaseră în adevărate râuri de noroi.

Picioarele cailor şi ale oamenilor erau pline de glod. Reprizele de ploaie torenţială erau întrerupte de perioade cu soare strălucitor, care duceau nivelul de umiditate la cote inconfortabile. Însă niciunul dintre ei nu se plângea, era ceva ce considerau că trebuie să îndure.

Jamie fu cu ochii în patru întreaga călătorie, cercetând cu atenţie locurile prin care treceau, încercând să descopere eventualele pericole. Toţi călătorii trebuiau să fie atenţi la bandiţi, care puteau apărea oricând. Îşi luaseră cu el pistoale, o sabie şi un pumnal, să le folosească la nevoie. Oricum, Jamie se îndoia că ar fi avut prea multe şanse dacă ar fi fost atacaţi de o ceată de bandiţi. Se ruga ca vremea urâtă să ţină astfel de pericole la distanţă.

Într-un sătuc găsiră un *serai,* un fel de han mai mic, care-i putea găzdui peste noapte. Nu era prea curat, însă măcar era uscat şi caii putură să se odihnească într-un loc acoperit.

– Stai lângă mine tot timpul, o avertiză Jamie pe Zar încet. E mai bine să creadă că eşti soţia mea.

– Cred şi eu.

Răspunsul mormăit şi nemulţumit al lui Zar îl făcu pe Jamie să-şi dea seama că venise timpul să-şi pună planul în aplicare. Decisese să încerce să o farmece pe Zar în orice fel posibil, să o facă să se răzgândească în privinţa căsătoriei cu el. Şi acum era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a începe un astfel de demers.

– Nu te-a deranjat să dormi în braţele mele când eram pe Juhu, îi aminti el, cuprinzându-i talia cu un gest hotărât, pentru a da de înţeles oricui trăgea cu ochiul că era a lui, dar mai cu seamă pentru a vedea care este reacţia ei la apropierea de el.

Ea se încordă puţin, însă nu se feri.

– Atunci a fost... diferit.

– Cum anume?

– Tocmai trecusem printr-o experienţă şocantă. Nu gândeam foarte clar. Sau cel puţin eu nu gândeam foarte clar.

– Mie mi-ai părut destul de lucidă. Îi zâmbi leneş şi o sărută pe ureche.

– Te rog, nu-mi aduce aminte. Şi ai putea să încetezi?

– Mă port ca un soţ iubitor. Avem public. Stăteau într-o cameră sărăcăcioasă împreună cu alţi călători şi, deşi nimeni nu se uita direct la ei, cu siguranţă erau măsuraţi atent. Până la urmă, nu era nimic altceva de făcut acolo, în afară de mâncatul unor feluri nu foarte apetisante. Nu-ţi doreşti pe cineva care să te adore? o tachină el.

– Nu. N-aş şti niciodată dacă eu sunt obiectul adoraţiei respective sau mai degrabă averea mea.

– Cu mine ai putea şti sigur. Ţi-am spus, sunt deja bogat, şi banii nu sunt importanţi pentru mine. Jamie nu ştia foarte bine cum să o convingă de asta. Experienţele ei trecute îi formaseră o părere cu privire la prezumtivii soţi, şi ăsta era un obstacol major. Să-ţi spun ce contează mai mult pentru mine?

– Dacă vrei. El continuă să ţină un braţ în jurul taliei ei, ea continuă să stea ţeapănă, însă parcă se mai relaxase un pic, de parcă i-ar fi stârnit curiozitatea.

– Familia. Fericirea. Loialitatea. Prietenia. Astea sunt lucrurile pe care le preţuiesc. Şi cinstea.

Ea îi aruncă o privire pe sub genele acelea lungi şi frumoase, măsurându-l parcă din cap până-n picioare.

– Asta-i tot?

– Tot? Mie mi se pare că-i foarte mult. nu foarte des dai peste cineva care-ţi poate oferi toate astea.

– Nu cred că există o astfel de fiinţă perfectă.

– Eu ţin una în braţe. O sărută pe obraz şi o trase mai aproape de el, însă ea, deşi nu-i rezistă, nici nu păru să renunţe la încordare.

– Mi se pare că mă tachinezi.

El oftă. Oare ce putea face ca ea să-l creadă?

***

Zar spera ca Jamie să nu simtă cât de tare îi bătea inima. Stătea atât de aproape de el, unul din braţele lui puternice o cuprinsese, era foarte tentată să îi cedeze. Să trăiască momentul. Să facă din nou dragoste cu el în cămăruţa care le fusese repartizată pentru noaptea aceea.

La asta spera şi el, cu siguranţă.

Însă ea trebuia să se gândească la viitor şi nu credea c-avea să şi-o mai dorească multă vreme. În curând avea să se plictisească să se culce cu ea, şi apoi ce avea să urmeze? Tristeţe. Singurătate.

Însă, când se întinse lângă el, avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu se întoarce, pentru a nu se cuibări în braţele lui. Era foarte tentant. *El* era foarte tentant. Îl dorea atât de mult! Dac-ar fi fost sigură că avea să rămână cu ea pentru totdeauna...

– Să sperăm că n-o să ne ia prea mult pentru a ajunge la Surat, murmură Jamie în dimineaţa următoare. Nu cred că spatele meu poate

suporta prea multe nopți dormite pe astfel de suprafețe aspre.

Era morocănos, pentru că ofensiva farmecelor lui nu părea a avea niciun efect. Zar dormise lângă el, păstrând însă o distanță de siguranță. Oare regreta atât de mult că făcuse dragoste cu el? Sau poate era îngrijorată de viitorul lor imediat și de ce-i aștepta la destinație?

Ajunseră în Surat câteva zile mai târziu, chiar înainte ca porțile cetății să fie închise pentru noapte, și reușiră să meargă până la casa închiriată de Jamie, fără să dea de nimeni cunoscut. Kamal le deschise cu o figură suspicioasă. Dură o clipă până când își dădu seama cine era în fața porții. Atunci când realiză, sprâncenele i se ridicară până aproape de păr și pe față îi apăru un zâmbet enorm.

– Kinross *sahib!* Intrați, intrați. Am crezut că ați plecat! Ba chiar că ați... Clătină din cap. Am fost atât de îngrijorați!

N-apucă să spună mai multe, pentru că o minge păroasă veni în fugă de după un colț și începu să sară în jurul lui Jamie, lătrând și gâfâind bucuros, cu limba scoasă. Jamie se aplecă, îl luă în brațe pe Kutaro și-l strânse la piept, mișcat de o astfel de primire. Îi dădu voie cățelului să-l lingă pe bărbie, scărpinându-l în același timp în spatele urechilor.

– Salut, ticălosule! Și eu mă bucur că te văd.

– Jamie! Și *sahiba* Miller!

Roshani nu era nici ea prea departe și se aruncă imediat spre ei, îmbrățișându-i la rândul ei, cu brațele ei slăbănoage. Jamie și Zar se aplecară amândoi pentru a o îmbrățișa la rândul lor pe fetiță și se priviră peste creștetul ei. Își zâmbiră, în timp ce Roshani începu să-i bombardeze cu întrebări.

– Unde ați fost? De ce-ați stat atâta? Unde omul rău? Plecați pe barcă? Curiozitatea ei nu avea limite și Jamie o lăsă pe Zar să o liniștească, vorbindu-i în gujarati, în timp ce el îi oferi lui Kamal o versiune mai scurtă a aventurii lor. Apoi sosi și Soraya de la bucătărie, întrebând ce era cu agitația asta, și primi și ea explicațiile de rigoare. Dură ceva până când toată lumea fu lămurită și toți se liniștiră.

– Călătorim de mai multe zile. Kamal, poți pregăti niște apă, pentru ca eu și soția mea să ne putem spăla?

– Soția dumneavoastră? Roshani, care prindea repede tot, se uită de la unul la altul. Când Jamie dădu din cap, zâmbetul i se lăți de la o ureche la alta și începu să sară în sus. Știam eu! Am văzut eu cum te uiți la *sahiba* Miller...

– Acum e doamna Kinross.

– Da, da, la doamna Kinross, și cum se uita și ea la tine. Știam eu!

– Ştiai, nu-i aşa? Eu n-aveam de unde să ştiu, pentru că nu ştiam, murmură Jamie, însă îi aruncă lui Zar o privire amuzată. Zar părea cumva jenată, mai ales că la început nu prea fusese de acord cu minciuna asta. Însă, dacă trebuia să-l convingă pe William că erau căsătoriţi, trebuia să pretindă şi în faţa tuturor celorlalţi acest lucru, cel puţin pentru o vreme. Reuşi să-i zâmbească fetiţei.

– Mă bucur că eşti fericită, Roshani, spuse ea. Şi pentru noi este.... ăăă... încă o chestie nouă.

Kamal şi Soraya făcură amândoi o plecăciune şi zâmbiră Zarminei.

– *Sahiba*. Kamal vorbi pentru amândoi. Vă dorim multă fericire!

– Mulţumesc, răspunse ea, zâmbindu-le la rândul ei, însă lui Jamie i se păru că răspunsul ei era cumva înăbuşit. Spera ca ea să se poată preface cât de mult ar fi trebuit, însă era evident că nu era foarte în largul ei.

Înainte să se îndrepte spre dormitor, Kamal îl luă deoparte şi-i şopti.

– Aveţi un musafir. Bărbatul despre care mi-aţi spus că o să vină e aici.

– Sanjiv? Kamal dădu din cap. Oh, excelent! Unde e?

– I-am dat camera din colţul din spate. Stă acolo de două zile. Kamal ridică din umeri. N-am ştiut ce altceva să fac cu el.

Jamie îl bătu uşor pe spate.

– Ai procedat foarte bine. Acum du-te, te rog, şi spune-i că o să vin la el imediat după ce mă spăl puţin. Roagă-l să ia masa cu noi peste vreo oră.

– Voi face aşa cum doriţi, *sahib*.

***

Roshani nu se lăsa dusă de lângă Zar, aşa că Jamie ridică din umeri şi apoi îi spuse Sorayei să o ducă în camera de lângă cea a lui.

– Ne întâlnim jos, când sunteţi gata, adăugă el înainte să dispară în spatele uşii camerei lui.

Zar se simţi un pic ciudat când trebui să-i ceară Sorayei să-i împrumute ceva de îmbrăcat, însă femeia era toată un zâmbet şi păru să nu fie deloc deranjată de asta. Îi aduse aproape imediat haine noi, apă fierbinte pentru spălat şi nişte săpun care mirosea foarte frumos. Zar se grăbi să îşi spele pe rând corpul cu o cârpă udă, în timp ce Roshani pălăvrăgea în gujarati despre cum îşi făcuse ea griji de când plecase Jamie.

– Am fost atât de speriată! îi spuse ea lui Zar, cu ochii ei căprui măriţi, de parcă ar fi vrut să-i arate cât de îngrijorată fusese. Însă am ştiut că Jamie avea să se întoarcă. Doar a promis.

Zar se întrebă cum ar fi putut el să promită aşa ceva, când nu ştiuse ce avea să se întâmple, însă presupuse că la momentul acela el dorise să nu o îngrijoreze prea tare pe Roshani. Avusese noroc că putuse să-şi respecte promisiunea şi că nu o dezamăgise pe fetiţă.

– Acum sunteţi toţi aici, totul e bine, da?

– Nu sunt sigură. Avem încă nişte probleme de rezolvat, draga mea, dar să sperăm că totul va fi bine. Acum vino, cred că Jamie ne aşteaptă. Şi eu, una, mor de foame.

Era o senzaţie pe care fetiţa o înţelegea perfect.

– Şi eu, declară ea, chiar dacă Zar era sigură că ea mâncase deja de cină. Nu se putu abţine să zâmbească. Oh, cât de bine e să fii atât de tânără şi de inocentă!

***

– Sanjiv, ce bine-mi pare că te văd! Probleme?

Jamie coborâse primul şi-l întâmpinase pe fratele lui Akash cu un zâmbet mare, iar acesta îi răspunsese asemenea. Discutară în hindi, aşa cum o făcuseră şi în Madras.

– Depinde ce înţelegi prin probleme. Totul a mers ca pe roate în Madras. Am aşteptat până când Meera şi copii s-au întors în siguranţă acasă, apoi am plecat.

– Deci hoţii s-au ţinut de cuvânt, până la urmă? Slavă Domnului!

– Într-adevăr. Akash era foarte fericit şi sunt sigur că şi-a luat toate măsurile de precauţie ca ei să nu mai poată fi luaţi niciodată ostatici.

– Asta-i o veste foarte bună. Şi cum ai călătorit?

– Ei bine, se pare că nu m-a urmărit nimeni, însă a durat mai mult decât am crezut, pentru că am decis să fac ultima parte cu o corabie. Din nefericire vremea s-a înrăutăţit, aşa că aproape am naufragiat, apoi a trebuit să continui drumul pe jos, doar ca să mă asigur că voi ajunge aici.

– Dar şarpele? A crezut toată lumea că eşti un îmblânzitor de şerpi?

– Sigur că da! Ţi-am spus, prietenul meu mi-a arătat ce să fac şi mie mi-a plăcut şarpele. De fapt - Sanjiv părea vag jenat... ăăăă..., i-am dat drumul. Ştii, în sălbăticie. Şi-a făcut treaba şi nu mai aveam nevoie de el.

Jamie râse.

– Excelent! Şi eu aş fi făcut la fel.

– Zău? Sanjiv păru uşurat să audă asta.

– Absolut. Acum, vorbind serios, trebuia să luăm mai mult în considerare musonul, cel puţin aşa cred. Oricum, eşti aici acum şi trebuie să facem planuri. Înţeleg că ai talismanul la tine?

– Da, uite-l aici. Aş prefera să-l ţii tu de-acum. Sanjiv îi dădu lui Jamie pachetul care conţinea bijuteria şi el îl băgă în pungă, alături de cel fals.

Se întoarse când Zarmina şi tinerele ei însoţitoare intrară în *divan*.

– Şi iat-o şi pe soţia mea. Sanjiv, îmi permiţi să ţi-o prezint pe Zarmina? Şi pe Roshani, ăăă... păzitoarea mea şi prietenul ei blănos, Kutaro. Jamie traduse pentru Zar şi Roshani, pentru că niciuna nu vorbea hindi, iar engleza lui Sanjiv era în cel mai bun caz rudimentară.

– Nu ştiam că ai o soţie. Sanjiv părea confuz, însă o salută politicos pe Zar.

– Asta pentru că ne-am căsătorit doar în urmă cu câteva zile. E o poveste lungă, însă ar fi bine să mâncăm mai întâi, apoi te pun la curent cu toate.

După masă, Jamie îi povesti lui Sanjiv tot ce trebuia să ştie, îi relată aventurile prin care trecuseră, bineînţeles în afară de cele mai intime.

– Deci acum trebuie să aflăm ce s-a ales de fiul vitreg al lui Zar şi apoi să vedem ce e de făcut cu talismanul şi să descoperim hoţul. Cel puţin acum ştim cine este stăpânul de drept al talismanului: Rajahul din Nadhur.

–Asta suspectam şi noi de ceva vreme, nu-i aşa? Sanjiv dădu din cap. El conduce regiunea din care ne tragem noi – eu şi Akash –, aşa că hoţul ar fi putut afla cu uşurinţă faptul că fratele meu se ocupă cu pietrele preţioase şi locuieşte în Madras.

– Are sens ce spui.

– Să ştii că am trecut pe lângă el. Se află într-un oraş din apropiere, e într-un fel de vizită de stat sau cel puţin aşa mi s-a spus. Se pregăteşte de însurătoare.

– Zău? Jamie se încruntă. Toate astea nu par o coincidenţă prea mare? Nu crezi că a pus el la cale tot furtul ăsta pentru că are nevoie de bani, nu-i aşa? Zarmina şi cu mine ne întrebam asta.

Sanjiv păru îngrozit.

– Nu, niciodată! Un talisman ca ăsta e un obiect prea sacru. Ar fi îngrozit de ghinionul de care sigur ar avea parte dacă ar face una ca asta.

– Dar poate că de asta pretinde că e vorba despre un furt? interveni Zar, şi Jamie dădu din cap. Şi el se gândise la acelaşi lucru.

– Nu, în mod sigur nu. Talismanul este cu siguranță binecuvântat de zei şi aceştia ar şti de orice manevră în care ar fi implicat. O astfel de scamatorie n-ar avea niciodată sorți de izbândă, şi Rajahul ştie asta foarte bine.

– Hmmm, nu sunt foarte convins, dar hai să zicem, de dragul discuției, că ai dreptate. În cazul ăsta ar trebui să fie vorba despre altcineva, despre cineva care are acces la încăperile cele mai intime ale conducătorului. Ai vreo idee despre cine ar putea fi vorba?

– Sunt sigur că Rajahul are mulți servitori, chiar şi în camerele lui private.

– Atunci ar trebui să găsim o cale să-i facem o vizită, să vedem dacă recunoaştem pe cineva.

– Pe bărbatul cel rău de la Mansukh? Sau pe omul nas mare? spuse Roshani, dovedind că urmărise discuția cu mult interes. Jamie o privi cu ochii îngustați. Aproape că uitase de prezența ei şi se întrebă dacă putea avea încredere în ea, că îşi va ține gura. Însă ştia că nu i-ar fi făcut niciodată rău, iar vorbele ei confirmară imediat acest lucru. Vreau să ajut, spuse ea. Şi Kutaro. El poate să muşte.

– Mulțumesc, dar aş prefera să vă țineți departe de chestia asta, amândoi. Spune-i lui Kutaro să te păzească pe tine, asta e cea mai importantă sarcină a lui. Şi nu, nu ar putea fi spionul lui Mansukh, pentru că pe acela l-am văzut pe corabie şi..., ăăă..., a fost ucis de pirați. Acum trebuie să...

Fu întrerupt de nişte vaiete care veneau din curte. Se ridică, duse mâna la mânerul pumnalului pe care şi-l pusese la brâu. Ce mai era acum? Nu puteau avea şi ei parte de puțină linişte?

Kamal ciocăni la uşă şi fu împins cu putere la o parte de către o Priya disperată. Servitoarea scană încăperea cu privirea şi scoase un mic țipăt când dădu cu ochii de Zar, care se ridică la rândul ei şi se repezi şi ea la fosta ei *ayah*.

– Priya, ce-i cu tine aici?

Cele două femei îşi împreunară mâinile, apoi Priya deschise şi închise gura de mai multe ori înainte de a putea vorbi coerent.

– Este neisprăvitul acela ticălos de fiu vitreg al tău, începu ea, tremurând, parcă mai degrabă de furie decât de frică. Ți-a întors camera pe dos, îți fură lucrurile! Am încercat să-l opresc, dar m-a amenințat cu un pistol. Şi... şi... *sahib* Evans îl ajută! N-am ştiut ce să fac, aşa că m-am gândit să-l rog pe Kamal să mă ajute. Se uită la servitorul care încă stătea lângă uşă. El şi soția lui ne-au ajutat foarte mult după ce tu ai fost

luată, e... Eu.... Clătină din cap, de parcă n-ar mai fi fost în stare să vorbească.

– Domnul Evans? Vrei să spui tata? Zar părea lovită de trăsnet.

Era şi normal, se gândi Jamie. Oare ce căuta el înapoi în Surat? Trebuia să se retragă în Anglia.

Însă acum nu era momentul să se gândească la asta. Trebuia acţionat imediat.

– Priya, ai făcut foarte bine. Ne-am întors acum. O să ne ocupăm noi de asta. Jamie scrâşni din dinţi şi se gândi că părea că ajunseseră exact la timp. Sanjiv, Kamal, puteţi veni cu mine, vă rog? Trebuie să-i oprim.

– Vin şi eu, spuse Zar. Vorbea încet, dar cu hotărâre. Jamie o privi în ochi şi ştiu că avea dreptul să fie prezentă la confruntare.

– Foarte bine, însă te rog ca la început să stai mai în spate. Nu vreau să fii rănită cumva.

Ea dădu din cap.

– Bine, acum hai să ne găsim nişte arme.

***

Nu dură mult şi ajunseră la casa lui Zar. Jamie o lăsă să intre ultima.

– Nu ştim dacă William nu a adus cu el şi ceva bătăuşi, şopti el. E destul de simplu să angajezi câţiva *sepoy,* sunt ieftini. Şi nu ştim nici ce caută tatăl tău aici.

Zar ştia că avea dreptate să fie precaut. William nu era cel mai deştept om din lume, însă, atunci când sunt încolţiţi şi disperaţi, oamenii au tendinţa de a deveni mai vicleni decât sunt în mod normal. Nu putea şti de ce era capabil fiul ei vitreg. Cât despre tatăl ei... Se îndoia că avea o inimă prea sensibilă, altfel n-ar fi vândut-o lui Francis.

Intrară cu toţii pe uşa din spate, pe care Priya o lăsase descuiată, grăbindu-se să plece, şi înaintară în tăcere spre curte. Jamie se opri şi ascultă, urmat de ceilalţi. Zar auzi zgomote de sus, însă în restul casei era linişte. Se uită pe balconul de sus şi văzu că prin uşa camerei ei se revărsa lumină.

Jamie văzuse şi el acelaşi lucru, astfel că le făcu semn să continue înaintarea în linişte. Se îndreptară cu toţii spre scări. Sanjiv şi Kamal urcară treptele dintr-o parte, Zar îl urmă pe Jamie pe cealaltă parte. Erau atenţi la orice potenţială ameninţare, însă casa părea goală, în afară de camera lui Zar.

Odată ajuns lângă uşă, Jamie se opri şi aşteptă până când ceilalţi ajunseră şi ei pe partea cealaltă.

– Intru eu primul, singur, articulă el fără sunet şi primi din partea lor semne de încuviinţare. Apoi aruncă o privire rapidă în cameră şi intră cu un pistol într-o mână şi cu pumnalul în cealaltă. Ce crezi că faci aici, Miller? întrebă el, cu o voce joasă, mortală.

Zar se uită şi ea în cameră prin crăpătura dintre uşă şi toc şi îl văzu pe tatăl ei şi pe William, amândoi stând în picioare, încărcaţi cu bijuteriile ei şi cu două pungi de monede pe care le ţinea sub saltea. Păreau doi copii prinşi cu mâna în borcanul cu dulceaţă – vinovaţi şi defensivi. Aşa şi trebuia, pentru că făcuseră o mare porcărie. Tatăl ei se înroşi ca un rac.

– Cine naiba mai eşti şi tu? întrebă el, însă primi răspunsul foarte repede de la William, a cărui expresie surprinsă se transformă repede într-una de furie oarbă.

– Kinross! se răsti el. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu te-au terminat piraţii. Presupun că li te-ai alăturat, nu-i aşa? Ticălos trădător!

– Mă bucur să aflu că ai o părere atât de bună despre mine, replică Jamie, pe un ton plin de sarcasm. Dar nu, le-am refuzat amabila ofertă. Am venit să cer cea ce mi se cuvine. Dădu din cap spre obiectele din mâinile lui William.

– Despre ce vorbeşti? Eu doar iau ce ar fi trebuit să fie al meu de la început. Dacă tatăl meu n-ar fi fost îmbrobodit de târfuliţa aceea... Îmi cer scuze, Evans, însă zău aşa, toată lumea putea să vadă cum îl ducea de nas, numai el nu, oh, nu...

Tatăl ei rămase tăcut, ceea ce o înfurie foarte tare pe Zar. Deci nici măcar nu putea s-o apere împotriva unor astfel de mojicii? *Pe toţii zeii, a depăşit de mult limita!*

– Aşa zici? întrebă Jamie. Şi cu toate astea a considerat-o îndeajuns de înţeleaptă să conducă jumătate din afacere după moartea lui. E evident că nu te-a crezut în stare să te ocupi tu de toate.

– I-a făcut farmece, îţi spun! I-a dat să mănânce din mâinile ei mici, dezgustătoare şi apucătoare! William era atât de furios, încât ochii aproape că îi ieşiseră din orbite, însă Zar observă că Jamie rămăsese calm.

– Cred că îţi vei da seama că greşeşti. Am vorbit cu destui englezi de pe-aici şi cu toţii mi-au spus că n-ai fi supravieţuit nici şase luni ca negustor de pietre preţioase fără Zarmina şi fără agentul tău. Însă acum e prea târziu să discutăm despre aşa ceva, nu-i aşa? Înţeleg că vrei să pleci din India? Şi dumneata, domnule, ce rol joci în toată chestia asta?

Tată lui Zar ridică din umeri.

– Am venit să o ajut pe fiica mea în chestiunile legate de negoţ, spuse el. Am auzit de la nişte prieteni că a rămas văduvă şi m-am gândit că nu i-ar strica ajutorul tatălui său. Din nefericire tânărul Miller aici de faţă m-a informat de dispariţia ei. În mod natural, ca tată al ei, am venit să revendic partea ei de avere.

– O foarte mică parte, murmură William, smulgând o pungă cu monede din mâinile lui Evans.

Zar simţi cum furia ameninţa să-i dea pe-afară, însă reuşi să se stăpânească, strângând din dinţi, şi rămase tăcută, aşa cum îi ceruse Jamie. Avea încredere în el, avea să aştepte semnalul lui.

– Bineînţeles că plec din locul ăsta împuţit! William scuipă. Nu mai stau nici măcar o secundă în plus. Doar cât îmi ia să fac ce am de făcut. Aşa că dispari din calea mea, Kinross!

– Nu te grăbi aşa tare. Jamie ridică puţin ţeava pistolului. Înainte să pleci, o să pui zdrăngănelele alea jos. Şi banii. Sunt ale Zarminei, nu ale tale. Se întoarse puţin spre Evans. Este cât se poate de vie, aşa că regret să vă informez că nu e nicio moştenire de împărţit.

– Piraţii au lăsat-o să plece? Nu cred nicio iotă! William aproape că sărea în sus de furie.

– Ei bine, e cât se poate de adevărat. Aşa că nici tu nu poţi vinde partea ei din afacere înainte să pleci.

– Cine spune asta? şuieră William. Am rupt testamentul acela blestemat. Oh, da, l-am găsit ascuns aici, se lăudă el. Aşa că nu mai poate dovedi că este proprietara afacerii şi nici nu se poate lupta cu mine, e prea slabă. Pufni. Mă îndoiesc că o să mă caute.

– Nu, dar o să te caut eu. Eu întotdeauna am luptat pentru ceea ce mi se cuvine. Sau te-aş putea împuşca pe loc, presupun. Servitorul meu va depune mărturie că te-am împuşcat în legitimă apărare.

Dar William nu ascultase decât jumătate din cele spuse de Jamie.

– Cum adică ceea ce ţi se cuvine? întrebă el.

– Cum sunt noul soţ al Zarminei, toate lucrurile ei îmi aparţin acum mie.

CAPITOLUL 25

Fața lui William era stacojie, cu ochii rotindu-se nebunește. A jurat că nu se mai mărită niciodată. Iar când prietenul meu Richardson a curtat-o, s-a purtat foarte urât cu el.

– Astea sunt scorneli de-ale tale!

– Află că s-a răzgândit în privința asta, și nu scornesc nimic. Zar, vrei să-i spui tu, te rog? Jamie nu își întoarse capul, și Zar mulțumi Cerului pentru asta. Știa că el nu-și putea permite să-l scape pe William din ochi nici măcar pentru o clipă. Tipul era în mod evident instabil, dacă nu nebun de-a binelea. Poate că traversatul mării de unul singur îi luase mințile de tot? Se întreba cum reușise oare să se întoarcă.

Intră încet în cameră, rămânând însă în spatele lui Jamie. Nu-l salută pe tatăl ei nici măcar cu o mișcare a capului, chiar dacă el exclamă „Zara!", numele de alint pe care i-l dăduse în copilărie. Vorbi doar cu William:

– Da, sunt căsătorită cu Jamie, confirmă ea. Certificatul de căsătorie este emis de autoritățile englezești din Bombay. Așa că de-acum înainte nu va mai trebui să ai de-a face cu mine, William. Ar trebui să fi mulțumit.

– Mulțumit? Ahhhhh, tu...! William explodă într-un torent de înjurături și cuvinte atât de urâte, încât Zar simți nevoia să-și acopere urechile cu mâinile.

– *Destul!* țipă ea cât putu de tare și William se opri în mijlocul tiradei, holbându-se la ea. Ai auzit de *Qazi?* Când văzu că nu-i răspunde, continuă. Da, știu că ai auzit. E cel care împarte dreptatea aici în Surat și împreună cu un *mufti,* un om priceput în chestiunile de drept, înregistrează tot felul de acte. Faptul că ai rupt testamentul tatălui tău nu are nicio importanță, la *Qazi* se găsește o copie. Ba chiar mai multe, probabil. Am înregistrat acolo și eu un testament, prin care las toate bunurile mele lumești Priyei dacă mi se întâmplă ceva. Și pentru a fi și mai sigură, i-am dat și șefului Factoriei un exemplar. Se uită în sfârșit la

tatăl ei şi adăugă: Aşa că tu n-ai avea dreptul la nimic, indiferent de ce s-ar întâmpla.

Tatăl ei ridică din umeri, de parcă n-ar fi ştiut ce să zică, ceea ce era totuna, pentru că Zar nu voia să-l mai audă. Se întoarse din nou spre William a cărui gură se mişca în gol, de parcă n-ar fi putut să rostească niciun cuvânt. Apoi acesta şuieră într-un sfârşit:

– Târâtură mică şi ticăloasă, ai aranjat totul, nu-i aşa? Atunci va trebui să...

Însă Jamie se săturase. Se apropie de William şi-l pocni în bărbie.

– Mai taci, Miller! Să nu mai vorbeşti niciodată aşa despre soţia mea, ai înţeles?

William se dezechilibră şi făcu un pas în spate, scăpând cea mai mare parte a bijuteriilor Zarminei. Se uită la Jamie, clipind des, şi-şi duse o mână la faţă. Privirea lui scăpăra, tăioasă şi tocmai se pregătea să spună ceva, când o voce îi întrerupse. Venea din direcţia balconului, unde apăruse o siluetă învăluită în umbră.

– Care dintre voi este William Miller?

William se întoarse, şi Jamie se uită spre geamul acum deschis. Bărbatul acela intră în cameră, urmat repede şi de alţi câţiva. Îl auzi pe Kamal şoptind că erau mai mulţi în curte şi îşi dădu seama că erau înconjuraţi. Însă de cine?

Nu-i prea plăcea situaţia. Ba chiar deloc.

– Eu sunt. Cine mama dracului întreabă? se răsti William.

– Atunci vă rog frumos să îmi daţi ceea ce nu vă aparţine.

– Talismanul? N-o să-l mai vedeţi niciodată, s-a pierdut pe mare. Arătă spre Jamie. El ştie totul despre el. Eu plec acum.

Se apleca să ridice câteva dintre colierele şi inelele lui Zar, ce era mai aproape de el, apoi o luă spre uşă.

Jamie ridică mâna şi-l prinse pe William de braţ.

– N-ai uitat nimic? şuieră el. N-avea de gând să-l împuşte de faţă cu martori, însă nici nu voia să-l lase pe Miller să plece cu bunurile lui Zar. Discuţia noastră nu s-a terminat, însă din câte se pare va trebui să o continuăm mai târziu.

– Oh, la dracu' cu toate, eu doar vreau să plec din blestemata asta de ţară! Urăsc să fiu aici! William aruncă bijuteriile spre Jamie şi ţâşni spre uşă, însă Kamal şi Sanjiv îl opriră. Reuşiră împreună să îl apuce bine pe bărbatul care ţipa şi dădea din picioare. Unul dintre ei îi puse o mână peste gură şi ţipetele deveniră înfundate, apoi se opriră cu totul.

Jamie îşi cântări opţiunile şi decise să meargă pe varianta adevărului. Sau cel puţin a unui adevăr parţial.

– Talismanul nu a pierit pe mare, îi spuse el bărbatului dinspre balcon. Îl reprezinţi pe proprietarul lui de drept sau doar pe hoţul care l-a furat de la el?

– Suntem în slujba lui Bijal, Mare Vizir al Rajahului din Nadhur.

Ăsta nu era un răspuns la întrebarea pusă. Cu toate astea, Jamie se îndoia că are de ales. Scoase talismanul fals de la cingătoare şi i-l întinse.

– Cred că asta căutaţi. Dădu din cap spre William. Vă rog, luaţi-l cu voi. A minţit.

Bărbatul înaintă şi luă pachetul, verificându-i conţinutul. Când văzu falsul talisman, dădu din cap satisfăcut, apoi se întoarse spre grupul de bărbaţi care-l urmaseră în cameră. Luaţi-i! ordonă el. Pe toţi!

– Staţi puţin! protestă Jamie. Pe Miller îl căutaţi. Noi nu încercam decât să-l facem să dea obiectul furat înapoi. N-are nicio legătură cu noi.

– Asta va decide Rajahul. Acum, fie veniţi de bunăvoie, fie vă luăm pe sus. E alegerea voastră.

– Dar aţi venit după Miller. El a fost cel angajat de hoţ să vândă bijuteria în străinătate. Jamie se gândea că, dacă întrebaseră de William, probabil că ştiau că el era intermediarul.

Liderul grupului ridică din umeri.

– Rajahul vrea adevărul. Aveai asupra ta acest obiect sacru, aşa că eşti la fel de hoţ ca şi ceilalţi. Sunt sigur că va dori să asculte explicaţiile tale.

Jamie renunţă. Se părea că n-avea de ales, trebuia să încerce să apeleze la judecata Rajahului.

– Foarte bine.

Evans încercă şi el să protesteze, la rândul lui, dar primi un pumn în ceafă drept răsplată pentru osteneală. După asta rămase tăcut, deşi în mod evident habar n-avea ce se întâmplă.

Jamie încercă să-i arunce lui Zar o privire liniştitoare, însă văzu că aceasta era îngrozită. O luă de mână şi o strânse tare, încercând să o îmbărbăteze, iar ea dădu din cap, de parcă ar fi înţeles. Oamenilor Rajahului le spuse, dând din cap spre Kamal:

– Omul ăsta nu e decât servitorul meu. Nu ştie nimic despre tărăşenia asta. Poate să rămână aici şi să păzească bunurile soţiei mele până când ne întoarcem?

Amândoi ştiau că era foarte posibil să nu se întoarcă, însă Jamie nu voia să spună asta cu voce tare.

– Da, da. Bărbatul dădu nerăbdător din cap. Acum grăbiţi-vă. Rajahul aşteaptă.

***

Jamie păru dezamăgit când văzu elefanţii aşteptând afară, însă Zar fu uşurată că măcar nu trebuiau să meargă pe jos. Ploua încă, şi drumurile erau mocirloase.

– Urcaţi! li se ordonă, când elefanţii se lăsară ascultători pe picioarele din faţă, pentru a le permite să ajungă la platforma fixată pe spatele lor. Din nefericire nu era vorba despre o *howdah,* cu acoperiş şi tot restul, ci doar despre un fel de canapea cu două locuri.

Jamie întinse mâna şi o ajută pe Zar, apoi se căţără pe locul de lângă ea. Ea purta un şal lung, pe care acum şi-l petrecu peste cap şi şi-l înfăşură în jurul corpului. Apoi se apucă strâns de marginile scaunului când elefantul, ascultând comenzile *mahout*-ului şi se ridică. Mai fusese pe elefanţi, însă nu-i plăcuse deloc senzaţia aceea de legănare şi faptul că se afla atât de sus. Însă avea încredere în cel care conducea elefantul – cel care stătea chiar în spatele urechilor mari ale animalului – că avea să-i ducă în siguranţă la destinaţie.

Sanjiv şi William erau pe animalul din faţa lor, iar tatăl ei stătea împreună cu unul dintre oamenii Rajahului pe cel din spate. Straniul convoi îşi croi drum pe străzile întunecate şi ieşi pe una dintre porţile oraşului, poartă ce păru a fi deschisă special pentru ei. Zar presupuse că gărzile fuseseră mituite pentru asta.

I se părea foarte ciudat se meargă aşa, în coloană, călare pe elefanţi, în mijlocul nopţii. Luna nu se vedea deloc, ploua constant, vântul se înteţise, însă Zar putea zări câmpurile şi copacii de pe marginea drumului. Jamie o luă de mână şi o strânse tare. Chiar dacă nu după multă vreme erau amândoi uzi leoarcă, palma lui era caldă şi puternică, aşa cum fusese mereu. Siguranţă. Însă în momentul acela nu erau deloc în siguranţă.

– Oare Rajahul ne va crede? şopti ea.

– Sper, însă sigur nu ne va crede dacă el a aranjat furtul. În cazul ăsta, o să ne transforme în ţapi ispăşitori. Zar se înfioră şi Jamie continuă. Însă eu am senzaţia că nu el a trimis după noi. Mă îndoiesc că Rajahul ştie ceva despre tranzacţia de la Surat, aşa că altcineva trebuie să fie hoţul.

– Nu înţeleg. Zar încercă să se uite la Jamie, însă nu-i putea vedea decât profilul.

– Gândeşte-te puţin. Dacă Rajahul nu l-a prins pe cel care a furat talismanul, n-avea de unde să ştie că acesta l-a trimis la Surat. Singura persoană care ştie asta este cel care a furat bijuteria. Acum totul s-a dat peste cap şi poate că persoana respectivă a renunţat la ideea de a mai vinde talismanul. În loc să facă asta, acum va încerca să-şi recâştige încrederea, apărând ca persoana care l-a găsit şi l-a adus înapoi. Asta aş face eu, dacă aş fi în locul lui.

– Bineînţeles, logica ta e bună. Dar cine e persoana?

– Omul din spatele nostru a spus că acţionează la ordinele Marelui Vizir. Mie mi se pare că o astfel de persoană ar putea avea acces în apartamentele Rajahului. Pun pariu că e vorba despre el.

– Însă nu putem dovedi asta. Nu putem dovedi decât noi că e vorba despre altcineva. Zar se simţi cuprinsă de disperare. Cum ar putea oare scăpa cu viaţă din toată tărăşenia asta? Şi acum au pus mâna şi pe talisman.

Îl auzi pe Jamie râzând încet.

– Nu. N-au talismanul. E la mine.

– Oh, vrei să spui că...

– Le-am dat bijuteria falsă. Acum tot ce avem de făcut este să ghicim cine este adevăratul hoţ şi apoi să-l demascăm. Jamie o strânse de mână. O să am nevoie de ajutorul tău. Acum ascultă-mă cu atenţie, uite ce vreau să faci...

***

După o bucată bună de vreme, ajunseră lângă un zid înalt, care înconjura o clădire mare, construită în stil indian, înconjurată de copaci şi grădini ornamentale. Tocmai se crăpase de ziuă, şi lumina slabă a zorilor se strecura prin numeroasele uşi şi ferestre şi punea în valoare cupolele înalte de pe acoperişuri. O verandă mărginită de stâlpi frumos ornamentaţi mergea pe toată lungimea faţadei, cu o intrare mare în mijloc. Porţile duble, masive se deschiseră şi pătrunseră cu toţii într-o curte, unde descălecară. Odată intraţi în palat, „oaspeţii" fură conduşi prin mai multe coridoare, până când în sfârşit ajunseră în faţa unor uşi monumentale, la care cel care-i capturase bătu uşor.

– Intră, se auzi dinăuntru, şi fură introduşi în încăpere, urmaţi de gărzi.

Zar se asigură că mergea lângă Jamie. El o mai ţinea încă de mână, dându-i astfel un pic de linişte. Însă pe dinăuntru se simţea devastată. Dacă nu le ieşea farsa? Oare aveau să moară cu toţii în ziua aceea?

La capătul încăperii era o platformă, o porţiune mai înaltă decât restul, şi acolo stătea aşezat un bărbat care părea să-i aştepte. Zar aproape că scăpă un oftat de surpriză la vederea lui, pentru că nu mai văzuse niciodată atâta măreţie. Era îmbrăcat aproape numai în alb, însă materialul era brodat cu fir de aur şi argint şi strălucea în lumina celor câteva candelabre la fiecare mişcare. Era legat cu un brâu din mătase purpurie, de sub care ieşea mânerul bătut cu pietre preţioase al unui pumnal. Şi acesta strălucea puternic, la fel şi ornamentul imens, făcut, de asemenea, din pietre preţioase, pe care-l purta la turban. Nu era la fel de mare ca talismanul, însă era cu siguranţă un obiect extrem de scump. Sub turban se vedea figura unui bărbat chipeş, tânăr, dc douăzeci şi cinci–treizeci de ani. Avea o expresie arogantă, însă lui Zar i se păru că vede şi o privire ageră, inteligentă, de om căruia nu-i scapă nimic.

Rajahul, că nu putea fi vorba despre altcineva, era înconjurat de gărzi şi curteni. Unul dintre ei stătea mai în faţă şi Zar presupuse că acela ar fi putut fi Vizirul, pentru că parcă avea un aer mai autoritar. Expresia de pe faţa lui era una calmă, însă privirea atentă îi dădu de înţeles că nici bărbatului acesta nu-i prea scăpa nimic. Dacă stăpânul lui ar fi fost ameninţat de ceva sau de cineva, bărbatul acela şi-ar fi dat imediat seama, era sigură de asta. Rajahul îi privi cu ochii mijiţi în timp ce ei făcură câte o plecăciune, cu mâinile împreunate, salutul tradiţional. El nu le întoarse gestul, însă nici nu se aşteptaseră s-o facă.

Posibilul vizir se întoarse spre stăpânul său şi spuse:

– Înălţimea Voastră, îmi cer încă o dată iertare că v-am trezit atât de devreme, însă cred că e vorba despre o problemă urgentă. Vă prezint hoţii care au furat talismanul sacru. Spionii mei i-au găsit în sfârşit.

– Mulţumesc, Bijal. Deci în sfârşit îi cunosc pe oamenii responsabili de furtul celui mai de preţ obiect al meu, spuse Rajahul. Lăcomia voastră n-are capăt, străinilor?

Unul dintre oamenii aflaţi lângă platformă traduse vorbele Rajahului într-o engleză cu accent puternic, însă îşi dădu curând seama că nu era nevoie.

– Mă tem că suntem acuzaţi pe nedrept, Alteţă, replică Jamie într-o hindi aproape perfectă. Sprâncenele Rajahului se ridicară uşor. Era surprins de un asemenea tupeu, însă aşteptă ca Jamie să continue. Doar unul dintre noi a jucat rolul de complice. Arătă către William. Restul am fost forţaţi să îl ajutăm, am fost şantajaţi pentru asta.

– Şi de ce v-aş crede? Acuzaţii ar spune orice pentru a-şi salva pielea.

– Bineînţeles, fu de acord Jamie. Însă în cazul ăsta s-ar putea să fie în interesul Înălţimii Voastre să ne credeţi, pentru că, dacă ceea ce spunem noi este adevărat, aveţi un trădător prin preajmă. Cineva care fără îndoială va încerca din nou să vă facă rău în viitor, dacă această persoană – femeie sau bărbat – nu este demascată acum.

Toţii cei din jurul Rajahului începură să se uite unii la alţii, de parcă ar fi fost îngrijoraţi că ei ar urma să fie acuzaţi. Toţi, cu excepţia celui căruia i se spusese Bijal, care rămase uitându-se la ei, cu un mic zâmbet în colţul gurii.

– Ai vorbit frumos, străine, însă încercarea ta nu are sorţi de izbândă. Nimeni de aici nu te va crede, se ştie doar că voi, străinii, vreţi bogăţiile, spuse Bijal.

– Şi voi nu? replică Jamie.

Vizirul se strâmbă la el, ochii începură să-i arunce fulgere întunecate.

– Am toate bogăţiile pe care mi le doresc în serviciul Înălţimii Sale.

– Ah, deci nu eşti decât un servitor. Jamie dădu din cap, de parcă acum ar fi înţeles care era poziţia lui, ceea ce îl înfurie şi mai tare pe bărbatul în chestiune.

– Sunt Marele Vizir, dacă vrei să ştii.

Jamie ridică din umeri.

– Chiar şi-aşa, tot servitor se numeşte că eşti. Se întoarse spre Zar şi dădu din cap spre vizir, făcându-i pe furiş cu ochiul. Ea înţelese şi începu să vorbească.

– Ei bine, şi noi tot servitori o să ajungem, bărbate, mulţumită ţie şi intrigilor tale mărunte, spuse ea tare şi cu furie în glas, împingându-l pe Jamie cu ambele mâini în piept.

– Ţine-ţi gura, nevastă! se prefăcu Jamie că o ceartă. Mie nu-mi trebuie vrăjitoare în casă, ţi-am spus!

– N-o să tac! Nu şi de data asta. Sunt obişnuită să am servitorii mei, nu să-i servesc eu pe alţii, şi acum uite ce-ai făcut. E de nesuportat, îţi spun. Ce-ai avut în cap?

Când pronunţă ultimul cuvânt îl împinse din nou, cât putu de tare, în direcţia vizirului. Jamie se împletici în spate, se lovi de vizir, aproape călcându-l pe picioare. Părea a fi atât de dezechilibrat încât trebui să se agaţe de cingătoarea vizirului pentru a se redresa. Bărbatul şuieră furios şi încercă să se elibereze din strânsoarea lui Jamie.

– Cum îndrăzneşti? Ia-ţi mâinile murdare de pe mine!

– Îmi cer scuze, îmi cer scuze, zâmbi Jamie. Femeile, eh? Unele dintre ele au o fire aşa vulcanică... Se întoarse din nou spre Zar şi întinse mâinile

în lături. Nimic din toate astea nu e vina mea, cu siguranţă că poţi să-ţi dai seama de asta. E numai vina lui William. El este cel pe care-ar trebui să-l cerţi.

William, care stătea chiar în spatele lor, părea că are şi el planul lui. Fără niciun fel de avertisment, sări la bărbatul care-l ţinea strâns de încheietura mâini. Începu să dea cu pumnii în toate direcţiile, îl nimeri pe bărbatul acela cu o lovitură, făcându-l astfel să-i dea drumul. Apoi încercă să se lupte cu un alt gardian, care sărise în ajutorul colegului său.

– Nu vă las să daţi vina pe mine. Eu n-am fost decât un intermediar! urlă el. Mansukh mi-a spus cine este adevăratul vinovat. Mi-a spus că...

– Linişte, prizonier! Marele Vizir veni în faţa lui William. Dacă mai aud un cuvânt de la tine, te ucid pe loc, aici!

Zar încercă să-i facă semn lui William să se calmeze, însă tot ce se întâmplase în noaptea aceea părea să-l fi aruncat pe acesta într-o stare vecină cu nebunia. William reuşi să se elibereze încă o dată şi tăbărî asupra vizirului, lovindu-l în nas. Cei prezenţi scoaseră parcă în cor un sunet de uimire şi în momentul următor Zar văzu strălucirea unui metal, apoi pe William prăbuşindu-se la podea, scoţând nişte sunete sugrumate.

– Nu! strigă ea şi încercă să se ducă la fiul ei vitreg, însă Jamie o ţinu lângă el.

Vizirul se îndreptă, şi ea putu să vadă atunci că ţinea în mână un *katar,* un tip ciudat de pumnal, cu mânerul în forma literei H şi cu o lamă scurtă şi triunghiulară. Vârful pumnalului era însângerat. Avea pe el sângele lui William. Zar simţi că leşină şi se sprijini puţin de Jamie.

– Nimeni nu loveşte pe vizir, spuse Bijal cu voce înaltă şi îşi rcluă poziţia pe care o avusese până atunci, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Zar se uită la tatăl ei, care până acum nu spusese nimic, şi a cărui expresie era la fel de şocată pe cât se simţea şi ea. Probabil că regreta că se întorsese la Surat. Însă aşa îi trebuia. Ar fi trebuit să rămână în Anglia. Oare de ce se gândise el că ea avea să fie bucuroasă de ajutorul pe care el voia să i-l ofere? Nu, sigur era vorba despre o păcăleală, sigur voia să pună mâna pe o parte din averea ei. Ei bine, n-avea să se aleagă nici măcar cu o rupie. Zar o câştigase şi cu siguranţă Francis plătise cu vârf şi-ndesat pentru ea.

Revenind în prezent, se uită cum trupul lipsit de viaţă al lui William era îndepărtat de gărzile eficiente şi cum cineva se apucase deja să cureţe podeaua. Peste foarte puţină vreme totul era curat, de parcă William n-ar fi fost niciodată acolo.

Oare aceeaşi soartă îi aştepta şi pe ei?

Se uită la singurul care părea a fi stabil în momentul acela: la falsul ei soţ.

CAPITOLUL 26

Jamie trase adânc aer în piept şi încercă să se concentreze asupra situaţiei. Avea să se gândească mai târziu la William. Acum trebuia să îi scoată pe toţi cei care rămăseseră din toată nenorocirea asta.

Bijal, vizirul, îi făcu semn celui care-i capturase să vină lângă el.

– Tufan, înţeleg că ai obiectul la tine? Bărbatul dădu din cap şi-i întinse punga în care era falsul talisman. Bijal extrase minunata bijuterie, o puse în palmă şi i-o oferi, cu o plecăciune, stăpânului său. Înălţimea Voastră, talismanul dumneavoastră.

Rajahul i-l luă din mână, părând la început mulţumit, apoi se încruntă.

– Cum aşa? Încă mai are penele. Asta înseamnă că penele din cutia lui Dev erau false, nu-i aşa? Deci Dev nu avea nicio legătură cu furtul.

Jamie nu ştia la ce se referea comentariul acela, însă văzu cum zâmbetul vizirului păleşte puţin înainte să răspundă calm.

– Fără îndoială hoţii au crezut de cuviinţă să pună pene noi. Dacă voiau să-l vândă, ar fi fost greu s-o facă dacă lipseau bucăţi din el.

Acum e rândul meu. Jamie îşi drese glasul.

– Scuzaţi-mă, Alteţă, e posibil să existe şi o altă explicaţie.

– Linişte! şuieră vizirul. Vei vorbi doar atunci când ţi se porunceşte!

Jamie închise gura, însă continuă să se uite fix la Rajah. Bărbatul miji ochii şi înclină capul într-o parte.

– Nu, lasă-l să vorbească, Bijal. Sunt foarte interesat să-i aud teoria, chiar dacă se dovedeşte a fi una greşită.

Expresia vizirului se întunecă. Îşi strânse buzele, însă stăpânul său decisese. Jamie aproape că zâmbi. Acum venise vremea să vadă dacă teoria lui era corectă.

– Ei bine, eu cred, Înălţimea Voastră, că adevăratul hoţ nu este altul decât vizirul în persoană.

– Cum îndrăzneşti? urlă Bijal şi făcu un pas spre Jamie, cu *katarul* din nou în mână.

– Bijal! Lasă-l să termine! Rajahul îi făcu semn vizirului să se dea în spate. Continuă, străine. Ce dovadă ai pentru astfel de acuzaţii?

– În primul rând, talismanul din mâna Mărie Tale este un fals.

Cei de față scoaseră din nou un sunet de surpriză și toți ochii se întoarseră spre obiectul din mâna stăpânului lor. Acesta se încruntă, ridică bijuteria în lumină și o studie cu luare-aminte. Jamie îl văzu examinând atent rubinul și se întrebă dacă Rajahul putea să vadă diferența dintre acela și un diamant roșu. Poate că nu. Însă cu siguranță își cunoștea destul de bine bijuteria pentru a-și da seama că de pe safir lipsea o parte din inscripție. Își ținu respirația, în așteptarea verdictului.

Într-un final Rajahul dădu din cap.

– Are dreptate. Acesta nu este al meu. Își fixă privirea asupra lui Bijal. Ce înseamnă asta?

– Eu... eu... cum? Nu înțeleg. Trebuie să fie vorba despre o greșeală. Spionii mei m-au asigurat că...

– Cu siguranță nu este treaba mea să vă spun ce să faceți, Înălțimea Voastră, însă v-aș putea sugera să-l percheziționați pe vizir? interveni Jamie.

– Da, imediat.

Gărzile se grăbiră la ordinul stăpânului lor, înconjurându-l imediat pe Bijal. El încercă să-i îndepărteze, însă doi dintre ei îl prinseră de mâini, iar ceilalți îi căutară prin haine și-i cercetară conținutul pungii de la brâu. Nu peste multă vreme unul dintre bărbați ridică un pachețel destul de similar cu cel din poala Rajahului. Se grăbi să-l înmâneze stăpânului său.

– Nu! Ce înseamnă...?

Expresia de pe fața lui Bijal era extrem de comică, însă Jamie nu-și îngădui nici măcar un zâmbet. Încă nu scăpaseră de tot.

Rajahul ridică din nou talismanul în lumină și verifică atent inscripția. Când termină, avea figura unui zeu răzbunător.

– Deci așa, ai încercat să-ți bați joc de mine. De ce, Bijal? Vizirul nu spuse nimic. Renunțase să se mai zbată și acum stătea cu capul plecat, părea un om învins. Și fratele meu? continuă Rajahul. Ai încercat să mă faci să cred că el a furat talismanul de la mine, dar nu era adevărat, așa-i? L-ai omorât și pe el?

Jamie nu înțelegea nimic din toate astea, însă presupuse că Rajahul știa deja. Cu cât vizirul făcuse mai multe crime, cu atât mai bine pentru el și pentru Zar.

– Răspunde-mi! tună Rajahul, părând un tigru furios. De ce mi-ai făcut toate astea? M-am purtat tot timpul corect cu tine.

Bijal îşi ridică faţa în sfârşit şi îi aruncă stăpânului său o privire otrăvită.

– Tu poate, însă tatăl tău nu. A fost şi tatăl meu, şi eu eram cel mai mare, însă nu s-a căsătorit cu mama şi de asta tu ai moştenit tronul. Însă era dreptul meu din naştere. *Al meu!* şuieră el.

– Mama ta era o fată *nautch*. Tatăl meu nu o putea lua de nevastă. Cum ai putut să te gândeşti la aşa ceva? E o enormitate.

– N-a fost dintotdeauna dansatoare. S-a născut într-o familie de viţă nobilă, însă regatul tatălui ei a fost cucerit. Bijal avea acum o expresie arogantă, dispreţuitoare, aproape regală. Jamie presupuse că bărbatul din faţa lui nu mai avea nimic de pierdut.

– Dacă ea ţi-a povestit asta, te-a minţit, insistă Rajahul. Tatăl meu mi-a explicat în amănunt provenienţa ei. Crede-mă, nu era o prinţesă.

– Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre mama? Era din neam de regi, îţi spun, aşa era! Avea în vene mai mult sânge regal decât tine! Figura vizirului se întunecă, se smulse din strânsoarea celor doi bărbaţi care-l ţineau. Înainte ca Jamie să poată face vreo mişcare, bărbatul se aruncă înainte, o prinse pe Zar de încheietura mâinii şi îi lipi cu putere spatele de el. Strălucitorul *katar* îşi făcu din nou apariţia, de data asta lipit de gâtul lui Zar. Aceasta se uită la Jamie cu ochii plini de groază. Jamie îngheţă.

– Dacă mai faci un pas spre mine, femeia moare! şuieră Bijal mergând încet cu spatele spre o uşă laterală. Poate că am pierdut tronul ăsta, dar o să-mi găsesc altul. Zar nu avu de ales şi merse cu el.

Jamie se uită în jur, creierul învârtindu-i-se cu furie în încercarea de a găsi o soluţie. Îi văzu pe tatăl lui Zar şi pe Sanjiv încercând să se strecoare spre ieşire, probabil în încercarea de a-l intercepta pe Bijal, însă vizirul îi văzu şi zgârie bărbia lui Zar cu vârful cuţitului, astfel că pe pielea ei albă ca magnoliile apărură câteva picături de sânge. Ea nu scoase niciun sunet, însă faţa îi era albă ca hârtia.

– Staţi pe loc! ordonă Bijal. Cei doi se opriră.

Jamie se simţea amorţit. Se uită la Rajah, care era încruntat, neştiind ce să facă.

– Nu câştigi nimic dacă o omori! strigă Jamie. Oamenii Rajahului o să te prindă afară. N-ai cum să scapi. Spera să poată trage de timp până când avea să se poată gândi la o soluţie.

– Mai vedem noi, murmură vizirul, însă nu se opri.

Aproape că ajunsese lângă ieşirea laterală şi Jamie încercă să estimeze cât de repede ar fi putut ajunge la ei. Dacă ar fi reuşit s-o facă

pe Zar să-l lovească pe tipul acela cumva, ar fi putut avea destul timp să-l trântească la pământ pe Bijal. Se uită în ochii lui Zar, încercând s-o facă să înţeleagă din priviri că ar fi vrut ca ea să creeze un fel de diversiune şi o văzu clipind încet, de parcă ar fi vrut să-i facă semn. *Bun!*

Cu toate astea, înainte ca unul dintre ei să poată face ceva, o formă cafenie ţâşni urlând pe lângă perete şi îl atacă mormăind pe Bijal dintr-o parte. *Kutaro?* Ce mama dracului căuta javra aceea aici, se întrebă Jamie pentru un moment, însă acum nu era timpul să se gândească la asta. Bijal scoase un ţipăt de durere, îşi pierdu concentrarea pentru câteva momente, îndeajuns de mult pentru ca Zar să îl lovească puternic în tibie şi să se elibereze din strânsoarea lui. Din spatele grupului de oameni ţâşni încă o siluetă mică, repezindu-se în picioarele vizirului, dezechilibrându-l, în timp ce Jamie traversă în fugă încăperea şi apucă strâns mâna care ţinea cuţitul ucigaş.

– Nuuuuu! strigă vizirul în timp ce se prăbuşea la podea, însă Jamie nu-i dădu nicio şansă. Se aruncă peste el, luptându-se pentru pumnal. Disperarea îi dăduse lui Bijal puteri sporite, însă Jamie era mai puternic, aşa că reuşi să-i desfacă degetele mâinii, şi arma căzu zdrăngănind pe podea. Jamie o ridică iute şi o îndreptă spre gâtul lui Bijal.

– Nu mişca, dacă vrei să nu mori pe loc! spuse el aproape în şoaptă.

– Ajutaţi-l pe străin! îl auzi el pe Rajah ordonându-le gărzilor şi foarte curând Bijal era din nou ţinut strâns de doi străjeri solizi. De data aceasta nu mai riscară şi îi legară mâinile la spate.

Jamie se ridică de la podea şi, împreună cu Zar, se întoarse spre Roshani şi spre căţelul acesteia – amândoi stăteau gâfâind lângă ei.

– Ce cauţi aici, pentru Dumnezeu? întrebă Jamie. Am crezut că te-am lăsat acasă, în siguranţă. Deşi o parte din el era furios pe fetiţă pentru că nu-l ascultase, era evident că ea şi micul ei prieten blănos erau principalii salvatori. Fără ei... nu, nici măcar nu voia să se gândească ce-ar fi putut să se întâmple. Fuseseră foarte aproape de o nenorocire.

– Am venit după voi. Am mers pe jos. Am văzut cum oamenii răii luat pe voi. Nu plăcut. Elefanţii foarte încet, explică în şoaptă Roshani.

Zar clătină din cap, însă spuse cu un zâmbet:

– Eşti imposibilă, însă îţi mulţumesc, mi-ai salvat viaţa. Deschise braţele şi o îmbrăţişă strâns pe micuţă, în timp ce Jamie îl apucă pe Kutaro de zgardă şi îl smotoci, murmurând:

– Bun băiat, da, eşti un băiat tare bun.

– Cine sunt aceşti nou-veniţi? Vocea puternică a Rajahului le întrerupse reuniunea.

Jamie se ridică şi îl ridică şi pe Kutaro, ţinându-l bine în braţe, să nu fugă şi să mai provoace cine ştie ce zarvă. Făcu o plecăciune, cât de bine se pricepu.

– Ne cerem scuze, Înălţimea Voastră, aceasta este, ăăăă, garda mea de corp şi el e căţelul ei credincios. Cred că ne-au urmărit până aici, deşi nu sunt foarte sigur cum au putut să intre în clădire...

Rajahul dădu din mână.

– Nu contează. Mă bucur că totul s-a terminat cu bine.

– Poate pentru tine! Bijal părea să-şi fi găsit din nou vocea şi începu să urle insulte la adresa Rajahului. Ocupi tronul care aparţine de drept altcuiva. Eşti fals, eşti un impostor, un bastard şi... Unul dintre gardieni îl lovi, reducându-l la tăcere.

– ...şi tu aiurezi, spuse Rajahul, încet, dar ferm, apoi dădu din cap către gărzi. Luaţi-l! Mă ocup mai târziu de el. Şi de omul lui.

Privirea neagră a lui Bijal trecu peste Jamie, Zar, Sanjiv şi Evans, peste fetiţă şi căţelul ei, însă cu toţii îl priviră la rândul lor. Vizirul nu le mai putea face niciun rău acum, şi după modul în care îl ucisese pe William, nu primi niciun fel de milă din partea lor.

După ce Bijal şi servitorul lui fură scoşi din încăpere, Rajahul se întoarse din nou spre Jamie.

– Cum te cheamă, străine?

– James Kinross, Înălţimea Voastră. Dădu din cap spre însoţitorii săi. Ea este soţia mea, Zarmina, garda mea de corp, Roshani, prietenul meu, Sanjiv, şi tatăl soţiei mele, Thomas Evans.

Rajahul se ridică şi făcu o plecăciune formală către toţi.

– Vă asigur pe toţi de recunoştinţa mea veşnică şi vă cer scuze pentru orice neplăcere suferită. Veţi fi cu toţii răsplătiţi şi sunteţi, bineînţeles, liberi să plecaţi când doriţi.

Jamie şi ceilalţi se înclinară la rândul lor, chiar şi Evans, deşi Jamie nu era sigur că omul înţelegea ce se întâmplase.

– Mulţumim, Înălţimea Voastră. Nu este necesară nicio recompensă, suntem bucuroşi că v-am fost de ajutor.

– Insist. Întotdeauna îi recompensez pe cei care-mi sunt de ajutor.

– Atunci vă mulţumesc încă o dată şi vă dorim mult noroc cu nunta care se apropie!

Rajahul zâmbi şi ridică talismanul.

– Acum, că am asta, norocul e asigurat. Şi duplicatul ăsta îi va păcăli pe viitorii hoţi. Îţi mulţumesc încă o dată, prietene! Îţi doresc şi ţie o viaţă lungă şi fericită alături de soţia ta! Ravi, adu-mi una dintre cutiile cu diamante.

Bărbatul se întoarse foarte repede cu un cufăraş foarte frumos încrustat cu perle şi fildeş, însă Jamie află curând că acestea nu erau cea mai valoroasă parte. Servitorul ridică încet capacul şi le arătă că înăuntru cufăraşul era plin ochi cu diamante în formă brută.

– Sper că veţi putea face ceva cu toate astea. Mi s-a spus că din ele pot ieşi pietre de calitate, spuse Rajahul. Îmi pare rău, însă cum nu sunt acasă, din păcate nu am pietre şlefuite să vă dau.

– Sunteţi foarte generos Alteţă. Mulţumim!

Jamie ştia că putea prelucra chiar el pietrele acelea şi cu antrenamentul primit de la Akash văzuse imediat că Rajahul spusese adevărul: în cufărul acela erau pietre pe cinste.

Ieşiră aproape împleticindu-se în aerul dimineţii. Jamie o luă pe Zar de mână şi o conduse spre elefanţi, asigurându-se că Roshani şi Kutaro erau în spatele lor.

– Haideţi, voi doi, va trebui să staţi la noi în poală.

– Mergem cu elefantul? Da! N-am mai fost niciodată. Faţa lui Roshani era numai zâmbet. Se grăbi spre *mahout,* care o ajută să intre în *kowdah,* ridicându-l şi pe Kutaro. Jamie o trase pe Zar spre animalul care aştepta.

– Chiar ne lasă să plecăm? Nu-mi vine să cred! Zar avea o expresie confuză, însă părea a fi uşurată. Planul tău a funcţionat.

Jamie îşi împleti degetele cu ale ei şi o strânse uşor.

– Ei bine, ar fi funcţionat şi dacă Bijal n-ar fi acţionat aşa, însă din fericire Roshani şi Kutaro ne-au venit în ajutor. Şi tu mi-ai fost de mare ajutor, mulţumesc. Fără tine n-aş fi putut să strecor adevăratul talisman la cingătoarea lui Bijal.

Şi, în vreme ce o luau înapoi, spre Surat, el îşi dădu seama că nu spusese decât adevărul adevărat. N-ar fi reuşit fără Zar. Erau nişte parteneri foarte buni.

De fapt, erau făcuţi unul pentru altul.

Acum tot ce avea de făcut era să o convingă şi pe ea de asta, pentru că nu era foarte sigur că şi ea simţea la fel.

CAPITOLUL 27

Era după-amiază, a doua zi, şi toată lumea dormise până târziu. Zar se trezise într-un final, mâncase copios, în pat, apoi se aventurase afară când ploaia se oprise pentru o vreme. Acum stătea în curtea lui Jamie, pe marginea micuţului lac, plimbându-şi mâna prin apă. Curtea nu era la fel de frumoasă ca a ei, pentru că lipseau ghivecele cu plante, însă părea mai aerisită, poate tocmai din această cauză. Ridică privirea şi îl văzu pe Jamie lângă ea.

– Aşa, gata! Cum te simţi acum?

– Sunt bine, mulţumesc, îi spuse ea. Sunt uşurată că s-a terminat totul şi, să fiu sinceră, un pic tristă pentru William. Îl văzu pe Jamie ridicând sprâncenele, surprins. Ştiu, se purta urât cu mine, însă, să fiu sinceră, avea şi motive. Şi orice ar fi făcut, viaţa lui s-a terminat prea repede.

– Ei bine, mă bucur că poţi găsi în tine puterea să-l ierţi. Cred că mie mi-ar fi luat mai mult, spuse Jamie sec. Pot? Arătă spre locul de lângă ea.

– Sigur. Râse. Până la urmă e lacul tău. Ar trebui să mă întorc la mine acasă, însă parcă nu pot să intru acolo, încă. De fapt, mă gândeam că ar trebui s-o vând şi să-mi cumpăr alta. Acolo am prea multe amintiri neplăcute.

Jamie dădu din cap.

– Pare un plan bun. Acum trebuie să vând şi eu câte ceva din ce-mi aparţine. Se uită într-o parte. Bănuiesc că nu ţi-ai schimbat părerea despre căsătoria cu mine. Acum avem un cufăr plin cu diamante de împărţit, nu trebuie să-ţi mai faci griji că vreau să-ţi iau averea. Se uită la ea, buzele curbându-se într-un zâmbet ironic.

Zar trase adânc aer în piept înainte de a-i răspunde. Nu putea să lase zâmbetul acela s-o afecteze, aşa că nu-i zâmbi şi ea.

– Nu, nu cred că... e o idee bună. Reuşi să-şi păstreze un ton egal în voce, însă era foarte dificil să rămână calmă. O parte din ea îşi dorea să se arunce în braţele lui şi să strige „da, bineînţeles că vreau să mă mărit

cu tine, te iubesc!", pentru că acum trebuia să recunoască, măcar în faţa ei. Se îndrăgostise de bărbatul ăsta, chiar dacă fără rost, pentru că din câte se părea se pregătea să părăsească India imediat ce-şi vindea lucrurile, lăsând-o pe ea aici. De ce să treacă printr-o astfel de umilinţă? El nu o iubea şi ea era sigură că o cerea doar pentru că educaţia şi caracterul lui cavaleresc i-o impuneau.

– Bine. El îşi plecă privirea în pământ. Păi atunci poţi să stai aici cât doreşti. Eu va trebui să plec la Madras cu Sanjiv, şi apoi la Bombay. O să fiu plecat cel puţin o lună, poate mai mult. Mai vrei să te ocupi de Roshani, aşa cum te-am rugat? Îl vei avea la dispoziţie pe Kamal şi pe noii *sepoys* pe care i-am angajat să te păzească şi dacă se dovedeşte o prea mare bătaie de cap, pot să mai angajez încă vreo câţiva.

– Nu, e perfect aşa. O să-i fie dor de tine, bineînţeles, însă o să continui cu ea lecţiile de engleză şi poate să începem să învăţăm şi alte lucruri pentru domnişoare. Aşa o să treacă mai repede timpul.

– Bine, mulţumesc. Îţi sunt recunoscător.

– Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, e o fată foarte bună.

El zâmbi.

– Şi o zvăpăiată şi jumătate, însă sunt sigur că te vei descurca de minune. Apoi deveni mai serios. Vrei să te întâlneşti cu tatăl tău? Sau vrei să aşteptăm până când mă întorc şi voi putea să te ajut? Merită să să-l ţii în tensiune o vreme.

Zar simţi că se întristează şi mai mult. Refuzase să mai stea de vorbă cu tatăl ei seara trecută, pretinzând că e prea obosită şi nu era sigură că mai voia să vorbească vreodată cu el. Thomas Evans era găzduit la Factoria engleză, cel puţin aşa spusese el, şi ameninţase să rămână acolo până când ea avea să fie de acord să-l întâlnească. Ea putea să-l ignore, însă probabil că ar fi fost mai bine să termine şi cu povestea asta. Să-l lase să spună ce avea de spus, apoi putea să plece în drumul lui.

– Aş putea, spuse ea. Mai vedem. Mă pot descurca singură cu el. Nu va îndrăzni să mă lovească, atâta vreme cât e Kamal aici, şi o să mă asigur că şi *sepoys* vor fi pe-aproape.

– Aşa să faci. N-aş vrea să ţi se întâmple ceva cât sunt plecat.

Însă ce se va întâmpla când avea să plece în Europa? Atunci avea să-i mai pese? Nu spuse asta cu voce tare. Ce rost ar fi avut?

Discuţia devenea ciudată şi seacă. Zar îşi dorea ca el să plece odată, ca ea să-şi poată începe o viaţă nouă, o viaţă doar a ei, şi să se împace cu perspectiva unui viitor singuratic. De parcă i-ar fi citit gândurile, el se ridică, apoi ezită.

– Zar? Dacă vor exista... consecinţe ale acţiunilor noastre de pe Juhu, o să-mi spui, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

– Da, sigur că da.

Însă îşi ţinea degetele încrucişate la spate, un gest copilăresc, pentru că, de fapt, nu avea de gând să facă asta. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l ţină aici pentru că el ar fi simţit că e de datoria lui să rămână. Dacă ar fi fost un copil la mijloc, ar fi fost mai bine ca el să nu afle niciodată.

***

– Aşază-te, te rog.

Zar arătă spre un covor de pe podea, chiar dacă se gândise deja că tatăl ei ar putea avea probleme în a sta cu picioarele încrucişate, la vârsta lui. Refuza însă să-l protejeze în vreun fel. El ceruse întâlnirea asta, aşa că trebuia să aibă loc în termenii ei.

– Mulţumesc, replică tatăl său şi reuşi cumva să se lase pe podea. Genunchii îi trosniră puţin. Se strâmbă, însă Zar se prefăcu că nu vede.

– Ce voiai să discuţi cu mine? întrebă ea, pe un ton neutru, cu o politeţe glacială.

– Ştiu că merit furia şi dispreţul tău, începu el. Poate chiar şi ura ta, însă vreau doar să-ţi explic. Chiar am crezut că ceea ce fac este pentru binele tău.

Zar simţi cum i se măresc ochii.

– Adică ai crezut că e spre binele meu să mă vinzi unui ţap bătrân ca Francis? Cred că glumeşti!

El clătină din cap.

– Nu. Bineînţeles, ştiam că e bătrân, însă nu înţelegi? Eram sigur că nu va dura foarte mult. Nu foarte mulţi englezi rezistă mult aici. Şi după aceea, după ce ar fi murit, ţi-ar fi lăsat destulă avere încât să nu-ţi lipsească nimic şi astfel te-ai fi aflat în poziţia de a-ţi alege singură un soţ mai pe placul tău. De bărbaţi nu duce lipsă locul ăsta, trebuie să recunoşti.

Zar pufni. Nu credea niciun cuvânt din toate astea. Însă părea sincer, măcar atâta trebuia să recunoască.

– Ştii foarte bine că nu aveam destui bani pentru o dotă, continuă el. Puţinul pe care-l aveam îmi trebuia pentru cheltuielile zilnice din Anglia. Acolo totul costă atât de mult şi... însă ce vreau să spun e că nu ţi-aş fi

găsit niciodată un soț decent în Londra, nici măcar dacă aş fi avut bani de dotă. Şi din cauza.... Ezită.

– Din cauza trăsăturilor mele exotice, rosti ea cu amărăciune.

– Da, aşa. Din cauza lor niciun bărbat nu te-ar fi luat de nevastă decât dacă ar fi fost plătit bine. Ai fi rămas domnişoară bătrână. Nu-mi doream asta pentru tine.

– Asta e apărarea ta?

El ridică din umeri.

– Şi presupun că acum ai venit să-mi spui că ai făcut această călătorie lungă şi grea doar pentru a mă ajuta în viață, în poziția mea de văduvă bogată. Pentru că, evident, sunt prea proastă să am grijă de treburile mele, mai ales că am fost abandonată, lăsată să mă descurc singură de la şaptesprezece ani.

– Nu. Vreau să spun, da. Vreau să spun că... Eu chiar am crezut că o să apreciezi ajutorul meu.

Zar se holbă la el. Era nemaipomenit.

– Să-ți amintesc că în cei douăzeci de ani pe care i-ai petrecut aici o singură dată ai făcut un profit, şi încă unul foarte mic, din ce am auzit eu? Cum te-ai gândit tu că m-ai putea ajuta?

El oftă, şi umerii îi căzură.

– Recunosc, n-am avut foarte mult succes, însă am crezut că oamenii o să încerce să profite de tine, pentru că eşti femeie. Fie şi numai cu prezența mea lângă tine m-am gândit că i-aş fi convins să nu te trateze aşa. Însă acum e degeaba, câtă vreme ți-ai găsit un soț atât de... hotărât. Sunt sigur că el se va ocupa de tot.

– De fapt nu, nu va fi aşa. Afacerea e încă a mea. El nu are legătură cu ea. Nu-i spuse tatălui ei că asta se întâmpla şi pentru că, de fapt, ei nu erau căsătoriți. Toată lumea credea încă în minciuna asta şi Jamie nu părea să fi spus nimănui adevărul înainte de a pleca. De ce, habar nu avea, însă se hotărâse ca deocamdată să lase şi ea lucrurile aşa. Astfel putea locui în continuare în casa lui, fără să dea naştere prea multor bârfe.

– Zău? Extraordinar!

– Da, mă rog, din câte se pare mama lui dă o mână de ajutor la conducerea afacerilor familiei, astfel că e obişnuit cu imaginea unei femei care se ocupă de afaceri. În plus, atunci când ne-am căsătorit i-am pus această condiție, minți ea.

– Înțeleg. Se uită spre curte, unde Roshani se juca un joc care presupunea o grămadă de sărituri. Atunci nu mai am foarte multe de spus. Îmi cer scuze din toată inima pentru orice suferință pe care ți-am

cauzat-o, indiferent dacă accepţi sau nu faptul că am acţionat în interesul tău întotdeauna. Când o să ai şi tu copiii tăi, o să-ţi dai seama că nu e întotdeauna uşor să faci ceea ce trebuie.

Părea trist, şi Zar observă ridurile noi care îi brăzdau faţa. Anii petrecuţi în India îi făcuseră pielea destul de sensibilă, şi bătrâneţea părea a-l învălui rapid în mrejele ei. *Când o să am şi eu copiii mei...* Nepotul lui. Dacă era într-adevăr gravidă, ar fi fost urât din partea ei să-l lipsească de bucuria pe care un nepoţel sau o nepoţică i-ar fi adus-o la apusul vieţii. Oare putea fi atât de crudă?

Nu, nu putea.

Toată durerea pe care o purtase ani de zile cu ea fusese alungată de dragostea ei pentru Jamie. Şi dacă el avea să o lasă aici, chiar avea nevoie de un bărbat care să o ajute. Cine să facă mai bine asta decât propriul ei tată? Ea s-ar fi ocupat în continuare de afacere, însă avea dreptate, simpla lui prezenţă ar fi dat mai multă respectabilitate negoţului şi i-ar fi făcut pe ceilalţi să o ia mai în serios.

– Uite ce e, spuse ea, poate că ai dreptate, poate că a venit vremea să lăsăm trecutul în urmă. Îţi accept scuzele, însă nu am nevoie de ajutorul tău. Cel puţin deocamdată. Cine ştie ce ne-ar putea aduce viitorul?

El clipi des şi se holbă la ea, cu ochii inundaţi de speranţă.

– Vorbeşti serios? Chiar mă ierţi?

– Cred, deşi... s-ar putea să dureze ceva.

– Înţeleg şi sunt de acord. O să aştept cât e nevoie, doar nu mă alunga din viaţa ta, te implor! Eu... eu nu mai am pe nimeni.

– Nu, n-o să fac asta. Ezită, apoi luă încă o decizie. Ai vrea să te muţi aici pentru restul timpului cât mai stai în India? Avem destul loc.

– Mulţumesc, da, dacă nu e prea mare deranjul? N-aş vrea să încurc.

– N-o să încurci pe nimeni, e o casă mare şi sunt sigură că Jamie n-o să se supere. O să-i trimit pe servitori să-ţi aducă bagajele de la Factorie.

El dădu din cap şi-i mai mulţumi o dată şi, în timp ce Zar îl urmărea pe Kamal conducându-l pe tatăl ei spre o cameră de oaspeţi, simţi cum ceva tare dinlăuntrul ei începe să se topească.

***

Îi luă două luni lui Jamie să termine tot ce-şi propusese. Ardea de nerăbdare să se întoarcă la Surat. Îi era atât de dor de Zar şi de Roshani, încât aproape o simţea fizic.

Le iubesc! Ajunsese de mult la această concluzie, o concluzie care-l îngrozea şi-l făcea să se simtă că pluteşte în acelaşi timp. Însă cum avea să le ia cu el în Europa? Lor nu le-ar plăcea deloc acolo. Pe de altă parte, nici nu avea cum să le lase aici. Trebuia pur şi simplu să o convingă cumva pe Zar să se mărite cu el. Dacă n-avea să asculte vocea raţiunii, avea să o vrăjească făcând dragoste cu ea. La asta reacţionase şi înainte, de ce n-ar face-o şi acum?

Intră în casă cu sufletul la gură, însă era târziu şi toată lumea părea să se fi dus la culcare. Doar Kutaro veni să-l întâmpine, şi chiar şi el părea somnoros.

– Du-te, micuţule, du-te la stăpâna ta, îl trimise Jamie după ce-l smotoci puţin, şi căţelul păru că înţelege ce i se spune şi dispăru.

Jamie ridică privirea şi văzu lumină venind din camera lui Zar. Se hotărî să o ia prin surprindere. Urcă în fugă scările, câte două trepte odată, apoi intră în camera ei după ce bătu rapid la uşă, fără să aştepte răspuns.

– Zar? M-am întors. Închise uşa după el şi se întoarse, auzindu-i oftatul de surpriză. Stătea în faţa unei oglinzi şi-şi peria minunatul ei păr lung. Peria căzu imediat. Crezu că vede bucurie pură, neprefăcută în ochii ei, apoi ea îşi forţă trăsăturile să ia o expresie mai calmă.

– Jamie! N-ar trebui să fii aici.

– Îmi pare rău, dar nu mai puteam aştepta până dimineaţă să te văd. Ţi-a fost dor de mine?

– Păi, da, vreau să spun, desigur... Bine ai venit acasă, spuse ea, părând puţin ameţită.

Acasă. Îşi dădu seama că aşa era. Orice casă în care se afla Zar era acasă pentru el, indiferent unde în lume ar fi fost situată. Şi Roshani. Însă Zar îl ţinea încă la distanţă, aşa că venise timpul pentru acţiune. N-avea nimic de pierdut.

Traversă încăperea cu câţiva paşi lungi şi o luă în braţe, strângând-o tare, aproape strivind-o. Apoi o sărută, încet şi temeinic. Nu era nimic în neregulă cu răspunsul ei. De fapt, fusese un răspuns aproape exploziv, şi el era gata s-o devoreze acolo, pe loc, însă ea se trase brusc înapoi şi-i puse o mână în piept.

– Jamie, te rog, nu! Nu pot suporta. Pieptul ei încă se ridica şi cobora, semn că şi ea era la fel de agitată ca şi el, însă era clar că încerca din greu să-şi controleze emoţiile.

Jamie se încruntă.

– De ce? Se pare că atingerile mele îţi plac.

– Da, chiar asta e problema, crezu el c-o aude murmurând. Se îndepărtă de el şi rămase lângă uşile de la balcon, uitându-se în gol, spre noaptea de-afară. Şi cum a fost? Ai avut succes în călătoria ta?

Jamie îşi trecu o mână prin păr şi se hotărî să intre în jocul ei, cel puţin deocamdată. Poate că avea nevoie de mai mult timp, să se obişnuiască din nou cu prezenţa lui. O cam speriase. Ce se întâmplase cu delicateţea lui? Cu farmecul lui? Chiar crezuse că se poate arunca aşa asupra ei? În mod evident, îşi cam ieşise din mână.

– Da, am vândut proprietatea din Bombay, îi spuse el. Şi mi-am luat rămas-bun de la Akash şi de la familia lui. Sunt bine, sunt în siguranţă.

Zar închise ochii, însă el reuşi să distingă o umbră întunecându-i pentru moment trăsăturile. Apoi reuşi să şi-o mascheze.

– Asta e bine, reuşi ea să spună, cu o voce cumva tremurătoare.

– Nu pari foarte convinsă. Zar, ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva? Te-a supărat tatăl tău?

– Nu, nu, am făcut pace, şi acum stă aici, într-o cameră de oaspeţi. Sper că nu te deranjează. E... nimic, doar... Bănuiesc c-o să pleci curând, nu-i aşa? Lui Roshani o să-i fie dor de tine. Nici acum nu se uita la el, însă se părea că studiază cu foarte mare atenţie cerul nopţii. Apoi adăugă cu o voce redusă la şoaptă. Şi mie îmi va fi dor.

Jamie simţi cum un cleşte mare îi prinde pieptul, împiedicându-l să mai respire cum trebuie.

– Chiar îţi va fi? Însă n-are de ce să-ţi fie.

– Ce vrei să spui? Părea confuză, se întoarse încruntată la el.

– E simplu, vino cu mine, veniţi amândouă cu mine. M-am gândit foarte mult, Zar, şi ştiu că la început îţi va fi greu, însă şi eu m-am obişnuit cu căldura de aici, aşa că sincer cred că vă puteţi aclimatiza amândouă la frig, după o vreme, bineînţeles. Trebuie doar să aveţi răbdare.

Ochii ei zburară către ai lui şi el aproape că se înecă în ei. Mari şi de o culoare ciudată – un amestec de peridot şi acvamarin –, erau atât de frumoşi încât şi-ar fi dorit să se uite o veşnicie în el. Însă acum erau plini de lacrimi, lacrimi care ameninţau că o să se reverse, aşa că el întinse mâna şi prinse una.

– Vrei să merg cu tine în Suedia? întrebă ea. Şi Roshani la fel?

– Sigur că da! Unite, ştiu că eşti împotriva căsătoriei, însă dă-mi şansa de a-ţi dovedi că nu e chiar aşa de rău. Îţi promit că o să-ţi ofer toată libertatea pe care o vrei. Poţi să-ţi păstrezi afacerea, poţi să o conduci cum vrei tu, eu nu mă bag. Şi am putea să o adoptăm pe Roshani, s-o

facem fiica noastră. N-aş putea să vă las aici.

Închise ochii şi el o văzu respirând adânc.

– Dar ar fi atât de greu pentru tine...

– Pentru mine? De ce? Sunt sigur că o să mă obişnuiesc repede cu toate. Pentru tine îmi fac griji. Ai zis că aproape ai degerat în Anglia, şi asta în iunie, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu de vreme îmi fac griji, Jamie. Las-o dracului de vreme! Îl lovi cu pumnul ei micuţ, iar el i-l prinse şi-l ridică spre buze, sărutând-o uşor pe încheietură.

– Atunci de ce-ţi faci griji, dragostea mea?

– Nu-mi mai spune aşa dacă nu şi simţi asta. Şi îmi fac griji de reacţiile de care o să ai parte când o să ajungi acolo cu noi. Ruşinea... Toată lumea o să şoptească pe la spatele tău.

Jamie clătină din cap.

– Habar nu am despre ce vorbeşti. De ce-ar şopti cineva pe la spatele meu?

– Pentru că ai o nevastă care arată ciudat şi un copil asemenea. Dacă ai vorbit serios şi chiar te gândeşti să o adoptăm pe Roshani.

– Da, bineînţeles. Simt deja că e a noastră. Îi cuprinse faţa cu mâinile. Dar, Zarmina, tu nu arăţi ciudat! Poate eşti puţin diferită, dar eşti frumoasă. Extraordinar de frumoasă, de fapt. Dacă se va holba cineva la tine – şi la mine –, o va face din invidie. Femeile îşi vor dori să arate ca tine şi bărbaţii vor fi geloşi că am o nevastă atât de frumoasă. Şi o fiică la fel.

Zar clătină din cap.

– I-am văzut în Anglia. I-am şi auzit. Mătuşa mea...

– Era probabil o babă urâtă, de care n-a fost interesat niciun bărbat, niciodată. Trebuie să ai încredere în mine, dragostea mea. Când ea închise din nou ochii la mângâierile lui, el îi ordonă: Deschide ochii, Zar, şi uită-te la mine! Ea îl ascultă, deşi aşa, cam într-o doară. Îţi spun dragostea mea pentru că asta eşti şi asta vei fi întotdeauna. Te iubesc! Din tot sufletul, din toată fiinţa mea. Iubesc fiecare milimetru din tine. Cu adevărat.

În ochii ei îngrijorarea fu înlocuită de un fel de fericire, făcându-i să pară şi mai luminoşi decât înainte.

– Mă iubeşti? şopti ea.

– Da, jur pe tot ce am mai scump!

– Dar ai spus că Elisabet...

– Uit-o. Nu-mi mai poate face niciun rău. E în trecut. Tu eşti viitorul

meu, Zar, tu şi Roshani şi, dacă ne va accepta, şi micuţa Margot. O să fim o familie, dacă vei fi de acord să vii cu mine. Te înhami la asta?

Ea îi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îşi lipi faţa de el.

– Da, oh, da! O să suport orice doar pentru a fi cu tine. Numai să nu mă părăseşti, te rog!

Jamie zâmbi.

– Niciodată! Dacă va trebui să mă întorc în India pentru negoţ, o să vii şi tu cu mine. O să păstrăm o casă aici. Sunt sigur că Kamal şi ceilalţi servitori vor avea grijă de ea pentru noi, aşa că vom putea veni şi pleca atunci când vom dori. Cum ţi se pare?

– Minunat! Pur şi simplu minunat! Zar îşi ridică privirea spre el, cu ochii strălucitori. Şi eu te iubesc Jamie, te iubesc atât de mult!

– Atunci asta-i tot ce contează. Nu dau doi bani pe ce cred alţii! Acum, te rog, pot să te devorez, iubita mea viitoare soţie? Mă simt de parcă am plecat de lângă tine de ani de zile şi chiar nu mai vreau să mai aştept nicio secundă.

– Mmmm, te rog, înfruptă-te!

Zâmbetul pe care i-l aruncă lui Jamie îi spuse acestuia tot ce trebuia să ştie. Totul era bine, şi dintr-odată viitorul părea foarte luminos.

EPILOG

Småland, Suedia – decembrie 1760

Jamie încerca ca vocea să-i sune sever – vorbind cu vocea pe care el o considera „de tată" –, însă nu se putu abţine să nu zâmbească. El, Zar şi Roshani mergeau cu sania spre Askeberga, conacul părinţilor lui, plasat adânc în pădurile suedeze, şi era frig, foarte frig.

– Rosh, draga mea, te rog să stai liniştită. Laşi frigul să intre pe sub blănuri.

Încercase să le avertizeze pe Zar şi pe Roshani cu privire la ce aveau să înfrunte, însă nu era deloc sigur că-l crezuseră, până acum. Kutaro, îmbrăcat şi el într-o hăinuţă căptuşită pe care i-o făcuse Zar, se cuibărise la picioarele lui Jamie. Deşi la început păruse la fel de încântat de zăpadă ca şi tânăra lui stăpână, acum se băgase adânc în blănurile cu care era căptuşită sania.

După ei mai venea o sanie, umplută cu bagajele lor – lăsaseră o mare parte din bagaje în Gothenburg –, însă Jamie era fericit să călătorească

împreună cu mica lui familie. O familie care se mărise cu câteva luni în urmă, şi de asta le luase mai bine de un an să ajungă în Suedia. Îşi puse mâna îmblănită pe pachetul de blănuri pe care Zar îl ţinea în braţe, pachet care-l conţinea pe tânărul Thomas, numit după bunicul său Evans, care era incredibil de mândru şi pe care-l lăsaseră pe drum, la Londra. Ca răspuns, primi o lovitură cu piciorul şi o smucitură, ceea ce îi dădea de ştire că se apropia ora mesei. Era bine că nu mai aveau mult de mers. Stăpânului Thomas nu-i prea plăcea să aştepte.

– Nu-l trezi, murmură Zar. Era aşa de bine când stătea liniştit.

– Va trebui să iasă curând de acolo, să-şi întâlnească bunicii scoţiano-suedezi. Deşi cred c-o să fie mai interesat de următoarea lui masă. N-am văzut în viaţa mea un mâncău mai mare.

Zar zâmbi.

– Mănâncă de parcă ar vrea să se facă mare şi puternic, ca tatăl lui. Se sprijini de Jamie, apucând-o în acelaşi timp pe Roshani de spatele paltonului şi obligând-o să stea jos. Rosh, pentru numele lui Dumnezeu! Tatăl tău a spus că aproape am ajuns. Te rog, nu mă face să-mi fie mai frig decât îmi e.

Fetiţa era foarte entuziasmată.

– Dar nu pot să stau liniştită. Abia aştept să o cunosc pe sora mea.

Jamie simţi neliniştea strecurându-i-se în suflet.

– Ţine minte ce ţi-am spus, Rosh. S-ar putea să nu ne sară în braţe din primul moment. Nici nu ştie că venim.

Cum zăpada era foarte mare, păruse că n-are rost să trimită un mesager înainte, care să le vestească sosirea, ar fi mers la fel de încet ca şi ei. Jamie spera că părinţii lui n-aveau să fie deranjaţi de această invazie.

– Ştiu, tată, ştiu. O s-o iau încet, aşa cum mi-ai spus. Însă ştiu sigur că o să o iubesc, şi că ea o să mă iubească la rândul ei.

Jamie îşi dorea să fi fost şi el la fel de sigur, însă măcar era gata să facă tot ce-i stătea în putinţă. Dacă Margot avea să-l ierte că o abandonase atâta vreme...

Nu după multă timp, îşi croiau drum pe aleea lungă, flancată de frasini, aceeaşi pe care mersese şi cu ani în urmă, cu alt copil în sanie. Conacul galben părea călduros şi îmbietor, fumul ieşea pe mai multe coşuri şi toate ferestrele erau luminate. Era aproape Yuletide, aşa că poate părinţii lui aveau oaspeţi? Jamie se întrebă dintr-odată dacă aveau să fie bine-veniţi.

Îşi înăbuşi îndoiala. Cel puţin mama lui avea să fie foarte bucuroasă să-i vadă. Înainte să plece din India, primise încă o scrisoare de la ea şi ultimele ei cuvinte fuseseră „Întoarce-te curând, te rog!"

Ei bine, venise.

Se dădură jos din sanie, cu picioarele îngheţate. Jamie le dăduse el jos pe Zar şi pe Roshani, să grăbească puţin procesul. Kutaro se scutură şi sări singur jos, căscând. Jamie bătu la uşă şi aşteptă, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Ultimul lucru la care se aşteptase era să-i răspundă fratele lui. Se uitară unul la altul, în stare de şoc, apoi faţa lui Brice se destinse într-un zâmbet imens.

– Jamie, pentru numele lui Dumnezeu! Bine-ai venit acasă, banditule!

Spre surprinderea lui Jamie, fratele lui mai mare îl cuprinse într-o îmbrăţişare de urs care aproape îl lăsă fără suflu. Cumva părea că fratele său îl iertase complet şi parcă Elisabet nu existase niciodată, nu intervenise niciodată între ei. Aşa fuseseră ei doi înainte ca ea să vină şi să strice totul.

– Brice, nu mă aşteptam să te găsesc aici. Ţi-ai adus şi familia cu tine?

– Bineînţeles! Nu plec nicăieri fără ea. Brice se uită în spatele lui Jamie. Se pare că nici tu, nu-i aşa?

Jamie îşi aminti că avea o soţie înfrigurată şi o fiică, amândouă aşteptând să intre, şi le aduse repede în holul mare.

– Nu, nici eu nu plec fără ei, confirmă el. Ea e soţia mea, Zarmina – Zar –, şi fiica noastră, Roshani. Le zâmbi şi adăugă: El e fratele meu, Brice.

Zar zâmbi timid.

– Îmi pare bine să te cunosc! Părea că nu e foarte sigură cum să-l salute, însă el rezolvă problema îmbrăţişând-o şi pe ea, deşi Jamie observă că Brice văzuse că are un copil în braţe.

– Şi aici cine e?

– Thomas, fiul nostru, răspunse Jamie. N-aş sta acum de vorbă cu el, e pe cale să înceapă să urle. E vremea cinei.

– Oh, ştiu totul despre copiii flămânzi, crede-mă. Avem şi noi un nou-născut, căruia i-am dat numele tău. Atunci o să vorbesc cu domnişoara asta mică. Brice o îmbrăţişă cum se cuvine pe Roshani şi o ridică în aer. Fiica fratelui meu, ei? Ei bine, e o surpriză plăcută. Eu sunt unchiul tău Brice. Trebuie să vii să te joci cu verişoara ta Ailsa, fetiţa mea. O să-i placă la nebunie chestia asta.

Se ridică din nou şi zâmbi la Jamie, care clătină din cap.

– Brice, eu... sunt atât de multe lucruri pe care vreau să ţi le spun şi habar n-ai cât de rău îmi pare că am...

Brice îl întrerupse şi ridică o mână.

– Nu. N-are niciun rost. Mama mi-a explicat totul, de mai multe ori, şi, zău, e în regulă. Nu mi-am dat niciodată seama de adevărata fire a lui Elisabet – probabil că eram orbit complet de iubire –, însă acum ştiu. Şi am înţeles că tu ai fost victima, nu eu. Ne-a manipulat pe amândoi, şi tu ai plătit preţul. Cât despre mine, eu am scăpat şi mi-am găsit ceva mult mai bun. Crede-mă, n-aş putea fi mai fericit.

– Eşti sigur? Jamie se gândise mult la întâlnirea asta. Crezuse c-avea să fie foarte jenantă, însă iată-l pe Brice, purtându-se ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Zâmbind relaxat, fratele mai mare pe care Jamie îl cunoscuse şi-l iubise dintotdeauna. Chiar eşti gata să ierţi totul?

– Absolut. Ai avut dreptate în scrisoarea aceea pe care mi-ai trimis-o. Indiferent de ce s-ar întâmpla, suntem fraţi şi prieteni buni şi nimeni nu ne poate lua asta. N-o să-i lăsăm. Crede-mă, totul e în trecut. Şi acum...

Fuseră întrerupţi de un lătrat, şi Jamie îşi aminti cu întârziere de Kutaro, care intrase după ei. Se uita în sus la un câine mult mai mare, gri şi lăţos, care intrase încet în hol.

– Kutaro, poartă-te frumos!

– Nu-ţi face griji, Liath n-o să-i facă niciun rău. Brice se aplecă şi-i mângâie pe amândoi. Este câinele soţiei mele şi e cea mai blândă creatură de pe pământ, asta până-i ameninţi stăpâna. Haide, împrieteniţi-vă. Bravo, Liath! Râse. Dar ce mama dracu' are pe el, bietul? N-am văzut niciodată aşa ceva, ha ha...

– Simte şi el frigul, ca noi toţi. Şi ţie ţi-ar fi frig dacă ţi-ai fi petrecut toată viaţa în India, îl apără Jamie pe Kutaro, care chiar arăta caraghios. Se alătură şi el veseliei. Vino-ncoace, băiete, să-ţi scot chestia aia. Nu trebuie să-i facem pe căţeii de pe-aici să râdă de tine.

Spre uşurarea lui Jamie, căţeii începură să dea din coadă şi să-şi dea târcoale, apoi începură să se urmărească unul pe celălalt.

– Oh, la naiba, sper să nu spargă nimic, murmură el. Brice, poate că ar trebui să...

N-apucă să-şi termine fraza, că holul deveni deodată plin de oameni şi răsună de ţipete de bun venit. Părinţii lui Jamie, Killian şi Jessamijn, soţia lui Brice, Marsaili, fiica acestuia, Ailsa, şi cei doi fraţi ai ei mai mici, toţi trebuiră prezentaţi şi îmbrăţişaţi, pe rând. Apoi Jamie observă

că în spatele fustelor mamei lui era o fetiţă cu părul negru, uitându-se la ei cu nişte ochi mari şi căprui.

– Mamă? spuse el şi Jessamijn dădu din cap şi o trase pe fetiţă în faţă.

– Margot, iubito, nu-i urezi bun venit tatălui tău? De mult îţi doreai să vină acasă, iată-l acum în sfârşit aici.

Margot îşi muşcă buza şi se uită la Jamie, care decise să facă ce simţea. Se lăsă în genunchi pe podea şi deschise braţele.

– Bună, Margot! Îmi pare foarte rău că am fost plecat atâta vreme. Îmi dai o îmbrăţişare?

Parcă se dărâmase un gard. Margot ţâşni înainte, aruncându-şi braţele ei mici în jurul gâtului lui Jamie.

– Tati, ai venit! şopti ea, de parcă nu-i venea să creadă. Jamie clipi des, gâtuit de emoţie. Ştia acum cât de mult greşise că plecase de lângă ea şi că nu merita iertarea ei. Era un mic miracol faptul că ea îl acceptase aşa uşor, iar el era incredibil de recunoscător.

– Da, am promis că o să vin, şi iată-mă. Jamie închise ochii. Era atât de bine să o ţină în braţe, chiar era a lui, indiferent de circumstanţele în care venise pe lume. Era fiica lui, la fel cum şi Roshani era fiica lui. N-o să te mai părăsesc niciodată.

– De ce-ai venit aşa târziu? Margot îşi ridică privirea spre el şi el văzu atunci că întrebarea nu avea nimic acuzator în ea, doar curiozitate. Şi mi-ai adus un cadou? *Farmor* mi-a spus c-ai să-mi aduci.

El îi zâmbi.

– Bineînţeles că ţi-am adus ceva, îţi arăt imediat ce. Şi motivul pentru care am venit atât de târziu este că a trebuit să-ţi găsesc o mamă, iat-o. Arătă spre Zar, care se apleacă şi o îmbrăţişă pe fetiţă, deşi cumva cu mai multă grijă.

– Bună, Margot, mă bucur să te cunosc în sfârşit!

Margot dădu din cap, de parcă găsirea unei mame noi era ceva ce i se întâmpla în fiecare zi. Jamie se minună de modul în care copiii acceptă lucrurile din viaţa lor.

– Mă bucur că bunica ta te-a învăţat engleza. *Du talar väl svenska ocksǻ?*[1]

– Da, *så klart*[18]! Margot se uită la el, de parcă ar fi pus o întrebare prostească.

Da, bineînţeles că vorbea. Jamie râse de felul în care amesteca ea cuvintele, şi el făcuse la fel când era copil. Se întrebase dacă micuţa avea

să vorbească ambele limbi, însă presupusese că mama lui avea s-o învețe și suedeză, și engleză. Era foarte bine, întrucât el considerase că pentru Roshani e mai bine să învețe foarte bine engleza înainte să se apuce de o altă limbă.

– Mai am o surpriză pentru tine, îi spuse el lui Margot. Pe drum ți-am găsit și o soră mai mare. Ce zice de asta?

Margot își întoarse ochii strălucitori spre el și zâmbetul ei deveni mai larg.

– O soră? Da, te rog!

Roshani veni în față și o îmbrățișă pe fetiță.

– Eu sunt. Eu sunt sora ta, Rosh. Vezi, ți-am spus, tati! Știam eu că Margot o să mă vrea. O să fim cele mai bune prietene, nu-i așa, Margot?

Noua ei soră dădu din cap, însă rosti, năzdrăvană:

– Dar uneori o să ne mai certăm, pentru că eu și cu Ailsa ne certăm câteodată, deși suntem prietene, nu-i așa?

Verișoara lor, care urmărise totul, fu de acord.

– Însă astăzi nu, pentru că acum o să ne jucăm. Haideți, voi două, hai să-i lăsăm pe bebeluși la mama și la mătușa.

Preluând conducerea, Ailsa dispăru cu Roshani și Margot după ea.

– Ei bine, n-a mers prea rău, spuse Jamie, trecându-și degetele prin păr. Adevărul era că se simțea destul de zdruncinat, însă știa că avea să-i treacă. Își puse un braț pe umerii soției sale. Nu știu voi, însă eu aș bea ceva tare!

– Whisky! strigară la unison Brice și Killian.

– Ăăăăă, o auzi Jamie pe Zar murmurând. Presupun că aveți ceai?

– Sigur, și crede-mă, are un gust mult mai bun, îi spuse Marsaili, luând-o de braț. Haide, veniți cu mine în bucătărie, tu și micuțul Thomas, până când pregătește cineva o cameră pentru voi. Mamă, vii cu noi? Hai să-i lăsăm pe bărbați cu băutura lor scârboasă.

Jamie îi aruncă lui Zar o privire întrebătoare, vrând să afle dacă era în regulă s-o lase cu mama lui și cu Marsaili. Ea zâmbi și veni să-i dea un sărut.

– Du-te! îi ordonă ea. Thomas devine din ce în ce mai nerăbdător.

Killian își îmbrățișă din nou fiul, de parcă nu-i venea să creadă că era adevărat. Jamie știa cum se simțea.

– O să ni se alăture la cină, spuse Killian. Haideți în salon.

Stând lângă soba caldă de teracotă, cu un pahar de whisky în mână, Jamie se simțea un pic suprarealist, însă nu se putea opri din zâmbit.

Era atât de minunat să fie din nou aici.

– Deci voi doi aţi făcut pace, nu-i aşa? Killian se uită la fiii lui, şi Jamie văzu în ochii lui dragoste şi mândrie. Trebui să-şi înghită nodul din gât. De ce stătuse departe de ei atât de mult? Ar fi trebuit să ştie că familia l-ar fi ajutat să treacă peste orice. Sorbi o înghiţitură din whiskyul delicios, care îi încălzi stomacul şi-l remontă.

– Aşa zice Brice, replică Jamie.

Brice zâmbi.

– Ce, nu mă crezi? Crezi că urmează să te îmbăt şi să te bat?

– Nu, n-ai putea să faci asta. Acum sunt cât tine de mare. Mă rog, aproape cât tine. Brice fusese întotdeauna mai mare şi mai musculos, însă Jamie era rapid, cu reflexe foarte bune. Într-o luptă ar fi fost egali.

– Ha! Nici gând. Te-aş doborî într-o clipită, însă nu cred c-o să fie cazul. Cred că în curând va trebui să ne despărţim copiii, nu să ne purtăm ca ei. Ailsa e foarte bătăioasă, chiar dacă e fată.

– Hmmm, da, ai putea avea dreptate. Nici Roshani nu se poartă ca o prinţesă.

– Înseamnă că seamănă cu bunica lor, spuse Killian sec şi toţi izbucniră în râs. Era o glumă de familie, se spunea că Jessamijn fusese foarte băieţoasă în tinereţe, însă era o latură a ei pe care Killian o iubea foarte mult, aşa că tachinarea asta nu era deloc răutăcioasă.

– Începusem să cred că trebuie să vin să te târăsc acasă, atât de mult ai lipsit, spuse Brice.

Fu rândul lui Jamie să zâmbească.

– Din câte văd eu, nu te-ai fi îndurat să pleci atât de mult de lângă familie.

– Adevărat, însă ce trebuie făcut...

– Nu l-am fi lăsat eu şi mama voastră, interveni Killian. Am fi venit noi după tine, însă ea a insistat că până la urmă îţi vei veni singur în fire. Aveai nevoie de timp pentru asta.

Jamie dădu din cap.

– A avut dreptate. Mă cunoaşte atât de bine. Presupun că ea n-a crezut c-o să dureze atât de mult, totuşi. Scrisorile ei deveneau din ce în ce mai dure.

– Ah, deci chiar ştii să citeşti printre rânduri. Spera şi ea asta. Killian râse. Mai bine ar fi să ne povesteşti despre afacerea cu bijuteriile. Îţi faci aici o filială? Mi s-a părut o chestie interesantă, şi cu siguranţă ţi-ai făcut multe relaţii...

Începură să discute despre afaceri, până când la un moment dat fură întrerupţi de un vârtej cu părul negru, care intră în goană în încăpere, se aruncă asupra lui Jamie, înconjurându-i picioarele cu mânuţele ei.

– Deci tu eşti cu adevărat tăticul meu? Ceilalţi copii spun că e doar o născocire de-a mea. Aşa e, nu?

Jamie o luă în braţe şi o strânse la piept. Mirosea a săpun cu aromă de flori şi a biscuiţi. Îi inhală aroma, memorând-o. Nu ştia de ce se temuse atât de mult să-şi recunoască fiica. Era atât de simplu, şi deja o iubea.

– Da, chiar sunt tăticul tău, poţi să le spui că aşa am zis. Şi, dacă spune cineva altceva, mă anunţi, bine?

Ea dădu din cap.

– Sau le trag una în nas. Aşa am făcut cu Ola. Era foarte „suferit".

Brice, Killian şi Jamie izbucniră toţi în râs.

– Încă o luptătoare, murmură Brice. Pe toţi zeii, e oare lumea asta pregătită pentru următoarea generaţie a familiei Kinross?

– Sper că nu loveşti lumea fără motiv, Margot. Jamie încerca să pară sever, însă abia reuşea să-şi ascundă zâmbetul.

– Nu, doar când sunt proşti. Rosh a spus că eu nu va trebui să ştiu, că o să-i pocnească ea pentru mine.

– Oh, minunat! Jamie oftă, însă simţi cum o senzaţie de căldură i se răspândeşte în tot corpul. În puţin mai mult de un an dintr-un singuratic se transformase într-un bărbat căsătorit, cu trei copii. Avea să treacă puţin timp până când se va fi obişnuit cu această nouă postură.

Chiar în momentul acela Zar intră în cameră cu Thomas în braţe, urmată de soţia lui Brice, care la rândul ei îşi ţinea în braţe pruncul şi de încă un băieţel de trei ani, băiatul cel mare al lui Brice, Kenelm, care se ţinea de fusta ei. Jessamijn încheia convoiul, dându-le indicaţii celor două servitoare care duceau o tavă.

– Cred că a venit momentul pentru un tort aniversar, anunţă ea. Putem să mai facem unul pentru Yule, de ăsta avem nevoie acum.

– Ura, tort! O turmă de fetiţe se materializă lângă bunica lor. Margot sărise atât de rapid din braţele lui Jamie, încât acesta abia avu timp să realizeze că nu mai era acolo. Chiar şi Kenelm uită să mai fie timid şi îşi făcu loc cu coatele în faţă.

Jamie privi un moment cum toţi se adunaseră în jurul mamei lui, familia lui cea nouă fiind absorbită pe dată de clan. Înlăuntrul lui totul părea să fie la locul lui.

Ajunseseră cu adevărat acasă.

Mulţumiri:

Din clipa în care am terminat de scris *Highland Storms (Furtunile Scoţiei)*, povestea lui Brice Kinross şi a fratelui său presupus trădător, am ştiut că trebuia să-i dau şi lui Jamie ocazia de a spune punctul său de vedere cu privire la întâmplările respective. Poate că n-aş fi reuşit să duc la capăt această decizie dacă n-ar fi fost o persoană – Liv Thomas – care mi-a spus întruna că vrea să citească despre el. Aşa că multe mulţumiri, Liv, pentru că m-ai încurajat să pun mâna pe tastatură, sper să-ţi placă Jamie, e în sfârşit aici!

Vă mulţumesc din suflet, ca întotdeauna şi vouă, restul fanilor Choc Lit – tuturor şi fiecăruia în parte –, şi echipei extraordinare de la Choc Lit şi celor din Tasting Panel, fără de care nimic din toate astea nu ar fi fost posibile. Este o onoare să lucrez alături de voi!

Mulţumesc mult şi lui Sue Moorcroft pentru că m-a ajutat să rămân în toate minţile în primul meu an ca Director al RNA, pentru că mi-a fost o extraordinară „colegă de cameră" la diverse convenţii şi pentru că m-a învăţat atât de multe despre profesionalism şi perseverenţă în faţa greutăţilor – respect! Lui Gill Stewart îi mulţumesc pentru că a fost întotdeauna lângă mine şi pentru că a fost un minunat partener critic. Lui Henriette Gyland îi mulţumesc pentru că a facut ca aventurile noastre suedeze să fie atât de distractive şi pentru că şi ea a fost o minunată parteneră critică, iar tuturor celorlalţi prieteni scriitori le mulţumesc pentru că mă faceţi să simt bucuria de a fi scriitor.

Nu în ultimul rând vreau să mulţumesc din suflet eroului meu de-acasă, Richard, care îmi asigură condiţiile necesare să scriu şi să merg în diverse locuri, minunatelor mele fiice, Josceline şi Jessamy, şi lui Fu-Tsi, lui Fudge şi lui Shendu, cei care mi-au stat alături în fiecare zi, cei cărora le este dedicat acest volum şi cei care m-au inspirat în crearea tuturor personajelor mele canine. Vă mulţumesc tuturor!

Nota autoarei

Această carte n-ar fi putut fi scrisă dacă n-ar fi existat superbul jurnal al unui bărbat – Cristopher Hinric Braad (1728–1781). Un suedez care a călătorit cu Compania Suedeză a Indiilor de Est în unele dintre expedițiile făcute de această companie în Extremul Orient şi care a ţinut o meticuloasă evidenţă a tuturor întâmplărilor. Jurnalul său mi-a fost de foarte mare folos în încercările mele de a descrie oraşul Surat, astfel cum era el la sfârşitul lui 1750.

Braad a călătorit la bordul corabiei Gotha Leijon până la Canton, în China, între 1750 şi 1752, oprindu-se la Surat şi încă în câteva locuri. Jurnalul său (denumit *Beskrifning på skeppet Gotha Leijons resa till Surat och åtskillige andre indianske orter,* care poate fi găsit la Biblioteca Universităţii Gothenburg, în colecţia Companiei Suedeze a Indiilor de Est) conţine nu doar însemnări substanţiale şi descrieri, ci şi desene superbe după tot felul de lucruri: peşti, plante, clădiri şi locuri. Şi acestea m-au ajutat enorm în a-mi face o părere despre imaginile pe care eroul poveştii mele le-a văzut în călătoriile sale.

Din câte se pare Braad a călătorit la bordul navei Gotha Leijon mai degrabă ca un observator ştiinţific şi ca scriitor decât ca negustor. S-a dat peste cap pentru a cerceta şi cele mai obscure informaţii despre fiecare dintre locurile pe care le-au vizitat de-a lungul călătoriei lor, înregistrând totul cu grijă, mergând până acolo încât a măsurat suprafaţa pieţei unui oraş cu pasul. A înregistrat valori, măsurători, latitudini şi longitudini pentru totul, însă cea mai interesantă parte a scrierilor sale (cel puţin pentru mine) o reprezintă acele pasaje unde descrie oamenii şi peisajele pe care le descoperă. Adesea aproape că poţi auzi entuziasmul şi uimirea în scriitura lui Braad, pe măsură ce asistă la întâmplări pe care cei mai mulţi dintre conaţionalii săi n-aveau să le vadă niciodată şi se miră de cât de diferite pot fi acestea de cele cu care era obişnuit.

Pentru că a fost scris într-o suedeză arhaică, jurnalul lui Braad a fost adesea destul de greu de descifrat, cumva tărăgănat, plictisitor (deşi stilul său întortocheat m-a încântat pe deplin!). Sper că l-am înţeles corect. Orice eventuală greşeală îmi aparţine, evident. Sunt cu adevărat îndatorată lui Braad şi celorlalţi ca el, care au avut curajul să meargă până unde ei credeau că e capătul pământului şi au simţit nevoia să împărtăşească şi celorlalţi ce-au văzut.

Despre autor

Christina Courtenay locuieşte în Herefordshire, e căsătorită şi are doi copii. Deşi născută în Anglia, are o mamă suedeză şi a copilărit în Suedia. În.adolescenţă, familia ei s-a mutat în Japonia, astfel că autoarea a avut ocazia să călătorească mult în Orientul Îndepărtat.

Christina este Preşedinte al Asociaţiei Romanicierilor Romantici. A câştigat trofeul *Elizabeth Goudge* pentru nuvelă istorică, în 2001, şi o bursă *Katie Fforde* pentru scriitori promiţători, în 2006.

Negura musonului este cel de-al optulea roman al Christinei, în colecţia Choc Lit. Ea a mai publicat câteva nuvele în colecţia Choc Lit Lite, nuvele disponibile online.

În 2011, cel de-al treilea roman al Christinei, *The Scarlett Kimono,* a câştigat trofeul *Big Red Reads* pentru cel mai bun roman de ficţiune. Atât *Highland Storms* (în 2012), cât şi *The Gilded Fan* (în 2014) au câştigat trofeul RoNA pentru cel mai bun roman istoric de dragoste şi *The Silent Touch of Shadows* a câştigat în 2012 trofeul pentru cea mai bună scriere istorică de dragoste la Festival of Romance. Romanul de debut al Christinei, *Trade Winds,* a fost, de asemenea, nominalizat pentru premiul *Pure Passion* în 2011, la categoria cea mai bună ficţiune istorică.

www.christinacourtenay.com
www.twitter.com/PiaCCourtenay

Note

[1] Factorie *s. f.*, agenţie a unei case comerciale europene într-o ţară străină (în colonii). În original *factory,* care cu uşurinţă s-ar putea traduce ca fabrică, manufactură. Aici însă are sensul de factorie (n.tr.).

[2] Domnilor, în limba franceză, în original (n.tr.).

[3] Limba hindi este o limbă indo-europeană, ce este vorbită pe teritoriul Indiei.Vorbitori nativi ai dialectelor Hindi alcătuiesc 41% din populaţia Indiei. În Constituţia Indiei, hindi este una din două limbi oficiale, engleza fiind cea de-a doua (n.tr.).

[4] Limba tamilă este o limbă dravidiană vorbită în Sudul Asiei, de către poporul tamil. Este limba oficială în statul Tamil Nadu, component al Indiei, în Sri Lanka (alături de singaleză) şi în Singapore (alături de engleză, chineză şi malaeză) (n.tr.).

[5] Tulwar (se mai regăseşte şi în formele talwar şi talwaar) este o sabie încovoiată, folosită în zona Indiei Subcontinentale, acolo unde se află acum ţările India, Pakistan, Bangladesh, Nepal şi Afganistan (n.tr.).

[6] Serată, în limba franceză, în original (n.tr.).

[7] Midsummer – mijlocul verii în traducere literală – sărbătoare specifică zonei de nord a Europei, sărbătoare ce are loc în preajma solstiţiului de vară într-una dintre zilele dintre 19 şi 25 iunie şi în seara de dinainte (n.tr.).

[8] O regiune din nordul-vestul Europei, una dintre componentele statului federal Belgia (n.tr.).

[9] Parsi (sau Parsee) este una dintre cele două comunităţi zoroastriene – cealaltă fiind Iranis – originară din Asia de Sud. Parsii au migrat din Marele Iran în Gujarat şi Sindh între secolul al VIII-lea şi secolul al X-lea, pentru a evita persecuţia după cucerirea Persiei de către musulmani (n.tr.).

[10] Şezut, fund – în limba franceză, în original (n.tr.).

[11] Mişcare ce a durat aproape un secol, din 1688, de la îndepărtarea de pe tronul Angliei, Irlandei şi Scoţiei a lui Iacob al II-lea, şi până la moartea nepotului său, şi care a reprezentat în această perioadă o ameninţare continuă la adresa monarhilor care au stat pe tronul britanic (n.tr.).

[12] În original, Sassenach, care, textual, înseamnă englez tipic. Acest termen a fost adesea folosit în mod peiorativ de scoţieni şi irlandezi (n.tr.).

[13] The lady doth protest too much, methinks – citat din *Hamlet,* act III, scena 2. Aici cu sensul de „cine se scuză se acuză" (n.tr.).

[14] Banyan sau smochinul pagodelor (ficus bangalensis), copac considerat sfânt atât în religia hintoistă, cât şi în cea budistă (n.tr.).

[15] La naiba! – în suedeză în original (n.tr.).

[16] Băutură alcoolică distilată din fructe, un fel de rachiu (n.tr.).

[17] Vorbeşti bine şi suedeză? – în suedeză, în original (n.tr.).

[18] Clar! – ambele în limba suedeză, în original (n.tr.).